george r.r.

martin

iureşul săbiilor

• • •

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

c o l e c ţ i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheaţă şi foc* au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
Încleştarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheaţă şi foc,* alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 şi *A Feast for Crows,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheaţă şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care intenţionează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor* a câştigat de asemenea Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001 şi respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

George R.R. Martin

Iureşul săbiilor

Traducere din limba engleză Laura Bocancios

DAENERYS

Oraşul Meereen era la fel de mare ca Astaporul şi Yunkaiul la un loc. Asemeni oraşelor sale surori, era construit din cărămidă, însă în vreme ce Astaporul era roşu şi Yunkaiul galben, Meereenul era construit din cărămizi de mai multe culori. Zidurile erau mai înalte decât ale Yunkaiului şi într-o stare mai bună, presărate cu bastioane şi străjuite de turnuri înalte de apărare la fiecare colţ. În spatele lor, profilându-se imensă pe cerul albastru, se zărea Marea Piramidă, o construcţie monstruoasă, înaltă de aproape trei sute de metri, cu o harpie de bronz în vârf.

— Harpia e o făptură laşă, zise Daario Naharis, când o văzu. Are inimă de femeie şi picioare de găinuşă. Nu e de mirare că fiii ei se ascund în spatele zidurilor.

Dar eroul nu se ascundea. Ieşi călare pe porţile oraşului, în armură cu solzi de aramă şi jais şi călare pe un cal alb de luptă, a cărui armură vărgată, în roz şi alb, se potrivea cu mantia de mătase care flutura pe umerii eroului. Era înarmat cu o lance lungă de patru metri, cu spirale roz şi albe, iar părul îi era aranjat, coafat şi pomădat în forma unor coarne mari, răsucite, de berbec. Se plimba călare dintr-o parte în alta, sub zidurile din cărămizi multicolore, provocându-i pe atacatori să trimită un campion care să-l înfrunte în duel.

Călăreţii ei de sânge erau atât de dornici să meargă să se lupte cu el, încât aproape că se luară la bătaie.

— Sânge din sângele meu, le spuse Dany, locul vostru este aici, lângă mine. Omul acesta e o muscă bâzâitoare, nimic mai mult. Ignoraţi-l, în curând va pleca. Aggo, Jhogo şi Rakharo erau războinici neînfricaţi, dar erau tineri şi prea valoroşi ca să rişte să-i piardă. Ei ţineau *khalasarul* unit şi, în plus, erau cele mai bune iscoade ale sale.

— Ai procedat înţelept, îi spuse *Ser* Jorah, în timp ce priveau din faţa pavilionului ei. Lasă-l pe nătărău să se plimbe de colo-colo strigând, până când îşi ologeşte calul. Nu ne face nici un rău.

— Ba da, ne face, sublinie Arstan Barbă-Albă. Războaiele nu se câştigă doar cu săbii şi suliţe, *ser*. Două oştiri egale se pot întâlni, dar una se va risipi şi va fugi, iar alta va rămâne învingătoare. Eroul aprinde curajul în inimile oamenilor lui şi sădeşte sământa

îndoielii în inimile noastre.

Ser Jorah pufni:

— Şi dacă ar fi să piardă campionul nostru, ce fel de sământă ar sădi lucrul ăsta?

— Cel ce se teme de luptă nu dobândeşte nici o victorie, *ser*.

— Nu e vorba de luptă. Porţile Meereenului nu se vor deschide nici dacă acel nătărău va cădea. De ce să riscăm în zadar viaţa unui om?

— Pentru onoare, aş zice.

— Am auzit destul. Numai ciorovăiala lor îi mai lipsea lui Dany, pe lângă toate necazurile care o măcinau. Meereenul ridica probleme mult mai grave decât un erou în roz şi alb care striga insulte şi Dany nu se putea lăsa tulburată. Oastea ei număra mai bine de optzeci de mii de oameni, după Yunkai, dar dintre ei, soldaţi erau mai puţin de o pătrime. Ceilalţi… ei, bine, *Ser* Jorah îi numea guri cu picioare, şi curând aveau să moară de foame.

Marii Stăpâni ai Meereenului se retrăseseră din faţa oştirii lui Dany, culegând tot ce au putut culege şi arzând ce n-au mai apucat. Câmpuri pârjolite şi fântâni otrăvite o întâmpinaseră la tot pasul. Dar, lucrul cel mai rău dintre toate, pironiseră câte un copil de sclav pe fiecare stâlp al drumului de coastă de la Yunkai. Îi pironiseră de vii, cu maţele atârnând şi arătând, fiecare, cu mâna întinsă drumul către Meereen. Mergând în fruntea avangărzii sale, Daario dăduse ordine ca toţi copiii să fie coborâţi de pe stâlpi înainte ca Dany să-i vadă, însă îndată ce a aflat, ea le revocase.

— *Vreau* să-i văd, spusese ea. Vreau să-i văd şi să-i număr, să mă uit la chipurile lor. Şi vreau să-mi amintesc.

Până când ajunseseră la Meereen, pe coasta de sare de lângă râu, numărase o sută şaizeci şi trei. *Voi cuceri acest oraş,* îşi jură încă o dată.

Eroul în roz şi alb îi ocăra pe atacatori de o oră, batjocorindu-le bărbăţia, mamele, soţiile şi zeii. Apărătorii oraşului îl încurajau de pe ziduri.

— Numele lui este Oznak zo Pahl, îi spuse Oacheşul Ben Plumm, când sosise pentru consiliul de război. Plumm era noul comandant al Fiilor Secunzi, ales prin votul celorlalţi mercenari. Am fost cândva garda de corp a unchiului său, înainte să mă alătur Fiilor Secunzi. Marii Stăpâni, ce mai adunătură de viermi! Femeile erau frumuşele, dar te putea costa viaţa să te uiţi cum nu trebuie la cine nu trebuie. Am cunoscut un bărbat, Scab,

căruia Oznak ăsta i-a scos ficatul. Susţinea c-a apărat onoarea unei femei, da, zicea că Scab o siluise cu privirea. Cum să violezi o fată cu privirea, te-ntreb eu? Dar unchiul lui Oznak e cel mai bogat om din Meereen, iar tatăl lui e comandantul gărzii oraşului, aşa că am fost nevoit să fug ca un şobolan, înainte să mă omoare şi pe mine.

Îl priviră pe Oznak zo Pahl descălecând de pe calul lui alb de luptă, desfăcându-şi veşmintele, scoţându-şi bărbăţia şi îndreptând un şuvoi de urină în direcţia crângului de măslini unde, printre pomii pârjoliţi, era aşezat pavilionul auriu al lui Dany. Încă se uşura când Daario Naharis se apropie, cu *arakhul* în mână.

— Să-i tai chestia aia şi să i-o îndes pe gură, Înălţimea Ta? Dintele de aur îi strălucea prin barba-i albastră, în furculiţă.

— Oraşul i-l vreau eu, nu bărbăţia pricăjită. Însă Dany începea să se înfurie. *Dacă voi mai ignora multă vreme purtarea lui, oamenii mei mă vor socoti slabă.* Dar pe cine putea să trimită? Avea nevoie de Daario la fel de mult ca de călăreţii ei de sânge. Fără extravagantul Tyroshi, n-avea nici o autoritate asupra Ciorilor de Piatră, dintre care o mulţime fuseseră de partea lui Prendhal na Ghezn şi Sallor Pleşuvul.

Sus, pe zidurile Meereenului, ocările erau mai zgomotoase şi sute de susţinători urmau acum exemplul eroului lor, urinând printre parapete, pentru a-şi arăta dispreţul faţă de atacatori. *Urinează pe sclavi, ca să ne arate cât de puţin se tem de noi,* gândi ea. *N-ar îndrăzni aşa ceva dacă în faţa porţilor s-ar afla un khalasar Dothraki.*

— Trebuie să răspundem acestei provocări, repetă Arstan Barbă-Albă.

— Vom răspunde, spuse Dany, în timp ce eroul îşi vâra mădularul înapoi în pantaloni. Spune-i Vânjosului Belwas că am nevoie de el.

Îl găsiră pe uriaşul eunuc tuciuriu în umbra pavilionului ei, mâncând un cârnat. Îl termină din trei muşcături, îşi şterse mâinile unsuroase de pantaloni şi îl trimise pe Arstan Barbă-Albă după cele necesare. Bătrânul scutier ascuţea *arakhul* lui Belwas în fiecare seară şi îl ungea cu ulei roşu. Când Barbă-Albă i-l aduse, Vânjosul Belwas îi cercetă lama cu ochii mijiţi, mormăi, îl vârî înapoi în teacă şi îşi legă centura la brâu. Arstan îi adusese şi scutul, un disc rotund de oţel, nu mai mare decât o farfurie, pe care eunucul prefera să-l ţină în mână decât să şi-l lege pe

antebraţ, aşa cum obişnuiau să facă luptătorii din Westeros.

— Caută ficat şi ceapă, Barbă-Albă, îi ceru Belwas. Nu pentru acum, ci pentru după. Vânjosului Belwas i se face foame când ucide.

Nu aşteptă răspunsul, ci părăsi cu pas legănat crângul de măslini, îndreptându- se către Oznak zo Pahl.

— De ce el, *Khaleesi?* o întrebă Rakharo. E gras şi prost.

— Vânjosul Belwas a fost sclav aici, în arenele de luptă. Dacă nobilul Oznak va fi învins de unul ca el, Marii Stăpâni vor fi făcuţi de ruşine, iar dacă iese învingător… ei, bine, va fi o victorie măruntă pentru unul cu sânge atât de nobil, una cu care Meereenii nu se vor putea mândri.

Şi spre deosebire de *Ser* Jorah, de Daario, de Oacheşul Ben şi de cei trei călăreţi de sânge ai ei, eunucul nu conducea trupe, nu organiza bătălii şi nici nu-i dădea sfaturi. *Nu face nimic altceva decât să mănânce, să se fudulească şi să ţipe la Arstan.* Belwas era omul de care Dany se putea lipsi cel mai uşor. Şi era timpul să afle ce fel de protector îi trimisese Magister Illyrio.

Un murmur de entuziasm străbătu liniile ei de atac când Belwas fu zărit îndreptându-se greoi către oraş, iar dinspre zidurile şi turnurile Meereenului se auziră strigăte şi cuvinte de ocară. Oznak zo Pahl încălecă din nou şi aşteptă, cu lancea vărgată ridicată. Calul îşi scutură capul agitat şi lovi pământul nisipos cu copitele. Aşa masiv cum era, eunucul părea pirpiriu pe lângă eroul călare.

— Un adevărat cavaler ar descăleca, remarcă Arstan.

Oznak zo Pahl coborî lancea şi atacă.

Belwas se opri, cu picioarele depărtate. Într-o mână îşi ţinea scutul mic şi rotund, în cealaltă *arakhul* curbat pe care Arstan i-l îngrijea cu atâta sârguinţă. Deasupra *sashului* de mătase galbenă pe care şi-l legase la brâu, pântecele lui mare, tuciuriu, şi pieptu-i lăsat se înfăţişau dezgolite. Nu purta armură, doar o vestă de piele cu ţinte, atât de minusculă încât nu-i acoperea nici măcar sfârcurile.

— Ar fi trebuit să-i dăm cămaşă de zale, spuse Dany, neliniştită dintr-odată.

— Zalele n-ar face decât să-l încetinească, o linişti *Ser* Jorah. În arenele de luptă nimeni nu poartă armuri. Mulţimea vine să vadă sânge.

Praful zbură de sub copitele calului alb de luptă. Oznak se năpusti către Vânjosul Belwas, cu mantia vărgată fluturându-i pe

umeri. Întreg oraşul Meereen părea să-l susţină cu strigăte. Prin comparaţie, îndemnurile năvălitorilor păreau răzleţe şi firave; Nepătaţii ei stăteau în şiruri tăcute, privind cu feţe împietrite. Belwas părea şi el cioplit în piatră. Stătea în calea calului, cu vesta întinsă pe spatele-i lat. Lancea lui Oznak era ridicată în dreptul pieptului. Vârful ei strălucitor de oţel licărea în lumina soarelui. *O să-l împungă,* îşi zise Dany... când eunucul se răsuci într-o parte. Şi cât ai clipi, călăreţul era în spatele lui, rotindu-se, ridicând lancea. Belwas nu schiţă nici un gest. Meereenii de pe ziduri strigau şi mai tare.

— Ce face? întrebă Dany.

— Face spectacol pentru mulţime, îi explică *Ser* Jorah. Oznak îşi conduse calul în jurul lui Belwas, într-un cerc larg, apoi îi dădu pinteni şi atacă din nou. Şi iar Belwas aşteptă, pe urmă se răsuci şi împinse vârful suliţei. Dany auzea râsul bubuitor al eunucului răsunând peste câmpie, când eroul trecu pe lângă el.

— Lancea e prea lungă, constată *Ser* Jorah. Belwas nu are altceva de făcut decât să se ferească de vârful ei. În loc să încerce să-l împungă aşa de frumos, nătărăul ar trebui să treacă direct peste el cu calul.

Oznak zo Pahl atacă a treia oară, iar acum Dany îşi dădea seama că eroul alerga *pe lângă* Belwas, ca un cavaler în turnir, nu *spre* el, ca un Dothraki doborând un inamic. Terenul drept, fără denivelări, îi permitea atacatorului să prindă viteză, dar în acelaşi timp, îl ajuta pe eunuc să se ferească de lancea incomodă, lungă de patru metri.

Eroul în roz şi alb al Meereenului încercă să anticipeze de astă dată, şi îşi aruncă lancea într-o parte, în ultima secundă, ca să-l prindă pe Vânjosul Belwas când se ferea. Dar şi eunucul anticipase şi se lăsă pe vine, în loc să se răsucească într-o parte. Lancea trecu peste capul lui, fără să-l rănească. Şi dintr-odată Belwas se rostogoli, mişcându-şi *arakhul* ascuţit într-un arc de argint. Auziră calul de luptă nechezând, când lama îl muşcă de picioare, şi în clipa următoare animalul cădea, cu eroul prăbuşindu-se din şa.

Dintr-odată se lăsă tăcerea peste parapetele de cărămidă ale Meereenului. Acum cei care ţipau şi aclamau erau oamenii lui Dany.

Oznak se desprinse de lângă cal cu un salt şi reuşi să-şi scoată sabia înainte ca Vânjosul Belwas să se arunce asupra lui. Oţelul răsună pe oţel, prea iute şi năvalnic ca Dany să poată urmări

loviturile. Trecură doar câteva secunde până când, rănit, pieptul lui Belwas era scăldat în sânge, iar Oznak zo Pahl avea un *arakh* împlântat direct între coarnele de berbec. Eunucul smulse lama şi despărţi capul eroului de trup, tăindu-i beregata din trei lovituri sălbatice. Îl ridică, arătându-l Meereenilor, apoi îl azvârli către porţile oraşului, lăsându-l să salte şi să se rostogolească pe nisip.

— Atât s-a ales de eroul din Meereen, zise Daario, râzând.

— O victorie fără sens, îi atrase atenţia *Ser* Jorah. Nu vom cuceri Meereenul omorându-i apărătorii unul câte unul.

— Nu, fu de acord Dany, dar sunt mulţumită că l-am omorât pe acesta.

Oamenii de pe ziduri începură să tragă cu arbaletele în Belwas, dar săgeţile fie nu ajungeau până la el, fie zburau inofensive în toate părţile. Eunucul întoarse spatele potopului de oţel, îşi coborî pantalonii, se lăsă pe vine şi îşi trimise fecalele în direcţia oraşului. Se şterse cu mantia vărgată a lui Oznak şi îi scurtă calului agonia, înainte de a-şi târşâi picioarele înapoi către crângul de măslini.

Atacatorii îl întâmpinară cu glasuri răguşite, îndată ce ajunse în tabără. Dothrakii lui Dany aclamau şi strigau, iar Cei Nepătaţi înălţară în văzduh un zăngănit sonor, lovindu-şi suliţele de scuturi.

— Bravo, îi spuse *Ser* Jorah, iar Oacheşul Ben îi aruncă eunucului o prună coaptă, zicând:

— Un fruct dulce pentru o luptă dulce.

Până şi slujnicele Dothraki aveau cuvinte de laudă:

— Ţi-am împleti părul şi ţi-am atârna clopoţei în el, Vânjosule Belwas, zise Jhiqui, dar, din păcate, nu ai nici un fir de păr de împletit.

— Vânjosul Belwas n-are nevoie de clopoţei sunători. Eunucul mâncă pruna lui Ben din patru muşcături mari şi aruncă sâmburele cât colo. Vânjosul Belwas are nevoie de ficat cu ceapă.

— O să-l primeşti, spuse Dany. Vânjosul Belwas e rănit.

Pântecele îi era roşu, cu sângele şiroindu-i din rana de sub piept.

— E o nimica toată. Îl las pe fiecare să mă taie o dată, înainte de a-l omorî. Se lovi peste burta însângerată. Numără tăieturile şi vei şti câţi oameni a omorât Vânjosul Belwas.

Însă Dany îl pierduse pe *Khal* Drogo în urma unei astfel de răni şi nu avea de gând s-o lase netratată. O trimise pe Missandei să

caute un anume sclav eliberat din Yunkai, renumit pentru priceperea lui în arta tămăduirii. Belwas urlă şi se văicări, însă Dany îl dojeni, numindu-l bebeluş mare şi chel, până când îl lăsă pe vraci să-i tamponeze rana cu oţet, să i-o coasă şi să-i lege pieptul cu fâşii de pânză înmuiată în vin. Abia apoi îşi conduse Dany căpitanii şi comandanţii în pavilion, pentru consiliul de război.

— Trebuie să cuceresc acest oraş, le spuse ea, stând cu picioarele încrucişate pe un maldăr de perne, cu dragonii în jurul ei. Irri şi Jhiqui turnară vin. Are grânarele pline până la refuz. Pe terasele piramidelor cresc smochini, curmali şi măslini, iar în beciurile lor zac îngropate butoaie cu peşte sărat şi carne afumată.

— Şi cufere grase cu aur, argint şi nestemate, le reaminti Daario. Să nu uităm de nestemate.

— Am aruncat o privire către zidurile dinspre coastă şi nu văd nici un loc vulnerabil, interveni *Ser* Jorah Mormont. Dacă am avea timp, am putea să săpăm sub un turn şi să facem o breşă, dar ce mâncăm până atunci? Rezervele noastre sunt pe sfârşite.

— Nici un punct vulnerabil în zidurile *dinspre coastă?* întrebă Dany. Meereenul se înălţa pe o limbă de nisip şi piatră, unde apele molcome şi maronii ale Skahazadhanului se revărsau în Golful Sclavilor. Zidul nordic al oraşului se întindea pe malul râului, cel vestic pe ţărmul golfului. Asta înseamnă că am putea ataca dinspre râu sau dinspre mare?

— Cu trei corăbii? O să-i cerem Căpitanul Groleo să cerceteze cu atenţie zidul, de-a lungul râului, dar dacă nu e dărăpănat, n-o să facem decât să murim mai uzi.

— Şi dacă am construi turnuri de asediu? Fratele meu Viserys povestea despre asemenea turnuri. Ştiu că pot fi făcute.

— Din lemn, Înălţimea Ta, îi explică *Ser* Jorah. Stăpânii de sclavi au ars fiecare copac pe o distanţă de o sută de kilometri de locul unde ne aflăm. Fără lemn, nu avem baliste să zdrobim zidurile, nu avem scări să trecem dincolo de ele, nu avem turnuri de atac, nici ţestoase, nici berbeci. Putem, fără îndoială, să atacăm porţile cu topoarele, dar…

— Ai văzut capetele de bronz de deasupra porţilor? întrebă Oacheşul Ben Plumm. Şiruri de capete de harpii, cu gurile deschise? Meereenii pot să toarne ulei încins prin gurile alea şi să-ţi prăjească luptătorii în faţa porţilor.

Daario Naharis îi zâmbi Viermelui Cenuşiu.

— Poate că Nepătaţii ar trebui să mânuiască topoarele. Uleiul încins nu e pentru voi decât o baie călduţă, din câte am auzit.

— Nu e adevărat. Viermele Cenuşiu nu-i întoarse zâmbetul. Oamenii ăştia nu simt arsurile ca alţii, dar un asemenea ulei orbeşte şi ucide. Însă Cei Nepătaţi nu se tem de moarte. Dă-ne berbeci şi vom doborî aceste porţi sau vom muri încercând.

— Aţi muri, spuse Oacheşul Ben.

La Yunkai, când preluase comanda Fiilor Secunzi, susţinea că trecuse prin o sută de bătălii.

— Dar nu voi spune că am luptat vitejeşte în toate. Există mercenari bătrâni şi mercenari curajoşi, dar nici un bătrân mercenar curajos.

Dany îşi dădea seama că era adevărat. Oftă.

— N-o să irosesc vieţile Celor Nepătaţi, Vierme Cenuşiu. Poate că vom înfrânge oraşul prin înfometare.

Ser Jorah o privi nefericit:

— Vom muri noi de foame cu mult înaintea lor, Înălţimea Ta. Nu găsim nimic de mâncare aici, nici nutreţ pentru catâri şi cai. Nici apa acestui râu nu-mi place. Oraşul îşi revarsă murdăria în Skahazadhan, dar îşi scoate apa de băut din fântâni adânci. Am fost deja înştiinţaţi despre molimi în tabere, febră şi pecingine şi trei cazuri de dizenterie. Vor mai fi şi altele, dacă rămânem aici. Marşul i-a slăbit pe sclavi.

— Sclavi eliberaţi, îl corectă Dany. Nu mai sunt sclavi.

— Sclavi sau liberi, sunt înfometaţi şi în curând se vor îmbolnăvi. Oraşul are mai multe provizii decât noi şi poate să şi le reînnoiască pe calea apei. Cele trei corăbii ale tale nu sunt suficiente să le oprească accesul şi pe mare şi pe râu.

— Atunci, care e sfatul tău, *Ser* Jorah?

— N-o să-ţi placă.

— Dar vreau să-l aud.

— Cum ţi-e voia. Eu zic: lasă oraşul ăsta în pace. Nu poţi elibera toţi sclavii din lume, *Khaleesi.* Războiul tău este la Westeros.

— N-am uitat Westerosul. Dany îl visa în unele nopţi – tărâmul fabulos pe care nu-l văzuse niciodată. Dar dacă las vechile ziduri de cărămidă ale Meereenului să mă înfrângă atât de uşor, cum voi putea vreodată să cuceresc marile castele de piatră ale Westerosului?

— Aşa cum a făcut-o Aegon, spuse *Ser* Jorah. Cu foc. Până când ajungem în Cele Şapte Regate, dragonii tăi vor creşte mari.

Şi vom avea turnuri de asediu şi berbeci, toate câte ne lipsesc aici… dar drumul peste Ţinuturile Verii Lungi e îndelungat şi anevoios şi ne aşteaptă pericole pe care nu le putem prevedea. Te-ai oprit la Astapor să cumperi o armată, nu să începi un război. Păstrează-ţi suliţele şi săbiile pentru Cele Şapte Regate, regina mea. Lasă Meereenul în seama Meereenilor şi porneşte spre vest, către Pentos.

— Înfrântă? zise Dany, zbârlindu-se.

— Când laşii se ascund în spatele zidurilor înalte, ei sunt cei înfrânţi, *Khaleesi,* zise *Ko* Jhogo.

Ceilalţi călăreţi de sânge le ţinură isonul.

— Sânge din sângele meu, spuse Rakharo, când laşii se ascund şi pârjolesc hrana şi nutreţul, un mare *khal* trebuie să caute duşmani mai curajoşi. E lucru ştiut.

— E lucru ştiut, îl îngână Jhiqui, în timp ce turna în cupe.

— Nu pentru mine. Dany punea mare preţ pe sfatul lui *Ser* Jorah, dar să lase Meereenul neatins era mai mult decât putea înghiţi. Nu putea uita copiii agăţaţi pe stâlpi, păsările care le sfâşiau intestinele, braţele lor sfrijite arătând către drumul de coastă. *Ser* Jorah, spui că nu mai avem mâncare. Dacă pornesc spre vest, cum pot să-mi hrănesc sclavii eliberaţi?

— Nu poţi. Îmi pare rău, *Khaleesi.* Trebuie să se hrănească singuri sau să moară de foame. Mulţi, foarte mulţi vor pieri pe drum, da. Va fi greu, dar n-avem cum să-i salvăm. Trebuie să lăsăm ţinutul ăsta pârjolit departe în urma noastră.

Dany lăsase un alai de cadavre în urma ei când traversase pustiul roşu. Era o privelişte pe care nu voia s-o mai vadă.

— Nu, spuse ea. N-o să-mi conduc oamenii la moarte. *Copiii mei.* Trebuie să existe o cale să pătrundem în acest oraş.

— Cunosc eu o cale. Oacheşul Ben Plumm îşi mângâie barba pestriţă, cu fire albe şi gri. Canalele.

— Canalele? Ce vrei să spui?

— Canale mari de cărămidă se revarsă în Skahazadhan, ducând murdăria oraşului. Ar putea să fie o cale de intrare, pentru câţiva. Aşa am fugit eu din Meereen după ce Scab şi-a pierdut capul. Oacheşul Ben se strâmbă. Mirosul nu m-a părăsit niciodată. Uneori îl visez.

Ser Jorah îl privi neîncrezător.

— E mai uşor să ieşi decât să intri, mi s-ar părea mie. Aceste canale se deşartă în râu, zici? Asta ar însemna că gurile sunt chiar sub ziduri.

— Şi închise cu porţi de fier, mărturisi Oacheşul Ben, dar unele au ruginit cu totul, altfel m-aş fi înecat în rahat. Odată intrat, e un urcuş lung şi mizerabil, într-un întuneric negru ca smoala, printr-un labirint de cărămizi, unde omul se poate pierde pe vecie. Murdăria nu îţi ajunge niciodată mai jos de brâu şi ţi se poate ridica deasupra capului, judecând după petele pe care le-am văzut pe pereţi. Şi acolo, jos, sunt şi fiinţe. Şobolani mai mari decât ai văzut vreodată şi încă altele, şi mai rele. Scârboase.

Daario Naharis râse.

— Mai scârboase decât tine, când ai ieşit târâş afară? Dacă vreun om ar fi destul de nebun să încerce aşa ceva, fiecare stăpân de sclavi din Meereen l-ar mirosi din clipa în care şi-ar face apariţia.

Oacheşul Ben ridică din umeri.

— Înălţimea Sa a întrebat dacă există vreo cale de intrare, aşa că i-am spus… însă Ben Plumm nu mai intră în canalele alea încă o dată, nici pentru tot aurul din Cele Şapte Regate. Dar dacă sunt alţii care vor să încerce, n-au decât.

Aggo, Jhogo şi Viermele Cenuşiu încercară cu toţii să vorbească deodată, dar Dany ridică mâna, făcând linişte.

— Aceste canale nu par promiţătoare. Ştia că Viermele Cenuşiu şi-ar conduce Nepătaţii prin canale, dacă aşa i-ar porunci. Nici călăreţii ei de sânge nu s-ar lăsa mai prejos. Dar nici unul dintre ei nu era potrivit pentru o asemenea misiune. Dothrakii erau călăreţi, iar forţa Celor Nepătaţi consta în disciplina lor pe câmpul de luptă. *Pot, oare, să trimit oameni să moară în întuneric, pe baza unei speranţe atât de vagi?*

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Întoarceţi-vă la treburile voastre. Căpitanii ei se înclinară şi o lăsară cu slujnicele şi dragonii. Dar în timp ce Oacheşul Ben ieşea, Viserion îşi desfăcu aripile alburii şi zbură alene spre capul lui. Una dintre aripi îl lovi pe mercenar în faţă. Dragonul alb ateriză greoi, cu un picior pe capul bărbatului şi cu unul pe umăr, ţipă şi îşi luă din nou zborul.

— Te place, Ben, spuse Dany.

— Ba bine că nu, râse Oacheşul Ben. Am şi eu un strop de sânge de dragon în vene, să ştii.

— Tu? Dany era uluită. Plumm era mercenarul tipic, o corcitură prietenoasă. Avea o faţă mare, tuciurie, nasul turtit şi capul acoperit de un păr cărunt, lânos, iar mama lui Dothraki îl înzestrase cu ochii mari, negri, migdalaţi. Susţinea că e puţin din

Braavosi, un pic din Insulele Verii, niţel ibbanez, un pic din Qohor, puţin Dothraki, puţin dornishean şi puţin din Westeros, dar era prima oară când Dany auzea de sânge Targaryen. Îl aruncă o privire iscoditoare şi întrebă:

— Cum se poate una ca asta?

— Ei, bine, spuse Oacheşul Ben, a existat un vechi Plumm în Regatele Apusului, care s-a căsătorit cu o prinţesă a dragonilor. Bunica mi-a spus povestea. Acel Plumm a trăit pe vremea Regelui Aegon.

— Care dintre ei? întrebă Dany. În Westeros au domnit cinci regi Aegon.

Fiul fratelui ei ar fi fost al şaselea, dar oamenii Uzurpatorului îi zdrobiseră capul de zid.

— Cinci, chiar aşa? Ei, bine, aici e încurcătura. N-aş putea să-ţi spun al câtelea, regina mea. Dar acest Plumm din vechime era lord, trebuie să fi fost un individ renumit pe vremea lui, faima întregului ţinut. Fapt este că – să-mi fie cu iertare, Înălţimea Ta – avea un mădular lung de două sute de centimetri.

Cei trei clopoţei din cosiţa lui Dany sunau în timp ce râdea.

— Vrei să spui douăzeci, bănuiesc.

— Două sute, întări Oacheşul Ben. Dacă erau douăzeci, cine ar mai fi vrut să vorbească despre el acum, Înălţimea Ta?

Dany chicoti ca o fetiţă.

— Bunica ta susţinea că a văzut cu ochii ei această minunăţie?

— Asta n-a făcut-o babornIţa. Era pe jumătate ibbaneză, pe jumătate din Qohor, n-a fost niciodată la Westeros, probabil că i-a spus bunicul meu. L-a omorât un Dothraki oarecare, înainte ca eu să mă nasc.

— Şi de unde avea bunicul tău asemenea informaţii?

— Una dintre acele poveşti de adormit copiii, presupun. Oacheşul Ben ridică din umeri. Mă tem că asta e tot ce ştiu despre Aegon cel Fără Număr sau despre măreaţa bărbăţie a Lordului Plumm. Mai bine mă duc să-mi văd de Fiii mei.

— Aşa să faci, îi spuse Dany.

După ce Oacheşul Ben plecă, se întinse înapoi pe perne.

— Dacă ai fi mare, îi spuse ea lui Drogon, scărpinându-l între coarne, aş zbura cu tine peste ziduri şi ai topi harpia aia până ce s-ar face zgură.

Dar aveau să treacă ani până când dragonii ei vor creşte destul de mari să poată fi călăriţi. *Iar când vor creşte, cine-i va călări?* Dragonul are trei capete, dar eu am doar unul. Se gândi la

Daario. *Dacă vreun un bărbat ar putea silui o femeie cu privirea...*

Fără doar şi poate, era şi ea la fel de vinovată. Dany se pomenea aruncându-i ocheade bărbatului Tyroshi, când căpitanii ei veneau la consiliu, iar uneori, noaptea, îşi amintea cum îi sclipea dintele de aur când zâmbea. Asta, şi ochii lui. *Ochii lui albaştri, strălucitori.* Pe drumul dinspre Yunkai, Daario îşi făcuse obiceiul să-i aducă în fiecare seară, când îşi făcea raportul, câte o floare sau o mlădiţă de la cine ştie ce plantă... s-o ajute să cunoască ţinutul, zicea. Răchitele, trandafiri întunecaţi, mentă sălbatică, vinariţe, ferigi, măturici, scaieţi, aurul harpiei... *Şi a încercat să mă cruţe de imaginea copiilor morţi.* N-ar fi trebuit să facă asta, dar a fost bine intenţionat. Iar Daario Naharis o făcea să râdă, ceea ce *Ser* Jorah nu reuşea niciodată.

Dany încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă l-ar lăsa pe Daario s-o sărute, aşa cum o făcuse Jorah pe corabie. Gândul o emoţiona şi o tulbură, în acelaşi timp. *E un risc prea mare.* Mercenarul Tyroshi nu era un om bun, îşi dădea seama fără să-i spună nimeni. Dincolo de zâmbete şi glume, era un om periculos, chiar crud. Sallor şi Pendhal se treziseră într-o dimineaţă parteneri cu el; în noaptea următoare, Daario îi dăruise lui Dany capetele lor. *Khal Drogo ştia şi el să fie crud, şi n-a existat pe lume om mai periculos ca el.* Cu toate acestea, ajunsese să-l iubească. *Oare pe Daario l-aş putea iubi? Ce s-ar întâmpla dacă l-aş lua în patul meu? Ar deveni unul dintre capetele dragonului?* Ştia că *Ser* Jorah s-ar înfuria, dar el era cel care spusese că trebuie să-şi ia doi soţi. *Poate c-ar trebui să mă căsătoresc cu amândoi şi cu asta, basta.*

Dar acestea erau gânduri nebuneşti. Avea un oraş de cucerit şi nu visând la sărutările şi ochii albaştri ai unui mercenar putea să spargă zidurile Meereenului. *Sunt sângele dragonului,* îşi reaminti Dany. Gândurile i se învârteau în cercuri, ca un şobolan încercând să-şi prindă coada. Dintr-odată, nu mai putu suporta să stea nici o clipă închisă între pereţii pavilionului. *Vreau să simt vântul pe faţă şi mirosul mării.*

— Missandei, strigă ea, pune să mi se pregătească armăsarul. Şi calul tău.

Micuţa tălmăcitoare se înclină.

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Să chem călăreţii de sânge să ne escorteze?

— Îl luăm cu noi pe Arstan. N-am de gând să părăsesc tabăra.

Nu avea duşmani printre copiii ei. Iar bătrânul scutier nu va vorbi prea mult, aşa cum ar face Belwas, nici nu se va uita la ea ca Daario.

Crângul de măslini pârjoliţi în care îşi ridicase pavilionul se afla lângă mare, între tabăra Dothrakilor şi cea a Nepătaţilor. După ce caii fură înşeuaţi, Dany şi cei doi însoţitori ai săi porniră de-a lungul coastei, îndepărtându-se de oraş. Chiar şi aşa, simţea Meereenul în spate, râzându-şi de ea. Când privi peste umăr, îl văzu acolo, cu soarele după-amiezii strălucind pe harpia de bronz din vârful Marii Piramide. Curând, înăuntrul oraşului, stăpânii de sclavi aveau să se tolănească, în *tokarurile* lor cu marginile împodobite, să se ospăteze cu miel şi măsline, căţeluşi nenăscuţi, alunari cu miere şi alte delicatese, în timp ce, afară, copiii ei erau înfometaţi. O furie sălbatică o cuprinse deodată. *Îi voi doborî,* jură ea.

În timp ce treceau de ţăruşii şi gropile care înconjurau tabăra eunucilor, Dany îi auzi pe Viermele Cenuşiu şi sergenţii lui făcând, cu una dintre companii, o serie de exerciţii cu scuturi, săbii scurte şi suliţe. Soldaţii dintr-o altă companie se îmbăiau în mare, cu goliciunea acoperită doar de bucăţi de pânză albă. Observase că eunucii erau foarte curaţi. Unii dintre mercenari miroseau de parcă nu s-ar fi spălat şi nu şi-ar fi schimbat hainele de când pierduse tatăl ei Tronul de Fier, dar Cei Nepătaţi se spălau în fiecare seară, chiar dacă mărşăluiau toată ziua. Când nu aveau apă la dispoziţie, se curăţau cu nisip, aşa cum făceau Dothrakii.

Eunucii îngenuncheară în calea ei, ridicându-şi pumnii încleştaţi la piept. Dany le răspunse la salut. Era ora fluxului şi valurile se revărsau, înspumate, la picioarele calului ei. Dany vedea corăbiile aşteptând în larg. *Belarion* plutea cel mai aproape; marea corabie, cunoscută cândva sub numele de *Saduleon,* cu velele strânse. Mai departe se aflau galerele *Meraxes* şi *Vhagar,* numite înainte *Festa lui Joso* şi *Soare de Vară.* Acestea îi aparţineau, de fapt, lui Magister Illyrio, nu erau nicidecum ale ei, şi totuşi Dany le dăduse nume noi fără să stea pe gânduri. Nume de dragoni şi, mai mult de atât, în bătrâna Valyrie, înainte de Urgie, Balerion, Meraxes şi Vhagar fuseseră zei.

La sud de tărâmul ordonat al ţepuşelor, al gropilor, al antrenamentelor şi al eunucilor care se îmbăiau, se afla tabăra eliberaţilor ei, un loc mult mai gălăgios şi mai haotic. Dany îi

înarmase pe foştii sclavi cum putuse mai bine, cu arme din Astapor şi Yunkai, iar *Ser* Jorah organizase luptătorii în patru companii puternice, dar aici nu vedea pe nimeni antrenându-se. Trecură pe lângă un foc de vreascuri, unde se adunaseră o sută de oameni să frigă hoitul unui cal. Dany simţea mirosul cărnii şi auzea grăsimea sfârâind, în timp ce băieţii întorceau frigările, însă priveliştea o făcu doar să se încrunte.

Copiii alergau după cai, sărind şi râzând. În loc de saluturi, glasurile o strigau din toate părţile, într-o învălmăşeală de limbi. Unii dintre sclavii eliberaţi îi spuneau *mamă,* în timp ce alţii cerşeau daruri sau favoruri. Unii se rugau la zei necunoscuţi s-o binecuvânteze, în timp ce alţii îi cereau ei să-i binecuvânteze. Ea le zâmbea, întorcându-se în stânga şi-n dreapta, atingându-le mâinile când le ridicau, lăsându-i pe cei care îngenuncheau să-i atingă piciorul. Mulţi dintre sclavii eliberaţi credeau că atingerea ei le aduce noroc. *Dacă asta le dă curaj, n-au decât să mă atingă,* gândi ea. *Grele încercări îi mai aşteaptă.*

Dany se oprise să vorbească cu o femeie însărcinată care voia ca Mama Dragonilor să dea nume copilului ei, când cineva o înhăţă de încheietura mâinii stângi. Întorcându-se, zări un bărbat înalt, jerpelit, cu capul ras şi chipul ars de soare.

— Mai încet, începu ea să spună, dar înainte de a apuca să termine, bărbatul o trase cu putere, doborând-o din şa. Pământul se ridică şi-i tăie, dintr-o izbitură, răsuflarea, în timp ce armăsarul ei necheza şi se dădea înapoi. Uluită, Dany se rostogoli pe o parte şi se ridică într-un cot…

… şi atunci văzu sabia.

— Iată purceaua trădătoare, spuse el. Ştiam că într-o bună zi vei veni să-ţi laşi picioarele sărutate. Capul îi era chel ca un pepene, nasul roşu, cu pielea cojită, însă Dany cunoştea glasul acela şi ochii verzui. O să încep prin a-ţi tăia sânii. Ca prin vis, Dany o auzi pe Missandei strigând după ajutor. Un sclav eliberat se apropie, dar nu făcu decât un pas. O lovitură fulgerătoare şi căzu în genunchi, cu sângele şiroindu-i pe faţă. Mero îşi şterse sabia de pantaloni. Cine urmează?

— Eu. Arstan Barbă-Albă sări din şa şi se aşeză deasupra ei, cu vântul sărat răvăşindu-i părul alb ca neaua, cu ambele mâini pe toiagul său înalt, din lemn tare.

— Bunicule, îl avertiză Mero, dă-te la o parte până când nu-ţi rup băţul în două şi ţi-l bag în…

Bătrânul făcu o fandare, cu un capăt al toiagului, îl trase înapoi

şi răsuci capătul celălalt mai repede decât i-ar fi venit lui Dany să creadă. Clătinându-se, Bastardul Titanului se dădu înapoi, scuipând sânge şi dinţi sparţi din gura-i zdrobită. Barbă-Albă se postă în faţa lui Dany. Toiagul izbi coastele lui Mero, azvârlindu-l cât colo. Arstan sări într-o parte, pară o lovitură arcuită, săltă ferindu-se de o a doua, prinse o a treia din zbor. Mişcările erau atât de iuţi, încât Dany abia le putea urmări. Missandei o ridică în picioare când auzi un pârâit. Crezu că se rupsese toiagul lui Arstan, până când văzu osul crăpat ţâşnind din gamba lui Mero. În cădere, Bastardul Titanului se răsuci şi se năpusti înainte, trimiţând vârful sabiei direct în pieptul bătrânului. Barbă-Albă împinse lama deoparte, cu un gest aproape dispreţuitor, şi izbi celălalt capăt al toiagului în tâmpla bărbatului voinic. Mero se prăbuşi răşchirat, cu sângele ieşindu-i, în bulbuci, din gură şi şiroindu-i pe trup. O clipă mai târziu, sclavii eliberaţi năvăliră asupra lui. Cuţite şi pietre şi pumni furioşi se ridicau şi coborau frenetic.

Dany se întoarse, scârbită. Era mai speriată acum decât în momentele când se întâmplase totul. *M-ar fi omorât.*

— Înălţimea Ta. Arstan îngenunche. Sunt om bătrân şi m-am făcut de ruşine. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape încât să te înhaţe. Am fost slab. Nu l-am recunoscut fără barbă şi fără păr.

— După cum nu l-am recunoscut nici eu. Dany trase adânc aer în piept, încercând să-şi oprească tremuratul. *Duşmani pretutindeni.* Du-mă înapoi la cortul meu. Te rog.

Când sosi Mormont, Dany era cuibărită sub pielea ei de leu, sorbind o cupă de vin cu mirodenii.

— Am aruncat o privire asupra zidului dinspre râu, începu *Ser* Jorah. E puţin mai înalt decât celelalte şi la fel de puternic. Iar Meereenii au aprins zeci de focuri sub parapeţi…

Ea îl întrerupse.

— Ai fi putut să mă avertizezi că Bastardul Titanului a evadat.

Ser Jorah se încruntă.

— N-am socotit că e nevoie să te sperii, Înălţimea Ta. Am oferit o recompensă pentru capul lui…

— Dă-i-o lui Barbă-Albă. Mero a fost cu noi tot drumul de la Yunkai. Şi-a ras barba şi s-a ascuns printre sclavii eliberaţi, aşteptând prilejul să se răzbune. Arstan l-a omorât.

Ser Jorah se uită lung la bătrân.

— Un scutier cu un toiag l-a omorât pe Mero din Braavos, aşa

stau lucrurile?

— Un toiag, confirmă Dany, dar Arstan nu mai e scutier. *Ser* Jorah, este dorinţa mea să fie făcut cavaler.

— Nu.

Refuzul răspicat era oricum o surpriză. Dar şi mai ciudat, el veni de la amândoi bărbaţii deodată. *Ser* Jorah scoase sabia.

— Bastardul Titanului a fost un om primejdios. Şi se pricepea să omoare. Cine eşti, bătrâne?

— Un cavaler mai bun decât tine, *ser*, răspunse Arstan cu răceală.

Cavaler? Dany era nedumerită.

— Spuneai că eşti scutier.

— Am fost, Înălţimea Ta. Se lăsă pe un genunchi. Am fost scutierul Lordului Swann în tinereţe şi, la porunca lui Magister Illyrio, l-am slujit şi pe Vânjosul Belwas. Nu te-am minţit, regina mea. Dar sunt adevăruri pe care le-am tăinuit şi pentru asta şi pentru toate celelalte păcate ale mele nu pot decât să-ţi cer iertare.

— Ce adevăruri ai tăinuit? Lui Dany nu-i plăcea asta. Spune-mi! Acum!

Bătrânul îşi plecă creştetul.

— La Qarth, când m-ai întrebat cum mă cheamă, ţi-am spus că mi se spune Arstan. Era adevărat, mulţi mi-au spus aşa, pe când Belwas şi cu mine ne îndreptam spre est, să te căutăm. Dar nu este adevăratul meu nume.

Dany era mai mult nedumerită decât furioasă. *M-a păcălit, întocmai cum m-a prevenit Jorah, dar tocmai mi-a salvat viaţa.*

Ser Jorah se făcu roşu ca racul.

— Mero şi-a ras barba, dar tu ţi-ai lăsat-o să crească, nu-i aşa? Nu e de mirare că îmi păreai atât de cunoscut…

— Îl cunoşti? îl întrebă Dany pe cavalerul exilului.

— L-am văzut de mai multe ori… de la distanţă, cel mai des, alături de fraţii lui sau călărind în vreun turnir. Dar nu era om în Cele Şapte Regate să nu-l cunoască pe Barristan cel Viteaz. Aşeză vârful sabiei pe gâtul bătrânului. *Khaleesi,* în faţa ta stă îngenuncheat *Ser* Barristan Selmy, Lord Comandant al Gărzii Regale, care a trădat Casa ta, punându-se în slujba Uzurpatorului Robert Baratheon.

Bătrânul cavaler nici nu clipi.

— Cioara îi spune corbului că e negru, iar tu vorbeşti de trădare.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Dany. Dacă te-a trimis Robert să mă omori, de ce mi-ai salvat viaţa? *L-a slujit pe Uzurpator. A trădat memoria lui Rhaegar şi l-a lăsat pe Viserys să trăiască şi să moară în exil. Dar dacă mă voia moartă, n-ar fi trebuit decât să stea deoparte...* Vreau să aud tot adevărul acum, pe onoarea ta de cavaler. Eşti omul Uzurpatorului sau al meu?

— Al tău, dacă mă vrei. *Ser* Barristan avea lacrimi în ochi. Da, am avut parte de îndurarea lui Robert. L-am slujit în Garda Regală şi în consiliu. L-am slujit alături de Regicid şi alţii aproape la fel de răi, care au pângărit mantia albă pe care o purtam. Nu există nici o scuză pentru asta. Poate că aş fi şi acum în slujba Debarcaderului Regelui dacă băiatul ticălos de pe Tronul de Fier nu m-ar fi alungat, mi-e ruşine s-o recunosc. Dar când mi-a luat mantia pe care Taurul Alb mi-o aşezase pe umeri şi a trimis oameni să mă omoare, chiar în aceeaşi zi, a fost ca şi cum mi-ar fi smuls un văl de pe ochi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi găsesc adevăratul rege şi să mor slujindu-l...

— Îţi pot împlini această dorinţă, mârâi *Ser* Jorah, întunecat.

— Linişte, porunci Dany. Vreau să-l ascult până la capăt.

— Poate că trebuie să mor ca un trădător, continuă *Ser* Barristan. Dacă e aşa, nu voi muri singur. Înainte de a primi iertarea lui Robert, am luptat împotriva lui la Trident. Tu erai de cealaltă parte a baricadei, Mormont, nu-i aşa? Barbă-Albă nu aşteptă răspunsul, Înălţimea Ta, îmi pare rău că te-am înşelat. Era singura cale de a-i împiedica pe Lannisteri să afle că sunt alături de tine. Eşti urmărită, aşa cum a fost fratele tău. Lordul Varys a raportat ani de zile fiecare mişcare pe care o făcea Viserys. Cât timp am făcut parte din micul consiliu, am auzit o sută de asemenea rapoarte. Şi din ziua în care te-ai măritat cu *Khal* Drogo, ai mereu în preajmă un informator, care-ţi vinde secretele, care-i şopteşte Păianjenului la ureche, pentru aur şi promisiuni.

Doar nu vrea să spună...

— Te înşeli. Dany se uită la Jorah Mormont. Spune-i că se înşală. Nu există nici un informator. *Ser* Jorah, spune-i. Am trecut împreună marea Dothraki şi deşertul roşu... Inima i se zbătea ca o pasăre în colivie. Spune-i, Jorah. Spune-i că i s-a părut.

— Lua-te-ar Ceilalţi, Selmy. *Ser* Jorah îşi azvârli sabia lungă pe covor. *Khaleesi,* asta a fost doar la început, înainte să te cunosc... înainte să te iubesc...

— *Să nu rosteşti acel cuvânt!* Dany făcu un pas în spate. *Cum*

ai putut? Ce ţi-a promis Uzurpatorul? Aur, asta a fost? Cei Nemuritori îi spuseseră că va mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur, o dată în dragoste. Spune-mi ce ţi s-a promis?

— Varys spunea… că aş putea merge acasă. Îşi plecă fruntea.

Voiam să te duc acasă! Dragonii îi simţeau furia. Viserion ţipă şi fumul i se ridică gri din nări. Drogon bătu aerul cu aripile-i negre, iar Rhaegar întoarse capul şi scuipă foc. *Ar trebui să rostesc cuvântul şi să-i pârjolesc pe amândoi.* Oare nu exista nimeni în care să se poată încrede, nimeni care s-o apere?

— Toţi cavalerii din Westeros sunt la fel de mincinoşi ca voi doi? Ieşiţi, înainte ca dragonii mei să vă prăjească pe amândoi. Oare cum miroase un mincinos prăjit? Mai urât decât canalele Oacheşului Ben? *Afară!*

Ser Barristan se ridică încet, înţepenit. Pentru prima oară îşi arăta vârsta.

— Unde să mergem, Înălţimea Ta?

— În iad, să-l slujiţi pe Regele Robert. Dany simţi lacrimi fierbinţi pe obraji. Drogon ţipă, lovind cu coada într-o parte şi în alta. Lua-v-ar Ceilalţi pe amândoi. *Plecaţi, dispăreţi pe vecie, amândoi. Data viitoare când vă mai văd feţele, vă tai capetele de trădători.* Dar nu putea să rostească aceste cuvinte. *M-au trădat. Dar m-au salvat. Dar au minţit.* Plecaţi… *Ursul meu, ursul meu puternic şi fioros, ce-o să mă fac fără el? Şi bătrânul, prietenul fratelui meu.* Plecaţi… plecaţi… *Unde?*

Şi în clipa aceea ştiu.

TYRION

Tyrion se îmbrăcă pe întuneric, ascultând respiraţia domoală a soţiei sale dinspre patul pe care îl împărţeau. *Visează,* gândi el, când Sansa murmură încetişor ceva – un nume, poate, deşi şoptise prea încet ca să-şi dea seama – şi se întoarse pe o parte. Ca soţ şi soţie, împărţeau un pat matrimonial, dar asta era tot. *Până şi lacrimile şi le păstrează pentru sine.*

Se aşteptase la suferinţă şi furie când îi spusese despre moartea fratelui ei, dar chipul Sansei rămăsese atât de neclintit încât, pentru o clipă, se temuse că n-a înţeles. Abia mai târziu, cu o uşă grea de stejar între ei, o auzise plângând. Tyrion s-a gândit atunci să se ducă la ea, s-o consoleze cum putea. *Nu,* a trebuit el să-şi reamintească, *nu va căuta alinare la un Lannister.* Tot ce putea face era s-o ferească de cele mai urâte detalii cu privire la Nunta Roşie, pe măsură ce acestea soseau de la Gemeni. Hotărâse că nu era nevoie ca Sansa să audă cum trupul fratelui ei fusese sfârtecat şi mutilat, nici cum cadavrul mamei sale fusese despuiat şi aruncat în Furca Verde, batjocorindu-se astfel, cu sălbăticie, obiceiurile de înmormântare ale Casei Tully. Ultimul lucru de care fata avea nevoie era să-i mai pună paie pe focul coşmarurilor ei.

Dar nu era suficient. Îi aşezase mantia pe umeri şi jurase s-o protejeze, dar asta era o glumă la fel de crudă precum coroana pe care Freyii o aşezaseră pe capul lupului străvechi al lui Robb Stark, după ce i l-au cusut de trupul decapitat. Sansa ştia şi asta. Felul în care îl privea, răceala cu care se urca în pat... Când era în preajma ei, Tyrion nu uita nici o clipă cine era, sau *ce* era. După cum nici ea nu uita. Continua să meargă, noapte de noapte, în pădurea zeilor, să se roage, iar Tyrion se întreba dacă se ruga pentru moartea lui. Îşi pierduse casa, locul în această lume, îi pierduse pe toţi cei pe care-i iubise şi în care avusese încredere. *Vine iarna,* vestea sloganul Casei Stark, şi într-adevăr, venise pentru ei, în toată puterea cuvântului. *Dar pentru Casa Lannister vara e în toi. Atunci de ce îmi e aşa de frig?*

Îşi trase cizmele pe picioare, îşi legă mantia cu o broşă în formă de cap de leu şi se furişă afară, în holul luminat de torţe. Măcar atâta se putea spune despre căsnicia lui: îi îngăduise să scape din Fortăreaţa lui Maegor. Acum, că era om însurat, nobilul

său tată fusese de acord că se impunea să aibă o locuinţă mai potrivită, iar Lordul Gyles se pomenise pe nepusă masă deposedat de spaţioasele sale apartamente din vârful Turnului Bucătăriei. Erau, într-adevăr, apartamente superbe, cu dormitoare mari şi un salon adecvat, o baie şi un budoar pentru soţia lui şi cămăruţe alăturate pentru Pod şi cameristele Sansei. Până şi odăiţa lui Bronn de lângă scară avea un fel de fereastră. *Ei, bine, mai degrabă o gaură de tragere, dar lasă lumina să treacă.* Bucătăria principală a castelului era tocmai în partea cealaltă a curţii, era adevărat, dar Tyrion găsea acele sunete şi mirosuri infinit mai plăcute decât să împartă Fortăreaţa lui Maegor cu sora lui. Cu cât era nevoit s-o vadă pe Cersei mai rar, cu atât avea să fie mai fericit.

Tyrion auzea sforăitul Brellei, când trecu pe lângă odăiţa ei. Shae se plângea de asta, dar părea un preţ destul de mic de plătit. Propunerea venise din partea lui Varys. În tinereţe, se ocupase de casa din oraş a Lordului Renly, ceea ce o învăţase din plin să fie oarbă, surdă şi mută.

Aprinzând o lumânare, Tyrion îşi croi drum către scara servitorilor şi coborî. Etajele de dedesubt erau tăcute şi nu auzea decât zgomotul propriilor lui paşi. Coborî până la parter şi mai jos, intrând într-o pivniţă întunecată, cu tavanul boltit de piatră. Aproape tot castelul avea legături subterane şi Turnul Bucătăriilor nu făcea excepţie. Tyrion străbătu, cu pas legănat, un culoar lung şi întunecat, până când găsi uşa pe care o căuta şi intră.

Înăuntru, tigvele dragonilor îl aşteptau. La fel şi Shae.

— Credeam că stăpânul m-a uitat. Rochia îi era agăţată de un dinte negru, aproape la fel de înalt ca ea, iar Shae stătea în gura dragonului, goală. *Belarion,* gândi el. Sau era Vhagar? Craniile de dragoni semănau toate între ele.

Numai văzând-o se înfierbântă.

— Ieşi de acolo.

— Nu vreau. Zâmbi cu zâmbetul ei cel mai neruşinat. Ştiu că stăpânul vrea să mă culeagă din gura dragonului.

Dar când el se apropie, Shae se apleca şi suflă în lumânare.

— Shae… Tyrion întinse mâinile, dar ea se răsuci şi se eliberă.

— Trebuie să mă prinzi. Vocea venea din stânga lui. Stăpânul s-o fi jucat, desigur, de-a monştrii şi fecioarele, când a fost mic.

— Vrei să spui că sunt un monstru?

— Aşa cum sunt şi eu fecioară. Era în spatele lui, păşind uşor.

Dar oricum trebuie să mă prinzi.

O prinse în cele din urmă, dar numai fiindcă ea îl lăsă. Când i se strecură în braţe, Tyrion era deja îmbujorat şi fără suflu de atâta alergătură printre ţestele de dragoni. Dar uită de toate când îi simţi sânii mici lipindu-i-se de faţă, în întuneric, sfârcurile tari mângâindu-i buzele şi cicatricea din locul unde îi fusese nasul. Tyrion o trase jos, pe podea.

— Uriaşul meu, gâfâi ea, când o pătrunse. Uriaşul meu a venit să mă salveze.

După aceea, în timp ce zăceau îmbrăţişaţi printre craniile de dragoni, Tyrion îşi odihni capul pe umărul ei, respirând mirosul proaspăt, dulce, al părului ei.

— Ar trebui să-i dai vinul viselor, zise Shae, aşa cum face Lady Tanda cu Lollys. O cupă înainte de culcare şi am putea face dragoste în pat, lângă ea, fără să se trezească. Chicoti. Poate că ar trebui, o dată. Nu i-ar plăcea stăpânului. Mâna ei îi găsi umărul şi începu să-i maseze muşchii. Gâtul ţi-e tare ca piatra. Ce te frământă?

Tyrion nu-şi putea vedea degetele în faţa ochilor, dar îşi număra ofurile pe ele:

— Soţia. Sora. Nepotul. Tatăl. Tyrellii. Trebui să treacă la mâna cealaltă: Varys, Pycelle, Degeţel, Vipera Roşie din Dome. Ajunsese la ultimul deget. Chipul care se uită la mine din apă când mă spăl.

Shae îi sărută nasul mutilat.

— Un chip curajos. Un chip blând şi un chip bun. Aş vrea să-l pot vedea în clipa asta.

Toată dulcea inocenţă a lumii era în glasul ei. *Inocenţă? Nătărăule, e o târfă, tot ce ştie despre bărbaţi e mădularul pe care-l au între picioare. Prostule, prostule.*

— Mai bine tu, decât eu. Tyrion se ridică. Ne aşteaptă o zi lungă pe amândoi. N-ar fi trebuit să stingi lumânarea aia. Cum o să ne găsim hainele?

Shae râse.

— Poate că va trebui să plecăm dezbrăcaţi.

Şi, dacă suntem văzuţi, nobilul meu tată te va spânzura. Angajând-o pe Shae printre slujitoarele Sansei, avea un pretext să-i vorbească, dar Tyrion nu se amăgea că erau în siguranţă. Varys îl avertizase.

— I-am croit lui Shae un trecut fals, dar era menit pentru Lollys şi Lady Tanda. Sora ta e mai bănuitoare din fire. Dacă mă

întreabă ce ştiu…

— O să-i spui o minciună isteaţă.

— Nu, o să-i spun că fata e o vivandieră cu care te-ai ales înainte de Furca Verde şi pe care ai adus-o la Debarcaderul Regelui împotriva poruncii tatălui tău. N-o s-o mint pe regină.

— Ai mai minţit-o şi altă dată. Să-i spun asta?

Eunucul oftase.

— Asta mă răneşte mai adânc decât un pumnal, stăpâne. Te-am slujit cu devotament, dar trebuie s-o slujesc şi pe sora ta, când pot. Cât crezi că m-ar lăsa să trăiesc dacă nu i-aş mai fi de folos în nici un fel? Eu n-am nici un mercenar fioros să mă apere, nici un frate viteaz să mă răzbune, doar câteva păsărele care îmi ciripesc la ureche. Cu şoaptele acelea trebuie să-mi cumpăr viaţa în fiecare zi.

— Să mă ierţi dacă n-o să-ţi plâng de milă.

— Te voi ierta, dar şi tu trebuie să mă ierţi dacă nu plâng pentru Shae. Mărturisesc, nu pricep ce are femeia asta, de face un om inteligent ca tine să se poarte atât de nesăbuit.

— Poate ai pricepe, dacă n-ai fi eunuc.

— Aşa stau lucrurile? Un bărbat poate să aibă minte sau o bucată de carne între picioare, dar nu le poate avea pe amândouă? Varys râse pe înfundate. Atunci poate că ar trebui să fiu recunoscător că am fost tăiat.

Păianjenul avea dreptate. Tyrion bâjbâi prin bezna bântuită de dragoni, după haine, simţindu-se năpăstuit. Riscul pe care şi-l asuma îl făcea să fie mereu încordat ca un arc şi mai era şi sentimentul de vinovăţie. *La naiba cu vinovăţia,* gândi el, trăgându-şi tunica peste cap. *De ce aş fi vinovat? Soţia mea nu mă vrea în nici un fel, cu atât mai puţin partea din mine care pare s-o vrea pe ea.* Poate că ar trebui să-i spună despre Shae. Nu era primul bărbat care avea o ţiitoare. Însuşi atât-de-onorabilul tată al Sansei îi dăduse un frate bastard. După cât o cunoştea, soţia lui ar putea fi încântată să afle că se culca cu Shae, atât timp cât asta o ferea de atingerea lui nedorită.

Nu, nu îndrăznesc. Cu sau fără jurăminte, nu se putea încrede în soţia lui. Poate că era fecioară între picioare, dar nu era atât de nevinovată când venea vorba de trădare. O dată îi dezvăluise lui Cersei planurile propriului ei tată. Şi fetele de vârsta ei nu erau cunoscute pentru discreţie.

Singura cale sigură era să scape de Shae. *Aş putea s-o trimit la Chataya,* cugetă Tyrion, fără tragere de inimă. În bordelul

Chatayei, Shae ar avea toate mătăsurile şi pietrele preţioase pe care le-ar putea dori, şi cei mai onorabili clienţi de sânge nobil. Ar fi o viaţă de departe mult mai bună decât cea pe care o ducea când o găsise.

Sau, dacă se săturase să-şi câştige pâinea pe cont propriu, ar putea aranja o căsătorie. *Bronn, poate?* Mercenarul nu se dăduse niciodată în lături să mănânce din farfuria stăpânului său, iar acum era cavaler, o partidă mai bună decât ar putea spera. *Sau Ser Tallad?* Tyrion îl observase privind-o pe Shae cu jind, nu o dată. *De ce nu? E înalt, puternic, plăcut la înfăţişare, din cap până-n picioare un tânăr cavaler înzestrat.* Desigur, Tallad o cunoştea pe Shae doar ca tânără cameristă a doamnei, slujnică la castel. *Dacă s-ar însura cu ea şi ar afla pe urmă că e o târfă...*

— *Stăp'ne,* unde eşti? Te-au mâncat dragonii?

— Nu, aici sunt. Bâjbâi într-un craniu de dragon. Am găsit un pantof, dar cred că e al tău.

— Stăpânul pare foarte solemn. Te-am nemulţumit?

— Nu, răspunse el laconic. Întotdeauna mă mulţumeşti. *Şi de aici ne vine pericolul.* Visa uneori, în asemenea momente, să o alunge, dar asta nu dura niciodată mult. Tyrion o zări vag, prin semiîntuneric, trăgându-şi un ciorap de lână pe piciorul suplu. *Văd.* O lumină slabă se strecura prin şirul de ferestre lungi şi înguste aşezate sus, pe zidul beciului. Craniile dragonilor Targaryen se iveau în jurul lor din întuneric, negre, înconjurate de gri.

— Ziua vine prea repede. O nouă zi. Un nou an. Un nou secol. *Am supravieţuit Furcii Verzi şi Apei Negre. Pot foarte bine să supravieţuiesc nunţii Regelui Joffrey.*

Shae înhăţă rochia de pe colţul de dragon şi şi-o trase peste cap.

— Urc eu prima. Va trebui s-o ajut pe Brella să pregătească apa pentru baie. Se apleca să-i dea un ultim sărut pe frunte. Uriaşul meu Lannister. Te iubesc atât de mult.

Şi eu te iubesc, draga mea. Poate că era o târfă, dar merita mai mult decât avea el să-i ofere. *O voi mărita cu Ser Tallad. Pare un om cumsecade. Şi înalt...*

SANSA

A fost un vis aşa de frumos! gândi Sansa, buimacă. Se făcea că era la Winterfell, alergând prin pădurea zeilor, cu Lady a ei. Tatăl ei era acolo, şi fraţii ei, toţi bine, sănătoşi. *Dacă visul ar putea deveni realitate...*

Aruncă la o parte cuverturile. *Trebuie să fiu curajoasă.* Agonia avea să se sfârşească în curând, într-un fel sau în altul. *Dacă Lady ar fi aici, nu mi-ar fi frică.* Dar Lady murise. Robb, Bran, Rickon, Arya, tatăl şi mama ei, până şi Septa Mordane. *Toţi sunt morţi, în afară de mine.* Acum era singură pe lume.

Nobilul ei soţ nu era lângă ea, dar se obişnuise cu asta. Tyrion dormea prost şi se trezea adesea înainte de primii zori. De obicei îl găsea în salon, aplecat lângă o lumânare, pierdut în vreun sul vechi de pergament sau în vreo carte legată în piele. Uneori, mirosul pâinii de dimineaţă dinspre cuptoare îl ducea în bucătărie, iar alteori urca în terasa-grădină sau hoinărea singur pe Aleea Trădătorului.

Trase obloanele şi începu să tremure, cu braţele străbătute de fiori. Norii se adunau la răsărit, străpunşi de razele soarelui. *Par două castele uriaşe plutind pe cerul dimineţii.* Sansa le desluşea zidurile de piatră, turnurile înalte şi fortificaţiile. Flamuri himerice fluturau în vârful turnurilor, gata să atingă stelele ce păleau văzând cu ochii. În spatele lor, soarele urca pe cer şi Sansa le privi trecând de la negru la gri, în mii de nuanţe de trandafiriu, roşu şi auriu. Curând vântul le adună şi nu mai era decât un singur castel în loc de două.

Auzi uşa deschizându-se şi slujnicele îi aduseră apa fierbinte pentru baie. Amândouă erau noi în slujba ei. Tyrion zicea că slujnicele ei mai vechi erau toate spioanele lui Cersei, întocmai cum bănuise şi Sansa întotdeauna.

— Veniţi să vedeţi, le spuse ea. Pe cer e un castel. Fetele se apropiară, să se uite.

— E din aur. Shae avea părul scurt şi negru şi ochii îndrăzneţi. Făcea tot ce i se cerea, dar uneori îi arunca Sansei o privire cât se poate de insolentă. Un castel cu totul din aur, iată o privelişte pe care mi-ar plăcea s-o văd.

— Un castel, aşa-i? Brella îşi miji ochii. Turnul ăla se prăbuşeşte, pare-mi-se. E numai ruine, adică.

Sansa nu voia să audă de turnuri prăbuşite şi castele distruse. Închise obloanele şi spuse:

— Regina ne aşteaptă la micul dejun. Nobilul meu soţ e în salon?

— Nu, stăpână, zise Brella. Nu l-am văzut.

— Poate că s-a dus să-şi vadă tatăl, afirmă Shae. Poate că Mâna Regelui are nevoie de sfatul lui.

Brella strănută.

— Lady Sansa, vrei, probabil, să intri în cadă înainte să se răcească apa.

Sansa o lăsă pe Shae să-i scoată cămaşa de noapte peste cap şi intră în cada mare de lemn. Îi venea să ceară o cupă cu vin, să se calmeze. Cununia urma să aibă loc la prânz, în Marele Sept al lui Baelor, în partea cealaltă a oraşului. Iar seara, ospăţul avea să se ţină în sala tronului. O mie de invitaţi şi şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, cu muzicanţi şi jongleri şi comedianţi. Dar prima dată era micul dejun în Sala de Bal a Reginei, pentru Lannisteri şi bărbaţii Tyrell – femeile Tyrell vor lua micul dejun cu Margaery – şi vreo sută de cavaleri şi lorzi mărunţi. *Au făcut din mine o Lannister,* gândi Sansa cu amărăciune.

Brella o trimise pe Shae să mai aducă apă fierbinte, în timp ce ea o spăla pe Sansa pe spate.

— Tremuri, doamna mea.

— Apa nu e destul de caldă, minţi Sansa.

Slujnicele o îmbrăcau când îşi făcu apariţia Tyrion, urmat de Podrick Payne.

— Eşti încântătoare, Sansa. Se întoarse către scutierul său: Pod, fii bun şi toarnă-mi o cupă cu vin.

— Vom avea vin la micul dejun, lordul meu, zise Sansa.

— Avem vin aici. Doar nu te aştepţi să dau ochii treaz cu sora mea. E un nou secol, doamna mea. Cel de-al treisutelea an de la Aegon Cuceritorul. Piticul luă cupa cu vin roşu din mâna lui Pod şi o ridică: Pentru Aegon. Ce individ norocos. Două surori, două neveste şi trei dragoni mari, ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat? Se şterse la gură cu dosul palmei.

Sansa observă că veşmintele Pezevenghiului erau murdare şi şifonate; arătau de parcă ar fi dormit în ele.

— Nu te schimbi în haine curate, nobile soţ? Tunica ta cea nouă e foarte frumoasă.

— *Tunica* e frumoasă, da. Tyrion aşeză cupa deoparte. Haide, Pod, să vedem dacă putem găsi nişte haine care să mă facă să

par mai puţin pitic. Nu vreau s-o fac de ruşine pe nobila mea soţie.

Când se întoarse, la scurt timp, Pezevenghiul era destul de prezentabil şi chiar puţin mai înalt. Şi Podrick Payne se schimbase şi arăta aproape ca un adevărat scutier în clipa aceea, deşi un coş mare şi roşu de sub nas strica efectul veşmintelor sale mov, albe şi aurii. *E un băiat atât de timid!* La început, Sansa se ferise de scutierul lui Tyrion; era un Payne, văr cu *Ser* Ilyn Payne, care îi decapitase tatăl. Cu toate acestea, îşi dăduse curând seama că lui Pod îi era la fel de frică de ea cum îi era ei de vărul lui. Ori de câte ori îi vorbea, chipul lui dobândea cea mai alarmantă nuanţă de roşu.

— Violetul, auriul şi albul sunt culorile Casei Payne, Podrick? îl întrebă politicoasă.

— Nu, adică da. Băiatul roşi. Culorile. Blazonul nostru este în carouri violet şi albe, doamna mea. Cu monede aurii. În pătrate. Violet şi alb. De amândouă.

— Există o poveste în spatele acelor monede, interveni Tyrion. Fără îndoială, Pod le-o va încredinţa degetelor tale de la picioare. Dar în clipa asta suntem aşteptaţi în Sala de Bal a Reginei. Mergem?

Sansa fu ispitită să ceară permisiunea să nu participe. *Aş putea să-i spun că mă doare stomacul sau că mi-a venit ciclul.* Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se urce înapoi în pat şi să tragă draperiile. *Trebuie să fiu curajoasă, ca Robb,* îşi spuse în timp ce-l luă de braţ, ceremonioasă, pe nobilul ei soţ.

În Sala de Bal a Reginei mâncară turte cu miere umplute cu mure şi nuci, costiţă afumată, şuncă, peşti argintii prăjiţi în pesmet, pere de toamnă şi un fel de mâncare Dothraki, cu ceapă, brânză, bucăţi de ouă şi ardei iuţi.

— Nimic nu e mai bun ca un mic dejun copios ca să-ţi deschidă apetitul pentru cele şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare de la ospăţul ce ne aşteaptă, remarcă Tyrion, în timp ce farfuriile erau umplute. Pe masă se aflau carafe cu lapte, carafe cu mied şi carafe cu vin dulce, uşor, ca mâncarea să alunece mai bine. Muzicanţii se plimbau printre mese, cântând din flaut, din fluier şi din scripcă, în timp ce Dontos galopa de colo-colo pe mătura lui, iar Băiatul Lunii pârţâia din obraji şi cânta cântece deşucheate despre oaspeţi.

Sansa observă că Tyrion abia se atingea de mâncare, în schimb băuse mai multe cupe de vin. Ea gustă puţin din ouăle

Dothraki, dar gura îi luă foc de la ardeiul iute. În rest, doar ciuguli din fructe, din peşte şi din turtele cu miere. De fiecare dată când Joffrey o privea, stomacul i se zbătea atât de tare încât se simţea de parcă ar fi înghiţit un liliac.

Când mâncarea fu luată de pe masă, regina îi înmână lui Joff mantia pe care avea s-o aşeze pe umerii lui Margaery.

— E mantia pe care am îmbrăcat-o când Robert m-a făcut soţia sa, aceeaşi mantie pe care mama mea, Lady Joanna, a purtat-o când s-a măritat cu nobilul meu tată.

După părerea Sansei, arăta jerpelită, dar la drept vorbind, poate că era aşa din cauză că fusese atât de mult folosită.

Apoi sosi vremea darurilor. În Reach era obiceiul ca darurile pentru mire şi mireasă să fie oferite în dimineaţa nunţii. A doua zi, aveau să primească alte cadouri, ca soţ şi soţie, dar cele de astăzi erau pentru fiecare în parte.

De la Jalabhar Xho, Joffrey primi un arc mare din lemn auriu şi o tolbă cu săgeţi lungi cu pene verzi şi stacojii, de la Lady Tanda o pereche de cizme moi de călărie, de la *Ser* Kevan o superbă şa de turnir din piele roşie, de la Prinţul Oberyn din Dorne o broşă roşie, în formă de scorpion, pinteni de argint de la *Ser* Addam Marbrand, un pavilion din mătase roşie de la Lordul Mathis Rowan. Lordul Paxter Redwyne îi aduse o frumoasă machetă de lemn a galerei de război cu două sute de vâsle care tocmai se construia la Arbor.

— Dacă Înălţimii Tale i-ar plăcea, se va numi *Vitejia Regelui Joffrey,* spuse el, iar Joff dădu de înţeles că îi plăcea, într-adevăr, foarte mult.

— O voi face nava mea comandant, când voi merge la Piatra Dragonului, să-l ucid pe Stannis, unchiul meu trădător, spuse el.

Astăzi o face pe regele curtenitor. Sansa ştia că Joffrey putea să fie galant când îi convenea, dar se părea că îi convenea din ce în ce mai rar. Într-adevăr, toată curtoazia sa dispăru când Tyrion îi oferi darul lor, o imensă carte veche intitulată *Vieţile celor patru regi* legată în piele, cu anluminuri superbe. Regele o frunzări fără interes.

— Şi ce este aceasta, unchiule?

O carte. Sansa se întrebă dacă Joffrey îşi mişca buzele groase de vierme, când citea.

— Relatarea Marelui Maester Kaeth despre domniile lui Daeron Tânărul Dragon, a lui Baelor cel Binecuvântat, Aegon cel Nevrednic şi Daeron cel Bun, răspunse micul ei soţ.

— O carte pe care orice rege ar trebui s-o citească, Înălţimea Ta, interveni *Ser* Kevan.

— Tatăl meu n-a avut timp de cărţi. Joffrey azvârli tomul peste masă. Dacă ai citi mai puţin, Unchiule Pezevenghi, poate că Lady Sansa ar avea deja un prunc în pântece. Râse. Iar când regele râde, curtenii râd împreună cu el. Nu te întrista, Sansa, după ce o las pe Regina Margaery însărcinată, o să-ţi vizitez dormitorul şi o să-i arăt unchiului meu cum se face.

Sansa roşi. Îi aruncă o privire neliniştită lui Tyrion, temându-se de ce ar putea spune. Situaţia ar fi putut deveni la fel de neplăcută ca atunci când sosise momentul să fie duşi în dormitor, la propria lor nuntă.

Dar de data aceasta, piticul îşi umplu gura cu vin în loc de vorbe.

Lordul Mance Tyrell se apropie să-şi aducă darul, un potir de aur înalt de un metru, cu două toarte arcuite, frumos ornamentate, şi şapte chipuri sclipind de nestemate.

— Şapte chipuri pentru cele şapte regate ale Înălţimii Tale, explică tatăl miresei. Le arătă cum fiecare chip purta însemnul uneia dintre marile Case: leul de rubin, trandafirul de smarald, cerbul de onix, păstrăvul de argint, şoimul de jad albastru, soarele de opal şi lupul străvechi din sidef.

— O cupă minunată, spuse Joffrey, dar cred că va trebui să scoatem lupul şi să punem în locul lui un calmar.

Sansa îl ignoră, prefăcându-se că nu l-a auzit.

— La ospăţ, Margaery şi cu mine va trebui să bem, nu glumă, tată socrule. Joffrey ridică potirul deasupra capului, ca toată lumea să-l poată admira.

— Cupa aia afurisită e la fel de înaltă ca mine, murmură Tyrion, cu glas scăzut. Dacă bea jumătate, Joff o să cadă sub masă.

Foarte bine, gândi Sansa. *Poate o să-şi rupă gâtul.*

Lordul Tywin aşteptă până la sfârşit ca să-i ofere regelui darul său: o sabie lungă. Teaca era făurită din lemn de cireş, aur şi piele roşie uleiată, bătută cu capete de leu din aur. Sansa observă că leii aveau ochi de rubine. Sala de bal amuţi când Joffrey scoase sabia din teacă şi o ridică deasupra capului. Încreţiturile roşii şi negre din oţel sclipeau în lumina dimineţii.

— Superb, exclamă Mathis Rowan.

— O sabie demnă de un cântec, sire, spuse Lordul Redwyne.

— O sabie de *rege*, spuse *Ser* Kevan Lannister.

Regele Joffrey arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva, acolo şi atunci, atât era de entuziasmat. Spintecă aerul şi râse.

— O sabie măreaţă trebuie să aibă un nume măreţ, lorzii mei. Cum s-o numesc?

Sansa îşi aduse aminte de Colţul Leului, sabia pe care Arya i-o aruncase în Trident, şi de Mâncătoarea de Inimi, cea pe care o obligase s-o sărute înainte de bătălie. Se întrebă dacă o va pune pe Margaery s-o sărute pe aceasta.

Oaspeţii strigau nume pentru noua sabie. Joff refuză o mulţime, până când auzi unul care-i plăcea.

— *Bocetul Văduvei!* strigă el. Da, va face multe văduve. Spintecă aerul din nou. Iar când o să-l înfrunt pe unchiul meu Stannis, o să-i frâng sabia fermecată în două. Joff încercă o lovitură verticală, obligându-l pe *Ser* Balon Swann să facă un pas grăbit înapoi. La vederea chipului său, sala răsună de râsete.

— Fii cu băgare de seamă, Înălţimea Ta, îl atenţionă *Ser* Addam Marbrand. Oţelul valyrian e deosebit de tăios.

— Îmi amintesc. Cu o sălbatică lovitură cu două mâini, Joffrey coborî Bocetul Văduvei pe cartea pe care i-o dăruise Tyrion. Coperta groasă de piele se despică. Ascuţită, v-am spus eu. Oţelul valyrian nu mi-e străin.

Avu nevoie de câteva lovituri ca să taie în bucăţi tomul gros şi, când isprăvi, răsufla greu. Sansa simţea cum soţul ei se luptă cu furia, când *Ser* Osmund Kettleblack strigă:

— Sire, mă rog să nu îndrepţi niciodată sabia aceea cumplită către mine.

— Ai grijă să nu-mi dai nici un motiv, *ser*. Joffrey azvârli de pe masă o bucată din *Vieţile celor patru regi* cu vârful sabiei, pe urmă vârî Bocetul Văduvei în teacă.

— Înălţimea Ta, grăi *Ser* Garlan Tyrell. Poate că nu ştiai. În tot Westerosul au existat doar patru exemplare din cartea aceea ilustrată de Kaeth cu mâna lui.

— Acum sunt trei. Joffrey îşi desfăcu vechea centură de sabie şi şi-o puse pe cea nouă. Tu şi Sansa îmi sunteţi datori cu un dar mai bun, Unchiule Pezevenghi. Asta e deja bucăţi.

Tyrion se holba la nepotul său cu ochii lui saşii.

— Poate un cuţit, sire. Pe potriva sabiei tale. Un pumnal din acelaşi preţios oţel valyrian… cu un mâner din os de dragon, ce zici?

Joff îi aruncă o privire aspră.

— Tu… da, un pumnal pe potriva sabiei mele, bine. Clătină din

cap. Un… un mâner de aur, incrustat cu rubine. Osul de dragon e prea comun.

— Cum ţi-e voia, Înălţimea Ta.

Tyrion mai bău o cupă de vin. După câtă atenţie îi acorda Sansei, ar fi putut fi singur în salonul său. Dar când sosi timpul să plece la cununie, o luă de mână.

În timp ce traversau curtea, Prinţul Oberyn din Dorne veni lângă ei, cu ibovnica lui cu părul negru. Sansa îi aruncă acesteia o privire curioasă. Era o femeie de rând, nemăritată, şi îi născuse prinţului două fiice bastarde, dar nu se temea s-o privească în ochi nici pe regină. Shae îi spusese că Ellaria venera o zeiţă lyseană a iubirii.

— Era aproape o târfă când a găsit-o, stăpână, îi destăinuise slujnica ei, iar acum e aproape o prinţesă.

Sansa nu mai fusese niciodată atât de aproape de femeia din Dorne. *Nu e cu adevărat frumoasă,* gândi ea, *dar are ceva care atrage privirea.*

— Am avut cândva marele noroc să văd exemplarul *Vieţii celor patru regi* care se găseşte la Citadelă, îi spunea Prinţul Oberyn soţului ei. Ilustraţiile sunt minunate, dar Kaeth a fost prea îngăduitor cu Regele Viserys.

Tyrion îl privi cu asprime.

— Prea îngăduitor? După părerea mea, îl nedreptăţeşte în mod ruşinos pe Viserys. Cartea ar fi trebuit să se numească *Vieţile celor cinci regi.*

Prinţul râse.

— Viserys n-a domnit nici două săptămâni.

— A domnit mai mult de un an, îl corectă Tyrion.

Oberyn ridică din umeri.

— Un an sau două săptămâni, ce contează? Şi-a otrăvit propriul nepot ca să urce pe tron şi pe urmă n-a făcut nimic.

— Baelor a murit de foame, postind, preciza Tyrion. Unchiul său l-a slujit cu credinţă ca Mână, aşa cum l-a slujit, înaintea lui, pe Tânărul Dragon. Poate că Viserys n-a domnit decât un an, dar a stăpânit treisprezece, în timp ce Daeron se războia şi Baelor se ruga. Tyrion se strâmbă. Şi dacă, într-adevăr, şi-a înlăturat nepotul, poţi să-l învinuieşti? Cineva trebuia să salveze regatul de nebuniile lui Baelor.

Sansa era stupefiată.

— Dar Baelor cel Binecuvântat a fost un mare domnitor. A străbătut Calea Oaselor desculţ, ca să facă pace cu Dornul, şi l-a

salvat pe Cavalerul Dragon din groapa cu şerpi. Viperele nu l-au muşcat fiindcă era pur şi sfânt.

Prinţul Oberyn râse.

— Dacă ai fi viperă, doamna mea, ţi-ar veni să muşti un bolnav anemic ca Baelor cel Binecuvântat? Eu aş prefera să-mi păstrez colţii pentru cineva mai suculent…

— Prinţul meu glumeşte cu tine, Lady Sansa, spuse Ellaria Sand. Septonilor şi cântăreţilor le place să spună că şerpii nu l-au muşcat pe Baelor, dar adevărul e cu totul altul. A fost muşcat de zeci de ori şi ar fi trebuit să moară din cauza asta.

— Dacă ar fi murit, Viserys ar fi domnit o mulţime de ani, spuse Tyrion, şi poate Cele Şapte Regate ar fi fost mai câştigate. Unii cred că Baelor avea minţile răvăşite de la atâta venin.

— Da, spuse Prinţul Oberyn, dar în Fortăreaţa asta Roşie a ta n-am văzut nici un şarpe. Atunci, ce explicaţie ai pentru Joffrey?

— Prefer să mă abţin. Tyrion îşi înclină capul, ceremonios. Vă rugăm să ne scuzaţi. Lectica ne aşteaptă. Piticul o ajută pe Sansa să urce şi se căţără cu stângăcie în urma ei. Fii bună şi trage draperiile, doamna mea.

— Trebuie, lordul meu? Sansa nu voia să fie închisă în spatele draperiilor. E o zi atât de frumoasă.

— Oamenii de treabă de la Debarcaderul Regelui s-ar putea să arunce în noi cu bălegar, dacă mă văd pe mine în lectică. Fă-ne amândurora o favoare. Trage draperiile.

Sansa îi dădu ascultare. Rămaseră pe loc o vreme, în timp ce aerul se încălzea, devenind sufocant.

— Mi-a părut rău pentru cartea ta, stăpâne, se forţă ea să spună.

— A fost cartea lui Joffrey. Ar fi putut învăţa câte ceva, dacă ar fi citit-o. Tyrion părea tulburat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd… multe lucruri.

— Poate că pumnalul o să-i placă mai mult.

Când piticul se strâmbă, cicatricea i se strânse şi i se răsuci.

— Băiatul îşi merită pumnalul, ce părere ai? Din fericire, Tyrion nu aşteptă răspunsul ei. Joff s-a certat cu fratele tău Robb la Winterfell. Spune-mi, au existat tensiuni şi între Bran şi Înălţimea Sa?

— Bran? Întrebarea o nedumerea. Înainte să cadă, vrei să spui? Trebuia să încerce să-şi amintească. Totul se petrecuse atât de demult. Bran era un băiat dulce, toată lumea îl iubea. Se lupta cu Tommen, cu săbii de lemn, îmi amintesc, dar numai în

joacă.

Tyrion căzu din nou într-o tăcere posomorâtă. Sansa auzi de afară zornăit îndepărtat de lanţuri: bariera-ghilotină se ridica. O clipă mai târziu, se auzi un scârţâit şi lectica se puse în mişcare, legănat. Lipsită de priveliştea drumului, alese să-şi studieze mâinile împreunate, conştientă de privirea stânjenitoare a soţului ei. *De ce mă priveşte aşa?*

— Ţi-ai iubit fraţii, aşa cum îl iubesc eu pe Jaime.

Să fie vreo cursă a Lannisterilor, ca să mă îndemne la trădare?

— Fraţii mei au fost trădători şi au murit ca nişte trădători. E trădare să iubeşti un trădător?

Micuţul ei soţ pufni.

— Robb a ridicat sabia împotriva regelui său de drept. După lege, asta l-a făcut trădător. Ceilalţi au murit prea tineri ca să ştie ce e trădarea. Se scărpină la nas. Sansa, ştii ce s-a întâmplat cu Bran la Winterfell?

— Bran a căzut. Se căţăra peste tot şi, până la urmă, a căzut. Întotdeauna ne-am temut de asta. Iar Theon Greyjoy l-a omorât, dar asta s-a întâmplat mai târziu.

— Theon Greyjoy. Tyrion oftă. Nobila ta mamă m-a acuzat cândva... ei, bine, nu te voi împovăra cu detaliile urâte. M-a acuzat pe nedrept. Nu i-am făcut nici un rău fratelui tău Bran. Şi n-am de gând să-ţi fac nici ţie.

Ce *aşteaptă să spun?*

— Mă bucur să ştiu asta, lordul meu.

Voia ceva de la ea, dar Sansa nu ştia ce anume. *Arată ca un copil flămând, dar n-am mâncare să-i dau. De ce nu mă lasă în pace?*

Tyrion îşi scărpină din nou crusta de pe nas, un obicei urât care atrăgea atenţia asupra chipului său pocit.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum a murit Robb sau nobila ta mamă.

— Aş... aş prefera să nu ştiu. Aş avea coşmaruri.

— Atunci, n-o să mai spun nimic.

— Eşti... eşti bun.

— O, da, spuse Tyrion. Sunt întruchiparea bunătăţii. Şi ştiu ce înseamnă coşmarurile.

TYRION

Noua coroană cu care tatăl său înzestrase Credinţa era de două ori mai înaltă decât cea pe care o zdrobise gloata, o splendoare de cristal şi aur. Toate culorile curcubeului scânteiau şi străluceau, cu fiecare mişcare a Înaltului Septon, dar Tyrion era nevoit să se întrebe cum putea bărbatul să poarte pe cap o asemenea povară. Şi până şi el trebuia să fie de acord că Joffrey şi Margaery erau un adevărat cuplu regal, văzându-i unul lângă altul între statuile înalte, poleite cu aur, ale Tatălui şi Mamei.

Mireasa era încântătoare, în mătase sidefie şi dantelă myrisheză, cu poalele rochiei împodobite cu modele florale din perle naturale. Ca văduvă a lui Renly, ar fi putut să poarte culorile Casei Baratheon, însă li se înfăţişase ca Tyrell, în mantie de fecioară, cu o sută de trandafiri de brocart cusuţi pe catifea verde. Tyrion se întrebă dacă era, într-adevăr, fecioară. *Nu că Joffrey şi-ar putea da seama.*

Regele arăta aproape la fel de frumos ca mireasa lui în tunica-i trandafirie, pe sub o mantie din catifea purpurie, cu blazonul cerbului şi al leului. Coroana i se odihnea pe bucle, auriu peste auriu. *Eu i-am salvat afurisita aia de coroană.* Tyrion se mută de pe un picior pe altul. Nu putea sta locului. *Prea mult vin.* Ar fi trebuit să se gândească să se uşureze înainte de a ieşi din Fortăreaţa Roşie. Noaptea de nesomn pe care o petrecuse cu Shae se făcea şi ea simţită, dar cel mai mult îşi dorea să-şi strângă de gât nobilul nepot.

Oţelul valyrian nu mi-e străin, se fălise băiatul. Septonii nu mai conteneau să vorbească despre Tatăl Ceresc care ne judecă pe toţi. *Dacă Tatăl ar fi atât de bun să se prăbuşească şi să-l zdrobească pe Joff ca pe un gândac, poate chiar i-aş crede.*

Ar fi trebuit să-şi dea seama de mult. Jaime nu era omul care să trimită pe altcineva să omoare în locul lui, iar Cersei era prea şireată să folosească un cuţit care ar fi putut s-o dea în vileag, însă Joff, micul nemernic arogant, rău şi prost…

Tyrion îşi aminti cum, într-o dimineaţă rece, coborâse pe treptele exterioare din biblioteca Winterfellului, găsindu-l pe Prinţul Joffrey glumind cu Câinele despre uciderea lupilor.

— Trimite un câine să omoare un lup, spunea el.

Dar nici măcar Joffrey nu fusese atât de nesăbuit ca să-i

poruncească lui Sandor Clegane să omoare un fiu al lui Eddard Stark; Câinele s-ar fi dus direct la Cersei. În schimb, băiatul îşi găsise omul în mijlocul şlehtei respingătoare de călăreţi liberi, neguţători şi vivandiere care se lipiseră de alaiul regelui, în drumul spre nord. *Un idiot scârbos, dornic să-şi rişte viaţa ca să intre în graţiile regelui şi să se aleagă cu niscaiva monede.* Tyrion se întreba a cui fusese ideea de a aştepta plecarea lui Robb de la Winterfell ca să-i taie lui Bran beregata. *A lui Joff, probabil. Fără îndoială, credea că asta era culmea isteţimii.*

Pumnalul prinţului avea mânerul incrustat cu nestemate şi lama gravată cu aur, parcă îşi amintea Tyrion. Cel puţin, Joff nu fusese atât de prost să-l folosească pe acela. În schimb, scotocise printre armele tatălui său. Robert Baratheon era un om de o nesăbuită generozitate şi i-ar fi dat fiului său orice pumnal ar fi cerut... dar Tyrion bănuia că băiatul îl luase pur şi simplu. Robert venise la Winterfell însoţit de un lung alai de cavaleri şi slujitori, cu o caleaşcă imensă şi un şir de căruţe încărcate cu bagaje. Fără îndoială, vreun slujitor prevăzător se îngrijise ca armele regelui să fie cu el, în caz că ar dori vreuna dintre ele.

Arma pe care Joff o alesese era simplă şi tăioasă. Fără aur, fără nestemate pe plasele, fără argint incrustat în lamă. Regele Robert nu o folosea niciodată şi probabil uitase că o are. Însă oţelul valyrian era ascuţit... destul de ascuţit să taie prin piele, carne şi muşchi dintr-o singură, iute lovitură. *Oţelul valyrian nu mi-e străin.* Dar îi fusese, nu-i aşa? Altfel nu ar fi fost niciodată atât de nesăbuit să aleagă cuţitul lui Degeţel.

Motivul continua să-i scape. *Simplă cruzime, poate?* Nepotul lui avea aşa ceva cu prisosinţă. Tyrion se stăpânea cu greu să nu dea afară tot vinul pe care-l băuse, să nu-şi ude pantalonii sau amândouă. Se foia chinuit. Ar fi trebuit să-şi ţină gura la micul dejun. *Acum băiatul ştie că ştiu. Gura asta mare îmi va aduce moartea, pot să jur.*

Cele şapte jurăminte fură rostite, cele şapte binecuvântări invocate şi cele şapte promisiuni ale celor doi făcute. După ce răsună cântecul de nuntă şi după ce, la întrebarea septonului, nimeni nu contestă cununia, sosi momentul schimbului de mantii. Tyrion se mută de pe un picior pipernicit pe altul, încercând să vadă printre tatăl său şi unchiul Kevan. *Dacă zeii sunt drepţi, Joff se va face de râs.* Se strădui să nu se uite la Sansa, altfel ochii i-ar fi trădat amărăciunea. *Ai fi putut să îngenunchezi, la naiba! Ar fi fost chiar aşa de greu să îndoi*

genunchii ăia de Stark şi să mă laşi să-mi păstrez un strop de demnitate?

Mace Tyrell înlătură cu gingăşie mantia de fecioară a fiicei sale, în timp ce Joffrey primi mantia împăturită din mâna fratelui său Tommen şi o desfăcu, fluturând-o. Regele băiat era, la cei treisprezece ani ai săi, la fel de înalt ca mireasa lui la cei şaisprezece ai ei. Nu avea nevoie să se caţere pe spatele unui bufon. O îmbrăcă pe Margaery cu mantia de purpură şi aur şi se aplecă să i-o lege la gât. Şi, cât ai clipi, fata trecu de sub protecţia tatălui ei sub cea a soţului. *Dar de Joff cine o s-o apere?* Tyrion aruncă o privire către Cavalerul Florilor, care stătea în mijlocul Gărzii Regale. *Ar fi bine să-ţi ţii sabia bine ascuţită, Ser Loras.*

— Cu acest sărut îmi zălogesc iubirea, declară Joffrey cu glas sonor. Când Margaery îi repetă cuvintele, regele o trase mai aproape şi o sărută lung şi apăsat. Lumini de curcubeu dansau din nou în jurul coroanei Înaltului Septon, în timp ce îi declară solemn pe Joffrey din Casele Baratheon şi Lannister şi pe Margaery Tyrell un singur trup, o singură inimă şi un singur suflet.

Bine, s-a terminat. Acum hai să ne întoarcem în afurisitul de castel ca să pot să mă uşurez.

Ser Loras şi *Ser* Meryn conduceau procesiunea, în armurile lor albe cu solzi şi mantiile ca neaua. În urma lor venea Prinţul Tommen, presărând petale de trandafir dintr-un coş, în faţa regelui şi a reginei. După cuplul regal, urmau Regina Cersei şi Lordul Tyrell, apoi mama miresei, braţ la braţ cu Lordul Tywin. Regina Ghimpilor venea, cu pas legănat, în urma lor, cu o mână sprijinită pe braţul lui *Ser* Kevan Lannister şi cealaltă pe baston şi cu străjerii ei gemeni imediat în spate, în caz că s-ar prăbuşi. Apoi veneau Garlan Tyrell şi nobila lui soţie şi abia pe urmă erau ei.

— Doamna mea. Tyrion îi oferi Sansei braţul. Ea îl acceptă, îndatoritoare, dar Tyrion îi simţea încordarea în timp ce traversau culoarul împreună. Sansa nu-şi coborî nici măcar o singură dată privirea către el.

Tyrion auzi uralele afară, chiar înainte de a ajunge în faţa uşilor. Mulţimea o iubea pe Margaery atât de mult încât era dornică să-l iubească iarăşi până şi pe Joffrey. Fusese a lui Renly, chipeşul prinţ care îi iubise atât de mult încât ieşise din mormânt, să-i vadă. Şi belşugul Highgardenului venise cu

Margaery, revărsându-se dinspre sud, pe drumul rozelor, împreună cu ea. Nătărăii nu păreau să-şi aducă aminte că tocmai Mace Tyrell închisese drumul rozelor la început, aducând nenorocita de foamete. Păşiră afară, în aerul răcoros al toamnei.

— Credeam că n-o să mai scăpăm niciodată, remarcă Tyrion.

Atunci Sansa nu avu de ales şi se uită la el.

— Eu... da, stăpâne. Cum spui. Părea tristă. Dar a fost o ceremonie aşa de frumoasă!

Spre deosebire de a noastră.

— A fost lungă, atât pot să spun. Trebuie să mă întorc la castel, să mă uşurez. Tyrion îşi scărpină ciotul nasului. Mai bine aş fi născocit o misiune care să mă ducă departe de oraş; Degeţel a fost isteţ.

Joffrey şi Margaery stăteau, înconjuraţi de Garda Regală, în capul treptelor care dădeau spre piaţa mare de marmură. *Ser* Addam şi mantiile sale aurii ţineau mulţimea la distanţă, iar statuia lui Baelor cel Binecuvântat îi privea de sus, cu mărinimie. Tyrion nu avea de ales decât să se aşeze la rând, cu ceilalţi, ca să felicite mirii. Sărută degetele lui Margaery şi îi ură numai fericire. Noroc că mai erau şi alţii care-şi aşteptau rândul în spatele lor, aşa că nu era cazul să zăbovească prea mult.

Lectica îi aştepta în soare şi dincolo de draperii era foarte cald. Când se puseră în mişcare, Tyrion se sprijini într-un cot, iar Sansa rămase privindu-şi mâinile. *E la fel de frumoasă ca fata Tyrell.* Avea părul arămiu, ca frunzele toamnei, ochii de un albastru intens, culoarea Casei Tully. Suferinţa îi dădea un aer bântuit, vulnerabil, care o făcea şi mai frumoasă. Îi venea s-o atingă, să treacă dincolo de scutul ei de curtoazie. Oare asta îl făcu să vorbească? Sau doar nevoia de a uita de băşica-i plină până la refuz?

— Mă gândeam că, atunci când drumurile vor fi sigure din nou, am putea merge la Casterly Rock. *Departe de Joffrey şi de sora mea.* Cu cât se gândea mai mult la ceea ce făcuse Joffrey cu *Vieţile celor patru regi,* cu atât era mai tulburat. *A fost un mesaj acolo, o, da.* Mi-ar plăcea să-ţi arăt Galeria de Aur şi Gura Leului şi Sala Eroilor, unde Jaime şi cu mine ne jucam când eram copii. De jos, se aude vuietul mării...

Sansa îşi ridică fruntea încet. Tyrion ştia ce vedea: fruntea lui bombată, de brută, ciotul aspru al nasului, cicatricea roz, crăpată, de pe obraz şi ochii săi saşii. Ochii ei erau mari şi albaştri şi goi.

— Voi merge oriunde doreşte nobilul meu soţ.

— Speram că ţi-ar face plăcere, doamna mea.

— Îmi va face plăcere să-i fac pe plac nobilului meu soţ.

Gura lui Tyrion se încleşta. *Ce omuleţ jalnic mai eşti! Credeai că dacă bolboroseşti despre Gura Leului o poţi face să zâmbească? Când ai făcut vreodată o femeie să zâmbească altfel decât cu aur?*

— Nu, a fost o idee prostească. Numai un Lannister poate iubi Casterly Rock.

— Da, lordul meu. Cum doreşti.

Tyrion auzea poporul strigând numele Regelui Joffrey. *În trei ani, băiatul acela crud va fi bărbat şi va domni de capul lui... şi orice pitic cu puţină minte va fi departe de Debarcaderul Regelui.* Oraşul Vechi, poate. Sau chiar Oraşele Libere. Îşi dorise dintotdeauna să vadă Titanul din Braavos. *Poate că asta i-ar face plăcere Sansei.* Îi vorbi cu blândeţe despre Braavos şi întâlni un zid de politeţe posacă, rece ca gheaţa şi neclintită ca Zidul pe care îşi purtase paşii cândva, în nord. Era obosit. Atunci, ca şi acum.

Petrecură restul drumului în tăcere. După o vreme, Tyrion se pomeni sperând că Sansa va spune ceva, măcar un cuvânt, dar ea nu vorbi. Când lectica se opri în curtea castelului, Tyrion îl lăsă pe unul dintre rândaşi s-o ajute pe Sansa să coboare.

— Suntem aşteptaţi la ospăţ într-o oră, doamna mea. Mă întorc în scurt timp.

Se îndepărtă, cu picioarele înţepenite. În partea opusă a curţii, auzi râsul sacadat al lui Margaery, când Joffrey o săltă din şa. *Într-o bună zi, băiatul va fi la fel de înalt şi de puternic ca Jaime,* gândi el, *iar eu voi fi tot un pitic sub picioarele lui. Şi într-o zi, s-ar putea să mă scurteze şi mai mult.*

Găsi o privată şi suspină recunoscător, în timp ce scăpa de vinul de dimineaţă. Erau momente când era la fel de plăcut să te uşurezi ca atunci când erai cu o femeie, iar acesta era unul dintre ele. Şi-ar fi dorit să se poată uşura de îndoieli şi vinovăţii la fel de simplu.

Podrick Payne îl aştepta în faţa apartamentelor sale.

— Ţi-am scos tunica nouă. Nu aici. Pe pat. În dormitor.

— Da, acolo ţinem patul. Sansa era probabil acolo, îmbrăcându-se pentru ospăţ. Şi Shae. Vin, Pod.

Tyrion îşi sorbea vinul pe bancheta de la geam, cu gândul la haosul din bucătăriile de dedesubt. Soarele nu atinsese încă

vârful castelului, dar simţea miros de pâine coaptă şi carne rumenită. În curând, invitaţii se vor revărsa în sala tronului, plini de nerăbdare. Avea să fie o seară măreaţă, menită nu doar să unească Highgardenul şi Casterly Rock, dar şi să vestească puterea şi bogăţia lor, ca avertisment pentru oricine s-ar mai gândi să se opună domniei lui Joffrey.

Dar cine ar fi atât de nebun să conteste acum domnia lui Joffrey, după cele ce pătimiseră Stannis Baratheon şi Robb Stark? În ţinuturile riverane continuau luptele, dar pretutindeni laţul se strângea. *Ser* Gregor Clegane traversase Tridentul şi cucerise vadul rubiniu, apoi capturase Harrenhalul aproape la fel de uşor. Seagardul se predase în faţa lui Walder Frey cel Negru, Lordul Randyll Tarly era stăpân peste Iazul Fecioarelor, Duskendale şi drumul regelui. În vest, *Ser* Daven Lannister îşi unise forţele cu *Ser* Forley Prester la Dintele de Aur, mărşăluind împreună către Riverrun. *Ser* Ryman Frey venea dinspre Gemeni cu două mii de oşteni, să li se alăture. Iar Paxter Redwyne susţinea că flota lui va porni în curând dinspre Arbor, să-şi înceapă lunga călătorie în jurul Dornului şi prin Treptele de Piatră. Atunci vor fi de zece ori mai mulţi decât piraţii lyseeni ai lui Stannis. Bătălia pe care maesterii o numeau Războiul Celor Cinci Regi era pe sfârşite. Mace Tyrell fusese auzit plângându-se că Lordul Tywin nu-i lăsase nici o victorie.

— Stăpâne? Pod era lângă el. Nu te schimbi? Ţi-am scos tunica. Pe pat. Pentru ospăţ.

— Ospăţ, zise ursuz Tyrion. Ce ospăţ?

— Ospăţul de nuntă. Pod nu sesizase, bineînţeles, sarcasmul. Regele Joffrey şi Lady Margaery. Regina Margaery, vreau să zic.

Tyrion hotărî să se îmbete criţă în seara asta.

— Prea bine, tinere Pod. Hai să mă îmbraci în haine de sărbătoare.

Când intrară în dormitor, Shae îi aranja Sansei părul. *Bucurie şi suferinţă,* gândi el, văzându-le acolo, împreună. *Râs şi plâns.* Sansa purta o rochie din satin argintiu, tivită cu blană de veveriţă, cu mâneci lungi până la pământ, căptuşită cu postav moale, violet. Shae îi prinsese părul cu măiestrie într-o plasă delicată de argint, licărind de nestemate vineţii. Era mai frumoasă ca niciodată, deşi mânecile acelea lungi de satin îi revărsau tristeţea.

— Lady Sansa, îi spuse el, în seara asta vei fi cea mai frumoasă femeie din sala tronului.

— Nobilul meu soţ e prea bun.

— Doamna mea, spuse Shae, visătoare. N-aş putea veni să servesc la masă? Îmi doresc atât de mult să văd porumbeii zburând din plăcintă!

Sansa o privi şovăitoare.

— Regina şi-a ales toţi servitorii.

— Iar sala va fi prea ticsită. Tyrion fu nevoit să-şi stăpânească iritarea. Dar muzicanţii o să umble prin tot castelul, iar în curtea exterioară vor fi mese cu mâncare şi băutură pentru toată lumea. Îşi cercetă tunica nouă, din mătase purpurie, cu umeri căptuşiţi şi mâneci bufante, despicate pentru a lăsa să se vadă satinul negru de dedesubt. *O haină frumoasă. Nu-i lipseşte decât un bărbat frumos care s-o poarte.* Haide, Pod, ajută-mă să mă îmbrac.

Mai bău o cupă de vin în timp ce se îmbrăca, pe urmă îşi luă soţia de braţ şi părăsiră împreună Turnul Bucătăriilor pentru a se alătura fluviului de mătase, satin şi catifea care se revărsa către sala tronului. Unii dintre invitaţi intraseră pentru a-şi căuta locurile pe bănci. Alţii se învârteau în faţa uşilor, bucurându-se de căldura neobişnuită a după-amiezii. Tyrion o conduse pe Sansa prin mulţime, să îndeplinească formalităţile necesare.

Se pricepe la asta, gândi el, urmărind-o cum îi spunea Lordului Gyles că nu mai tuşeşte atât de urât, complimentând-o pe Elinor Tyrell pentru rochia ei şi întrebându-l pe Jallabar Xho despre obiceiurile de nuntă din Insulele Verii. Vărul lui, *Ser* Lancel, fusese adus de *Ser* Kevan. Era prima oară după bătălie când îşi părăsea patul de suferinţă. *Arată ca o fantomă.* Lancel încărunţise, avea părul sârmos şi era slab ca un ţâr. Fără sprijinul tatălui său, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă. Cu toate acestea, când Sansa îi lăudă vitejia şi spuse cât de mult se bucura să-l vadă înzdrăvenindu-se, atât Lancel, cât şi *Ser* Kevan jubilară. *I-ar fi fost lui Joffrey o regină bună şi o soţie şi mai bună, dacă ar fi avut înţelepciunea s-o iubească.* Se întreba dacă nepotul lui era capabil să iubească pe cineva.

— Arăţi, într-adevăr, minunat, copilă, îi spuse Sansei Lady Olenna Tyrell, apropiindu-se de ei, într-o rochie de brocart care trebuie să fi fost mai grea decât făptura care o purta. Dar vântul ţi-a răvăşit părul. Micuţa femeie întinse mâna şi îi aranja şuviţele rebele, vârându-le la loc şi potrivind plasa de păr. Mi-a părut foarte rău să aud de pierderile pe care le-ai suferit, zise ea, trecându-şi degetele prin părul Sansei. Fratele tău a fost un

trădător cumplit, ştiu, dar dacă începem să omorâm oamenii la nunţi, vor ajunge să se teamă şi mai mult de căsătorie. Aşa, acum e mai bine. Lady Olenna zâmbi. Mă bucur să pot spune că voi pleca la Highgarden poimâine. Dar, mulţumesc, m-am cam săturat de oraşul ăsta puturos. Poate că ţi-ar plăcea să mă însoţeşti, pentru o scurtă vizită, cât timp bărbaţii sunt plecaţi la război. O să-mi fie atât de dor de Margaery a mea şi de toate doamnele ei încântătoare! Compania ta ar fi o dulce alinare.

— Eşti prea bună, doamna mea, răspunse Sansa, dar locul meu e alături de nobilul meu soţ.

Lady Olenna îi acordă lui Tyrion un zâmbet ştirb, zbârcit.

— O, iartă o bătrână necugetată, n-am vrut să-ţi răpesc încântătoarea soţie. Am presupus că vei fi plecat în fruntea unei armate a Lannisterilor împotriva vreunui duşman perfid.

— O armată de dragoni şi cerbi. Vistiernicul trebuie să rămână la curte, să se îngrijească de plata tuturor oştirilor.

— Negreşit, dragorii şi cerbi, foarte înţelept. Şi gologanii piticului. Am auzit de aceşti gologani ai piticului. Fără doar şi poate, e o corvoadă să-i colectezi.

— Las colecta pe seama altora, doamna mea.

— O, chiar aşa? Aş fi crezut că poate vrei să te ocupi personal de ei. Nu putem lăsa coroana să fie păgubită de gologanii piticului, nu-i aşa?

— Ferească zeii! Tyrion începea să se întrebe dacă nu cumva Lordul Luthor Tyrell se aruncase intenţionat în prăpastia aia. Acum, scuză-ne, Lady Olenna, trebuia să fim deja la locurile noastre.

— Şi eu. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, dacă nu mă înşel. Nu găseşti că e puţin exagerat, lordul meu? Eu, una, n-o să mănânc mai mult de două, trei îmbucături, dar noi doi suntem pirpirii, nu-i aşa? Mângâie părul Sansei încă o dată, spunând: Ei, bine, du-te şi încearcă să fii mai veselă. Dar unde s-or fi dus gărzile mele? Stângul, Dreptul, unde sunteţi? Haideţi şi ajutaţi-mă să urc pe dais.

Cu toate că mai era încă o oră până ce avea să se însereze, sala tronului era o revărsare de lumină, cu torţele arzând în fiecare suport. Oaspeţii se ridicau la mese, când vestitorii anunţau numele şi titlurile lorzilor şi doamnelor, strigându-le intrarea. Paji în livrele regale îi conduceau de-a lungul culoarului larg din mijlocul sălii. Galeria de sus era înţesată de muzicanţi: toboşari, flautişti şi cântăreţi din fluier, harpe, corni şi timpane.

Tyrion o înhăţă pe Sansa de braţ, făcând-o să meargă cu paşi mari, legănaţi. Le simţea ochii aţintiţi asupra lui, oprindu-se la noua cicatrice care îl făcea şi mai urât decât înainte. *N-au decât să se uite,* gândi el, săltând pe scaun. *N-au decât să se holbeze şi să şuşotească până ce se satură, n-o să stau ascuns de dragul lor.* Regina Ghimpilor intră în urma lor, târşâindu-şi picioarele, cu paşi minusculi. Tyrion se întrebă care dintre ei arăta mai ridicol, el alături de Sansa, ori bătrânica zbârcită între străjerii ei gemeni, înalţi de doi metri.

Joffrey şi Margaery intrară în sala tronului călare pe o pereche de cai albi de luptă. Pajii alergau în faţa lor, presărând petale de trandafir sub copite. Regele şi regina se schimbaseră pentru ospăţ. Joffrey purta pantaloni în dungi roşii şi negre şi o tunică de brocart, cu mâneci negre de satin şi ţinte de onix. Margaery înlocuise rochia sobră pe care o purtase în sept cu una mult mai decoltată, din brocart verzui, cu un corset strâmt care îi dezgolea umerii şi partea de sus a sânilor mici. Despletit, părul castaniu i se revărsa pe umerii albi şi pe spate, până aproape la talie. Pe frunte purta o coroană subţire de aur. Avea un zâmbet dulce şi sfios. O *fată încântătoare,* gândi Tyrion, *şi o soartă mai bună decât merită nepotul meu.*

Garda Regală îi escortă pe dais, către locurile de onoare din umbra Tronului de Fier, împodobit pentru această ocazie cu fâşii lungi de mătase, din auriul Baratheonilor, purpuriul Lannisterilor şi verdele Tyrellior. Cersei o îmbrăţişa pe Margaery şi o sărută pe obraji. Lordul Tywin făcu acelaşi lucru, urmat de Lancel şi *Ser* Kevan. Joffrey primi sărutări iubitoare de la tatăl miresei sale şi de la noii săi cumnaţi, Loras şi Garlan. La nunta lui, nimeni nu păruse dornic să-l sărute pe Tyrion. Când regele şi regina se aşezară, Înaltul Septon se ridică şi rosti o rugăciune. *Cel puţin nu fonfăie aşa de tare ca ultimul,* se consolă Tyrion.

El şi Sansa fuseseră aşezaţi departe, la dreapta regelui, lângă *Ser* Garlan Tyrell şi soţia lui, Lady Leonette. Alţii stăteau mai aproape de Joffrey, lucru pe care un om mai irascibil l-ar fi luat drept insultă, dat fiind că Tyrion fusese până de curând Mâna Regelui. Tyrion nu s-ar fi supărat nici dacă ar fi fost o sută.

— Să curgă vinul în cupe! decretă Joffrey, după ce zeii primiră ce li se cuvenea. Paharnicul turnă o carafă întreagă de vin de Amber în potirul auriu de nuntă pe care i-l dăruise Lordul Tyrell în dimineaţa aceea. Regele fu nevoit să-l ridice cu ambele mâini.

— În sănătatea soţiei şi reginei mele!

— *Margaery!* îi răspunse întreaga adunare. *Margaery! Margaery! În sănătatea reginei! O* mie de cupe se ciocniră şi ospăţul începu în toată puterea cuvântului. Tywin Lannister bău cu ceilalţi, golindu-şi cupa la acel prim toast şi făcând semn să-i fie umplută din nou, îndată ce se aşeză.

Primul fel de mâncare fu o supă-cremă de ciuperci, cu melci în unt, servită în boluri aurite. Tyrion abia se atinsese de micul dejun şi vinul i se urcase deja la cap, astfel că mâncarea era bine-venită. Termină repede. *Unul e gata, mai sunt şaptezeci şi şase. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare, în timp ce în oraş mai există copii care mor de foame şi bărbaţi care ar face moarte de om pentru o ridiche. Poate că nu i-ar mai iubi pe Tyrelli nici pe jumătate dacă ne-ar vedea acum.* Sansa gustă o lingură de supă şi împinse castronul.

— Nu e pe placul tău, doamna mea? întrebă Tyrion.

— Vor fi atâtea feluri, nobile soţ. Am stomacul mic. Începu să se joace nervoasă cu părul, privind peste masă, către locul unde şedea Joffrey cu regina lui.

Oare şi-ar dori să fie în locul lui Margaery? Tyrion se încruntă. *Până şi un copil ar trebui să fie mai înţelept.* Îşi întoarse privirea, căutând să-şi abată atenţia, dar oriunde se uita vedea femei, femei frumoase şi fericite, care aparţineau altor bărbaţi: Margaery, desigur, zâmbind dulce în timp ce bea împreună cu Joffrey din potirul mare cu şapte feţe. Mama ei, Lady Alerie, cu părul argintiu şi chipul frumos, încă semeaţă lângă Mace Tyrell. Cele trei tinere verişoare ale reginei, vesele ca nişte păsări. Bruneta soţie din Myr a Lordului Merryweather, cu ochii ei negri, mari şi scânteietori. Ellaria Sand, printre dornisheni (Cersei le rezervase o masă întreagă, chiar sub dais, într-un loc de mare onoare, dar cât mai departe de Tyrelli cu putinţă), râzând la ceva ce-i spusese Vipera Roşie.

Şi mai era o femeie, care stătea aproape la piciorul celei de-a treia mese din stânga... probabil soţia unuia dintre Fossoway, însărcinată. Frumuseţea ei delicată nu era în nici un fel diminuată de pântec, şi nici plăcerea de a mânca şi a petrece. Tyrion privi cum soţul ei îi dădea bucăţele de mâncare din farfuria lui. Beau din aceeaşi cupă, mâna lui se odihnea blând pe pântecele ei, un gest tandru şi protector.

Se întrebă ce-ar spune Sansa dacă s-ar apleca şi ar săruta-o chiar în clipa aceea. *S-ar crispa, cel mai probabil.* Sau ar îndura cu curaj, cum îi era datoria. *E nespus de frumoasă soţia asta a*

mea. Dacă i-ar spune că-i vrea fecioria la noapte, ar îndura supusă şi asta şi nu ar plânge mai mult decât ar trebui.

Mai ceru vin. Când îl primi, se servea deja al doilea fel, plăcintă cu carne de porc, ananas şi ouă. Sansa nu luă decât o muşcătură din bucata ei, în timp ce vestitorii îl chemau pe cel de-al şaselea dintre cei şapte cântăreţi.

Hamish Harpistul, cu barba lui căruntă, anunţă că va cânta „pentru urechile zeilor şi ale oamenilor, un cântec nemaiauzit până acum în toate cele Şapte Regate”. Îl intitulase *Drumul Lordului Renly.*

Îşi trecu degetele peste coardele harpei sale înalte, umplând încăperea cu sunetul ei dulce.

— *De pe tronul oaselor, Stăpânul Morţii îşi coborî privirea asupra lordului ucis,* începu Hamish, şi continuă să povestească cum Renly, căindu-se că încercase să fure coroana nepotului său, refuzase să i se predea Stăpânului Morţii şi se întorsese pe tărâmul viilor, să apere regatul de fratele lui.

Şi, pentru asta, bietul Symon a sfârşit într-o oală, cugetă Tyrion. Regina Margaery era cu ochii în lacrimi la sfârşitul cântecului, când umbra viteazului Lord Renly zbura către Highgarden, să arunce o ultimă privire asupra chipului adevăratei sale iubiri.

— Lordul Renly nu s-a căit în viaţa lui pentru nimic, îi spuse Pezevenghiul Sansei, dar după părerea mea, Hamish tocmai a câştigat o lăută de aur.

Harpistul le oferi şi câteva cântece cunoscute. *Un trandafir de aur* era pentru Tyrelli, fără doar şi poate, aşa cum *Ploile din Castamere* era menit să-l linguşească pe tatăl său. *Mamă, Fecioară şi Babă* îl încântă pe Înaltul Septon, iar *Soţia mea* le plăcu fetiţelor cu inimi romantice şi, fără îndoială, câtorva băieţei. Tyrion asculta cu o jumătate de ureche, gustând clătite cu porumb şi terci fierbinte de ovăz cu bucăţele de curmale, mere şi portocale şi ciugulind cu dinţii o coastă de mistreţ.

După aceea, felurile de mâncare şi momentele distractive se succedară cu o uluitoare risipă, stropite din belşug cu vin şi bere. Hamish îi părăsi, iar în locul lui veni un urs bătrân şi pipernicit care dansă stângaci în sunet de fluier şi tobă, în timp ce nuntaşii mâncau păstrăv prăjit în migdale zdrobite. Băiatul Lunii se urcă pe catalige şi porni cu paşi mari printre mese, în urmărirea lui Butterbumps, bufonul gras şi grotesc al Lordului Tyrell, în timp ce lorzii şi doamnele mâncau friptură de bâtlan şi plăcinte cu brânză

şi ceapă. Câţiva jongleri Pentoshi făcură roata carului, se ridicară în mâini, legănară farfurii pe picioarele goale şi se cocoţară unul pe umerii celuilalt, formând o piramidă. Isprăvile lor erau însoţite de crabi prăjiţi cu mirodenii iuţi, din est, platouri pline de hălci de miel înăbuşit în lapte de migdale, cu morcovi, ridichi şi ceapă, şi tarte cu peşte, scoase din cuptor, servite atât de fierbinţi că te ardeau la degete.

Atunci vestitorii anunţară un alt cântăreţ, Collio Quaynis din Tyrosh, care avea o barbă purpurie şi un accent ridicol, întocmai cum îi asigurase Symon. Collio începu cu o versiune proprie a *Dansului Dragonilor,* care era, mai degrabă, un cântec pentru doi cântăreţi, bărbat şi femeie. Tyrion rezistă până la sfârşit, cu o porţie dublă de terci cu miere şi ghimbir şi mai multe cupe cu vin. O baladă chinuitoare despre doi îndrăgostiţi aflaţi pe moarte, în mijlocul Urgiei din Valyria, care ar fi fost mai pe placul auditoriului dacă Collio n-ar fi cântat-o în Valyriana Cultă, pe care majoritatea invitaţilor nu o cunoşteau. Dar *Bessa Hangiţa* îi recâştigă cu versurile sale deocheate. La masă se serveau cocoşei în pene, rumeniţi întregi şi umpluţi cu curmale, în timp ce Collio chemă un toboşar, făcu o plecăciune adâncă în faţa Lordului Tywin şi începu să cânte *Ploile din Castamere.*

Dacă trebuie să ascult şapte variante, s-ar putea să mă duc în Fundătura Puricilor şi să-i cer iertare tocanei. Tyrion se întoarse către soţia sa:

— Aşadar, pe care-l preferi?

Sansa clipi:

— Lordul meu?

— Dintre cântăreţi. Care ţi-a plăcut mai mult?

— Eu… îmi pare rău, lordul meu. N-am fost atentă.

Nici de mâncat nu mânca.

— Sansa, îţi lipseşte ceva? Îl luase gura pe dinainte şi, dintr-odată, se simţi ca un prost. *Toate rudele ei au fost măcelărite, e măritată cu mine şi eu o întreb ce-i lipseşte.*

— Nu, lordul meu. Îşi feri privirea, prefăcându-se, neconvingător, interesată de Băiatul Lunii care îl lovea pe *Ser* Dontos cu curmale.

Patru maeştri piromanţi chemau fiare sălbatice din flăcări, să se sfâşie cu gheare de foc, în timp ce servitorii aşezau pe masă castroane de *Blandissory,* un amestec de supă de vită cu vin fiert, îndulcit cu miere şi presărat cu migdale opărite şi bucăţi de clapon. Apoi veniră nişte cântăreţi din fluier, câini dresaţi,

înghiţitori de săbii, cu mazăre cu unt, nuci tăiate şi castroane de argint cu carne de lebădă în sos de şofran şi piersici.

— Nu iarăşi lebădă, bodogăni Tyrion, amintindu-şi de cina cu sora lui, din ajunul bătăliei. Un jongler învârti în aer câteva săbii şi topoare, în timp ce bucăţi de sângerete la frigare erau aduse sfârâind pe mese, o alăturare pe care Tyrion o socoti nespus de iscusită, deşi, probabil, nu tocmai de bun-gust.

Vestitorii suflară în goarne.

— Vi-l prezentăm acum pe Galyeon din Cuy, care va cânta pentru lăuta de aur.

Galyeon era un bărbat cu pieptul larg, barba neagră şi capul pleşuv şi un glas de tunet care răsună în toate colţurile sălii tronului. Adusese nu mai puţin de şase muzicanţi să cânte cu el.

— Nobili lorzi şi frumoase doamne, în seara asta vă voi cânta un singur cântec, anunţă el. Este cântecul Apei Negre, despre cum a fost salvat regatul. Toba începu să bată încet, ameninţător.

— *Sus, în turn, sta dus pe gânduri,* începu Galyeon, *lordu-ntunecat în negru-i castel.*

— *Negru-i era părul şi sufletul la fel,* incantară muzicanţii la unison. Intră un fluier.

— *Din sânge şi ranchiună se hrănea şi cupa cu venin el şi-o umplea,* cântă Galyeon. *Cândva, al meu frate avea şapte regate, îi spuse el urâtei sale hoaşte. Voi lua ce-a avut şi tot va fi al meu. Iar fiul său pumnalu-mi va cunoaşte.*

— *Un mândru cavaler, cu păr de aur moale,* cântară muzicanţii săi, în sunet de harpă şi de fluier.

— Dacă voi mai fi vreodată Mână, spuse Tyrion în gura mare, primul lucru pe care-l voi face va fi să spânzur cântăreţii.

Lady Leonette râse cristalin lângă el, iar *Ser* Garlan se aplecă să-i spună:

— O faptă de vitejie necântată nu preţuieşte mai puţin.

— *Lordul întunecat oştirea-şi chemă, precum ciorile toţi se-adunară. Şi însetaţi de sânge se-mbarcară…*

— … şi nasul bietului Tyrion îl tăiară, continuă Tyrion.

Lady Leonette chicoti.

— Poate că ar trebui să fii cântăreţ, lordul meu. Te pricepi la fel de bine la versuri ca Galyeon.

— Nu, doamna mea, spuse *Ser* Garlan. Nobilul Lannister e născut să înfăptuiască lucruri măreţe, nu să le cânte. Dacă n-ar fi fost lanţul lui şi focul sălbatic, vrăjmaşul ar fi acum pe malul

celălalt. Iar dacă brutele lui Tyrion n-ar fi ucis cele mai multe din iscoadele lui Stannis, n-am fi fost niciodată în stare să-l luăm pe nepregătite.

Vorbele sale îl făcură pe Tyrion să se simtă ridicol de recunoscător şi îl ajutară să se potolească cât timp îşi cântă Galyeon balada nesfârşită despre vitejia băiatului rege şi a mamei sale, regina de aur.

— N-a făcut asta niciodată, izbucni Sansa pe neaşteptate.

— Să nu crezi niciodată ce auzi într-un cântec, doamna mea. Tyrion făcu semn unui slujitor să le umple cupele cu vin.

Curând, era noapte dincolo de ferestrele înalte şi Galyeon continua să cânte. Balada lui avea şaptezeci şi şapte de versuri, deşi păreau mai degrabă o mie. *Unul pentru fiecare oaspete din sală.* Tyrion îndură ultimele douăzeci de versuri cu ajutorul vinului, rezistând impulsului de a-şi astupa urechile cu ciuperci. După ce cântăreţul îşi făcu plecăciunile, unii dintre oaspeţi erau deja destul de beţi ca să înceapă să dea ei înşişi un spectacol involuntar. Marele Maester Pycelle adormi în timp ce dansatoarele din Insulele Verii se învârteau şi se răsuceau în rochii croite din pene viu colorate şi mătase fumurie. Pe când la masă erau aduse rondele de elan umplute cu brânză cu mucegai, unul dintre cavalerii Lordului Rowan răni un dornishean. Mantiile aurii îi târâră pe amândoi afară, unul să putrezească în temniţă, iar celălalt să fie cusut de Maester Ballabar.

Tyrion cocheta cu o cremă de zahăr ars, cu chimen, cuişoare şi lapte de migdale, când Regele Joffrey se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se.

— Să vină cavalerii mei regali! strigă el cu glasul îngroşat de vin, bătând din palme.

Nepotul meu e mai beat decât mine, gândi Tyrion, în timp ce mantiile aurii deschideau uşile mari de la capătul sălii. Din locul unde se afla, nu putea să vadă decât vârfurile a două lănci vărgate, când doi călăreţi intrară, unul lângă altul. Un val de râsete îi urmări pe culoarul central, către rege. *Probabil sunt călare pe ponei,* conchise Tyrion... până când îi văzu în întregime.

Cavalerii erau doi pitici. Unul călărea un câine gri, urât, cu picioarele lungi şi fălcile atârnate. Celălalt călărea o scroafă imensă, bălţată. Armurile de lemn pictate trosneau când micii cavaleri săltau în şa. Scuturile erau mai mari decât ei şi se luptau bărbăteşte cu lăncile lor în timp ce înaintau, bocănind,

legănându-se într-o parte şi în alta şi stârnind hohote de râs. Unul dintre cavaleri era îmbrăcat în aur din cap până-n picioare, cu un cerb negru pictat pe scut, celălalt purta haine gri şi albe, cu blazonul lupului. Animalele pe care le călăreau erau înveşmântate la fel.

Tyrion privi de-a lungul daisului, la toate chipurile surâzătoare. Joffrey era roşu, cu răsuflarea tăiată, Tommen ţipa şi sărea în sus şi-n jos, pe locul lui, Cersei chicotea politicoasă şi până şi Lordul Tywin părea oarecum amuzat. Dintre toţi cei de la masa de onoare, numai Sansa Stark nu zâmbea. Ar fi putut s-o iubească pentru asta, dar la drept vorbind, ochii fetei erau departe, ca şi cum nici nu vedea cavalerii groteşti venind spre ea.

Piticii nu sunt de vină, hotărî Tyrion. *Când vor termina, o să-i laud şi o să le dau o pungă grasă de arginţi. Iar mâine, voi afla cine a plănuit acest moment vesel şi o să mă ocup de un alt fel de mulţumiri.*

Când piticii se opriră sub dais să-l salute pe rege, cavalerul lup îşi scăpă scutul. Când se aplecă să-l ridice, cavalerul cerb îşi pierdu echilibrul şi îl plesni peste spate. Cavalerul lup căzu de pe purcea şi lancea se prăbuşi, nimerind în capul inamicului. Piticii se zvârcoliră pe podea, înlănţuiţi. Când se ridicară, încercară amândoi să urce pe spatele câinelui. Urmară strigăte şi îmbrânceli. În cele din urmă, încălecară din nou, numai că de data aceasta, fiecare pe animalul celuilalt, cu alt scut în mână şi cu faţa spre spate.

Le luă ceva timp să rezolve încurcătura, dar în cele din urmă ţâşniră fiecare în alt capăt al sălii şi îşi întoarseră caii, faţă în faţă. Lorzii şi doamnele hohoteau şi chicoteau, iar omuleţii se întâlniră, cu trosnete şi pârâituri, şi lancea cavalerului lup izbi coiful cavalerului cerb, smulgându-i capul de pe umeri. Capul se răsuci în aer, împroşcând sânge, şi căzu în poala Lordului Gyles. Piticul decapitat se plimbă, clătinându-se, printre mese, fluturându-şi mâinile. Câinii lătrau, femeile ţipau, iar Băiatul Lunii se dădea în spectacol, legănându-se periculos, înainte şi înapoi, pe catalige, până când Lordul Gyles scoase un pepene roşu, picurând, din coiful zdrobit, moment în care cavalerul cerb îşi îţi capul din armură şi o altă furtună de râsete cutremură sala. Cavalerii aşteptară ca râsetele să se stingă, îşi dădură ocol, făcând schimb de insulte savuroase, şi erau pe cale să se depărteze unul de altul, pentru o nouă confruntare, când câinele îşi azvârli cavalerul pe podea şi se sui călare pe scroafă.

Purceaua mare guiţă chinuită, în timp ce nuntaşii guiţau în hohote de râs, mai cu seamă când cavalerul cerb sări pe cavalerul lup, îşi lăsă jos pantalonii şi începu să se bâţâie frenetic.

— Mă predau! Mă predau! urlă piticul de jos. Bunule cavaler, vâră-ţi sabia în teacă.

— O vâr, o vâr, dacă nu mai mişti teaca, răspunse piticul de deasupra, spre deliciul tuturor.

Lui Joffrey îi ţâşnea vinul pe ambele nări. Gâfâind, se ridică în picioare, cât pe ce să doboare potirul cu două toarte.

— Un campion, strigă el. Avem un campion! Văzând că regele vorbeşte, mesenii începură să se potolească. Piticii se descleştară, aşteptând fără doar şi poate mulţumirile regale. Dar nu un *adevărat* campion, spuse Joff. Un adevărat campion iese învingător în *toate* înfruntările. Regele se urcă pe masă. Cine mai vrea să-l înfrunte pe campion? Cu un zâmbet vesel, se întoarse către Tyrion: *Unchiule!* Vei apăra onoarea regatului meu, nu-i aşa? Poţi să călăreşti purceaua!

Râsetele îl izbiră ca un val. Tyrion Lannister nu-şi amintea când se ridicase, nici când se urcase pe scaun, dar se pomeni cocoţat pe masă. Sala era o ceaţă de chipuri contorsionate, luminate de torţe. Îşi strâmbă faţa în cel mai hidos zâmbet batjocoritor pe care îl văzuseră vreodată Cele Şapte Regate.

— Înălţimea Ta! strigă el. Voi călări purceaua, dar numai dacă tu călăreşti câinele!

Joff se încruntă, zăpăcit.

— Eu? Nu sunt pitic. De ce eu?

Te-ai ars, Joff.

— Păi, fiindcă eşti singurul bărbat din sală pe care sunt sigur că-l pot învinge.

N-ar fi putut spune ce a fost mai dulce: clipa de tăcere uluită, hohotul de râs care i-a urmat sau furia oarbă de pe chipul nepotului său. Piticul sări jos, satisfăcut, şi când privi înapoi, *Ser* Osmund şi *Ser* Merryn îl ajutau pe Joffrey să coboare şi el. Când o văzu pe Cersei privindu-l cu duşmănie, Tyrion îi trimise o bezea.

Fu o adevărată uşurare când muzicanţii începură să cânte. Micii cavaleri îşi conduseră purceaua şi câinele afară din sală, oaspeţii se întoarseră la străchinile lor cu cremă de zahăr ars, iar Tyrion mai ceru o cupă cu vin. Dar brusc simţi mâna lui *Ser* Garlan pe mânecă.

— Lordul meu, fereşte-te, îl preveni cavalerul. Regele.

Tyrion se întoarse. Joffrey era aproape lângă el, roşu la faţă şi clătinându-se, cu vinul revărsându-se peste marginea potirului de nuntă pe care îl ducea cu amândouă mâinile.

— Înălţimea Ta, fu tot ce mai apucă să spună, înainte ca regele să-i răstoarne potirul deasupra capului. Vinul i se revărsă pe faţă într-un torent roşu. Îi scăldă părul, îi înţepă ochii, îi arse rana, îi şiroi pe obraji şi îmbibă catifeaua tunicii sale noi.

— Îţi place? îl zeflemisi Joffrey.

Ochii lui Tyrion aruncau văpăi. Îşi şterse faţa cu dosul mânecii şi clipi, încercând să-şi limpezească privirea.

— A fost urât din partea ta, sire, îl auzi pe *Ser* Garlan spunând.

— Ba deloc, *Ser* Garlan. Tyrion nu putea îngădui ca lucrurile să degenereze şi mai mult, nu aici, cu jumătate din regat cu ochii aţintiţi asupra lor. Nu orice rege s-ar gândi să onoreze un umil slujitor servindu-l din propriul potir regal. Păcat că vinul s-a vărsat.

— Nu s-a vărsat, spuse Joffrey, prea necioplit ca să accepte retragerea pe care i-o oferea Tyrion. Şi nu te *serveam.*

Regina Margaery îşi făcu apariţia dintr-odată, lângă Joffrey.

— Dragul meu rege, îl imploră fata Tyrell, haide, întoarce-te la locul tău, un alt cântăreţ aşteaptă.

— Alaric din Elysen, interveni Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se în toiag, fără să-i acorde piticului îmbibat în vin mai multă atenţie decât îi acordase nepoata ei. Sper că ne va cânta *Ploile din Castamere.* A trecut o oră de când nu l-am mai auzit şi am uitat cum sună.

— Iar *Ser* Addam vrea să ţină un toast, adăugă Margaery. Te rog, Înălţimea Ta.

— Nu mai am vin, declară Joffrey. Cum pot să închin cupa, dacă nu am vin? Unchiule Pezevenghi, poţi să mă serveşti. Dacă nu vrei să te întreci în turnir, vei fi paharnicul meu.

— Aş fi deosebit de onorat.

— *Nu este o onoare!* răcni Joffrey. Apleacă-te şi ridică-mi potirul. Tyrion se supuse, dar când întinse mâna să apuce o toartă, Joff lovi potirul, printre picioarele lui. *Ridică-l!* Eşti la fel de stângaci pe cât eşti de urât? Tyrion fu nevoit să se târască pe sub masă, ca să găsească potirul. Bun. Acum umple-l cu vin. Ceru o carafă de la o slujitoare şi umplu cupa pe trei sferturi. În genunchi, piticule. Îngenunchind, Tyrion ridică potirul greu, întrebându-se dacă avea să facă o a doua baie, dar regele îl luă cu o singură mână, bău cu nesaţ şi îl aşeză pe masă. Acum te

poţi ridica, unchiule.

Picioarele îi erau amorţite când încercă să se ridice şi fu cât pe ce să se prăbuşească. Tyrion fu nevoit să se sprijine de un scaun ca să se îndrepte. *Ser* Garlan îi întinse o mână, Joffrey râse, iar Cersei i se alătură. Pe urmă ceilalţi. Nu vedea cine, dar îi auzea.

— Înălţimea Ta. Glasul Lordului Tywin era impecabil, nealterat de băutură. Soseşte plăcinta de nuntă. E nevoie de sabia ta.

— Plăcinta? Joffrey îşi luă regina de mână. Vino, doamna mea, vine plăcinta.

Nuntaşii se aşezară, strigând şi aplaudând şi ciocnindu-şi cupele cu vin, în timp ce plăcinta imensă străbătea încet sala, adusă de şase bucătari radioşi. Măsura doi metri în diametru, rumenă şi aurie, şi din interior se auzeau ţipete şi bufnituri.

Tyrion se dădu înapoi în scaun. Nu-i mai lipsea decât să se găinăţeze pe el un porumbel, ca ziua să fie perfectă. Vinul îi trecuse prin tunică şi prin pantaloni şi simţea umezeala pe piele. Ar fi trebuit să se schimbe, dar nimeni nu putea să plece până la momentul ceremoniei nupţiale. Până atunci mai erau încă vreo douăzeci, treizeci de feluri de mâncare, după socoteala lui.

Regele Joffrey şi regina lui întâmpinară plăcinta lângă dais. Când Joff scoase sabia din teacă, Margaery aşeză o mână pe braţul lui, să-l împiedice.

— Bocetul Văduvei nu e o sabie pentru tăiat plăcinte.

— Adevărat. Regele Joffrey ridică glasul: *Ser* Ilyn, sabia ta.

Din umbrele din fundul sălii, îşi făcu apariţia *Ser* Ilyn Payne. *Spectrul la ospăţ,* gândi Tyrion, privind cum Dreptatea Regelui înaintează cu paşi mari, sfrijit şi aspru. Fusese prea mic ca să-l cunoască pe *Ser* Ilyn înainte de a-şi pierde limba. *Trebuie c-a fost alt om pe vremea aceea, dar acum tăcerea face parte din el, la fel ca ochii aceia goi, ca zalele ruginite şi ca sabia mare de pe spate.*

Ser Ilyn se înclină în faţa regelui şi a reginei, întinse mâna peste umăr şi scoase la iveală doi metri de argint strălucitor, împodobit cu rune. Îngenunche, oferindu-i lui Joffrey măreaţa sabie, cu mânerul înainte. Stropi de foc roşu licăriră din ochii rubinii de pe mâner, o bucată de obsidian sculptată în forma unui craniu rânjit.

Sansa se foi în scaun.

— Ce sabie este aceea? Pe Tyrion îl usturau încă ochii din pricina vinului. Clipi şi se uită din nou. Sabia mare a lui *Ser* Ilyn era la fel de lungă şi la fel de lată ca Gheaţa, dar era prea

argintie. Oţelul valyrian era întunecat, mai fumuriu în esenţa sa. Sansa îl apucă de braţ: Ce a făcut *Ser* Ilyn cu sabia tatălui meu?

Ar fi trebuit să-i înapoiez Gheaţa lui Robb Stark, gândi Tyrion. Îi aruncă o privire tatălui său, dar Lordul Tywin se uita la rege.

Joffrey şi Margaery îşi împreunară mâinile, ridicând sabia şi coborând-o înapoi, într-un arc argintiu. Când crusta plăcintei se despică, porumbeii ţâşniră într-un vârtej de pene albe, năvălind în toate direcţiile, fâlfâind către ferestre şi grinzi. Un vuiet de încântare se înălţă de pe bănci, iar cântăreţii din fluier şi flaut din galerie începură un cântec însufleţit. Joff îşi luă soţia în braţe şi o învârti vesel.

Un servitor aşeză o felie de plăcintă fierbinte în faţa lui Tyrion şi o acoperi cu o lingură de cremă de lămâie. Porumbeii erau bine făcuţi în plăcintă, dar nu-i găsea mai apetisanţi decât pe cei vii, care fâlfâiau prin sală. Sansa nu mânca nici ea.

— Eşti palidă ca o nălucă, doamna mea, spuse Tyrion. Ai nevoie de o gură de aer rece, iar eu am nevoie de altă tunică. Se ridică şi-i întinse mâna: Vino.

Dar înainte de a reuşi să se retragă, Joffrey era iarăşi lângă el.

— Unchiule, unde te duci? Eşti paharnicul meu, ai uitat?

— Trebuie să mă schimb cu haine curate, Înălţimea Ta. Îmi îngădui să plec?

— Nu. Îmi place cum arăţi aşa. Mai toarnă-mi. Potirul regelui se afla pe masă, acolo unde îl lăsase.

Tyrion fu nevoit să se caţere înapoi în scaun ca să ajungă la el. Joff i-l smulse din mâini şi bău cu nesaţ, gâlgâind, cu vinul şiroindu-i roşu pe bărbie.

— Stăpâne, spuse Margaery, ar trebui să ne întoarcem la locurile noastre. Lordul Buckler vrea să rostească un toast în cinstea noastră.

— Unchiul meu nu şi-a mâncat plăcinta de porumbel. Cu potirul într-o mână, Joff şi-o vârî pe cealaltă în plăcintă. Aduce ghinion să nu mănânci plăcinta, îl dojeni el, umplându-şi gura cu carne fierbinte şi iute de porumbel. Vezi, e bună. Scuipând bucăţi de coajă, tuşi şi se mai servi cu un pumn. Dar e seacă. Trebuie udată. Joff luă o înghiţitură de vin şi tuşi din nou, mai violent. Vreau să văd... să te văd călărind pe... purceaua aia, unchiule. Vreau... Cuvintele i se opriră în gâtlej, într-un acces de tuse.

Margaery îl privi cu îngrijorare.

— Înălţimea Ta?

— E... plăcinta... nimic... Joff mai luă o sorbitură, sau cel puţin

încercă, dar împroşcă tot vinul, cuprins de un nou acces de tuse. Faţa i se înroşea. Eu… nu pot… Potirul îi alunecă din mână şi vinul sângeriu şiroi pe dais.

— Se sufocă, zise Regina Margaery, cu răsuflarea întretăiată.

Bunica îi veni alături.

— Ajutaţi-l pe bietul băiat, ţipă Regina Ghimpilor, cu un glas de zece ori mai viguros decât trupul ei. *Imbecililor!* Aveţi de gând să staţi cu toţii cu gura căscată? *Ajutaţi-vă regele!*

Ser Garlan îl îmbrânci pe Tyrion şi începu să-l lovească pe Joffrey cu pumnii în spate. *Ser* Osmund Kettleblack sfâşie gulerul regelui. Un sunet subţire, înfricoşător, ieşi din gâtlejul băiatului, sunetul unui om care încearcă să soarbă un râu cu paiul, pe urmă se opri, şi asta era şi mai înfricoşător.

— Întoarce-ţi-l cu capul în jos, urlă Mace Tyrell la toată lumea şi la nimeni. Întoarce-ţi-l, scuturaţi-l de călcâie.

Un alt glas striga:

— Apă, daţi-i nişte apă!

Înaltul Septon începu să se roage cu voce tare. Marele Maester Pycelle chemă pe cineva să-l ajute să meargă în apartamentele lui, să aducă o poţiune. Joffrey începu să se zgârie pe gât, săpând în carne cu unghiile scobituri însângerate. Sub piele, muşchiul se zărea tare ca piatra. Prinţul Tommen ţipa şi plângea.

O să moară, îşi dădu seama Tyrion. Se simţea ciudat de calm, deşi toţi demonii iadului se dezlănţuiau în jurul lui. Îl loveau din nou pe Joff peste spate, dar faţa nu contenea să i se înnegrească. Câinii lătrau, copiii plângeau, bărbaţii îşi strigau unul altuia sfaturi inutile. Jumătate dintre nuntaşi erau în picioare, unii îmbrâncindu-se, ca să vadă mai bine, alţii alergând spre uşi, grăbiţi să scape de acolo.

Ser Meryn deschise gura regelui şi îi vârî o lingură pe gât. În clipa aceea, ochii băiatului întâlniră ochii lui Tyrion. *Are ochii lui Jaime.* Numai că pe Jaime nu-l văzuse niciodată atât de speriat. *Băiatul are doar treisprezece ani.* Joffrey scotea un sunet sec, cloncănit, încercând să vorbească. Ochii îi ieşeau, albi, din orbite, cuprinşi de groază. Ridică mâna… încercând să-l atingă pe unchiul său sau arătând spre el… *îţi cere iertare sau crede că-l pot salva?*

— Nuuuu, se jeli Cersei. Tată, ajută-l, cineva să-l ajute, fiul meu, fiul meu…

Tyrion se pomeni gândindu-se la Robb Stark. *Nunta mea arată cu mult mai bine, dacă stau să mă gândesc.* Se uită să vadă

reacţia Sansei, însă în sală era prea mare zăpăceală şi n-o putea zări. Dar ochii îi căzură pe potirul de nuntă, uitat pe podea. Se duse să-l ridice. Pe fundul lui, mai era o jumătate de deget de vin roşu. Tyrion îl cercetă o clipă, pe urmă îl turnă pe podea.

Margaery Tyrell plângea în braţele bunicii, iar bătrâna îi spunea:

— Fii tare, fii tare.

Majoritatea muzicanţilor fugiseră, dar un ultim flautist din galerie cânta un cântec funebru. În fundul sălii tronului, oamenii se încăierau în preajma uşilor şi se călcau în picioare. Mantiile aurii ale lui *Ser* Addam interveniră să restabilească ordinea. Nuntaşii se repezeau cu capul înainte afară, în noapte, unii plângând, alţii clătinându-se şi vomitând, iar alţii albi de spaimă. Lui Tyrion îi trecu tardiv prin minte că era, poate, înţelept să plece şi el.

Când o auzi pe Cersei urlând, ştiu că se terminase.

Ar trebui să plec. Acum. În schimb, se apropie de ea cu pasu-i legănat.

Sora lui stătea într-o baltă de vin, legănând trupul fiului ei. Rochia îi era sfâşiată şi pătată, faţa albă ca varul. Un câine negru şi slab se furişă lângă ea, adulmecând cadavrul lui Joffrey.

— Băiatul a murit, Cersei, spuse Lordul Tywin. Aşeză o mână înmănuşată pe umărul fiicei sale şi unul dintre străjeri alungă câinele. Dă-i drumul acum. Lasă-l în pace.

Cersei nu-l auzi. Fu nevoie de doi străjeri să-i descleşteze degetele, ca trupul lui Joffrey Baratheon să poată să alunece moale şi fără viaţă pe podea.

Înaltul Septon îngenunche lângă el.

— Tată din Ceruri, judecă-l drept pe regele nostru Joffrey, incantă el, începând o rugăciune pentru cel mort. Margaery Tyrell plângea cu sughiţuri, iar Tyrion o auzi pe mama ei, Lady Alerie, spunând:

— S-a înecat, draga mea. S-a înecat cu plăcinta. Nu eşti tu de vină. S-a înecat. Am văzut cu toţii.

— Nu s-a înecat. Glasul lui Cersei era tăios ca sabia lui *Ser* Ilyn. Fiul meu a fost otrăvit. Se uită la cavalerii în alb care stăteau neajutoraţi în jurul ei. Gărzi Regale, faceţi-vă datoria.

— Doamna mea, protestă *Ser* Loras Tyrell, şovăind.

— Arestează-l pe fratele meu, porunci ea. El a făcut asta, piticul. El şi soţioara lui. Ei l-au ucis pe fiul meu. Pe regele vostru. *Luaţi-i! Luaţi-i pe amândoi!*

SANSA

Departe, în celălalt capăt al oraşului, un clopot începu să bată. Sansa se simţea ca într-un vis.

— Joffrey e mort, le spuse copacilor, să vadă dacă asta o va trezi.

Nu era mort când părăsise ea sala tronului. Dar era în genunchi şi îşi sfâşia pielea, încercând cu disperare să respire. Priveliştea era insuportabilă şi Sansa fugise plângând. Lady Tanda fugea şi ea.

— Ai o inimă bună, doamna mea, îi spusese. Nu orice fată ar plânge aşa pentru un bărbat care a părăsit-o şi a măritat-o cu un pitic.

O inimă bună. Am o inimă bună. Un râs isteric i se ridică din gâtlej, dar Sansa îl înăbuşi. Clopotele sunau încet, a jale. Sunau, sunau, sunau. La fel sunaseră şi pentru Regele Robert. Joffrey era mort, era mort, mort, mort. De ce plângea, când îi venea să danseze? Erau lacrimi de bucurie?

Îşi găsi hainele acolo unde le ascunsese cu două nopţi înainte. Fără slujnice s-o ajute, îi luă mai mult decât ar fi trebuit să-şi dezlege panglicile rochiei. Mâinile îi erau ciudat de neîndemânatice, deşi nu era aşa de speriată cum ar fi putut să fie.

— Zeii sunt cruzi că l-au luat atât de tânăr şi frumos, la propria-i nuntă, îi spusese Lady Tanda.

Zeii sunt drepţi, gândi Sansa. Robb murise tot la o nuntă. Pentru Robb plângea ea. *Pentru el şi pentru Margaery.* Biata Margaery, de două ori măritată şi de două ori văduvă. Sansa îşi scoase o mânecă, lăsă rochia să cadă şi ieşi din ea. O împachetă, o înghesui în scorbura unui stejar şi scutură rochia pe care o ascunsese acolo. *Îmbracă-te gros,* o prevenise *Ser* Dontos, *şi îmbracă-te în culori întunecate.* Nu avea haine negre, aşa că alesese o rochie groasă, din lână maro. Dar corsajul era împodobit cu perle. *Mantia le va acoperi.* Mantia era verde-închis, cu o glugă mare pe care, deocamdată, o lăsă pe spate. Îşi pregătise şi pantofi, simpli şi robuşti, fără tocuri şi cu botul pătrat. *Zeii mi-au auzit rugăciunile,* gândi ea. Se simţea ameţită, ca într-un vis. *Pielea mi s-a transformat în porţelan, în fildeş, în oţel.* Mâinile i se mişcau greoi, înţepenite, de parcă nu i-ar mai fi

despletit părul până atunci. Pentru o clipă, îşi dori s-o fi avut pe Shae lângă ea, să-i desfacă plasa de păr.

Când o dezlegă, părul lung şi arămiu i se revărsă pe spate şi peste umeri. Plasa din fir de argint îi atârna pe degete, cu metalul subţire sclipind delicat, cu pietrele negre în lumina lunii. *Ametiste negre din Asshai.* Unul lipsea. Sansa ridică plasa, s-o cerceteze. Era o pată întunecată în scobitura argintie, de unde căzuse piatra.

Spaima o cuprinse dintr-odată. Inima îi bubuia să-i spargă pieptul şi, pentru o clipă, îşi ţinu răsuflarea. *De ce mi-e atât de frică, e doar un ametist, un ametist negru din Asshai, nimic mai mult. Probabil nu era prins bine, atâta tot. Nu era prins bine şi a căzut, iar acum e pe undeva prin sala tronului sau în curte, dacă nu cumva…*

Ser Dontos spusese că plasa ei de păr era vrăjită, că o va duce acasă. Îi spusese că trebuie s-o poarte în noaptea aceasta, la nunta lui Joffrey. Sârma de argint i se strângea pe degete. Degetul mare trecea şi iar trecea peste orificiul unde fusese piatra. Încercă să se oprească, dar degetele nu erau ale ei. Degetul mare îi era atras în gaura aceea, aşa cum limba e atrasă către o măsea lipsă. *Ce fel de vrajă?* Regele era mort, regele crud, care fusese prinţul ei viteaz cu o mie de ani în urmă. Dacă Dontos o minţise în privinţa plasei de păr, oare o minţise şi cu celelalte? *Dacă nu vine? Dacă nu există nici o corabie, nici o barcă pe râu, nici o scăpare?* Ce se va întâmpla atunci cu ea?

Auzi foşnet de frunze şi îşi îndesă plasa de argint adânc în buzunarul mantiei.

— Cine-i acolo? strigă ea. Pădurea zeilor era întunecoasă şi clopotele îl conduceau pe Joff la mormânt.

— Eu. Ieşi de sub copaci, clătinându-se, beat. O apucă de braţ, să se sprijine. Dulce Jonquil, am venit. Florian al tău a venit, nu te teme.

Sansa se retrase.

— Ai spus că trebuie să port plasa de păr. Plasa argintie cu… ce fel de pietre sunt astea?

— Ametiste. Ametiste negre din Asshai, doamna mea.

— Nu sunt ametiste, aşa-i? Aşa-i? M-ai minţit.

— Ametiste negre, jură el. Purtau vrajă în ele.

— Purtau *crima* în ele!

— Uşurel, doamna mea, uşurel. Nu crimă. S-a înecat cu plăcinta de porumbel. Dontos râse înfundat. O, gustoasă

plăcintă. Argint şi pietre, asta a fost tot. Argint şi pietre şi vrajă.

Clopotele sunau funebru şi sunetul vântului era ca *şuieratul lui* când încercase să tragă o gură de aer.

— L-ai otrăvit. Tu. Ai luat o piatră din părul meu…

— Sst, o să ne omori pe amândoi. N-am făcut nimic. Haide, trebuie să plecăm, o să te caute. Soţul tău a fost arestat.

— Tyrion? exclamă ea, uluită.

— Ai alt soţ? Pezevenghiul, unchiul pitic. Cersei crede că el a făcut-o. O înhăţă pe Sansa de mână şi o trase. Pe aici, nu mai e mult, nu te teme.

Sansa îl urmă fără împotrivire. *N-am putut suporta niciodată plânsul femeilor,* îi spusese Joff cândva, dar acum mama lui era singura femeie care plângea. În poveştile Bătrânei Nan, spiriduşii făureau lucruri magice, care puteau împlini dorinţele. *Oare mi-am dorit să moară?* se întrebă ea, înainte să-şi aducă aminte că era prea mare ca să mai creadă în spiriduşi.

— Tyrion l-a otrăvit?

Ştia că soţul ei pitic îşi ura nepotul. Oare ar fi fost în stare să-l omoare? *Ştia, oare, despre plasa mea de păr, despre ametistele negre? El i-a adus vin lui Joff.* Cum puteai face pe cineva să se înece punându-i un ametist în vin? *Dacă e mâna lui Tyrion, vor crede că am fost şi eu implicată,* îşi dădu ea seama, înfiorată. Cum să nu? Erau soţ şi soţie, iar Joff îi omorâse tatăl şi îşi bătuse joc de moartea fratelui ei. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.*

— Taci acum, draga mea, spuse Dontos. Afară din pădurea zeilor, n-avem voie să scoatem nici un sunet. Trage-ţi gluga şi ascunde-ţi faţa. Sansa clătină din cap şi se supuse.

Era atât de beat încât uneori Sansa trebuia să-i ofere braţul, ca să nu cadă. Clopotele sunau în celălalt capăt al oraşului, şi altele şi altele li se alăturau. Stătea cu capul plecat şi se ţinea în umbră, în spatele lui Dontos. Coborând treptele şerpuitoare, el se prăbuşi în genunchi şi vomită. *Bietul meu Florian,* gândi ea, în timp ce Dontos se ştergea la gură cu o mânecă largă. *Îmbracă-te în culori întunecate,* îi spusese, însă el, sub mantia maro de lână, purta vechea cămaşă cu dungi orizontale, roz şi roşii, sub o fâşie neagră cu trei coroane de aur, blazonul Casei Hollard.

— De ce îţi porţi cămaşa? Joff a decretat că eşti condamnat la moarte dacă eşti prins vreodată îmbrăcat în hainele de cavaler… El… oh… Nimic din ceea ce decretase Joff nu mai conta.

— Am vrut să fiu cavaler. Pentru asta, cel puţin. Dontos se

ridică în picioare şi o luă de braţ. Vino, taci acum. Fără întrebări.

Îşi continuară drumul, coborând scările şerpuitoare şi traversând o curte mică, adâncită. *Ser* Dontos urni o uşă grea şi aprinse o lumânare. Erau într-un culoar lung. Pe pereţi atârnau armuri goale, întunecate şi pline de praf, cu coifurile acoperite de şiruri de solzi care se întindeau până pe spate. În timp ce trecea în goană pe lângă ele, flacăra lumânării mărea şi contorsiona umbra fiecărui solz. *Cochiliile de cavaleri se transformă în dragoni,* gândi ea.

O altă scară îi duse către o uşă de stejar, întărită cu fier.

— Ţine-te tare acum, Jonquil a mea, aproape ai ajuns.

Când Dontos ridică drugul şi deschise uşa, Sansa simţi o briză rece pe faţă. Trecu prin zidul gros de patru metri şi apoi era afară din castel, în vârful unei stânci. Jos era râul, deasupra cerul şi unul era mai negru decât celălalt.

— Trebuie să coborâm, îi spuse *Ser* Dontos. Jos ne aşteaptă un om care ne va duce cu barca la corabie.

— O să cad. Bran a căzut şi lui îi plăcea să se caţere.

— Nu, n-o să cazi. Există un fel de scară, o scară secretă, săpată în piatră. Uite, o simţi, doamna mea? Dontos se lăsă pe genunchi împreună cu ea şi o puse să se aplece peste marginea prăpastiei, bâjbâind cu degetele până când găsi o scobitură tăiată în stâncă. Aproape ca nişte trepte.

Chiar şi aşa, drumul era lung.

— *Nu pot.*

— Trebuie.

— Altă cale nu mai este?

— Asta e calea. Nu va fi aşa de greu pentru o femeie tânără şi puternică, aşa cum eşti tu. Ţine-te bine, nu te uita niciodată în jos şi o să ajungi cât ai clipi. Ochii îi străluceau. Bietul tău Florian e gras şi bătrân şi beat. Mie ar trebui să-mi fie frică. Am căzut de pe cal, nu-ţi aminteşti? Aşa a început totul. Eram beat şi am căzut de pe cal, iar Joffrey mi-a vrut capul netot. Dar tu m-ai salvat. M-ai *salvat,* draga mea.

Plânge, îşi dădu ea seama.

— Iar acum m-ai salvat tu pe mine.

— Numai dacă o să cobori. Dacă nu, suntem morţi amândoi.

El a fost, gândi Sansa. *El l-a omorât pe Joffrey.* Trebuia să coboare, nu numai pentru ea, dar şi pentru el.

— Ia-o tu înainte, *ser*. Dacă avea să se prăbuşească, nu voia să-i cadă în cap, doborând-o de pe stâncă, împreună cu el.

— Cum doreşti, doamna mea. Îi dădu un sărut mustos, îşi azvârli cu stângăcie piciorul peste buza prăpastiei, bâjbâind până când găsi un punct de sprijin. Lasă-mă să cobor puţin şi vino după mine. O să vii, nu? Trebuie să juri?

— O să vin, promise ea.

Ser Dontos dispăru. Îl auzea gâfâind, când începu să coboare. Sansa ascultă dangătul clopotului, numărând fiecare bătaie. La zece, se lăsă uşor peste marginea stâncii, căutând cu vârfurile picioarelor, până când găsi un punct de sprijin. Zidurile castelului se înălţau măreţe şi ameninţătoare deasupra capului ei şi, pentru o clipă, nu îşi dori altceva decât să urce înapoi şi să alerge în camerele ei călduroase din Turnul Bucătăriilor. *Fii curajoasă,* îşi spuse. *Fii curajoasă, ca doamna dintr-un cântec.*

Nu îndrăznea să se uite în jos. Îşi ţinea ochii pe faţa stâncii, atentă la fiecare pas, înainte să-l facă pe următorul. Piatra era aspră şi rece. Uneori îşi simţea degetele alunecând, iar locurile de sprijin pentru mâini nu erau la distanţe egale, aşa cum i-ar fi plăcut. Clopotele nu se opreau. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, braţele îi tremurau şi era convinsă că va cădea. *Încă un pas,* îşi spuse, *încă un pas.* Trebuia să se mişte. Dacă se oprea, nu va mai porni niciodată şi zorile o vor găsi agăţată de stâncă, îngheţată de frică. *Încă un pas şi încă unul.* Nu se aştepta să atingă pământul. Se împiedică şi căzu, cu inima bubuind. Când se rostogoli pe spate, privind în sus, de unde venise, o cuprinse ameţeala şi degetele îi săpară în noroi. *Am reuşit. Am reuşit. N-am căzut. Am coborât şi acum mă duc acasă.*

Ser Dontos o ridică în picioare.

— Pe aici. Încet acum, încet, încet. Dontos se ţinu în umbrele negre şi adânci de la poalele stâncilor. Din fericire, nu aveau mult de mers. La cincizeci de metri în josul râului, un bărbat îi aştepta într-o barcă mică, pe jumătate ascunsă de rămăşiţele unei galere care eşuase acolo şi arsese. Dontos se apropie de el şchiopătând şi gâfâind: Oswell?

— Fără nume, spuse bărbatul. Treceţi în barcă. Stătea aplecat deasupra vâslelor, un om bătrân, înalt şi greoi, cu părul lung, alb, nasul mare, coroiat şi ochii umbriţi de o glugă. Înăuntru. Repede, mormăi el. Trebuie să plecăm.

Când amândoi erau în barcă, bărbatul cu glugă vârî vâslele în apă şi se puse în mişcare, ducându-i către canal. În urma lor, clopotele continuau să vestească moartea băiatului rege. Râul întunecat era numai al lor.

Cu lovituri ritmice, domoale, îşi croiră drum în josul râului, alunecând peste galera scufundată, pe lângă catarge zdrobite, carene arse şi vâsle sfărâmate. Palele ramelor fuseseră acoperite, astfel că înaintau aproape fără sunet. Un abur se ridica deasupra apei. Sansa vedea meterezele crenelate ale unuia dintre turnurile Pezevenghiului înălţându-se deasupra apei, dar lanţul imens fusese coborât şi trecură nestingheriţi prin locul unde arseseră o mie de oameni. Ţărmul se îndepărtă, ceaţa se îngroşă, sunetul clopotelor începu să se piardă. În cele din urmă, până şi luminile dispărură, pierdute undeva în urma lor. Erau în Golful Apei Negre şi lumea nu mai era decât o apă neagră, un abur risipit de vânt, şi călăuza lor tăcută, aplecată peste vâsle.

— Cât de departe trebuie să mergem? întrebă ea.

— Fără vorbă. Vâslaşul era bătrân, dar mai puternic decât părea şi glasul îi era fioros. În mod straniu, chipul lui avea ceva cunoscut, dar Sansa nu-şi putea da seama ce.

— Nu departe. Dontos îi luă mâna într-a lui şi o mângâie cu blândeţe. Prietenul tău e aproape, te aşteaptă.

— *Fără vorbă,* mârâi din nou vâslaşul. Apa duce sunetul, *Ser* Bufon.

Ruşinată, Sansa îşi muşcă buza şi se cuibări în tăcere. Pluteau, pluteau, pluteau.

La răsărit, pe cer licăreau primele raze ale dimineţii, când Sansa văzu, în sfârşit, silueta fantomatică în întunericul din faţa lor, o galeră de negoţ cu pânzele strânse, înaintând încet, cu un singur rând de vâsle. Când se apropiară, văzu emblema galerei, un triton cu o coroană de aur care sufla într-un corn mare de scoică. Auzi un glas strigând şi galera săltă încet.

Când trecură pe lângă ea, o scară de funii căzu peste parapet. Călăuza lăsă vâslele şi o ajută să se ridice în picioare.

— Sus, acum. Haide, fetiţo, aşa.

Sansa îi mulţumi, dar nu primi nici un alt răspuns decât un mormăit. Era mult mai uşor să urce scara de funie decât să coboare stânca. Vâslaşul Oswell o urmă îndeaproape, în vreme ce *Ser* Dontos rămase în barcă.

Doi mateloţi aşteptau lângă parapet, s-o ajute să urce pe punte. Sansa tremura.

— Îi e frig, auzi pe cineva spunând. Bărbatul îşi scoase mantia şi i-o aşeză pe umeri. Aşa, acum e mai bine, doamna mea? Linişteşte-te, ce-a fost mai rău a trecut.

Cunoştea acel glas. *Dar el e la Vale,* gândi ea. Lângă el se afla

Ser Lothor Brune, cu o torţă în mână.

— Lord Petyr! strigă Dontos din barcă. Trebuie să mă întorc, înainte să le treacă prin minte să mă caute.

Petyr Baelish se sprijini de parapet.

— Dar mai întâi poate că vrei să-ţi primeşti plata. Zece mii de dragoni, aşa-i?

— Zece mii. Dontos se şterse la gură cu dosul mânecii. Cum ai promis, lordul meu.

— *Ser* Lothor, recompensa.

Lothor Brune îşi cobori torţa. Trei bărbaţi înaintară către copastie, ridicară arbaletele şi traseră. Când Dontos ridică privirea, o săgeată îl nimeri în piept, trecând prin coroana din stânga a cămăşii sale. Celelalte două îi sfârtecară beregata şi pântecele. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Dontos, nici Sansa nu apucară să ţipe. Când se sfârşi, Lothor Brune azvârli torţa peste trupul lui Dontos. Mica barcă ardea cu o vâlvătaie, în timp ce galera se îndepărta.

— L-aţi *omorât!* Agăţându-se de parapet, Sansa se întoarse şi vomită. Scăpase de Lannisteri şi dăduse peste alţii, şi mai răi?

— Doamna mea, murmură Degeţel, n-are rost să-ţi iroseşti lacrimile pentru un asemenea om. Era un beţivan şi nu era prietenul nimănui.

— Dar m-a *salvat.*

— Te-a vândut, pentru zece mii de dragoni. Dispariţia ta va atrage bănuiala că te faci vinovată de moartea lui Joffrey. Mantiile aurii o să te urmărească şi eunucul o să-şi zornăie punga. Dontos... ei, bine, l-ai auzit. Te-a vândut pentru aur şi, după ce l-ar fi băut, te-ar fi vândut din nou. O pungă de dragoni cumpără tăcerea unui om pentru o vreme, dar o săgeată bine plasată o cumpără pentru vecie. Zâmbi cu tristeţe. Tot ce-a făcut a făcut la porunca mea. N-am îndrăznit să mă apropii de tine în văzul lumii. Când am auzit cum i-ai salvat viaţa la turnirul lui Joff, am ştiut că va fi iscoada perfectă.

Sansei îi era rău.

— Zicea că e Florianul meu.

— Îţi aminteşti cumva ce ţi-am spus în ziua aceea, când tatăl tău s-a aşezat pe Tronul de Fier?

Momentul îi reveni în minte, viu.

— Mi-ai spus că viaţa nu e un cântec. Că într-o bună zi voi învăţa asta, cu suferinţă. Sansa îşi simţea ochii plini de lacrimi, dar dacă plângea pentru *Ser* Dontos Hollard, pentru Joff, pentru

Tyrion sau pentru ea, asta nu putea să spună. Totul e doar *minciună,* la nesfârşit, totul şi toată lumea?

— Aproape toată lumea. Cu excepţia ta şi a mea, desigur. Zâmbi. *Vino în pădurea zeilor la noapte, dacă vrei să mergi acasă.*

— Biletul… tu ai fost?

— Trebuia să fie pădurea zeilor. Nici un alt loc din Fortăreaţa Roşie nu e ferit de ciripitorii eunucului… sau de micii şobolani, cum le spun eu. În pădurea zeilor sunt copaci în loc de ziduri. Cerul deasupra capului, în loc de tavan. Rădăcini şi pământ în loc de podele. Şobolanii n-au unde să fugă. Şobolanii trebuie să se ascundă, altfel oamenii îi înţeapă cu săbiile. Lordul Petyr o luă de braţ. Îngăduie- mi să te conduc la cabina ta. Ai avut o zi lungă şi chinuitoare, ştiu. Trebuie să fii foarte obosită.

Micuţa barcă nu mai era decât o dâră de fum, iar focul din urma lor se pierdea în marea scăldată în lumina răsăritului. Cale de întoarcere nu era, singurul ei drum ducea înainte.

— Foarte obosită, recunoscu ea.

În timp ce o conducea, Lordul Petyr spuse:

— Povesteşte-mi despre nuntă. Regina s-a străduit mult. Cântăreţii, jonglerii, ursul dansator… micuţul tău soţ s-a amuzat de cavalerii mei pitici?

— Ai tăi?

— Am fost nevoit să trimit la Braavos după ei şi să-i ascund într-un bordel, până la nuntă. Numai efortul a fost mai mare decât cheltuiala. E surprinzător cât de greu este să ascunzi un pitic, iar Joffrey… Poţi conduce un rege la apă, dar cu Joff trebuie să pleoscăi şi să stropeşti ca să-şi dea seama că o poate bea. Când i-am povestit despre mica mea surpriză, Înălţimea Sa a spus:

— De ce aş vrea nişte pitici urâţi la nuntă? Urăsc piticii. A trebuit să-l iau pe după umeri şi să-i şoptesc: Nu aşa de mult cum îi va urî unchiul tău.

Puntea se legăna sub picioarele lor, iar Sansei i se părea că lumea însăşi se clatină.

— Ei cred că Tyrion l-a otrăvit pe Joffrey. *Ser* Dontos zicea că l-au arestat.

Degeţel zâmbi:

— O să-ţi şadă bine ca văduvă, Sansa.

Gândul acesta îi făcu stomacul să tremure. Poate că nu va mai fi nevoită să împartă niciodată patul cu Tyrion. Asta îşi dorise…

nu-i aşa?

Cabina era scundă şi înghesuită, dar pe priciul îngust fusese aşezată o saltea de puf, ca să-l facă mai comod, iar deasupra se afla un maldăr de blănuri groase.

— E modestă, ştiu, dar o să te simţi destul de confortabil. Degeţel arătă către un cufăr de cedru aflat sub hublou. O să găseşti înăuntru haine curate. Rochii, lenjerie, ciorapi groşi, o mantie. Numai lână şi pânză, mă tem. Nedemne de o fecioară atât de frumoasă, dar sunt curate şi o să-ţi ţină de cald până când putem găsi ceva mai de soi.

A pregătit toate astea pentru mine.

— Lordul meu, eu… nu înţeleg… Joffrey ţi-a dat Harrenhalul, te-a făcut Lord Suprem al Tridentului… de ce…

— De ce să-i fi dorit moartea? Degeţel ridică din umeri. N-am avut nici un motiv. De altminteri, sunt la o mie de leghe depărtare, în Vale. E bine să-ţi ţii mereu duşmanii în ceaţă. Dacă nu sunt niciodată siguri cine eşti sau ce vrei, nu vor şti niciodată ce urmează să faci. Uneori, cea mai simplă cale să-i încurci e să faci mişcări care n-au nici un rost sau care chiar să pară că sunt împotriva ta. Ţine minte asta, Sansa, când vei ajunge să joci jocul.

— Care… joc?

— Singurul joc. Jocul tronurilor. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr. Eşti destul de mare să afli că mama ta şi cu mine am fost mai mult decât prieteni. A fost o vreme când Cat era tot ce-mi doream pe lume. Am îndrăznit să visez la viaţa pe care puteam s-o avem şi la copiii pe care mi i-ar putea dărui… dar era o fiică a Riverrunului şi a lui Hoster Tully. *Familie, Datorie, Onoare,* Sansa. *Familie, Datorie, Onoare* însemna că nu puteam avea mâna ei niciodată. Dar ea mi-a dat ceva mai de preţ, un dar pe care o femeie îl poate oferi o singură dată. Cum aş putea să-i întorc spatele fiicei ei? Într-o lume mai bună, ai fi putut fi a mea, nu a lui Eddard Stark. Fiica mea devotată şi iubitoare… Uită de Joffrey, draga mea. De Dontos, de Tyrion, de toţi. Nu te vor mai tulbura niciodată. Acum eşti în siguranţă, asta e tot ce contează. Eşti cu mine, în siguranţă, şi te îndrepţi spre casă.

JAIME

Regele e mort, îi spuseră, fără să ştie că Joffrey fusese nu numai suveranul, ci şi fiul lui.

— Pezevenghiul i-a tăiat beregata cu un pumnal, spuse un negustor, la hanul de la marginea drumului unde poposiseră să înnopteze. I-a băut sângele dintr-un potir mare de aur. Bărbatul nu-l recunoştea pe cavalerul ciung, bărbos, cu un liliac mare pe scut, ca nici unul dintre ei de altfel, aşa că spunea lucruri pe care, poate, dacă ar fi ştiut cu cine are de-a face, le-ar fi păstrat pentru sine.

— A fost otrăvit, susţinea hangiul. Faţa i s-a înnegrit ca o prună.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, murmură un septon.

— Soţia piticului a luat parte la crimă, împreună cu el, jura un arcaş în livreaua Lordului Rowan. După aceea, a dispărut de la castel într-un nor de pucioasă, şi un fantomatic lup străvechi a fost zărit dând târcoale Fortăreţei Roşii, cu sângele picurându-i din fălci.

Jaime rămase tăcut tot timpul, lăsând cuvintele să treacă peste el, cu un corn cu bere uitat în mâna lui bună. *Joffrey. Sângele meu. Primul meu născut.* Încercă să-şi aducă în minte chipul băiatului, dar trăsăturile lui se transformau întruna în trăsăturile lui Cersei. *Jeleşte acum, cu părul răvăşit şi ochii roşii de plâns, cu gura tremurând când încearcă să vorbească. Va plânge din nou când mă va vedea, deşi se va lupta să-şi stăpânească lacrimile.* Sora lui plângea rareori, şi asta numai când era cu el. Nu putea suporta ca alţii să o considere slabă. Numai în faţa geamănului ei îşi arăta rănile. *Va aştepta de la mine alinare şi răzbunare.*

În ziua următoare, la insistenţele lui Jaime, înaintară mult. Fiul îi murise şi sora lui avea nevoie de el.

Când văzu oraşul în faţa ochilor, cu turnurile de veghe înălţându-se întunecate pe cerul asfinţitului, Jaime Lannister se apropie la trap de Walton Picioare-de- Oţel, aflat în spatele lui Nage cu steagul lui de pace.

— Ce-o fi cu duhoarea asta îngrozitoare? se plânse omul Nordului.

Moarte gândi Jaime, dar spuse:

— Fum, sudoare şi rahat. Pe scurt, Debarcaderul Regelui. Dacă ai nasul fin, poţi mirosi şi trădarea. N-ai mai mirosit niciodată un oraş?

— Am mirosit Portul Alb. N-a duhnit aşa.

— Portul Alb nu e Debarcaderul Regelui, după cum fratele meu, Tyrion, nu e Gregor Clegane.

Nage îi conduse în susul unei coline. Steagul lui de pace cu şapte cozi se înălţa şi se răsucea în vânt, cu steaua-i în şapte colţuri strălucind în vârful suportului. În curând, Jaime avea să-i vadă pe Cersei, pe Tyrion şi pe tatăl lor. *Să fie oare cu putinţă ca fratele meu să-l fi ucis pe Joffrey?* I se părea greu de crezut.

Era neobişnuit de calm. Ştia că, de obicei, bărbaţii erau înnebuniţi de durere când le murea un fiu. Îşi smulgeau părul din cap, blestemau zeii şi jurau să se răzbune. De ce, atunci, el simţea atât de puţin? *Băiatul a trăit şi a murit considerându-l pe Robert Baratheon tatăl lui.*

Într-adevăr, Jaime fusese de faţă la naşterea lui Joffrey, dar nu-l ţinuse niciodată în braţe.

— Ce impresie ar face una ca asta? îl atenţionase Cersei, când femeile îi lăsaseră singuri. Rău destul că Joff seamănă cu tine, nu mai e nevoie să te şi fuduleşti cu el. Jaime cedase fără să se împotrivească măcar. Copilul era o mică făptură urlătoare care cerea prea mult din timpul lui Cersei, din dragostea lui Cersei, din sânii lui Cersei. Robert Baratheon n-avea decât să-l păstreze!

Iar acum e mort. Şi-l imagină pe Joff zăcând nemişcat şi rece, cu faţa înnegrită de otravă, şi tot nu simţea nimic. Probabil că era un monstru, aşa cum se spunea. Dacă Tatăl s-ar pogorî din Ceruri să-i dea înapoi ori fiul, ori mâna, Jaime ştia ce ar alege. În definitiv, mai avea un fiu şi sământă destulă pentru încă mulţi alţii. *Dacă Cersei mai vrea un copil, o să i-l dăruiesc... dar de data asta, o să-l ţin în braţe şi lua-i-ar Ceilalţi pe cei cărora nu le place asta.* Robert putrezea în mormântul lui, iar Jaime era sătul de minciuni.

Se răsuci dintr-odată şi porni înapoi la galop, s-o caute pe Brienne. *Numai zeii ştiu de ce mă ostenesc! E cea mai ursuză fiinţă pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc.* Fetişcana venea în spate şi la câţiva paşi într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu era cu ei. Îi găsiseră pe drum haine bărbăteşti: o tunică ici, o pelerină colea, o pereche de pantaloni şi o mantie cu glugă, până şi o platoşă veche de fier. Părea că se simte mai bine îmbrăcată ca un bărbat, dar nimic n-o putea face frumoasă. *Nici fericită.*

După ce părăsiseră Harrenhalul, obişnuita-i îndărătnicie de catâr începuse în curând să-şi reintre în drepturi.

— Îmi vreau armele şi armura înapoi, insistase ea.

— O, negreşit, hai să-ţi recuperăm lucrurile, replicase Jaime. Coiful, mai cu seamă. Am fi cu toţii mai fericiţi dacă ţi-ai ţine gura închisă şi viziera coborâtă.

Atâta lucru putea să facă Brienne, dar tăcerea ei posomorâtă începuse în curând să-l indispună aproape la fel de mult ca nesfârşitele tentative ale lui Qyburn de a se face plăcut. *O, zei, n-aş fi crezut că îmi va lipsi vreodată compania lui Ser Cleos Frey.* Începea să-şi dorească s-o fi lăsat, până la urmă, pe Brienne în groapa ursului.

— Debarcaderul Regelui, anunţă Jaime, când o găsi. Călătoria noastră s-a sfârşit, domniţă. Ţi-ai ţinut jurământul şi m-ai adus la Debarcaderul Regelui. Întreg, doar cu câteva degete şi o mână lipsă.

Ochii ei priveau nepăsători.

— Asta a fost doar jumătate din jurământul meu. I-am spus Doamnei Catelyn că îi voi aduce fiicele înapoi. Sau măcar pe Sansa. Iar acum…

Nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Robb Stark, dar durerea ei e mai profundă decât a mea. Sau poate că pe Lady Catelyn o jelea. Erau la Brindlewood când aflaseră *acea* veste, de la un butoiaş de cavaler cu faţa roşie, pe nume *Ser* Bertram Beesbury, care avea ca blazon trei stupi pe un fond vărgat, cu dungi negre şi galbene. Beesbury le-a spus că un grup de oşteni ai Lordului Piper trecuseră prin Brindlewood doar cu o zi înainte, gonind către Debarcaderul Regelui, sub un steag de pace.

— Cu tânărul lup mort, Piper găsea inutil să continue lupta. Fiul lui e prizonier la Gemeni.

Brienne rămăsese cu gura căscată, ca o vacă gata să se înece în timp ce rumegă, astfel că îi revenise lui Jaime misiunea de a smulge povestea despre Nunta Roşie.

— Orice mare lord are purtători de flamuri nesupuşi, care îl pizmuiesc pentru poziţia lui, i-a spus el după aceea. În cazul tatălui meu, au fost Casele Reyne şi Tarberck. Tyrelii au Casa Florent, Hoster Tully l-a avut pe Walder Frey. Numai puterea îi ţine pe astfel de oameni la locul lor. Îndată ce miros slăbiciunea… În Epoca Eroilor, Boltonii obişnuiau să-i jupoaie pe cei din Casa Stark şi să-şi facă mantii din pielea lor.

Brienne păruse atât de nefericită încât Jaime aproape că se

pomenise dorindu-şi s-o consoleze.

Din ziua aceea, Brienne era, parcă, surdă. Nici măcar când îi spunea „fătucă” nu reuşea să-i smulgă vreo reacţie. *Puterea a părăsit-o.* Femeia aruncase cu o piatră în Robin Ryger, înfruntase ursul cu o sabie boantă, îl muşcase pe Vargo Hoat de ureche şi se luptase cu Jaime până ce îl istovise… dar acum era zdrobită, vlăguită.

— O să vorbesc cu tatăl meu să te trimită înapoi la Tarth, dacă îţi convine, îi spuse el. Sau dacă preferi să rămâi, s-ar putea să-ţi găsesc un loc la curte.

— Ca doamnă de companie a reginei? întrebă ea mâhnită.

Jaime îşi aminti imaginea ei în rochia roz de satin şi încercă să nu-şi închipuie ce ar putea spune sora lui despre o asemenea doamnă de companie.

— Poate un post în Garda Oraşului…

— N-o să slujesc alături de sperjuri şi criminali.

Atunci de ce te-ai mai ostenit să-ţi iei sabie? ar fi putut întreba Jaime, dar îşi înghiţi cuvintele.

— Cum vrei tu, Brienne.

Cu o singură mână, îşi întoarse calul şi se îndepărtă.

Poarta Zeilor era deschisă când ajunseră în dreptul ei, dar o duzină de care erau aliniate de-a lungul drumului, încărcate cu poloboace de cidru, butoaie cu mere, baloţi de fân şi unii dintre cei mai mari dovleci pe care-i văzuse Jaime vreodată. Aproape fiecare căruţă avea străjerii ei, ostaşi ce purtau blazoanele unor lorzi mărunţi, mercenari în zale şi piele fiartă, sau, uneori, doar fiul îmbujorat al vreunui fermier, strângând în mână o suliţă butucănoasă, cu vârful ascuţit. Jaime le zâmbi, trecând la trap pe lângă ei. La poartă, mantiile aurii adunau bani de la fiecare căruţaş, înainte de a face semn căruţelor să treacă.

— Ce-i asta? vru să ştie Picioare-de-Oţel.

— Trebuie să plătească pentru dreptul de a vinde în interiorul oraşului. Din porunca Mâinii Regelui şi a maestrului vistiernic.

Jaime privi lungul şir de care, căruţe şi cai încărcaţi.

— Şi stau la rând să plătească?

— Aici se pot face bani frumoşi acum, că s-a terminat cu luptele, le spuse vesel morarul din cea mai apropiată căruţă. Oraşul e sub stăpânirea Lannisterilor. Bătrânul Lord Tywin de la Rock. Se spune că scoate argint prin dos.

— Aur, îl corectă Jaime. Iar Degeţel îl face din gălbenele, pot să jur.

— Pezevenghiul e acum vistiernic, zise căpitanul porţii. Sau a fost, până când l-au arestat fiindcă l-a omorât pe rege. Bărbatul îi cercetă bănuitor pe oamenii Nordului. Voi cine sunteţi?

— Oamenii Lordului Balon. Am venit să vorbim cu Mâna Regelui.

Căpitanul îi aruncă o privire lui Nage, cu steagul lui de pace.

— Să plecaţi genunchiul, vrei să spui. Nu sunteţi primii. Luaţi-o drept înainte către castel şi vedeţi să nu faceţi tărăboi. Le făcu semn să treacă şi reveni la căruţe.

Dacă Debarcaderul Regelui jelea moartea regelui său copil, Jaime n-ar fi avut cum să-şi dea seama. Pe Strada Seminţelor, un cerşetor în straie jerpelite se ruga în gura mare pentru sufletul lui Joffrey, dar trecătorii nu-i acordau mai multă atenţie decât unui oblon stricat bălăngănindu-se în vânt. În rest, mişunau obişnuitele mulţimi, mantii aurii în zale negre, ucenici de brutari vânzând tarte, chifle şi plăcinte fierbinţi, târfe aplecate pe fereastră, cu corsajele pe jumătate desfăcute, şanţuri cu iz de fecale. Trecură pe lângă cinci bărbaţi care încercau să tragă un cal mort din capătul unei fundături, iar în altă parte, pe lângă un jongler învârtind cuţite prin aer, spre deliciul unui grup de copii şi soldaţi ai Casei Tyrell, beţi.

Străbătând străzile cunoscute, cu două sute de oameni ai Nordului, un maester fără colan şi o urâţenie de femeie alături, Jaime descoperi că trecea neobservat. Nu ştia dacă trebuia să fie iritat sau amuzat.

— Nu mă cunosc, îi spuse lui Walton Picioare-de-Oţel, în timp ce traversau Piaţa Cârpaciului.

— Ţi-ai schimbat înfăţişarea şi camarazii, spuse omul Nordului, iar acum au un nou Regicid.

Porţile Fortăreţei Roşii erau deschise, dar o duzină de mantii aurii, înarmate cu suliţe, le tăiară calea. Coborâră vârfurile cuţitelor când Picioare-de-Oţel se apropie la trap, însă Jaime îl recunoscu pe cavalerul alb care era în fruntea lor.

— *Ser* Meryn.

Ochii obosiţi ai lui *Ser* Meryn Trant se lărgiră.

— *Ser* Jaime?

— Ce bine e să te ţină minte cineva. Dă oamenii ăştia la o parte.

Trecuse multă vreme de când mai sărise cineva să-i dea ascultare atât de repede. Jaime uitase cât de mult îi plăcea.

În curtea exterioară, mai dădură peste doi străjeri din Garda

Regelui, care nu purtaseră mantii albe ultima dată când slujise Jaime aici. *Tipic pentru Cersei, să mă numească Lord Comandant şi pe urmă să-mi aleagă camarazii fără să mă consulte.*

— Cineva mi-a dat doi fraţi noi, după câte văd, spuse el, descălecând.

— Avem această onoare, *ser*. Cavalerul Florilor strălucea atât de frumos şi de pur în solzii săi albi de mătase încât, prin contrast, Jaime se simţea ca un obiect vechi şi ponosit.

Jaime se întoarse către Meryn Trant:

— *Ser*, n-ai reuşit să-i înveţi pe fraţii noştri noi care le sunt obligaţiile.

— Care obligaţii? întrebă Meryn Trant, bătând în retragere.

— Să-l ţină pe rege în viaţă. Câţi monarhi ai pierdut de când am plecat din oraş? Doi, nu-i aşa?

Apoi *Ser* Balon observă ciotul.

— *Mâna ta…*

Jaime se forţă să zâmbească:

— Acum lupt cu stânga. E mult mai incitant. Unde-l pot găsi pe nobilul meu tată?

— În solariu, cu Lordul Tyrell şi Prinţul Oberyn.

Mace Tyrell şi Vipera Roşie coc pâine împreună. Din ce în ce mai ciudat.

— E şi regina cu ei?

— Nu, stăpâne, răspunse *Ser* Balon. O poţi găsi în sept, rugându-se lângă trupul Regelui Joff…

— *Tu?*

Jaime văzu că ultimul dintre oamenii Nordului descălecase şi acum Loras Tyrell o observase pe Brienne.

— *Ser* Loras. Brienne stătea încurcată, cu căpăstrul în mână.

Lordul Tyrell se îndreptă spre ea cu paşi mari:

— De ce? întrebă el. Spune-mi de ce. A fost bun cu tine, ţi-a dat o mantie curcubeu. De ce ai vrut să-l omori?

— Nu l-am omorât eu. Mi-aş fi dat viaţa pentru el.

— Ţi-o vei da. *Ser* Loras scoase sabia din teacă.

— N-am fost eu.

— Emmon Cuy a jurat că tu ai fost, cu ultima suflare.

— A fost afară din cort, el n-a văzut…

— N-a fost nimeni în cort, în afară de tine şi de Lady Stark. Susţii că bătrâna a putut tăia prin oţel călit?

— A fost o *umbră.* Ştiu că pare o nebunie, dar… Îl ajutam pe Renly să-şi îmbrace armura şi lumânările s-au stins şi apoi era

sânge peste tot. Lady Catelyn spunea că a fost Stannis. Um… umbra lui. N-am avut nici un amestec, pe onoarea mea…

— N-ai nici o onoare. Scoate sabia. Nu vreau să se spună că te-am ucis în timp ce erai cu mâna goală.

Jaime se aşeză între ei.

— Vâră sabia în teacă, *ser*.

Ser Loras îl ocoli.

— Eşti nu doar criminală, dar şi laşă, Brienne? Aşa ai fugit, cu mâinile pătate de sângele lui? *Scoate sabia, femeie!*

— Mai bine ai spera să n-o facă. Jaime îi tăie calea din nou. Altfel s-ar putea să avem de dus cadavrul tău la groapă. Fătuca e vânjoasă ca Gregor Clegane, deşi nu aşa de drăguţă.

— Nu te amesteca. *Ser* Loras îl dădu la o parte.

Jaime îl înhăţă pe băiat cu mâna întreagă şi îl smuci:

— Sunt *Lordul Comandant* al Gărzii Regale, ţânc arogant! Comandantul tău, atât timp cât porţi mantia albă. *Acum vâră afurisita de sabie în teacă,* altfel ţi-o iau eu şi ţi-o arunc într-un loc unde nici măcar Renly n-a ajuns!

Băiatul ezită o clipită, destul ca *Ser* Balon Swann să spună:

— Fă cum spune Lordul Comandant, Loras.

Atunci, câteva mantii aurii scoaseră săbiile şi asta îi îndemnă pe oamenii Dreadfortului să facă la fel. *Minunat,* gândi Jaime, *nici nu apuc bine să descalec, că ne şi pomenim cu o baie de sânge în curtea castelului.*

Ser Loras Tyrell îşi vârî sabia în teacă.

— N-a fost aşa de greu, ce zici?

— Cer să fie arestată. O arătă cu degetul: Lady Brienne, te acuz de moartea Lordului Renly Baratheon.

— Dacă veni vorba, spuse Jaime, fătuca are onoare. Mai multă decât am văzut la tine. Şi s-ar putea chiar să spună adevărul. Te asigur, nu e ceea ce s-ar numi deşteaptă, dar până şi calul meu ar putea născoci o minciună mai bună, dacă crezi că asta a avut ea de gând. Totuşi, fiindcă insişti… *Ser* Balon, escorteaz-o pe Lady Brienne în celula din turn şi ţine-o acolo sub pază. Şi găseşte o cazarmă potrivită pentru Picioare-de-Oţel şi oamenii lui, până când tatăl meu va putea să-i primească.

— Da, lordul meu.

Ochii mari şi albaştri ai Briennei erau plini de durere când Balon Swann şi o duzină de mantii aurii o escortară către celulă. *Ar trebui să-mi trimiţi bezele, fătucă,* îi venea să-i spună. De ce toată lumea îi răstălmăcea orice nenorocit de gest? *Aerys. Totul*

mi se trage de la Aerys. Jaime îi întoarse fetişcanei spatele şi traversă curtea cu paşi mari.

Un alt cavaler în armură albă păzea porţile septului regal, un bărbat înalt, cu barba neagră, umeri laţi şi nasul coroiat. Când îl văzu pe Jaime, afişă un zâmbet acru şi spuse:

— Şi tu unde crezi că mergi?

— În sept. Jaime îşi ridică ciotul, arătând. Ăla de acolo. Vreau s-o văd pe regină.

— Înălţimea Sa e în doliu. Şi de ce ar vrea regina să-l vadă pe unul ca tine?

Fiindcă sunt iubitul ei şi tatăl fiului ei ucis, îi venea să spună.

— Tu cine naiba eşti?

— Un cavaler al Gărzii Regale, şi ai face bine să înveţi cum să te porţi, ciungule, altfel îţi tai şi mâna cealaltă şi o s-ajungi să-ţi sorbi terciul de dimineaţă.

— Sunt fratele reginei, *ser*.

Cavalerului alb i se păru amuzant.

— Ai evadat, nu? Şi ai mai crescut niţel, stăpâne?

— Celălalt frate, nătărăule. Şi Lord Comandant al Gărzii Regale. Acum dă-te la o parte sau o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Nătărăul îl privi lung de data aceasta:

— Eşti... *Ser* Jaime. Se îndreptă. Scuzele mele, milord. Nu te-am recunoscut. Am onoarea să fiu *Ser* Osmund Kettleblack.

Şi unde e onoarea aici?

— Vreau să fiu singur cu sora mea. Vezi să nu intre nimeni altcineva în sept, *ser*. Dacă suntem deranjaţi, o să-ţi tai capul ăla afurisit.

— Da, *ser*, precum spui. *Ser* Osmund deschise uşa.

Cersei era îngenuncheată în faţa altarului Fecioarei. Catafalcul lui Joffrey fusese aşezat sub cel al Străinului, zeul care-i conducea pe cei proaspăt căsătoriţi către lumea cealaltă. Mirosul de tămâie plutea greu în aer, şi o sută de lumânări ardeau, înălţând spre ceruri o sută de rugăciuni. *Iar Joff s-ar putea să aibă nevoie de fiecare.*

Sora lui privi peste umăr.

— Cine e? spuse ea, iar apoi: Jaime? Se ridică în picioare, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Eşti tu cu adevărat? Dar nu veni spre el. *Ea nu vine niciodată la mine,* gândi Jaime. *Întotdeauna a aşteptat să vin eu la ea. Ea dăruieşte, dar eu trebuie să cer.* Ar fi trebuit să vii mai devreme, şopti ea, când o luă în braţe. De ce n-ai putut veni mai devreme, să ai grijă de el? Băiatul meu...

Băiatul nostru.

— Am venit cât de repede am putut. Se smulse din îmbrăţişare şi făcu un pas în spate. Acolo de unde vin eu, e război, surioară.

— Eşti aşa de slab. Şi părul tău, părul tău auriu…

— Părul o să-mi crească la loc. Jaime ridică ciotul. *Trebuie să vadă.* Dar asta nu.

Ochii lui Cersei se lărgiră.

— Stark…

— Nu, asta a fost isprava lui Vargo Hoat.

Numele nu însemna nimic pentru ea.

— Cine?

— Ţapul din Harrenhal. Pentru scurt timp.

Cersei întoarse capul să privească la catafalcul lui Joffrey. Regele mort fusese îmbrăcat într-o armură aurită, care semăna în mod bizar cu cea a lui Jaime. Viziera coifului era închisă, dar coiful oglindea lumânările, aruncând sclipiri molatice, astfel că băiatul strălucea mândru şi viteaz în moarte. Lumina lumânărilor deştepta focuri şi în rubinele care împodobeau corsajul rochiei de doliu a lui Cersei. Părul îi cădea pe umeri, despletit.

— L-a omorât, Jaime. Întocmai cum m-a ameninţat. Într-o zi, când o să cred că sunt apărată şi fericită, îmi va preface bucuria în gust de cenuşă, aşa a spus.

— Tyrion a spus asta? Jaime refuzase în tot acest timp să creadă. Să ucizi sânge din sângele tău era mai grav decât să ucizi un rege, în ochii zeilor şi ai oamenilor. *Ştia că băiatul e al meu. L-am iubit pe Tyrion, am fost bun cu el.* Ei, bine, cu o singură excepţie… dar el nu ştia adevărul. *Sau ştia?* De ce ar fi vrut să-l omoare pe Joff?

— Pentru o târfă. Cersei îi apucă mâna cea bună şi o strânse în mâna ei. Mi-a spus c-o va face. Joff ştia. În timp ce murea, a arătat către criminal. Către monstrul ăla perfid care ţi-e frate. Cersei sărută degetele lui Jaime. O să-l omori de dragul meu, nu-i aşa? O să-l răzbuni pe fiul nostru.

Jaime se retrase.

— E fratele meu. Îi vârî ciotul în faţă, dacă nu apucase, cumva, să i-o vadă. Şi nu sunt în stare să omor pe nimeni.

— Mai ai încă o mână, aşa-i? Nu-ţi cer să-l învingi pe Câine într-o bătălie. Tyrion e un *pitic* închis într-o celulă. Străjile te vor lăsa să treci.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. Despre cum s-a

întâmplat.

— Vei afla, îl asigură Cersei. Va fi o judecată. Când vei auzi tot ce-a făcut, o să-l vrei mort, la fel de mult ca mine. Îi atinse faţa. Am fost pierdută fără tine, Jaime. M-am temut că clanul Stark îmi va trimite capul tău. N-aş fi suportat asta. Îl sărută. Un sărut uşor, doar o atingere a buzelor, dar Jaime o simţea tremurând când o cuprinse în braţe. Nu sunt întreagă fără tine.

Nu era tandreţe în sărutul pe care i-l întoarse el, doar patimă. Gura ei se deschise.

— Nu, şopti Cersei, când gura lui îi coborî spre gât, nu aici. Septonii…

— Lua-i-ar Ceilalţi pe septoni. O sărută din nou, o sărută în tăcere, o sărută până când gemu. Atunci Jaime răsturnă lumânările şi o ridică pe altarul Mamei, ridicându-i fustele şi furoul de mătase de dedesubt. Cersei îi izbi pieptul cu pumni neputincioşi, murmurând ceva despre risc, despre pericol, despre tatăl lor, despre septoni, despre mânia zeilor. El n-o auzi. Îşi dezlegă pantalonii, urcă deasupra ei şi-i desfăcu picioarele albe, goale. Îşi vârî mâna între coapsele ei, pe sub lenjerie. Când i-o sfâşie, văzu că sângerează, dar nu avea nici o importanţă.

— Grăbeşte-te, şoptea ea, acum, repede, repede, acum, fă-o acum, acum. Jaime, Jaime, Jaime. Mâinile ei îl ajutară. Da, spuse Cersei, când o pătrunse, fratele meu, iubitul meu frăţior, da, aşa, da, eşti al meu, eşti acasă, acum eşti acasă, eşti acasă. Îi sărută urechea şi îi mângâie părul scurt, ţepos. Jaime se pierdu în carnea trupului ei. Simţea inima lui Cersei bătând în acelaşi ritm cu inima lui şi sângele ud, amestecat cu sămânţa, când se împreunară.

Dar îndată ce terminară, regina spuse:

— Lasă-mă să mă ridic, dacă suntem descoperiţi aşa…

Fără tragere de inimă, Jaime se rostogoli într-o parte şi o ajută să coboare de pe altar. Marmura palidă era pătată de sânge. Jaime îl şterse cu mâneca, apoi se aplecă să ridice lumânările pe care le răsturnase. Din fericire, se stinseseră toate în cădere. *Dacă septul ar fi luat foc, poate că nici n-aş fi observat.*

— A fost o nebunie. Cersei îşi aranja rochia. Cu tata în castel… Jaime, trebuie să avem grijă.

— M-am săturat să am grijă. Targaryenii se căsătoreau între ei, frate şi soră, noi de ce n-am face la fel? Fii soţia mea, Cersei. Ridică-te în faţa regatului şi spune că pe mine mă vrei. Vom face nuntă şi vom avea un alt fiu, în locul lui Joffrey.

Cersei se dădu înapoi.

— Nu e deloc amuzant.

— Mă auzi râzând?

— Ţi-ai lăsat minţile la Riverrun? În glasul ei era o undă de iritare. Tronul lui Tommen vine de la Robert, ştii asta.

— Va avea Casterly Rock, nu e destul? Lasă-l pe tata să şadă pe tron. Eu doar pe tine te vreau.

Dădu să-i atingă obrazul. Obiceiurile vechi se uită greu şi Jaime ridică mâna dreaptă. Cersei se retrase din faţa ciotului.

— *Nu...* nu vorbi aşa. Mă sperii, Jaime. Nu fi prost. Un singur cuvânt greşit ne va costa totul. Ce ţi-au făcut?

— Mi-au tăiat mâna.

— Nu, nu e numai asta, eşti *schimbat.* Cersei făcu un pas în spate. Vorbim mai târziu. Sau mâine. Slujnicele Sansei Stark sunt într-o celulă din turn. Trebuie să le interoghez... Ar trebui să te duci la tata.

— Am străbătut o mie de leghe să vin la tine şi am pierdut cea mai bună parte din mine pe drum. Nu-mi spune să plec!

— *Lasă-mă,* repetă ea şi se întoarse.

Jaime se legă la pantaloni şi făcu aşa cum îi poruncise. Deşi era obosit, nu putea să caute un pat. Cu siguranţă, tatăl său aflase deja că s-a întors.

Turnul Mâinii era păzit de străjerii de casă ai Lannisterilor, care îl recunoscură îndată.

— Zeii sunt buni că ni te-au adus înapoi, *ser*, zise unul, deschizându-i uşa.

— Zeii n-au nici un amestec. Catelyn Stark m-a trimis înapoi. Ea şi Lordul Dreadfortului.

Urcă scările şi năvăli în solariu neanunţat, găsindu-şi tatăl aşezat lângă foc. Lordul Tywin era singur, lucru pentru care Jaime era recunoscător. N-avea nici un chef în clipa asta să-şi fluture mâna schilodită în faţa lui Mace Tyrell sau a Viperei Roşii, cu atât mai puţin în faţa celor doi laolaltă.

— Jaime, spuse Lordul Tywin, ca şi cum ultima oară s-ar fi văzut la micul dejun. Lordul Bolton m-a făcut să cred că te pot aştepta mai devreme. Am sperat că vei ajunge la nuntă.

— Am fost oprit din drum. Jaime închise uşa. Sora mea s-a autodepăşit, după câte am auzit. Şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare şi un regicid, aşa nuntă nu s-a mai pomenit. De când ştii că sunt liber?

— Mi-a spus eunucul, la câteva zile după evadarea ta. Am

trimis oameni în ţinuturile riverane, să te caute. Gregor Clegane, Samwell Spicer, fraţii Plumm. Varys a dat şi el de veste, dar mai discret. Am convenit că, dacă ştiu cât mai puţini că eşti liber, cu atât mai puţini te vor vâna.

— Varys a pomenit despre asta? Se apropie de foc, ca tatăl lui să poată vedea.

Lordul Tywin sări din scaun, şuierând printre dinţi.

— *Cine ţi-a făcut asta?* Dacă Lady Catelyn crede…

— Lady Catelyn mi-a ţinut o sabie la gât şi m-a obligat să jur că-i voi înapoia fiicele. Asta a fost isprava ţapului tău. Vargo Hoat, Lordul de Harrenhal.

Lordul Tywin întoarse privirea, dezgustat.

— Nu mai este. *Ser* Gregor i-a luat castelul. Mercenarii l-au părăsit pe căpitanul lor de odinioară, aproape până la ultimul, şi unii dintre oamenii Doamnei Whent au deschis o uşă lăturalnică. Clegane l-a găsit pe Vargo stând singur în Sala Celor O Sută de Inimi, pe jumătate nebun de durere şi fierbinţeli, din pricina unei răni care se infectase. Urechea, după câte am aflat.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *Ce drăguţ! Urechea!* Abia aştepta să-i spună Briennei, deşi fătucii nu i se va părea atât de amuzant.

— A murit deja?

— Mai are puţin. I-au tăiat mâinile şi picioarele, dar Clegane pare amuzat de felul cum bolboroseşte.

Zâmbetul lui Jaime se acri.

— Dar Bravii Companioni?

— Cei câţiva care au rămas la Harrenhal au murit. Ceilalţi s-au împrăştiat. Se vor îndrepta spre porturi, te asigur, sau vor încerca să-şi piardă urma în păduri. Ochii i se întoarseră la ciotul lui Jaime şi gura i se încleşta de furie.

— O să le luăm capetele. Până la unul. Poţi să foloseşti sabia cu mâna stângă?

Abia mă pot îmbrăca dimineaţa. Jaime ridică mâna cu pricina, ca s-o cerceteze tatăl său.

— Cinci degete, seamănă cu cealaltă. De ce n-ar funcţiona?

— Bine. Tatăl lui se aşeză. Asta e bine. Am un dar pentru tine. Cu ocazia întoarcerii tale. După ce mi-a spus Varys…

— Dacă nu e o mână nouă, mai poate aştepta. Jaime se aşeză pe scaunul din faţa tatălui său. Cum a murit Joffrey?

— Otravă. Planul a fost să pară că s-a înecat cu o bucăţică de mâncare, dar am poruncit să i se disece gâtul şi maesterii nu au

găsit nimic.

— Cersei susţine că a fost mâna lui Tyrion.

— Fratele tău i-a dat regelui vinul otrăvit, l-au văzut o mie de oameni.

— A fost un gest nesăbuit.

— L-am arestat pe scutierul lui Tyrion. Şi pe slujnicele soţiei sale. Vom vedea dacă au ceva să ne spună. Mantiile aurii ale lui *Ser* Addam o caută pe fata Stark, iar Varys a pus pe capul ei o recompensă. Dreptatea regelui va fi împlinită.

Dreptatea regelui.

— Ai fi în stare să-ţi execuţi propriul fiu?

— E acuzat de regicid şi de uciderea unei rude. Dacă e nevinovat, n-are de ce să se teamă. Mai întâi trebuie să analizăm dovezile în favoarea şi împotriva lui.

Dovezile. În acest oraş de mincinoşi, Jaime ştia ce fel de dovezi se vor găsi.

— Renly a murit şi el în mod misterios, când Stannis avea nevoie de asta.

— Lordul Renly a fost ucis de una dintre străjile lui, o femeie din Tarth.

— Datorită acelei femei din Tarth mă aflu eu aici. Am azvârlit-o într-o temniţă, ca să-l liniştesc pe *Ser* Loras, dar mai degrabă aş crede în fantoma lui Renly decât că i-a făcut ea vreun rău. Dar Stannis…

— Cu otravă a fost ucis Joffrey, nu cu vrăjitorii. Lordul Tywin aruncă din nou o privire către ciotul lui Jaime. Nu poţi sluji în Garda Regelui fără mâna dreaptă…

— Pot, îl întrerupse el. Şi o voi face. Există antecedente. O să caut în Cartea Albă şi o să le găsesc, dacă vrei. Ciung sau întreg, un cavaler al Gărzii Regale slujeşte pe viaţă.

— Cersei a pus capăt acestei rânduieli când l-a înlocuit pe *Ser* Barristan din pricina vârstei. Darul potrivit pentru Credinţă îl va lămuri pe Înaltul Septon să te dezlege de jurăminte. Ce-i drept, sora ta a fost nesăbuită că l-a îndepărtat pe Selmy, dar acum, că a deschis porţile…

— … cineva trebuie să le închidă la loc. Jaime se ridică. M-am săturat ca femeile de viţă nobilă să arunce în mine cu rahat, tată. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să fiu Lord Comandant, dar se pare că sunt. Am o datorie…

— Da, ai. Lordul Tywin se ridică, la rândul lui. O datorie faţă de Casa Lannister. Moşteneşti Casterly Rock. Acolo îţi este locul.

Tommen trebuie să te însoţească, pupil şi scutier al tău fiind. Acolo va învăţa să fie un Lannister şi îl vreau cât mai departe de mama lui. Vreau să-i găsesc lui Cersei un soţ. Oberyn Martell, poate, dacă îl conving pe Lordul Tyrell că această uniune nu primejduieşte Highgardenul. Şi e timpul să te căsătoreşti şi tu. Tyrellii insistă acum ca Margaery să se mărite cu Tommen, dar dacă ar fi să te propun pe tine în schimb…

— NU! Jaime auzise cât putea suporta. Nu, mai mult decât putea suporta. Era scârbit, scârbit de lorzi şi de minciuni, scârbit de tatăl lui, de sora lui, scârbit de toate urzelile afurisite. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. De câte ori trebuie să-ţi spun, ca să auzi? *Oberyn Martell?* E un infam şi nu numai fiindcă îşi otrăveşte sabia. Are mai mulţi bastarzi decât Robert şi se culcă şi cu băieţi. Şi dacă ai impresia, preţ de o clipă rătăcită, că m-aş însura cu văduva lui Joffrey…

— Lordul Tyrell jură că fata e încă fecioară.

— Din partea mea n-are decât să fie. *Nu o vreau şi nu vreau Casterly Rock-ul tău!*

— Eşti fiul meu…

— Sunt cavaler al Gărzii Regale. *Lordul Comandant* al Gărzii Regale. Şi asta e *tot* ce am de gând să fiu.

Lumina focului arunca sclipiri aurii în barba aspră ce încadra faţa Lordului Tywin. O venă îi pulsa pe gât, dar nu vorbi. Şi nu vorbi. Şi nu vorbi.

Liniştea încordată continuă până când deveni mai mult decât putea Jaime suporta.

— Tată…, începu el.

— Nu eşti fiul meu. Lordul Tywin îşi întoarse faţa. Spui că eşti Lordul Comandant al Gărzii Regale şi numai atât. Foarte bine, *ser*. Du-te la datoria ta.

DAVOS

Glasurile lor se înălţau ca firele de cenuşă, învârtejindu-se pe cerul violet al înserării.

— Scoate-ne din întuneric, o, Stăpâne. Revarsă focul în inimile noastre, ca să putem păşi pe cărarea ta de lumină.

Focul ardea în amurg, o fiară uriaşă, strălucitoare, a cărei lumină portocalie, mişcătoare, arunca peste curte umbre înalte, de şapte metri. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului, armata de garguie şi personaje groteşti părea să se trezească la viaţă.

Davos privi în jos de la o fereastră boltită a balconului. O privea pe Melisandre ridicându-şi mâinile, parcă pentru a îmbrăţişa flăcările tremurătoare.

— R'hllor, cânta ea, cu glas puternic şi limpede, tu eşti lumina ochilor noştri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzeşte zilele, ale tale stelele care ne veghează în întunericul nopţii.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne. Noaptea e neagră şi plină de spaime.* Regina Selyse dădea tonul replicilor, cu chipu-i ascuţit plin de fervoare.

Regele Stannis stătea lângă ea, cu vârfurile coroanei sale roşii-aurii licărind la fiecare mişcare a capului. *E cu ei, dar nu le aparţine,* gândi Davos. Prinţesa Shireen era între ei şi petele gri, marmorate, de pe faţa şi gâtul fetei păreau aproape negre în lumina focului.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne,* cântă regina. Regele nu răspunse împreună cu ceilalţi. Îşi adâncea privirea în flăcări. Davos se întreba ce vedea acolo. *O altă viziune a războiului care va veni? Sau ceva mai apropiat?*

— R'hllor, care ne-ai dat viaţă, îţi mulţumim, cântă Melisandre. R'hllor, care ne-ai dat zi, îţi mulţumim.

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne încălzeşte,* răspunseră într-un glas Regina Selyse şi ceilalţi închinători. *Îţi mulţumim pentru stelele care ne veghează. Îţi mulţumim pentru focurile şi pentru torţele noastre, care îndepărtează întunericul sălbatic.* Lui Davos i se părea că erau mai puţine glasuri decât în noaptea precedentă, mai puţine feţe îmbujorate de lumina portocalie din jurul focului. Dar oare mâine vor fi şi mai puţine… sau mai multe?

Glasul lui *Ser* Axell Florent răsuna puternic, ca o trâmbiţă. Stătea cu pieptul dezgolit, cu picioarele desfăcute, cu lumina flăcărilor spălându-i faţa, ca o monstruoasă limbă portocalie. Davos se întreba dacă *Ser* Axell îi va mulţumi la sfârşit. Ceea ce aveau să înfăptuiască în seara aceasta putea să-l facă Mâna Regelui, aşa cum visase.

Melisandre strigă:

— Îţi mulţumim pentru Stannis, prin graţia ta regele nostru! Îţi mulţumim pentru focul alb, imaculat, al bunătăţii sale, pentru sabia roşie a dreptăţii din mâna lui, pentru dragostea pe care o poartă celor credincioşi. Călăuzeşte-l şi apără-l, R'hllor, şi dă-i putere să-şi zdrobească vrăjmaşii.

— *Dă-i putere,* răspunseră Regina Selyse, *Ser* Axell, Devan şi ceilalţi. *Dă-i curaj. Dă-i înţelepciune.*

Pe când era copil, septonii îl învăţaseră pe Davos să se roage Babei pentru înţelepciune, Războinicului pentru curaj, Fierarului pentru putere. Însă acum Mamei i se ruga, să-l apere pe Devan, iubitul său fiu, de zeul-demon al femeii roşii.

— Lord Davos? Ar fi bine să ne pregătim. *Ser* Andrew îi atinse uşor cotul. Lordul meu?

Titlul încă îi suna ciudat în urechi, dar Davos se îndepărtă de fereastră.

— Da, e timpul. Stannis, Melisandre şi oamenii reginei aveau să-şi facă rugăciunile încă o oră sau mai mult. Preoteasa roşie aprindea focurile în fiecare zi, în amurg, ca să-i mulţumească lui R'hllor pentru ziua care tocmai se încheia şi să-l roage să trimită iarăşi soarele a doua zi dimineaţă, alungând întunericul. *Un contrabandist trebuie să cunoască ritmurile mării şi să ştie cum să le folosească.* Atât era el la sfârşitul zilei, nimic mai mult. Davos contrabandistul. Mâna ciuntită i se ridică la gât, căutându-şi punga aducătoare de noroc, dar nu găsi nimic. O coborî iute şi grăbi pasul.

Însoţitorii lui se ţineau aproape, potrivindu-şi paşii după ai lui. Bastardul de la Cântecul Nopţii avea o faţă ciupită de vărsat şi un aer de cavaler jerpelit. *Ser* Gerald Gower era voinic, grosolan şi blond; *Ser* Andrew Estermont era cu un cap mai înalt, avea o barbă ascuţită şi sprâncene castanii, stufoase. Fiecare dintre ei era om bun în felul lui, gândea Davos. *Şi în curând vor fi cu toţii morţi, dacă ceea ce facem în noaptea asta nu merge bine.*

— Focul este o fiinţă vie, îi spusese femeia roşie când îi ceruse să-l înveţe cum să vadă viitorul în flăcări. Se mişcă întruna, se

schimbă… ca o carte ale cărei litere saltă şi dansează când încerci să le citeşti. E nevoie de ani de antrenament să desluşeşti formele, deosebind ceea ce va fi de ceea ce ar putea fi sau a fost. Chiar şi atunci, e greu, *greu.* Voi nu înţelegeţi asta, voi, oamenii din ţinuturile apusului.

Atunci Davos o întrebase cum se făcea că *Ser* Axell deprinsese şiretlicul atât de repede, dar Melisandre doar zâmbise enigmatic, spunând:

— Orice pisică poate să se holbeze în foc şi să vadă un şoarece la joacă.

Davos nu-i minţise pe oamenii regelui în privinţa asta sau în alta.

— S-ar putea ca femeia roşie să vadă ce avem de gând, îi prevenise el.

— Atunci ar trebui să începem prin a o omorî pe ea, îi îndemnase Lewys zis Precupeaţa. Ştiu un loc unde o putem pândi, patru dintre noi, cu săbii ascuţite…

— Ne-aţi osândi pe toţi, i-a răspuns Davos. Maester Cressen a încercat s-o omoare şi ea a ştiut imediat. Din flăcări, presupun. Mi se pare că simte îndată orice pericol la adresa ei, dar cu siguranţă nu poate vedea *totul.* Dacă o ignorăm, s-ar putea să scăpăm neobservaţi.

— E dezonorant să te ascunzi şi să te furişezi, obiectase *Ser* Triston de Tally Hill, care fusese omul lui Sunglass înainte ca Lordul Gunces să ardă în focurile Melisandrei.

— Dar ţi se pare mai onorant să arzi? îl întrebase Davos. L-ai văzut pe Lordul Sunglass murind. Asta vrei? N-am nevoie acum de oameni de onoare. Am nevoie de tâlhari. Sunteţi cu mine sau nu.

Erau. Slavă zeilor, erau.

Maester Pylos îl ajuta pe Edric Storm să dezlege tainele socotitului, când Davos dădu uşa în lături. *Ser* Andrew era în spatele lui. Ceilalţi rămăseseră să păzească uşa beciului şi scara. Maesterul se întrerupse:

— Ajunge pentru astăzi, Edric.

Băiatul era nedumerit de această întrerupere.

— Lord Davos, Lord Andrew, făceam adunări.

Ser Andrew zâmbi:

— Uram adunările când eram de vârsta ta, puştiule.

— Edric, spuse Maester Pylos, acum fugi şi ia-ţi mantia. Mergi cu Lordul Davos.

— Serios? Edric se ridică în picioare. Unde mergem? Gura i se strânse cu încăpăţânare. Nu mă duc să mă rog la Stăpânul Luminii. Eu sunt omul Războinicului, ca tata.

— Ştim, zise Davos. Haide, flăcăule, n-avem timp de pierdut.

Edric îmbrăcă o mantie groasă, cu glugă, din lână nevopsită. Maester Pylos îl ajută să şi-o lege şi îi trase gluga pe cap, să-i ascundă faţa.

— Vii cu noi, Maester? întrebă băiatul.

— Nu. Pylos îşi atinse colanul din multe metale pe care îl purta la gât. Locul meu e aici, la Piatra Dragonului. Acum du-te cu Lordul Davos şi să-i dai ascultare. E Mâna Regelui, nu uita. Ce ţi-am spus eu despre Mâna Regelui?

— Mâna vorbeşte cu glasul regelui.

Tânărul maester zâmbi:

— Aşa este. Du-te acum.

Davos nu avusese îndoieli în privinţa lui Pylos. Poate că-i purtase pică fiindcă luase locul lui Maester Cressen. Dar acum nu putea decât să-i admire curajul. *Asta l-ar putea costa şi pe el viaţa.*

În faţa apartamentului maesterului, *Ser* Gerald Gower aştepta lângă scări. Edric Storm îl privi curios. În timp ce coborau, întrebă:

— Unde mergem, Lord Davos?

— La apă. Te aşteaptă o corabie.

Băiatul se opri.

— O corabie?

— Una dintre corăbiile lui Salladhor Saan. Salla e un bun prieten al meu.

— Merg şi eu cu tine, vere, îl linişti *Ser* Andrew. N-ai de ce te teme.

— Nu mă *tem,* răspunse indignat Edric. Numai că… Shireen vine şi ea?

— Nu, răspunse Davos. Prinţesa trebuie să rămână aici, cu tatăl şi cu mama ei.

— Atunci trebuie s-o văd, explică Edric. Să-mi iau rămas-bun. Altfel o să fie tristă.

Nu la fel de tristă ca atunci când te-ar vedea arzând.

— N-avem timp, zise Davos. O să-i spun prinţesei că te-ai gândit la ea. Şi poţi să-i scrii când ajungi acolo unde te duci.

Băiatul se încruntă.

— Eşti sigur că trebuie să plec? De ce vrea unchiul să mă

trimită de la Piatra Dragonului? L-am supărat? N-am vrut. Avea din nou acel aer încăpăţânat. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Vreau să-l văd pe Regele Stannis.

Ser Andrew şi *Ser* Gerald schimbară priviri.

— N-avem timp pentru asta, vere, spuse *Ser* Andrew.

— Vreau să-l văd, insistă Edric, mai tare.

— El nu vrea să te vadă. Davos trebuia să spună ceva ca să-l urnească pe băiat. Eu sunt Mâna, vorbesc cu glasul lui. Trebuie să mă duc la rege şi să-i spun că nu vrei să faci ce ţi se spune? Ştii cât l-ar înfuria asta? L-ai văzut vreodată furios pe unchiul tău? Îşi scoase mănuşa şi îi arătă băiatului cele patru degete pe care Stannis i le scurtase. Eu l-am văzut.

Era o minciună sfruntată. Stannis Baratheon nu arătase pic de furie când îi tăiase Cavalerului Ceapă degetele, ci doar un simţ neclintit al dreptăţii. Dar Edric Storm nu venise încă pe lume în vremea aceea şi n-avea de unde să ştie. Şi ameninţarea avu efectul scontat.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse băiatul, dar îl lăsă pe Davos să-l ia de mână şi să-l conducă pe scări în jos.

Bastardul de la Cântecul Nopţii li se alătură lângă uşa beciului. Străbătură cu pas iute curtea şi coborâră câteva trepte, sub coada de piatră a unui dragon îngheţat. Lewys zis Precupeaţa şi Omer zis Mură îi aşteptau la poarta din spate, cu doi străjeri legaţi fedeleş la picioarele lor.

— Barca? îi întrebă Davos.

— E acolo, răspunse Lewys. Patru vâslaşi. Galera e ancorată imediat după promontoriu. *Nebunul Prendos.*

Davos chicoti. O *corabie ce poartă numele unui nebun. Dar se potriveşte.* Salla avea o doză din umorul negru al piraţilor.

Se lăsă pe un genunchi în faţa lui Edric Storm.

— Trebuie să te las acum, spuse el. Te aşteaptă o barcă, să te ducă la o galeră. Apoi vei străbate marea. Eşti fiul lui Robert, aşa că ştiu că vei fi curajos, orice s-ar întâmpla.

— Voi fi. Numai că... Băiatul şovăi.

— Priveşte-o ca pe o aventură, lordul meu. Davos încerca să pară voios şi fără griji. E începutul marii aventuri a vieţii tale. Fie ca Războinicul să te apere!

— Şi fie ca Tatăl să te judece drept, Lord Davos! Băiatul ieşi pe poarta din spate, împreună cu vărul său, *Ser* Andrew. Ceilalţi îi urmară, toţi în afară de Bastardul de la Cântecul Nopţii. *Fie ca Tatăl să mă judece drept,* gândi Davos neliniştit. Însă judecata

regelui îl preocupa acum.

— Ăştia doi? întrebă *Ser* Rolland despre străjeri, după ce închise şi zăvori poarta.

— Du-i într-o pivniţă, răspunse Davos. Îi poţi dezlega după ce Edric ajunge destul de departe.

Bastardul clătină scurt din cap. Nu mai era nimic de spus, partea cea mai uşoară trecuse. Davos îşi trase mănuşa, dorindu-şi să nu-şi fi pierdut norocul. Fusese mai bun şi mai curajos cu punga de oase la gât. Îşi trecu degetele scurtate prin păru-i rar, castaniu, întrebându-se dacă era cazul să se tundă. Trebuia să fie prezentabil când i se înfăţişa regelui.

Piatra Dragonului nu mai păruse niciodată atât de întunecată şi de înfricoşătoare. Davos înainta încet, iar sunetul paşilor săi se lovea, cu ecou, de zidurile negre şi de dragonii întunecaţi. *Dragoni de piatră care nu se vor trezi niciodată, nădăjduiesc.* Toba de Piatră se înălţa imensă în faţa lui. Străjerii de la porţi îşi despărţiră suliţele când se apropie. *Nu pentru Cavalerul Ceapă, ci pentru Mâna Regelui.* Davos intra, cel puţin, ca Mână a Regelui. Se întreba ce va fi când va ieşi. *Dacă voi mai ieşi vreodată…*

Treptele păreau mai multe şi mai abrupte decât înainte, sau poate era doar obosit. *Mama nu m-a zămislit pentru asemenea misiuni.* Se ridicase prea sus şi prea repede, iar aici, în vârful muntelui, aerul era prea rarefiat ca să-l poată respira. Copil fiind, visase la bogăţii, dar asta fusese demult. Mai târziu, când crescuse, nu-şi dorise decât câteva pogoane de pământ mănos, un castel în care să îmbătrânească şi o viaţă mai bună pentru fiii săi. Bastardul Orb îi spunea adesea că un contrabandist isteţ nu se întinde mai mult decât îi e plapuma, nici nu atrage prea mult atenţia asupra lui. *Câteva pogoane, un acoperiş de lemn, un „ser” înaintea numelui, ar fi trebuit să fiu mulţumit.* Dacă va supravieţui acestei nopţi, îl va lua pe Devan şi va pleca acasă, la Capul Mâniei şi la buna lui Marya. *Vom plânge împreună moartea fiilor noştri, îi vom creşte pe cei vii, să devină oameni de nădejde, şi nu vom mai vorbi despre regi.*

Sala Mesei Pictate era întunecată şi goală când intră Davos. Regele era, pesemne, la focuri, cu Melisandre şi oamenii reginei. Îngenunche şi aprinse un foc în şemineu, ca să alunge frigul din camera circulară şi umbrele înapoi în cotloanele lor. Apoi dădu ocol încăperii, trecând pe la fiecare fereastră în parte, dând la o parte draperiile grele de catifea şi deschizând obloanele de lemn.

Vântul intră, încărcat de mirosul sărat al mării, fâlfâindu-i mantia maro, simplă.

La fereastra dinspre nord, se sprijini de pervaz să respire aerul rece al nopţii, sperând să zărească vela ridicată a *Nebunului Prendos,* dar marea părea neagră şi goală, cât vedeai cu ochii. *S-a îndepărtat deja?* Nu putea decât să se roage ca galera să fie departe, şi băiatul cu ea. Luna se strecura printre norii risipiţi în înaltul cerului şi Davos vedea stele cunoscute: Galera, plutind spre apus, Felinarul Babei, patru stele strălucitoare care înconjurau un abur auriu. Norii ascundeau aproape în întregime Dragonul de Gheaţă, lăsând să se vadă numai ochiul albastru care indica Nordul. *Cerul e plin de stelele contrabandiştilor.* Îi erau vechi prieteni stelele acelea; Davos spera că erau de bun augur.

Dar când îşi coborî privirea de la cer către meterezele castelului, nu mai era atât de sigur. Aripile dragonilor de piatră aruncau imense umbre negre, în lumina focului nopţii. Încercă să-şi spună că nu erau decât nişte sculpturi, reci şi lipsite de viaţă. *Acesta a fost cândva adăpostul lor. Un adăpost al dragonilor şi al lorzilor dragoni, reşedinţa Casei Targaryen.* Targaryenii erau sângele vechii Valyrii…

Vântul străbătu încăperea cu un suspin şi flăcările din şemineu izbucniră, într-un vârtej. Davos ascultă buturugile trosnind şi pârâind. Când plecă de lângă fereastră, umbra se întinse în faţa lui şi căzu peste Masa Pictată, ca o sabie. Davos rămase acolo vreme îndelungată, aşteptând. Le auzi cizmele pe treptele de piatră, urcând. Glasul regelui sosi înaintea lui.

— … nu e acolo, spunea.

— Trei înseamnă trei, veni răspunsul lui Melisandre. Îţi jur, Înălţimea Ta, l-am văzut murind şi am auzit plânsul mamei sale.

— În foc. Stannis şi Melisandre intrară pe uşă împreună. Flăcările sunt înşelătoare. Ce este, ce va fi, ce poate fi. Nu-mi poţi spune sigur…

— Înălţimea Ta. Davos făcu un pas înainte. Lady Melisandre a văzut adevărul. Nepotul tău Joffrey e mort.

Regele nu se arătă surprins să-l găsească lângă Masa Pictată.

— Lord Davos, spuse el. N-a fost nepotul meu. Deşi ani de zile am crezut că este.

— S-a înecat cu nişte mâncare, la propria sa nuntă, continuă Davos. S-ar putea să fi fost otrăvit.

— Este al treilea, spuse Melisandre.

— Ştiu să număr, femeie. Stannis păşi de-a lungul mesei, trecând de Oraşul Vechi şi de Arbor, îndreptându-se către Insulele Scutului şi gura Manderului. Nunţile au devenit mai primejdioase decât bătăliile, s-ar părea. Cine l-a otrăvit? Se ştie?

— Se spune că unchiul său. Pezevenghiul.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Un om periculos. Am aflat asta la Apa Neagră. De unde ai această informaţie?

— Lysenii încă fac negoţ la Debarcaderul Regelui. Salladhor Saan n-are nici un motiv să mă mintă.

— Aşa mă gândesc şi eu. Regele îşi trecu degetele peste masă. Joffrey… Odată, îmi amintesc, era o pisică… bucătarii obişnuiau să-i dea resturi de mâncare şi capete de peşte. Cineva i-a spus băiatului că are pui în burtă, gândindu-se că poate îşi doreşte unul. Joffrey a despicat biata fiinţă cu un pumnal, să vadă dacă era adevărat. Când a găsit pisoii, i-a adus să i-i arate tatălui său. Robert l-a plesnit atât de tare încât am crezut că l-a omorât. Regele Stannis îşi scoase coroana şi o aşeză pe masă. Pitic sau lipitoare, acest ucigaş a adus servicii regatului. Acum trebuie să trimită după mine.

— Ba nu, spuse Melisandre. Joffrey are un frate.

— Tommen. Regele îi rosti numele în silă.

— Îl vor încorona pe Tommen şi vor domni în numele lui.

Stannis strânse un pumn.

— Tommen e mai blând decât Joffrey, dar e născut din acelaşi incest. Un alt monstru în devenire. O altă lipitoare pe trupul regatului. Westerosul are nevoie de o mână de bărbat, nu de copil.

Melisandre se apropie.

— Salvează-l, sire. Lasă-mă să trezesc dragonii de piatră. Sunt trei. Dă-mi-l pe băiat.

— Edric Storm, spuse Davos.

Stannis se întoarse către el, cu o furie rece:

— *Ştiu* cum îl cheamă. Scuteşte-mă de reproşurile tale. Nu-mi place mai mult decât ţie, dar am o datorie faţă de regat. Datoria mea… Se întoarse din nou spre Melisandre: Juri că nu există altă cale? Jură pe viaţa ta, căci, te asigur, vei muri după el, dacă minţi.

— Tu eşti cel care trebuie să-l înfrunte pe Celălalt. Cel a cărui venire a fost profeţită acum cinci mii de ani. Cometa roşie ţi-a fost vestitor. Eşti prinţul promis şi dacă tu dai greş, lumea se va

prăbuşi cu tine. Melisandre se apropie de el, cu buzele-i roşii deschise, cu rubinul pâlpâind. Dă-mi-l pe băiat, şopti ea, iar eu îţi voi da regatul.

— Nu poate, spuse Davos. Edric Storm nu mai e.

— Nu mai e? Stannis se întoarse. Cum adică *nu mai e?*

— Se află la bordul unei galere lyseene, în largul mării. Davos privi chipul palid, în formă de inimă, al Melisandrei. Zări licărul de disperare, nesiguranţa aşternută dintr-odată. *N-a văzut!*

Ochii regelui erau vânătăi negre-albăstrii.

— Bastardul a fost luat de la Piatra Dragonului fără permisiunea mea? O galeră, zici? Dacă acel pirat din Lys crede că se poate folosi de băiat ca să stoarcă aur de la mine…

— E isprava Mâinii tale, sire. Melisandre îi aruncă lui Davos o privire cunoscătoare. Îl vei aduce înapoi, lordul meu. Îl vei aduce.

— Nu-mi stă în putere, spuse Davos. Şi nici ţie, doamna mea.

Ochii ei roşii îl făcură să se foiască.

— Ar fi trebuit să te las în întuneric, *ser*. Ştii ce ai făcut?

— Mi-am făcut datoria.

— Unii ar putea s-o numească trădare. Stannis se duse la fereastră, să privească afară, în noapte. *Oare caută corabia?* Te-am ridicat din noroi, Davos. Părea mai mult decât furios. Am sperat prea mult, aşteptând de la tine loialitate?

— Patru dintre fiii mei au murit pentru tine pe Apa Neagră. Aş fi putut să mor şi eu. Ai loialitatea mea, pe vecie. Davos se gândise mult la cuvintele pe care le rosti apoi; ştia că viaţa lui atârna de ele: Înălţimea Ta, m-ai pus să jur că-ţi voi da sfatul meu cinstit şi că mă voi supune cu grăbire, că voi apăra regatul împotriva vrăjmaşilor tăi, că *îi voi apăra pe oamenii tăi.* Edric Storm nu este unul dintre oamenii tăi? Unul dintre cei pe care am jurat să-i apăr? Mi-am ţinut jurământul. Cum poţi numi asta trădare?

Stannis îşi scrâşni dinţii din nou.

— N-am cerut niciodată coroana aceasta. Aurul e rece şi greu pe capul meu, dar atâta vreme cât *sunt* regele, am o datorie… Dacă trebuie să sacrific un copil în flăcări ca să scap un milion de întuneric… *Sacrificiul…* nu e niciodată uşor, Davos. Altfel nu e cu adevărat un sacrificiu. Spune-i, doamna mea.

Melisandre grăi:

— Azor Ahai şi-a călit Aducătoarea de Lumină în sângele din inima iubitei sale soţii. Dacă un om care are o mie de vaci îi dăruieşte una zeului, asta nu înseamnă nimic. Dar un om care îi

oferă singura vacă pe care o are…

— Vorbeşte despre vaci, îi spuse Davos regelui. Eu vorbesc despre un băiat, prietenul fiicei tale, fiul fratelui tău…

— Un fiu de rege, cu puterea sângelui regesc în vene. Rubinul sclipea ca o stea roşie la gâtul Melisandrei. Crezi că l-ai salvat pe băiat, Cavaler Ceapă? Când noaptea lungă se va aşterne, Edric Storm va fi împreună cu ceilalţi, oriunde s-ar ascunde. Şi propriii tăi fii. Bezna şi frigul vor cuprinde pământul. Te amesteci în treburi pe care nu le înţelegi.

— Multe nu înţeleg, recunoscu Davos. N-am susţinut niciodată altceva. Cunosc mările şi râurile şi contururile coastelor, ştiu unde sunt stânci şi unde se află bancuri de nisip. Cunosc golfuri ascunse, unde o corabie poate să acosteze nevăzută. Şi ştiu că un rege îşi apără oamenii, sau nu e rege defel. Chipul lui Stannis se întunecă.

— Mă batjocoreşti în faţă? Trebuie să-mi învăţ datoria de rege de la un contrabandist de ceapă?

Davos îngenunche:

— Dacă te-am jignit, ia-mi capul. Voi muri aşa cum am trăit: omul tău devotat. Dar mai întâi ascultă-mă. Ascultă-mă de dragul cepelor pe care ţi le-am adus, de dragul degetelor pe care mi le-ai luat.

Stannis îşi scoase Aducătoarea de Lumină din teacă. Strălucirea ei inundă încăperea.

— Spune ce vrei, dar spune repede. Pe gâtul regelui, muşchii se profilau ca nişte corzi.

Davos scotoci în mantie şi scoase o bucată mototolită de pergament. Părea o foiţă neînsemnată, dar era singurul scut pe care îl avea.

— Mâna unui rege trebuie să ştie să scrie şi să citească. Maester Pylos m-a învăţat.

Netezi scrisoarea pe genunchi şi începu să citească la lumina sabiei fermecate.

JON

Se visă la Winterfell, şchiopătând pe lângă regii de piatră, aşezaţi pe tronurile lor. Ochii lor gri de granit se întorceau să-l urmărească şi degetele lor gri de granit se strângeau pe tecile săbiilor ruginite pe care le ţineau în poală. *Nu eşti un Stark,* îi auzea murmurând, cu glasuri grave de granit. *Nu ai loc printre noi. Pleacă.* Se adânci în întuneric.

— Tată? strigă el. Bran? Rickon? Nimeni nu-i răspundea. Un vânt rece îi bătea pe ceafă. Unchiule? strigă el. Unchiule Benjen? Tată? Tată, te rog, ajută-mă! Sus, deasupra, auzi tobe. *În Sala Mare e ospăţ, dar nu sunt bine-venit acolo, nu sunt un Stark şi n-am ce căuta aici.* Cârja îi alunecă şi căzu în genunchi. Criptele se întunecau. *S-a stins o lumină, pe undeva.* Ygritte? şopti el. Iartă-mă, te rog. Dar nu era decât un lup străvechi, cenuşiu şi fantomatic, pătat de sânge, cu ochii aurii strălucind trişti în întuneric.

Odaia era întunecoasă şi patul tare sub el. Patul lui, îşi aminti, propriul lui pat din odaia de intendent, de sub camerele Bătrânului Urs. La drept vorbind, ar fi trebuit să-i aducă vise mai frumoase. Îi era frig, chiar şi sub blănuri. Nălucă dormea cu el în această odaie, încălzindu-l, înainte ca Jon să pornească în misiune. Iar în sălbăticie, Ygritte dormise lângă el, sub blănuri. *Îi pierduse pe amândoi.* Pe Ygritte o îngropase chiar el, aşa cum ştia că şi-ar fi dorit, iar Nălucă… *Unde eşti?* Oare era mort şi *el,* oare asta însemnase visul lui, lupul însângerat în cripte? Însă lupul din vis fusese cenuşiu, nu alb. *Cenuşiu,* ca lupul lui Bran. Oare Thennii îl vânaseră şi îl omorâseră, după Coroana Reginei? Dacă era aşa, îl pierduse pe Bran pe vecie.

Jon încerca să desluşească visul, când cornul sună.

Cornul Iernii, gândi el, încă năuc de somn. Dar Mance nu găsise cornul lui Joramun, aşa că nu putea să fie. Cornul sună a doua oară, la fel de lung şi de grav. Jon ştia că trebuie să se ridice şi să se ducă la Zid, dar era atât de greu…

Dădu blănurile la o parte şi se ridică. Durerea din picior se mai domolise parcă. Nu mai era insuportabilă. Dormise îmbrăcat cu tunica şi pantalonii, ca să-i ţină de cald, astfel că nu trebui decât să-şi tragă cizmele, să-şi pună centura de piele, zalele şi mantia. Cornul suflă din nou, de două ori, lung, şi Jon îşi atârnă Gheara

Lungă peste un umăr, îşi găsi cârja şi coborî şontâc pe scări.

Era în toiul nopţii, o noapte mohorâtă, cu frig muşcător. Fraţii lui se revărsau din turnuri şi fortificaţii, încheindu-şi centurile şi îndreptându-se către Zid. Jon îi căută pe Pyp şi pe Grenn, dar nu-i putu găsi. Poate că unul dintre ei era santinela care suflase cornul. *E Mace,* gândi el. *A venit, în sfârşit.* Era bine. *Vom duce o bătălie şi pe urmă ne vom odihni. Vii sau morţi, ne vom odihni.*

Pe locul unde fuseseră scările, doar un imens hăţiş de lemne sfărâmate şi gheaţă zdrobită mai rămăsese sub Zid. Acum îi ridica troliul, dar în cuşcă nu încăpeau mai mult de zece oameni o dată şi, când ajunse Jon, urca deja. Trebuia să aştepte să se întoarcă. Alţii aşteptau împreună cu el: Satin, Mully, Gheată Desperecheată, Kegs, Hareth, cel voinic şi blond, cu dinţii săi de iepure. Toţi îi spuneau Calul. Fusese ajutor la grajduri, în Oraşul Cârtiţei, unul dintre puţinii care rămăseseră la Castelul Negru. Ceilalţi alergaseră înapoi la câmpurile şi la bordeiele lor sau la paturile din bordelul subteran. Dar Calul voise să îmbrace veşmintele negre, nătărăul cu dinţi de iepure. Zei rămase şi ea, târfa care se dovedise atât de pricepută în mânuitul arbaletei, iar Noye păstrase trei orfani al căror tată murise pe scări. Erau mici – nouă, opt şi cinci ani – dar nimeni altcineva nu se arătase dornic să-i ia.

În timp ce aşteptau întoarcerea cuştii, Clydas le aduse căni de vin cu mirodenii, iar Hobb Trei-Degete le împărţi felii groase de pâine neagră. Jon luă un colţ de pâine şi începu să-l molfăie.

— E Mance Rayder? întrebă Satin agitat.

— Putem spera.

Existau lucruri mai rele în întuneric decât sălbaticii. Jon îşi amintea vorbele pe care regele sălbaticilor le rostise la Pumnul Primilor Oameni, când stăteau în mijlocul acelei zăpezi trandafirii. *Când morţii se ridică, zidurile şi ţăruşii şi săbiile nu înseamnă nimic. Cu morţii nu te poţi lupta, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.* Numai gândindu-se, vântul i se părea puţin mai rece.

În cele din urmă, cuşca sosi zăngănind, atârnată la capătul lanţului lung. Se îngrămădiră înăuntru în tăcere şi închiseră uşa.

Mully smuci funia groasă de trei ori. O clipă mai târziu, începură să se ridice, cu hopuri la început, apoi mai lin. Nimeni nu vorbea. Când ajunse în vârf, cuşca săltă într-o parte şi ieşiră unul câte unul. Calul îi întinse o mână lui Jon, ajutându-l să coboare pe gheaţă. Frigul îl izbi în dinţi, ca un pumn.

Un şir de focuri ardeau pe creasta Zidului, în coşuri de fier, pe stâlpi mai înalţi decât un stat de om. Cuţitul rece al vântului stârnea şi răsucea flăcările, astfel că lumina stranie, portocalie, se schimba mereu. Snopi de suliţe, de săgeţi pentru arbalete sau scorpioni aşteptau la îndemână. Mormane de pietre se ridicau înalte de trei metri, cu butoaie mari de lemn pline cu smoală şi ulei, înşirate lângă ele. Bowen Marsh lăsase Castelul Negru plin cu de toate, în afară de oameni. Vântul biciuia mantiile negre ale santinelelor de paie aşezate, cu suliţe în mâini, de-a lungul meterezelor.

— Sper că nu unul dintre ei a sunat cornul, îi spuse Jon lui Donai Noye, când ajunse lângă el.

— Ai auzit? întrebă acesta.

Erau vântul şi caii şi încă ceva.

— Un mamut, spuse Jon. S-a auzit un mamut.

Răsuflarea armurierului îngheţa îndată ce ieşea din nasu-i mare şi turtit. La Nord de Zid se afla marea de întuneric care părea să se întindă la nesfârşit. Jon desluşea palida sclipire roşiatică a unor focuri îndepărtate mişcându-se prin pădure. Era Mance, sigur ca lumina zilei. Ceilalţi nu aprindeau torţe.

— Cum putem lupta împotriva lor dacă nu-i putem vedea? întrebă Calul.

Donai Noye se îndreptă către cele două mari baliste pe care le reparase Bowen Marsh.

— Daţi-mi foc, răcni el.

Butoaie de smoală fură încărcate în grabă în aruncătoare şi aprinse cu o torţă. Aţâţate de vânt, flăcările izbucniră într-o furie roşie, însufleţită.

— *ACUM!* răcni Noye. Contragreutatea se lăsă în jos, braţele aruncătoare se ridicară izbindu-se cu o bufnitură de bârnele căptuşite. Smoala fierbinte făcu un salt prin întuneric, aruncând o stranie lumină pâlpâitoare jos, pe pământ. Jon zări o clipă mamuţii înaintând greoi prin semiîntuneric şi la fel de repede îi pierdu. *O duzină, poate mai mulţi.* Butoaiele loviră pământul şi explodară. Auziră un răget şi un uriaş răcni ceva în Limba Veche, cu glas de tunet străvechi. Jon simţi fiori pe şira spinării.

— *Încă o dată!* strigă Noye şi balistele fură încărcate din nou. Alte două butoaie de smoală aprinsă trosniră prin întuneric şi se prăbuşiră în mijlocul inamicului. De data aceasta, unul dintre butoaie lovi un copac uscat, învăluindu-l în flăcări. *Nu sunt o duzină,* observă Jon, *ci o sută de mamuţi.*

Se apropie de marginea râpei. *Ai grijă,* îşi reaminti, *e cale lungă până jos.* Alyn cel Roşu îşi suflă încă o dată cornul. *Aaaaahoooooooooooooooooooo, aaaaahoooooooooooo.* Iar acum sălbaticii îi răspundeau nu cu un singur corn, ci cu o mulţime, însoţite de tobe şi cimpoaie. *Am venit,* păreau să spună, *am venit să vă zdrobim Zidul, să vă luăm pământurile şi armele şi fiicele.* Vântul şuiera, balistele pârâiau şi bufneau, butoaiele zburau. În spatele uriaşilor şi al mamuţilor, Jon văzu oameni înaintând către Zid, cu arcuri şi topoare. Erau douăzeci sau douăzeci de mii? În întuneric, n-avea cum să-şi dea seama. *Asta e bătălia orbilor, dar Mance are cu câteva mii mai mulţi ca noi.*

— Poarta! strigă Pyp. Sunt la POARTĂ!

Zidul era prea mare ca să fie asediat prin orice mijloace convenţionale: prea înalt pentru scări sau turnuri de asediu, prea gros pentru berbeci. Nici o catapultă nu putea să arunce o piatră destul de mare ca să-l zdrobească, iar dacă încercai să-i dai foc, gheaţa topită stingea flăcările. Putea fi escaladat, aşa cum făcuseră sălbaticii lângă Garda Apei Cenuşii, dar numai dacă erai puternic, agil şi sigur pe picioare. Însă, chiar şi atunci, puteai sfârşi ca Jarl, înfipt într-un copac. *Trebuie să cucerească poarta, altfel nu pot trece.*

Dar poarta era un tunel întortocheat prin gheaţă, mai mic decât orice poartă de castel din Cele Şapte Regate, atât de îngust încât năvălitorii ar trebui să înainteze, cu caii de căpăstru, într-un singur rând. Trei porţi de fier închideau tunelul interior, fiecare zăvorâtă, legată cu lanţuri şi apărată de o gură de atac.

Poarta exterioară era din stejar gros de două palme, legat cu drugi de fier greu de străpuns. *Dar Mance are mamuţi,* îşi reaminti Jon. *Şi uriaşi.*

— Trebuie să fie frig acolo, jos, spuse Noye. Ce ziceţi să-i mai încălzim, flăcăi? O duzină de vase cu ulei de lampă erau aliniate la marginea Zidului. Pyp alergă de-a lungul şirului, cu o torţă în mână, aprinzându-le. Owen Tolomacul mergea în urma lui, aruncându-le peste margine, unul câte unul. Limbi gălbui de foc se răsuceau în jurul lor, prăbuşindu-se. Când ultimul dispăru, Grenn lovi cu piciorul saboţii care sprijineau un butoi cu smoală, trimiţându-l de-a rostogolul peste marginea prăpastiei. Jos, sunetele se transformară în ţipete şi răcnete, o muzică dulce pentru urechile lor.

Cu toate acestea, tobele continuau să bată, balistele se cutremurau, bubuind, iar sunetul cimpoaielor se unduia în

noapte, ca trilul unor nemaivăzute păsări uriaşe. Septonul Cellador începu să cânte şi el, cu glas tremurător şi îngroşat de vin.

Blândă mamă, milostivă,
de război ai noştri fii fereşte,
opreşte săgeţi şi săbii
şi zile mai bune le...

Donai Noye se întoarse spre el:

— Dacă vreun bărbat de aici îşi lasă sabia, am să-i arunc fundul zbârcit direct de pe Zid, începând cu tine, septonule. *Arcaşi!* Avem vreun afurisit de arcaş?

— Aici! strigă Satin.

— Şi aici, zise Mully. Dar cum să-mi caut ţinta? E întuneric ca-n burta porcului. Unde sunt?

Noye arătă către nord.

— Dacă sloboziţi destule săgeţi, s-ar putea să nimeriţi câţiva. Sau măcar să-i speriaţi. Privi de jur împrejurul cercului de feţe luminate de flăcări. Am nevoie de doi arcaşi şi doi suliţaşi să mă ajute să apăr tunelul, dacă sparg poarta. Mai mult de zece ieşiră în faţă şi fierarul alese patru. Jon, până ce mă întorc, Zidul e al tău.

În primul moment, Jon avu impresia că n-a auzit bine. I se păruse că Noye îi lăsa lui comanda.

— Lordul meu?

— Lord? Sunt fierar. Am spus: Zidul e al tău.

Sunt alţii mai vârstnici, îi venea să spună, *mai pricepuţi decât mine. Eu încă sunt crud ca iarba primăverii. Sunt rănit şi sunt acuzat de dezertare.* Gura i se uscase ca iasca.

— Am înţeles, reuşi el să îngaime.

Mai târziu, Jon avea să-şi amintească noaptea aceea ca pe un vis. Umăr la umăr cu santinelele de paie, strângând arcuri şi arbalete în mâinile pe jumătate îngheţate, arcaşii lui lansaseră sute de săgeţi împotriva unor duşmani nevăzuţi. Din când în când, o săgeată a sălbaticilor zbura spre ei, drept răspuns. Jon trimise oameni către catapultele mici şi acestea umplură aerul cu pietre colţuroase, cât pumnul unui uriaş, dar bezna le înghiţea aşa cum ar înghiţi un om o mână de nuci. Mamuţii tropăiau în întuneric, glasuri ciudate strigau în limbi şi mai ciudate, iar Septonul Cellador se ruga pentru venirea zorilor, atât de tare şi

atât de beat încât Jon fu ispitit să-l arunce peste marginea Zidului cu mâna lui. Auziră un mamut dându-şi ultima suflare la picioarele lor şi zăriră un altul împleticindu-se, în flăcări, prin pădure, călcând în picioare copaci şi oameni deopotrivă. Vântul bătea din ce în ce mai rece. Hobb aduse sus cuşca plină de căni cu supă fierbinte de ceapă, iar Owen şi Clydas le duseră arcaşilor, la locurile lor, ca să le poată da pe gât între două săgeţi. Zei se postă printre ei, cu arbaleta. Orele de aruncări şi şocuri repetate slăbiră ceva la balista din dreapta şi contragreutatea se prăbuşi, brusc şi catastrofal, răsucindu-şi într-o parte braţul aruncător, cu un pârâit distrugător. Balista din stânga continua să funcţioneze, dar sălbaticii învăţară repede să ocolească locul unde cădea încărcătura acestuia.

Ar trebui să avem douăzeci de baliste, nu două, şi ar trebui montate pe sănii şi platforme rotative, ca să le putem mişca. Era un gând zadarnic. La fel de bine şi-ar fi putut dori să mai aibă o mie de oameni, sau poate un dragon, sau trei.

Donai Noye nu se întoarse, nici vreunul dintre cei care coborâseră cu el să păzească tunelul acela negru şi rece. *Zidul este al meu,* îşi reamintea Jon, ori de câte ori simţea că puterile îl părăsesc. Luase şi el un arc în mână, dar degetele îi erau îndărătnice şi înţepenite, aproape îngheţate. Febra îi revenise şi piciorul îi tremura incontrolabil, împlântându-i în trup un cuţit încins de durere. *Încă o săgeată şi mă odihnesc,* îşi spusese de zeci de ori. *Încă una şi gata.* De fiecare dată când tolba i se golea, unul dintre orfanii-cârtiţe îi aducea o alta. *Încă o tolbă şi am terminat.* Nu putea să mai fie mult până în zori.

Când se făcu dimineaţă, nici unul dintre ei nu-şi dădu bine seama, la început. Lumea era încă întunecată, dar negrul se transformase în gri şi siluetele începeau să se ivească, abia desluşite, în umbră. Jon îşi coborî arcul, să privească noianul de nori grei care acopereau cerul răsăritului. Zărea o lumină strălucind în spatele lor, dar probabil era doar un vis. Potrivi o altă săgeată.

Atunci soarele răsări printre nori, trimiţând suliţe de lumină peste câmpul de luptă. Jon rămase cu răsuflarea tăiată, scrutând brazda de pământ care se întindea între Zid şi marginea pădurii. Într-o jumătate de noapte o transformaseră într-un pustiu de iarbă înnegrită, băltoace de smoală, piatră sfărâmată şi cadavre. Hoitul unui mamut ars atrăgea deja ciorile. Pe pământ zăceau şi uriaşi morţi, dar în spatele lor…

Cineva gemu în stânga lui şi Jon îl auzi pe Septonul Cellador spunând:

— Mamă, ai milă, oh. Oh, oh, oh, *Mamă, ai milă.*

În umbra copacilor se aflau toate fiinţele sălbatice din lume: năvălitori şi uriaşi, oameni-lup şi oameni-fiare, oameni ai munţilor şi oameni ai mărilor, canibali ai râurilor de gheaţă, oameni ai peşterilor, cu feţe pictate, care trase de câini de la Ţărmul Îngheţat, oameni ai tribului Copitaţilor, cu tălpile ca pielea fiartă, toate ciudatele popoare sălbatice pe care Mance le adunase ca să zdrobească Zidul. *Nu e pământul vostru,* îi venea lui Jon să le strige. *N-aveţi ce căuta aici. Plecaţi.* Parcă îl auzea pe Tormund Năpasta-Uriaşilor râzând la auzul acestor vorbe. „Nimic nu ştii, Jon Snow”, ar fi spus Ygritte. Îşi încordă mâna sabiei, îndoind şi dezdoind degetele, deşi ştia foarte bine că aici, sus, nu se va ajunge la săbii.

Era înfrigurat, avea febră şi, dintr-odată, povara arcului deveni prea mult pentru el. Bătălia cu Magnarul fusese o nimica toată, îşi dădu el seama, şi lupta de noapte mai puţin decât nimic, doar o probă, un pumnal în întuneric, să încerce să-i ia pe nepregătite. Adevărata bătălie abia acum începea.

— N-am ştiut că sunt atât de mulţi, zise Satin.

Jon ştiuse. Îi mai văzuse, dar nu aşa, nu adunaţi într-o oştire. În marş, coloana sălbaticilor se întindea pe mulţi kilometri, ca un vierme uriaş, dar niciodată nu-i vedeai pe toţi deodată. Însă acum…

— Iată-i că vin, spuse cineva cu glas răguşit.

Mamuţii se aflau în mijlocul liniei de atac, o sută sau mai mulţi, cu uriaşi pe spinări, cu ciomege sau topoare mari de piatră. Alţi mamuţi veneau în urma lor, împingând un trunchi de copac pe roţi mari de lemn, cu capetele ascuţite. *Un berbece,* gândi el deprimat. Dacă, dedesubt, poarta era încă întreagă, câteva sărutări de la obiectul acela o vor face în curând fărâme. De fiecare parte a grupului de mamuţi venea un val de călăreţi în armuri din piele fiartă, cu lănci călite în foc, o mulţime de arcaşi alergând, sute de pedestraşi cu suliţe, praştii, ciomege şi scuturi de piele. Carele de oase de la Ţărmul Îngheţat se apropiau zornăind în cele două flancuri, săltând peste pietre şi peste rădăcini, trase de uriaşi câini albi. *Furia sălbăticiei,* gândi Jon, ascultând ţiuitul cimpoaielor, lătratul câinilor, urletul mamuţilor, oamenii liberi fluierând şi ţipând, uriaşi răgind în Limba Veche. Tobele lor răsunau ca bubuitul de tunet.

Simţea disperarea pretutindeni în jurul lui.

— Trebuie să fie o sută de mii, se jeli Satin. Cum putem opri atât de mulţi?

— Zidul îi va opri, se auzi Jon spunând. Se întoarse şi repetă, mai tare: Zidul îi va opri. *Zidul se apără.* Cuvinte goale, dar simţea nevoia să le rostească, aproape tot atât de mult pe cât fraţii lui aveau nevoie să le audă. Mance vrea să ne descurajeze prin desfăşurarea lui de forţe. Ne crede *proşti?* Acum striga, uitând de picior, şi fiecare om îl asculta. Carele, călăreţii, toţi acei nebuni pedeştri… ce vor face aici, sus? Aţi văzut careva un mamut escaladând un zid? Râse, iar Pyp şi Owen şi alţi câţiva râseră cu el. Nu sunt *nimic,* sunt mai puţin decât fraţii noştri de paie, nu ne pot ajunge, nu ne pot face nici un rău şi nu ne sperie, nu-i aşa?

— *NU!* strigă Grenn.

— Ei sunt acolo, jos, iar noi suntem aici, sus, continuă Jon, şi atât timp cât apărăm poarta, nu pot trece. *Nu pot trece!* Acum toţi strigau, răcnindu-i înapoi propriile-i cuvinte, fluturându-şi în aer săbiile şi arcurile, cu obrajii îmbujoraţi. Jon îl văzu pe Kegs stând cu un corn de război vârât sub braţ. Frate, îi spuse, dă semnalul de luptă.

Cu un zâmbet larg, Kegs îşi duse cornul la buze şi suflă de două ori lung, ceea ce însemna *sălbatici.* Alţi corni preluară chemarea, până când Zidul însuşi părea să se cutremure şi ecoul acelor gemete guturale acoperi toate celelalte sunete.

— Arcaşi, zise Jon când cornii tăcură, veţi ţinti în uriaşii de lângă berbecele ăla, fiecare dintre voi. Trageţi la comanda mea, nu înainte, URIAŞUL ŞI BERBECELE. Vreau să văd o ploaie de săgeţi asupra lor la fiecare pas, dar vom aştepta până ce vor ajunge destul de aproape. Oricine iroseşte o săgeată va trebui să coboare şi s-o aducă înapoi, m-aţi auzit?

— Eu da, strigă Owen Tolomacul. Eu te-am auzit, Lord Snow.

Jon râse, râse ca un om beat sau ca un nebun şi ceilalţi râseră cu el. Carele şi călăreţii care goneau în flancuri erau acum mult înaintea celor din mijloc. Sălbaticii nu străbătuseră o treime din distanţa dintre pădure şi Zid, dar linia lor de atac se risipea.

— Încărcaţi balista cu ţepuşe, ordonă Jon. Owen, Kegs, îndreptaţi catapultele către centru. Scorpionii încărcaţi-i cu suliţele şi trageţi la comanda mea. Arătă către băieţii din Oraşul Cârtiţei: Tu, tu şi tu, staţi aproape cu torţe.

Arcaşii sălbatici trăgeau în timp ce înaintau; făceau un salt

înainte, se opreau, trăgeau, apoi alergau încă zece metri. Erau atât de mulţi încât aerul era în permanenţă plin de săgeţi, toate căzând, în mod jalnic, mult prea aproape. *Ce pierdere,* gândi Jon. Se *vede lipsa lor de disciplină.* Arcurile mai mici, din corn şi lemn, ale sălbaticilor, erau umilite de arcurile lungi, din lemn de tisă, ale Rondului de Noapte, iar sălbaticii încercau să tragă în oameni aflaţi la două sute cincizeci de metri deasupra lor. *Lăsaţi-i să tragă,* spusese Jon. Aşteptaţi. Ţineţi. Mantiile fluturau în spatele lor. Vântul bate din faţă, bătaia va fi mai scurtă. Aşteptaţi. *Mai aproape, mai aproape.* Fluierele se jeleau, tobele bubuiau, săgeţile sălbaticilor zbârnâiau şi cădeau.

— ÎNTINDEŢI!

Jon îşi ridică arcul şi trase săgeata lângă ureche. Satin făcu acelaşi lucru, urmat de Grenn, Owen Tolomacul, Gheată Desperecheată, Jack Bulwer cel Negru, Arron şi Emrick. Zei îşi ridică arbaleta la umăr. Jon urmărea berbecul înaintând, cu mamuţii şi uriaşii apropiindu-se, cu mişcări greoaie, de o parte şi de alta. Erau atât de mici încât i se părea că ar putea să-i zdrobească pe toţi cu o singură mână. *De-ar fi mâna mea destul de mare!* Pe câmpul masacrului veneau. O sută de ciori se ridicară de pe hoiturile mamuţilor morţi, când sălbaticii trecură bubuind pe lângă ele. Mai aproape şi mai aproape, până când…

— TRAGEŢI! Săgeţile negre şuierară, coborând ca nişte şerpi cu aripi. Jon nu aşteptă să vadă unde loveau. Întinse mâna după o a doua săgeată îndată ce prima îi părăsi arcul. *POTRIVIŢI. ÎNTINDEŢI. TRAGEŢI.* Imediat ce săgeata zbură, găsi o alta. *POTRIVIŢI. ÎNTINDEŢI. TRAGEŢI.* Iar şi apoi iar. Jon ordonă intervenţia balistei şi auzi pârâitul şi bufnitura grea când o sută de arici de oţel porniră învârtindu-se prin aer. *Catapulte!* strigă el. *Scorpioni. Arcaşi, trageţi în voie.* Săgeţile sălbaticilor loveau acum în Zid, la treizeci de metri mai jos. Un al doilea uriaş se răsuci şi se clătină. *Potriviţi, întindeţi, trageţi.* Un mamut se ciocni de altul, lângă el, azvârlind uriaşii la pământ. *Potriviţi, întindeţi, trageţi.* Jon văzu că berbecele era praf şi pulbere, iar uriaşii care îl împinseseră, morţi sau în agonie. Săgeţi de foc! strigă el. Vreau să văd berbecele ăla arzând. Răgetele mamuţilor răniţi şi urletele bubuitoare ale uriaşilor se amestecau cu sunetul tobelor şi al cimpoaielor, într-o muzică îngrozitoare, însă arcaşii continuau să întindă arcurile şi să tragă, de parcă ar fi fost cu toţii surzi, ca răposatul Dick Folland. Poate că erau pleava ordinului, dar erau oamenii Rondului de Noapte sau atât de

aproape încât nu mai conta. *De asta nu vor trece.*

Unul dintre mamuţi căpiase, lovind sălbaticii cu trompa şi strivind arcaşii sub picioare. Jon întinse din nou arcul şi lansă încă o săgeată către spatele păros al fiarei, ca s-o întărâte. La est şi la vest, flancurile oştirii sălbaticilor ajunseseră la Zid, fără să întâmpine rezistenţă. Carele se opreau sau se întorceau, în timp ce călăreţii umblau de colo-colo fără ţintă, la poalele peretelui înalt de gheaţă.

— *La poartă!* veni un strigăt. Poate că era Gheată Desperecheată. *Mamuţi la poartă!*

— Foc! răcni Jon. Grenn, Pyp!

Grenn azvârli arcul cât colo, răsturnă un butoi cu ulei şi îl rostogoli către marginea Zidului, unde Pyp îi smulse dopul, îndesă înăuntru o pânză răsucită şi o aprinse cu o torţă. Îl aruncară împreună. Treizeci de metri mai jos, se lovi de Zid şi izbucni, umplând aerul de doage sfărâmate şi ulei aprins. Grenn rostogolea deja al doilea butoi pe buza râpei, iar Kegs aducea unul şi el. Pyp le aprinse pe amândouă.

— *L-am nimerit!* strigă Satin, întinzându-şi gâtul atât de departe încât Jon fu sigur că era gata să cadă. *L-am nimerit, l-am nimerit. L-am NIMERIT!* Auzea vuietul focului. Un uriaş în flăcări îşi făcu apariţia, împleticindu-se şi rostogolindu-se pe pământ.

Apoi, dintr-odată, mamuţii se întorceau, fugeau din calea fumului şi a flăcărilor, izbindu-se, în spaima lor, de cei din spate. O luară şi aceştia înapoi, iar sălbaticii şi uriaşii se învălmăşeau, dându-se la o parte din calea lor. În clipa următoare, tot centrul de atac se prăbuşea. Călăreţii din flancuri se văzură abandonaţi şi hotărâră să se retragă şi ei, fără ca vreunul să verse măcar o picătură de sânge. Până şi carele se îndepărtau scârţâind, fără să fi făcut nimic altceva decât să răspândească spaimă şi mult zgomot. *Nu sunt uşor de zdrobit,* gândi Jon Snow, privindu-le cum se îndepărtează clătinându-se. Tobele tăcuseră toate. *Îţi place melodia asta, Mance? Îţi place gustul Nevestei dornisheanului?*

— Avem vreun rănit? întrebă el.

— Nenorociţii mi-au nimerit piciorul. Gheată Desperecheată smulse săgeata şi o flutură deasupra capului. Cel de lemn.

Se stârni un val de urale răguşite. Zei îl prinse pe Owen de mâini, îl învârti şi îi dădu un sărut lung şi lipicios în văzul tuturor. Încercă să-l sărute şi pe Jon, dar el o apucă de umeri şi o împinse blând, dar ferm, spunând:

— Nu. *Am terminat cu sărutările.* Dintr-odată, se simţi prea

ostenit să se mai ţină pe picioare şi durerea îl chinuia cumplit, de la genunchi până-n măruntaie. Bâjbâi după cârjă. Pyp, ajută-mă să merg la cuşcă. Grenn, Zidul e al tău.

— *Eu?* făcu Grenn.

— *El?* se miră Pyp.

Era greu de spus care dintre ei era mai îngrozit.

— Dar, se bâlbâi Grenn, d-dar ce fac dacă sălbaticii atacă din nou?

— Îi opreşti, îi spuse Jon.

Pe când coborau în cuşcă, Pyp îşi scoase coiful şi îşi şterse fruntea.

— Sudoare îngheţată. Există ceva mai dezgustător ca sudoarea îngheţată? Râse. Zei, nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame. Aş fi în stare să mănânc un zimbru întreg, jur. Crezi că Hobb ni-l va găti pe Grenn? Când văzu faţa lui Jon, zâmbetul i se stinse pe buze. Ce te supără? Piciorul?

— Piciorul, îl aprobă Jon. Şi să vorbească era un efort.

— Deci nu bătălia? Am câştigat bătălia.

— Întreabă-mă după ce văd poarta, zise Jon înverşunat. *Vreau un foc, o mâncare fierbinte, un pat cald şi ceva să nu mă mai doară piciorul,* îşi spuse. Dar prima dată trebuia să verifice tunelul şi să afle ce se întâmplase cu Donai Noye.

După lupta cu Thennii, le luase aproape o zi întreagă să cureţe poarta interioară de gheaţă şi grinzi sfărâmate. Pate Pătatul, Kegs şi câţiva dintre ceilalţi constructori discutaseră aprins dacă ar trebui să lase resturile acolo, ca obstacol în calea lui Mance. Dar asta ar fi însemnat să renunţe la apărarea tunelului şi Noye nici nu voise să audă aşa ceva. Cu oameni la gurile de atac, şi arcaşi şi suliţaşi în spatele fiecărei porţi interioare, câţiva fraţi hotărâţi ar putea ţine la distanţă de o sută de ori mai mulţi sălbatici, ridicându-le în cale mormane de cadavre. Nu voia să-l lase pe Mance Rayder să treacă nestingherit prin zidul de gheaţă. Aşadar, cu târnăcoape, lopeţi şi funii, dăduseră la o parte treptele sfărâmate şi săpaseră din nou drum către poartă.

Jon aşteptă lângă zăbrelele reci de fier. Pyp se duse la Maester Aemon după cheia de rezervă. În mod surprinzător, maesterul însuşi se întoarse cu el, însoţit de Clydas, cu un felinar.

— Să mă cauţi după ce isprăvim, îi spuse bătrânul lui Jon, în timp ce Pyp bâjbâia să desfacă lanţurile. Trebuie să-ţi schimb pansamentul şi să-ţi aplic o compresă nouă şi probabil că o să mai vrei nişte vin de vise pentru durere.

Jon încuviinţă fără vlagă. Uşa se dădu în lături. Pyp îi conduse înăuntru, urmat de Clydas, cu felinarul. Tot ce putea face Jon era să ţină pasul cu Maester Aemon. Gheaţa se strângea în jurul lor, simţea frigul strecurându-i-se în oase şi povara Zidului deasupra capului. Era ca şi cum cobora în gâtlejul unui dragon de gheaţă. Tunelul coti o dată şi încă o dată. Pyp descuie o a doua poartă de fier. Îşi continuară drumul, cotind din nou din nou şi văzând lumina în faţa lor, palidă şi înceţoşată, prin stratul de gheaţă. *E rău,* ştiu Jon îndată. *Foarte rău.* Apoi Pyp spuse:

— Este sânge pe jos.

Acolo, pe ultimii şapte metri ai tunelului, se luptaseră şi muriseră. Uşa exterioară, din stejar şi fier, fusese ciopârţită, spartă şi, în cele din urmă, smulsă din balamale, şi unul dintre uriaşi trecuse prin rămăşiţele ei. Felinarul revărsă peste scena sinistră o lumină roşiatică, mohorâtă. Pyp se întoarse să vomite, iar Jon îl invidie pe Maester Aemon, că era orb.

Noye şi oamenii lui aşteptaseră înăuntru, în spatele unei porţi grele de fier, asemeni celor două pe care tocmai le deschisese Pyp. Cei doi arbaletişti reuşiseră să slobozească o duzină de săgeţi către uriaşul care se apropia de ei. Atunci, probabil, suliţaşul ieşise în faţă, înjunghiind uriaşul printre zăbrele. Dar acesta găsise puterea să se întindă, să răsucească mâna lui Pate Pătatul, să înşface poarta de fier şi să depărteze gratiile. Pe podea zăceau împrăştiate zale de lanţuri rupte. *Un uriaş. Toate astea au fost făcute de un singur uriaş.*

— Sunt morţi cu toţii? întrebă Maester Aemon cu glasul moale.

— Da. Donai a fost ultimul. Sabia lui Noye era adânc îngropată în beregata uriaşului, până la jumătate. Armurierul i se păruse întotdeauna lui Jon un bărbat atât de voinic! Dar strâns în braţele masive ale uriaşului, părea aproape un copil. Uriaşul i-a zdrobit coloana. Nu ştiu care a murit primul. Luă felinarul şi se apropie să se uite mai bine. Mag. *Eu sunt ultimul dintre uriaşi.* Simţea tristeţea în jurul lui, dar n-avea timp pentru tristeţe. A fost Mag cel Puternic. Regele uriaşilor.

Avea nevoie de soare. Era prea frig şi prea întuneric în tunel şi duhoarea de sânge şi de moarte era sufocantă. Jon îi înapoie felinarul lui Clydas, se strecură pe lângă cadavre şi printre gratiile contorsionate şi păşi către lumină, să vadă ce se află dincolo de uşa sfărâmată.

Trupul uriaş al unui mamut mort bloca parţial drumul. Unul dintre colţii bestiei îi agăţă mantia şi o sfâşie, în timp ce îşi croia

drum pe lângă el. Alţi trei uriaşi zăceau afară, pe jumătate îngropaţi sub piatră şi smoală întărită. Vedea locurile unde focul topise Zidul, unde plăci mari de gheaţă se desprinseseră din pricina căldurii şi se prăbuşiseră pe pământul înnegrit. Privi în sus, spre locul de unde veniseră. *De aici, pare imens, de parcă stă să te strivească.*

Jon se întoarse înăuntru, unde îl aşteptau ceilalţi.

— Trebuie să reparăm poarta exterioară cât putem de bine şi pe urmă să blocăm porţiunea asta de tunel. Dărâmături, bucăţi de gheaţă, orice. Până la cea de-a doua poartă, dacă reuşim. *Ser* Wynton va trebui să preia comanda, el e ultimul cavaler care a mai rămas, dar trebuie să acţioneze *acum,* uriaşii se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Trebuie să-i spunem…

— Spune-i ce vrei, zise Maester Aemon cu blândeţe. Va zâmbi, va clătina din cap şi va uita. Cu treizeci de ani în urmă, lui *Ser* Wynton i-au lipsit doar câteva voturi să devină Lord Comandant. Ar fi făcut treabă bună. Acum zece ani, încă ar fi fost capabil. Dar nu mai e. Ştii asta, Jon, aşa cum ştia şi Donai. Era adevărat.

— Atunci preia tu comanda, îi spuse Jon maesterului. Eşti de-o viaţă la Zid, oamenii te vor asculta. Trebuie să închidem poarta.

— Eu mi-am rostit jurămintele şi am primit colanul de maester. Ordinul meu slujeşte, Jon. Noi dăm sfaturi, nu ordine.

— Cineva trebuie…

— Tu. Tu trebuie să conduci.

— Nu.

— Ba da, Jon. Nu trebuie să fie pentru mult timp. Doar până când se întoarce garnizoana. Donai te-a ales pe tine şi, înaintea lui, Qhorin Halfhand. Lordul Comandant Mormont te-a făcut administratorul lui. Eşti un fiu al Winterfellului, nepot al lui Benjen Stark. Trebuie să fii tu sau nimeni altul. Zidul e al tău, Jon Snow.

ARYA

Simţea golul înlăuntrul ei în fiecare dimineaţă când se trezea. Nu era foame, deşi uneori era şi asta. Era o *văgăună,* un vid acolo unde-i fusese inima, acolo unde sălăşluiseră fraţii şi părinţii ei. Şi o durea capul. Nu atât de rău ca la început, dar încă destul de rău. Dar Arya se obişnuise cu asta şi măcar cucuiul i se retrăgea. Dar golul din interior rămânea la fel. *Golul nu va trece niciodată,* îşi spunea înainte de a adormi.

În unele dimineţi, nu-i venea să se trezească defel. Se cuibărea sub mantie, cu ochii strânşi, şi se străduia să adoarmă la loc. Dacă ar fi lăsat-o Câinele în pace, ar fi putut dormi toată ziua şi toată noaptea.

Şi ar fi visat. Asta era partea cea mai plăcută, visul. Visa lupi aproape în fiecare noapte. O haită mare de lupi, cu ea în frunte. Era mai mare decât toţi, mai puternică, mai ageră, mai iute. Puteau întrece caii şi leii în goana lor. Când îşi dezgolea colţii, până şi oamenii fugeau din calea ei. Nu era flămândă niciodată şi blana îi ţinea de cald chiar şi când vântul bătea rece. Iar fraţii şi surorile ei erau cu ea, fără număr, fioroşi şi teribili şi *ai ei.* N-aveau s-o părăsească niciodată.

Dar dacă nopţile ei erau ale lupilor, zilele erau ale Câinelui. Sandor Clegane o obliga să se scoale în fiecare dimineaţă, fie că voia, fie că nu. O înjura cu glasul lui răguşit sau o trăgea în picioare, scuturând-o. O dată, îi deşertase un coif plin cu apă rece direct în cap. Arya a sărit în sus, împroşcând apa şi tremurând şi a încercat să-l lovească, dar el nu a făcut decât să râdă.

— Usucă-te şi hrăneşte afurisiţii de cai, i-a zis, iar ea s-a supus.

Aveau acum doi, Străinul şi o iapă roşcată căreia Arya îi dăduse numele de Laşa, fiindcă Sandor spunea că probabil fugise de la Gemeni, întocmai ca ei doi. O găsiseră rătăcind singură pe un câmp, în dimineaţa de după măcel. Era o iapă destul de bună, dar Arya nu putea iubi o făptură laşă. *Străinul ar fi luptat.* Cu toate acestea, o îngrijea cum ştia ea. Era mai bine aşa decât să călărească împreună cu Clegane. O fi fost ea fricoasă, dar pe de altă parte, Laşa era tânără şi puternică. Arya se gândea că ar putea să-l depăşească pe Străin, la nevoie.

Câinele nu o mai urmărea îndeaproape, ca înainte. Uneori parcă nici nu-i păsa dacă Arya rămânea cu el sau pleca şi noaptea nu o mai lega în mantie. *Într-o noapte, o să-l omor în somn,* îşi spunea Arya, dar n-o făcu. *Într-o zi, o să fug călare pe Laşa şi n-o să ne poată ajunge,* gândea ea, dar nici asta nu făcu. Unde să se ducă? Winterfellul pierise. Fratele bunicului ei era la Riverrun, dar nu o cunoştea, după cum nici ea nu-l cunoştea pe el. Poate că Lady Smallwood ar primi-o la Castelul Ghindei, dar poate că nu. Pe lângă asta, nici măcar nu era sigură că ar putea *găsi* Castelul Ghindei. Uneori se gândea că ar putea să se întoarcă la hanul Sharnei, dacă nu cumva fusese luat de viituri. Ar putea rămâne cu Plăcintă Fierbinte sau poate că acolo ar găsi-o Lordul Beric. Anguy ar învăţa-o să mânuiască arcul şi ar putea să hoinărească alături de Gendry, făcându-se şi ea haiduc, ca Wenda Căprioara Albă din cântece.

Dar toate astea erau aiureli, ca un vis pe care l-ar fi putut avea Sansa. Plăcintă Fierbinte şi Gendry o părăsiseră fără să stea pe gânduri, iar Lordul Beric şi haiducii lui nu voiau decât răscumpărarea, aşa cum voia şi Câinele. Nici unul dintre ei n-o dorea prin preajmă. *N-au fost niciodată haita mea, nici măcar Plăcintă Fierbinte şi Gendry. Am fost proastă să cred aşa, doar o fetiţă proastă şi nicidecum lup.*

Aşadar, rămase cu Câinele. Călătoreau în fiecare zi, fără să înnopteze de două ori în acelaşi loc, ocolind pe cât puteau oraşele, satele şi castelele. O dată, îl întrebă pe Sandor Clegane unde mergeau.

— Departe, răspunse el. E tot ce trebuie să ştii. Nu mai faci doi bani pentru mine şi nu vreau să te aud smiorcăindu-te. Ar fi trebuit să te las să fugi în castelul ăla blestemat.

— Ar fi trebuit, îl aprobă ea, gândindu-se la mama ei.

— Ai fi moartă acum, dacă te-aş fi lăsat. Ar trebui să-mi mulţumeşti, să-mi cânţi un cântecel frumos, aşa cum a făcut sora ta.

— Şi pe ea ai lovit-o cu toporul?

— Te-am lovit cu *latul* toporului, căţeluşă prostuţă. Dacă te-aş fi lovit cu tăişul, şi acum ar mai pluti pe Furca Verde bucăţi din capul tău. Închide-ţi gura aia afurisită. Dacă aş avea niţică judecată, te-aş da pe mâna surorilor tăcute. Ele taie limbile fetelor care vorbesc prea mult.

Nu era corect să spună una ca asta. Până atunci, Arya abia dacă scosese o vorbă. Treceau zile întregi până să spună vreunul

dintre ei ceva. Ea era prea pustiită ca să vorbească, iar Câinele prea furios. Îi simţea mânia, i-o vedea pe chip, în felul cum i se încleşta şi i se strâmba gura, în privirile pe care i le arunca. Ori de câte ori îşi lua toporul ca să taie vreun lemn pentru foc, aluneca într-o furie rece, izbind sălbatic copacul sau vreascul sau creanga ruptă, până când aveau de douăzeci de ori mai multe surcele şi lemne de foc decât era nevoie. Uneori era atât de ostenit după aceea, încât se culca şi adormea imediat, fără ca măcar să aprindă focul. Acelea erau nopţile când Arya se uita cel mai mult la topor. *Pare îngrozitor de greu, dar sunt sigură că l-aş putea ridica.* Şi nu cu latul l-ar lovi.

Uneori, în pribegirile lor, zăreau alţi oameni: ţărani pe câmpurile lor, porcari cu porci, o lăptăreasă ducându-şi vaca, un scutier purtând un mesaj pe un drum râpos. Nici cu ei nu voia să vorbească Arya. Era ca şi cum trăiau într-o ţară îndepărtată şi vorbeau o limbă ciudată, necunoscută; n-aveau nimic de-a face cu ea şi nici ea cu ei.

În plus, nu era bine să fie văzuţi. Din când în când, pe drumurile şerpuite de ţară treceau coloane de călăreţi, cu turnurile gemene ale Casei Frey fluturând pe flamurile lor.

— Vânează nordici răzleţiţi, îi spunea Câinele, după ce treceau. Ori de câte ori auzi tropot de copite, apleacă-ţi iute capul, nu e de aşteptat să fie un prieten.

Într-o zi, într-o scorbură de pământ săpată de rădăcinile unui stejar căzut, dădură nas în nas cu un alt supravieţuitor al Gemenilor. Blazonul de pe pieptul lui înfăţişa o fecioară rozalie dansând într-un vârtej de mătase. Le spuse că era omul lui *Ser* Marq Piper, arcaş, dar că îşi pierduse arcul. Umărul stâng al bărbatului era umflat şi răsucit în locul unde se unea cu braţul. O lovitură de buzdugan, spunea el, îi zdrobise umărul şi îi vârâse zalele adânc în carne.

— Un om al Nordului, asta era, se tângui el. Blazonul lui era un om însângerat şi, când l-a văzut pe al meu, a făcut o glumă: un bărbat roşu şi o fecioară roz, poate c-ar trebui să se împreuneze. Eu am băut pentru Lordul Bolton al lui, el a băut pentru *Ser* Marq şi împreună am băut pentru Lordul Edmure şi Lady Roslin şi pentru Regele Nordului. Şi pe urmă m-a omorât.

Ochii îi străluceau febril când spusese asta şi Arya îşi dădea seama că era adevărat. Umărul îi era umflat grotesc, iar puroiul şi sângele îi pătaseră toată partea stângă a corpului. Şi răspândea o anumită duhoare. *Miroase ca un cadavru.* Omul le

ceru nişte vin.

— Dacă aş fi avut vin, l-aş fi băut eu, îi spuse Câinele. Pot să-ţi dau apă şi darul îndurării.

Arcaşul îl privi vreme îndelungată înainte de a spune:

— Eşti câinele lui Joffrey.

— Sunt propriul meu câine acum. Vrei apa?

— Da. Bărbatul înghiţi în sec. Şi îndurarea. Te rog.

Trecuseră pe lângă un iaz, cu puţin timp înainte.

Sandor îi dădu Aryei coiful lui şi îi spuse să-l umple, aşa că fata se târî înapoi la marginea apei. Noroiul i se revărsa peste vârfurile ghetelor. Folosi capul de câine pe post de găleată. Apa şiroi prin scobiturile pentru ochi, dar pe fundul coifului mai rămase destulă.

Când Arya reveni, arcaşul îşi întoarse faţa în sus şi ea îi turnă apa în gură. Bărbatul bău cu nesaţ, mai repede decât putea ea să toarne, iar ceea ce nu putea înghiţi îi şiroia pe obraji, spre crusta maronie de sânge din mustăţi, până când lacrimi trandafirii îi atârnau în barbă. După ce toată apa se scurse, bărbatul înhăţă coiful şi linse oţelul.

— Bună, spuse el, deşi mi-aş fi dorit să fie vin. Voiam vin.

— Şi eu. Câinele îşi vârî pumnalul în pieptul bărbatului aproape cu tandreţe, apăsând vârful, cu toată greutatea trupului, prin cămaşă, zale şi hainele vătuite de dedesubt. În timp ce scotea pumnalul şi îl ştergea de veşmintele bătrânului, se uită la Arya. Acolo e inima, fetiţo. Aşa se omoară un om.

Aşa e un fel de a omorî un om.

— Îl îngropăm?

— De ce? se miră Sandor. Lui nu-i pasă, iar noi nu avem lopată. Lasă-l pe seama lupilor şi a câinilor sălbatici. Fraţii tăi şi ai mei. Îi aruncă o privire aspră: Dar mai întâi îl jefuim.

Erau doi cerbi de argint în traista arcaşului şi aproape treizeci de gologani. Pumnalul lui avea o frumoasă piatră roz pe mâner. Câinele cântări cuţitul în mână, pe urmă i-l întinse Aryei. Ea îl apucă de mâner, şi-l vârî la cingătoare şi se simţi ceva mai bine. Nu era *Acul,* dar era din oţel. Bărbatul mort avea şi o tolbă, dar fără arc, săgeţile nu le erau de mare folos. Cizmele erau prea mari pentru Arya şi prea mici pentru Câine, aşa că le lăsară acolo. Arya îi luă şi coiful, chiar dacă îi cobora aproape până peste nas, încât trebuia să-l lase pe spate ca să vadă.

— Trebuie să fi avut şi un cal, altfel n-ar fi scăpat, spuse Clegane privind împrejur, dar a dispărut, aş zice. Cine ştie de

când stătea aici.

Când ajunseră la poalele Munţilor Lunii, ploaia aproape că se oprise şi Arya văzu soarele şi luna şi stelele şi i se păru că se îndreptau spre est.

— Unde mergem? întrebă din nou.

De data aceasta, Câinele îi răspunse:

— Ai o mătuşă la Eyrie. Poate că vrea să-ţi răscumpere fundul sfrijit, deşi numai zeii ştiu de ce ar face-o. După ce găsim drumul principal, îl putem urma până când ajungem la Poarta Însângerată.

Mătuşa Lysa. Gândul o lăsă pe Arya cu sufletul pustiu. Pe mama o voia, nu pe sora mamei ei. N-o cunoştea mai mult decât îşi cunoştea unchiul, Peştele Negru. *Ar fi trebuit să intrăm în castel.* Nu ştiau, de fapt, dacă mama ei murise. Sau Robb. Nu-i văzuseră murind sau aşa ceva. Poate că Lordul Frey doar îi luase ostatici. Poate că erau legaţi în lanţuri, în temniţă, sau poate că Freyii îi duceau la Debarcaderul Regelui, ca să le taie Joffrey capetele. *Nu ştiau.*

— Ar trebui să ne întoarcem, hotărî ea dintr-odată. Nu poate fi moartă. Trebuie s-o ajutăm.

— Credeam că sora ta e cea cu mintea plină de cântece, mârâi Câinele. Într-adevăr, Frey ar fi putut s-o lase în viaţă pe mama ta, pentru răscumpărare. Dar nu-mi trece prin cap să mă întorc ca s-o smulg din castel de unul singur.

— Nu de unul singur. Vin şi eu.

Câinele scoase un sunet care era aproape un hohot de râs.

— Asta o să-l bage în sperieţi pe bătrân.

— Ţi-e frică de moarte, asta e, zise ea înciudată.

Acum Clegane râse cu adevărat.

— Moartea nu mă sperie. Doar focul. Acum taci din gură, sau îţi tai limba cu mâna mea şi le scutesc pe surorile tăcute de osteneală. Noi la Vale avem treabă.

Arya nu credea că ar fi într-adevăr în stare să-i taie limba. Nu era decât un fel de a spune, aşa cum spunea Ochi Roşii că o s-o bată până la sânge. Cu toate astea, nu avea de gând să-l pună la încercare. Sandor Clegane nu era Ochi Roşii. Ochi Roşii nu tăia oamenii în două şi nici nu-i lovea cu toporul. Nici măcar cu latul toporului.

În seara aceea, adormi gândindu-se la mama ei şi întrebându-se dacă ar trebui să-l omoare pe Câine în somn şi s-o salveze pe Lady Catelyn de una singură. Când închise ochii, văzu

chipul mamei sale în dosul pleoapelor. *E atât de aproape încât parcă-i simt mirosul...*

... şi atunci îi simţi mirosul. Era îndepărtat, dincolo de alte mirosuri, dincolo de muşchi şi noroi şi apă, de duhoarea de ierburi putrezind şi oameni putrezind. Păşi încet pe pământul moale de la malul râului, se apropie, cu un salt, să se adape şi îşi înălţă capul, adulmecând. Cerul era cenuşiu, acoperit de nori, râul era verde şi plin de obiecte plutitoare. Morţii colcăiau în valuri, unii mişcându-se încă, împinşi de ape, iar alţii fuseseră aruncaţi pe maluri. Fraţii şi surorile ei mişunau în jurul lor, sfâşiind carnea fragedă.

Ciorile erau şi ele prezente, ţipând la lupi şi umplând aerul de pene. Sângele lor era mai fierbinte, iar una dintre surorile ei se repezise la o cioară şi o muşcase de aripă. Voia să guste sângele, să audă oasele trosnind între dinţi, să-şi umple burta cu carne caldă în loc de carne rece. Îi era foame şi carne era peste tot, dar ştia că nu poate să mănânce.

Mirosul era mai puternic acum. Ciuli urechile şi ascultă mârâielile haitei, ţipetele ciorilor furioase, vâjâitul aripilor şi susurul apei. Undeva, în depărtare, auzea caii şi strigătele muribunzilor, dar ei nu contau. Doar mirosul conta. Adulmecă aerul din nou. Era acolo. Şi acum vedea şi ea: ceva alb şi palid plutind în josul râului, răsucindu-se când trecea peste un ciot. Stufărişul i se apleca în cale.

Împroşcă zgomotos apele de la mal şi se aruncă în valurile mai adânci, înspumându-le cu picioarele. Curentul era puternic, dar ea era şi mai puternică, înota, adulmecând. Râul răspândea mirosuri grele şi ude, însă nu acestea o atrăgeau. Înota către dâra roşie de sânge rece, către miasma dezgustătoare a morţii. O vâna, aşa cum vânase adesea o căprioară roşie prin păduri şi în cele din urmă o găsi şi fălcile i se închiseră în jurul unui braţ alb. Îl scutură, făcându-l să se mişte, dar în gură nu avea decât moarte şi sânge. Era obosită şi tot ce mai putea face era să tragă trupul la mal. În timp ce-l târa prin mocirlă, unul dintre frăţiorii ei se apropie, adulmecând prada, cu limba atârnându-i din gură. Îl alungă cu un mârâit, altfel şi-ar fi înfipt colţii. Abia apoi se opri să-şi scuture apa de pe blană. Trupul alb zăcea în noroi, cu faţa în jos, cu carnea moartă zbârcită şi palidă, cu sângele rece şiroindu-i din gâtlej. *Ridică-te,* gândi ea. *Ridică-te şi mănâncă şi aleargă cu noi.*

Întoarse capul la auzul tropotelor de cai. *Oameni.* Veneau

împotriva vântului, aşa că nu le simţise mirosul, dar acum erau aproape lângă ea. Călăreţi cu aripi fâlfâitoare, negre, galbene şi roz şi gheare lungi şi subţiri. Câţiva dintre fraţii ei mai mici îşi arătară colţii, să apere hrana pe care o găsiseră, dar ea se năpusti la ei, făcându-i să se împrăştie. Asta era legea sălbăticiei. Căprioarele, iepurii şi ciorile fugeau din calea lupilor, iar lupii fugeau din calea oamenilor. Îşi abandonă trofeul alb şi rece în noroi, unde îl târâse, şi fugi, fără să simtă nici o ruşine.

Când se iviră zorile, Câinele nu trebui să strige la Arya sau s-o scuture ca s-o trezească. De data aceasta se trezise înaintea lui şi chiar adăpase caii. Mâncară în tăcere, până când Sandor spuse:

— În legătură cu mama ta…

— Nu contează, răspunse Arya cu glasul stins. Ştiu că e moartă. Am văzut-o într-un vis.

Câinele o privi vreme îndelungată, apoi clătină din cap. Nu mai vorbiră despre asta. Îşi continuară drumul, către munţi.

Pe culmile mai înalte, dădură peste un sat mic şi izolat, înconjurat de sequoia verzi-cenuşii şi pini înalţi, albăstrii, iar Clegane hotărî să rişte să se apropie.

— Avem nevoie de mâncare, spuse el, şi de un acoperiş deasupra capului. N-au cum să ştie ce s-a întâmplat la Gemeni şi, cu puţin noroc, n-o să mă recunoască.

Sătenii construiau o palisadă de lemn în jurul caselor şi, când dădură cu ochii de umerii laţi ai Câinelui, le oferiră mâncare, adăpost şi chiar bani, în schimbul ajutorului.

— Dacă aveţi şi vin, mă învoiesc, mârâi el.

În cele din urmă, se mulţumi cu bere şi în fiecare seară bea până când adormea.

Dar visul său de a i-o vinde pe Arya Doamnei Arryn muri acolo.

— Mai sus e gheaţă, iar trecătorile din munţi sunt înzăpezite, spuse bătrânul satului. Dacă nu îngheţaţi sau nu muriţi de foame, atunci vă vor prinde pisicile-năluci sau urşii peşterilor. Mai sunt şi clanurile. Oamenii Arşi sunt fără frică de când Timett Chiorul s-a întors de la război. Şi, acum o jumătate de an, Gunthor, fiul lui Gurn, a coborât cu Ciorile de Piatră, atacând un sat la nici doisprezece kilometri de aici. Au luat până la ultima femeie şi ultimul grăunte şi au omorât jumătate dintre bărbaţi. Au *oţel* acum, săbii bune şi haine de zale şi pândesc drumul – Ciorile de Piatră, Şerpii Laptelui şi Fiii Ceţurilor, toţi. Poate că ai reuşi să omori câţiva, dar până la urmă ţi-ar veni de hac şi ar fugi

cu fiica ta.

Nu sunt fiica lui, ar fi putut să strige Arya, dacă n-ar fi fost aşa de obosită. Nu mai era fiica nimănui. Nu era nimeni. Nici Arya, nici Nevăstuica, nici Nan, nici Arry şi nici Porumbiţa, nici măcar Cap Bubos. Era doar o fată care ziua fugea cu un câine şi noaptea visa lupi.

Satul era liniştit. Aveau saltele de paie şi destul de puţini păduchi, mâncarea era simplă, dar săţioasă şi aerul mirosea a pin. Cu toate acestea, Arya hotărî în curând că-l ura. Sătenii erau laşi. Nici unul nu-l privea pe Câine în faţă, cel puţin nu pentru mult timp. Câteva dintre femei încercară s-o îmbrace în rochie şi s-o pună să croşeteze, dar ea nu voia aşa ceva. Şi mai era şi o fată care se tot ţinea de capul ei, cea mai mare fiică a satului. Era de o vârstă cu Arya, însă era doar un copil. Plângea când îşi julea un genunchi şi ducea cu ea peste tot o păpuşă caraghioasă de cârpă. Păpuşa voia să semene cu un oştean, aşa că fata îi spunea Domnul Soldat şi se fălea că el o apăra.

— Pleacă, îi spusese Arya de o sută de ori. Lasă-mă în pace.

Dar fata se încăpăţâna, aşa că Arya i-a luat păpuşa, i-a sfâşiat-o şi i-a scos cârpele din burtă.

— Acum *chiar* arată ca un soldat, i-a spus ea, înainte s-o arunce într-un pârâu.

După aceea, fata a încetat s-o mai bată la cap şi Arya îşi petrecea timpul îngrijindu-se de Laşa şi de Străin sau plimbându-se prin pădure. Uneori găsea câte un băţ şi cosea, aşa cum ştia ea să coasă cu *Acul,* dar apoi îşi amintea de cele întâmplate la Gemeni şi îl lovea de un copac până când se rupea.

— Poate c-ar trebui să rămânem aici o vreme, îi spuse Câinele, după două săptămâni. Era beat de bere, dar mai mult melancolic decât somnoros. Nu vom ajunge niciodată la Eyrie, iar Freyii caută probabil şi acum supravieţuitori în ţinuturile riverane. Se pare că aici, cu năvala clanurilor, au nevoie de săbii. Ne putem odihni, poate chiar vom găsi o cale să-i trimitem mătuşii tale o scrisoare.

Când auzi una ca asta, chipul Aryei se întunecă. Nu voia să rămână acolo, dar nici nu avea unde să plece. În dimineaţa următoare, când Câinele se duse să taie copaci şi să care buşteni, Arya se cuibări înapoi în pat.

Dar după ce treaba fu terminată şi palisada înaltă de lemn era gata, bătrânul satului le spuse limpede că nu mai aveau ce căuta acolo.

— La iarnă, abia o să avem de mâncare pentru ai noştri, le explică el. Iar tu… un om ca tine aduce sânge cu el…

Gura lui Sandor se încleşta.

— Deci ştii cine sunt.

— Da. Pe aici nu vin călători, e adevărat, dar ne ducem în pieţe şi la târguri. Am auzit de câinele Regelui Joffrey.

— Când o să vă viziteze Ciorile de Piatră, s-ar putea să vă bucuraţi să aveţi un câine.

— Poate. Bărbatul şovăi, pe urmă prinse curaj şi adăugă: Dar se spune că ţi-ai pierdut curajul la Apa Neagră. Se spune…

— Ştiu ce se spune. Glasul lui Sandor suna ca două fierăstraie frecându-se unul de altul. Plăteşte-mă şi plecăm.

Când plecară, Câinele avea o pungă plină cu gologani, o ploscă de bere acră şi o sabie nouă. Era o sabie foarte veche, la drept vorbind, dar pentru el era nouă. În schimbul ei, îi dădu proprietarului baltagul pe care îl luase de la Gemeni, cel cu care-i făcuse Aryei cucuiul la ceafă. Berea se termină în mai puţin de o zi, dar Clegane îşi ascuţea sabia în fiecare seară, înjurându-l pe cel care i-o dăduse pentru fiecare pată de rugină şi fiecare crăpătură. *Dacă şi-a pierdut curajul, ce-i pasă dacă are sabia ascuţită?* Nu era o întrebare pe care Arya să îndrăznească să i-o pună, dar se gândea mult la ea. De asta fugise de la Gemeni şi o târâse după el?

Întorşi în ţinuturile riverane, descoperiră că ploile se potoliseră şi puhoaiele începuseră să se retragă. Câinele o luă spre sud, înapoi către Trident.

— Mergem la Riverrun, îi spuse Aryei în timp ce frigea un iepure pe care-l prinsese. Poate că Peştele Negru vrea să-şi cumpere o lupoaică.

— Nu mă cunoaşte. Nici măcar n-o să ştie dacă sunt eu într-adevăr. Arya obosise să se tot îndrepte către Riverrun de ani de zile, fără să ajungă vreodată acolo. De fiecare dată când se îndrepta către Riverrun, sfârşea într-un loc mai rău. N-o să-ţi dea nici o răscumpărare. Probabil n-o să facă decât să te spânzure.

— E liber să încerce. Se întoarse şi scuipă.

Nu vorbeşte ca şi cum şi-ar fi pierdut curajul.

— Ştiu unde am putea merge, spuse Arya. Îi mai rămăsese fratele ei. *Jon o să mă vrea, chiar dacă nimeni altcineva nu mă vrea.* Dar drumul era lung şi nu credea că putea ajunge singură la el. Nu fusese în stare nici să ajungă la Riverrun. Am putea să mergem la Zid.

Râsul lui Sandor era pe jumătate un mârâit.

— Micuţa lupoaică vrea să intre în Rondul de Noapte, nu-i aşa?

— Fratele meu e la Zid, spuse ea cu încăpăţânare.

Gura Câinelui zvâcni.

— Zidul e la cinci mii de kilometri de aici. Ar trebui să trecem de afurisiţii de Frey doar ca să ajungem la Gât. Sunt lei-şopârle în acele mlaştini, care mănâncă lupi în fiecare dimineaţă. Şi dacă am ajunge, într-adevăr, la Nord cu pielea întreagă, în jumătate dintre castele sunt oameni de fier şi o mie de nenorociţi de nordici.

— Ţi-e frică de ei? întrebă Arya. Ţi-ai pierdut curajul să lupţi?

În primul moment, avu impresia că o s-o lovească. Dar iepurele era deja rumenit, cu pielea sfârâind şi unsoarea picurând în foc. Sandor îl scoase de pe frigare, îl rupse cu mâinile lui mari şi aruncă jumătate în poala Aryei.

— Nu mi-am pierdut nimic, spuse el smulgând un picior, dar nu dau doi bani pe tine şi pe fratele tău. Am şi eu un frate.

TYRION

— Tyrion, spuse obosit *Ser* Kevan Lannister, dacă, într-adevăr, nu te faci vinovat de moartea lui Joffrey, n-ar trebui să-ţi fie greu să dovedeşti asta la judecată.

Tyrion se întoarse de la fereastră.

— Cine mă va judeca?

— Dreptatea este a tronului. Regele a murit, dar tatăl tău rămâne tot Mână. De vreme ce acuzatul e propriul său fiu, iar victima, nepotul lui, le-a cerut Lordului Tyrell şi Prinţului Oberyn să te judece.

Asta era departe de a-l linişti pe Tyrion. Mace Tyrell fusese socrul lui Joffrey, chiar dacă pentru scurt timp, iar Vipera Roşie era… ei, bine, un şarpe.

— Mi se va îngădui să cer duelul judiciar şi un campion să-mi dovedească nevinovăţia?

— Cu siguranţă, dacă aşa ţi-e voia. Dar ar trebui să ştii că sora ta are de gând să-l numească pe Gregor Clegane campionul ei, în cazul unui asemenea duel.

Javra îmi parează mişcările înainte să le fac. Păcat că nu a ales un Kettleblack. Bronn ar isprăvi repede cu oricare dintre cei trei fraţi, dar Muntele Care Călăreşte era altă mâncare de peşte.

— Va trebui să mă mai gândesc. *Trebuie să vorbesc cu Bronn, repede.* Nu voia să se gândească la cât l-ar putea costa asta. Bronn nu era deloc modest când venea vorba de pielea lui.

— Cersei are martori împotriva mea?

— Tot mai mulţi pe zi ce trece.

— Atunci trebuie să-mi găsesc martori şi eu.

— Spune-mi pe cine vrei şi *Ser* Addam va trimite Garda să-i aducă la judecată.

— Aş prefera să mi-i găsesc singur.

— Eşti acuzat de regicid şi de uciderea unei rude. Chiar îţi închipui că îţi va fi îngăduit să te plimbi în voie? *Ser* Kevan arătă către masă. Ai pană, cerneală şi pergament. Scrie numele martorilor pe care îi ceri şi voi face tot ce-mi stă în putere să-i aduc, ai cuvântul meu de Lannister. Dar nu vei părăsi acest turn, decât ca să mergi la judecată.

Tyrion nu voia să se înjosească milogindu-se.

— Scutierului meu îi vei îngădui să se plimbe? Tânărului

Podrick Payne?

— Cu siguranţă, dacă asta ţi-e voia. O să ţi-l trimit.

— Aşa să faci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, iar *acum* ar fi cel mai bine. Se îndreptă către masa de scris. Dar când auzi uşa deschizându-se, se întoarse şi spuse: Unchiule?

Ser Kevan se opri.

— Da?

— N-am făcut-o eu.

— Aş vrea să te pot crede, Tyrion.

Când uşa se închise, Tyrion Lannister se ridică în scaun, ascuţi o pană şi luă o coală albă de pergament. *Cine îmi va lua apărarea?* Înmuie pana în călimară.

Coala de pergament era încă neatinsă când, ceva mai târziu, îşi făcu apariţia Podrick Payne.

— Stăpâne, spuse băiatul.

Tyrion lăsă pana deoparte.

— Caută-l pe Bronn şi adu-l la mine. Spune-i că e vorba de aur, mai mult aur decât a visat vreodată, şi vezi să nu te întorci fără el.

— Da, stăpâne, vreau să zic, nu, n-o să mă întorc. Fără el.

Pod plecă.

Nu se întoarse până la apusul soarelui şi nici până la răsăritul lunii. Tyrion adormi pe bancheta de la geam, trezindu-se înţepenit în zorii zilei. Un slujitor îi aduse micul dejun, terci şi mere, împreună cu un corn de bere. Mâncă la masă, cu pergamentul alb în faţa lui. O oră mai târziu, slujitorul reveni să ia strachina.

— L-ai văzut pe scutierul meu? îl întrebă Tyrion. Omul clătină din cap.

Oftând, se întoarse la masă şi înmuie din nou pana în cerneală. *Sansa,* scrise el pe coala de pergament. Rămase cu privirea ţintă la nume, cu dinţii atât de încleştaţi încât îl dureau.

Presupunând că Joffrey nu se înecase pur şi simplu cu mâncarea, ceea ce până şi lui Tyrion i se părea greu de crezut, Sansa trebuie să-l fi otrăvit. *Joff şi-a pus pur şi simplu cupa în poala ei şi îi dăduse motive cu duiumul.* Orice îndoieli pe care Tyrion le-ar fi putut avea dispăruseră odată cu ea. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.* Gura îi zvâcni. *N-a stat pe gânduri să arate cât de puţin însemnau pentru ea acele jurăminte, nu-i aşa? Dar la ce te aşteptai, piticule?*

Şi totuşi... De unde să fi avut Sansa otravă? Nu-i venea să

creadă că fata acţionase singură. *Oare chiar vreau s-o găsesc?* Oare judecătorii ar crede că soţia copilă a lui Tyrion a otrăvit un rege fără ca soţul ei să ştie? *Eu n-aş crede.* Cersei ar susţine că săvârşiseră crima împreună.

Totuşi, a doua zi îi dădu unchiului său pergamentul. *Ser* Kevan se încruntă:

— Lady Sansa e singurul tău martor?

— O să mă mai gândesc şi la alţii, cu timpul.

— Ai face bine să te gândeşti la ei acum. Vor să înceapă judecata peste trei zile.

— E prea devreme. M-aţi închis aici, sub pază, cum să găsesc martori pentru nevinovăţia mea?

— Surorii tale nu i-a fost greu să găsească martori pentru vinovăţia ta. *Ser* Kevan înfăşură pergamentul. *Ser* Addam a trimis oameni în căutarea soţiei tale. Varys a oferit o sută de cerbi de argint pentru orice informaţie despre ea şi o sută de dragoni de aur pentru cine o găseşte. Dacă fata poate fi găsită, va fi găsită şi o să ţi-o aduc. Nu văd de ce ar fi rău ca un soţ şi o soţie să împartă aceeaşi celulă şi să-şi ofere unul altuia mângâiere.

— Eşti nespus de bun. Mi-ai văzut scutierul?

— Ţi l-am trimis ieri. N-a venit?

— Ba da, mărturisi Tyrion, dar apoi a plecat.

— O să ţi-l trimit din nou.

Dar Podrick Payne reveni abia a doua zi dimineaţă. Intră şovăitor, cu teama întipărită pe chip. Bronn venea în urma lui. Cavalerul mercenar purta un pieptar cu ţinte de argint, o mantie grea de călărie, iar la cingătoare îi atârna o pereche de mănuşi frumoase de piele.

O singură privire către chipul lui Bronn îi întoarse lui Tyrion stomacul pe dos.

— Ţi-a luat cam mult.

— Băiatul m-a implorat, altfel n-aş fi venit. Sunt aşteptat la cină la Castelul Stokeworth.

— Stokeworth? Tyrion sări jos din pat. Şi mă rog, ce cauţi tu la Stokeworth?

— O mireasă. Bronn zâmbi ca un lup contemplând un mieluşel rătăcit. Poimâine mă însor cu Lollys.

— Lollys? *Perfect, al naibii de perfect.* Fiica nătângă a Doamnei Tanda se alege cu un cavaler drept soţ şi un tată, acolo, pentru bastardul pe care-l poartă în pântece, iar *Ser* Bronn de la Apa

Neagră mai urcă o treaptă. Toată treaba duhnea de la o poştă a Cersei. Sora mea ticăloasă ţi-a vândut o iapă şchioapă. Fata e slabă de minte.

— Dacă m-ar interesa isteţimea, m-aş însura cu tine.

— Lollys e însărcinată cu copilul altuia.

— Şi când îl dă afară, o s-o las însărcinată cu al meu.

— Nici măcar nu e moştenitoare la Stokeworth, sublinie Tyrion. Are o soră mai mare, Falyse. O soră *măritată.*

— Măritată de zece ani şi încă stearpă, zise Bronn. Nobilul ei soţ îi ocoleşte patul. Se spune că preferă fetele mari.

— Ar putea să prefere caprele şi tot n-ar conta. Pământurile vor fi oricum moştenite de soţia lui, după moartea Doamnei Tanda.

— Dacă nu cumva moare Falyse înaintea mamei sale.

Tyrion se întreba dacă Cersei avea habar ce fel de şarpe îi dăduse la sân Doamnei Tanda. *Şi dacă ar şti, i-ar păsa?* Atunci, de ce ai mai venit?

Bronn ridică din umeri.

— Mi-ai spus cândva că, dacă mi-ar cere cineva vreodată să te vând, ai dubla acel preţ.

Da.

— Şi acum ce vrei, două soţii sau două castele?

— Câte o bucată din fiecare mi-ar fi de ajuns. Dar dacă vrei să-l omor pe Gregor Clegane pentru tine, ar fi bine să fie un castel al naibii de mare.

Cele Şapte Regate erau pline de fecioare de obârşie nobilă, dar până şi cele mai trecute, mai sărace şi mai urâte fete bătrâne din regat ar refuza să se mărite cu o lepădătură ca Bronn. *Doar dacă ar fi slabă la trup şi slabă la minte, cu un bastard în pântece, după ce a fost siluită de zeci de ori.* Lady Tanda căutase cu atâta disperare să-i găsească fiicei sale un soţ, încât o vreme alergase până şi după Tyrion, iar asta fusese *înainte* ca jumătate din Debarcaderul Regelui să-şi fi făcut poftele cu ea. Fără îndoială, Cersei îndulcise cumva oferta, iar Bronn era acum cavaler, ceea ce-l făcea o partidă potrivită pentru mezina unei case mărunte.

— Momentan, duc o lipsă acută de castele şi fecioare de viţă nobilă, recunoscu Tyrion. Dar pot să-ţi ofer aur şi recunoştinţă, ca până acum.

— Aur am. Cu recunoştinţa ce pot cumpăra?

— S-ar putea să fii surprins. Un Lannister chiar îşi plăteşte

datoriile.

— Sora ta e şi ea o Lannister.

— Nobila mea soţie e moştenitoarea Winterfellului. Dacă ies din asta cu capul pe umeri, s-ar putea ca într-o bună zi să domnesc peste Nord, în numele ei. Ţi-aş putea da şi ţie o bucată măricică.

— Dacă şi cu parcă, făcu Bronn. Recunoaşte, Pezevenghiule. Dacă ar trebui să alegi să te culci cu Lollys sau să te lupţi cu Muntele, ţi-ai da jos pantalonii şi ţi-ai scoate mădularul cât ai clipi.

Mă cunoaşte prea bine. Tyrion încercă o altă abordare:

— Am auzit că *Ser* Gregor a fost rănit la Furca Roşie şi încă o dată la Duskendale. Rănile s-ar putea să-l încetinească.

Bronn păru iritat.

— Iute n-a fost el niciodată. Doar înfiorător de mare şi înfiorător de puternic. Te asigur, e mai ager decât te-ai aştepta de la unul de dimensiunile lui. Are o mână monstruos de lungă şi nu pare să simtă loviturile ca oricare altul.

— Te sperie atât de mult? întrebă Tyrion, sperând să-l întărâte.

— Dacă nu m-ar speria, aş fi un nătărău. Bronn ridică din umeri. Poate că l-aş putea omorî. Aş putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice sabia. Să-l dobor cumva de pe picioare. Când cineva e la pământ, nu mai contează cât e de mare. Dar, oricum, e riscant. Un pas greşit şi sunt mort. De ce mi-aş pune pielea la bătaie? Îmi placi destul de mult, aşa urât şi ticălos cum eşti… dar dacă aş lupta pentru tine, aş pierde oricum. Fie mi-ar scoate Muntele maţele, fie l-aş omorî eu şi aş pierde Castelul Stokeworth. Eu îmi vând sabia, n-o dau pe degeaba. Nu-mi eşti frate, ce naiba!

— Nu, zise Tyrion cu tristeţe. Nu-ţi sunt. Flutură o mână. Du-te, atunci. Aleargă la Stokeworth şi la Lady Lollys. Îţi doresc să găseşti mai multă plăcere în patul tău conjugal decât am găsit eu în al meu.

Bronn şovăi în faţa uşii.

— Ce-o să faci, Pezevenghiule?

— O să-l omor pe Gregor cu mâna mea. Aşa-i că o să iasă un cântec vesel?

— Sper că o să-l aud. Bronn rânji pentru ultima oară şi ieşi din odaie, din castel, din viaţa lui.

Pod se apropie târşâindu-şi picioarele.

— Îmi pare rău.

— De ce? E vina ta că Bronn e un pungaş insolent şi negru la suflet? Întotdeauna a fost un pungaş insolent şi negru la suflet. Asta mi-a plăcut la el. Tyrion îşi turnă o cupă de vin şi o luă cu el pe bancheta de lângă fereastră. Afară era o zi cenuşie şi ploioasă, dar oricum părea mai veselă decât perspectivele lui. Ar fi putut să-l trimită pe Podrick Payne în căutarea lui Shagga, dar în adâncul pădurii regelui erau atâtea ascunzători încât uneori tâlharii puteau să scape fără să fie prinşi cu zecile de ani. *Iar uneori Pod găseşte greu şi bucătăria, când îl trimit după brânză.* Timett fiul lui Timett se întorsese, probabil, în Munţii Lunii. Şi orice i-ar fi spus lui Bronn, o luptă între Tyrion şi Gregor Clegane ar fi o farsă mai grotescă decât turnirul piticilor pus la cale de Joffrey. Nu avea de gând să moară cu hohote de râs răsunându-i în urechi. *Cam asta s-a ales din duelul judiciar.*

Ser Kevan îl vizită din nou în ziua aceea şi încă o dată a doua zi. Sansa nu fusese găsită, îl informă politicos unchiul său. Nici *Ser* Dontos, bufonul, care dispăruse în aceeaşi noapte. Mai avea Tyrion vreun martor pe care voia să-l aducă? Nu. *Cum naiba pot să dovedesc că n-am otrăvit eu vinul, când o mie de oameni m-au văzut umplând cupa lui Joffrey?*

Nu dormi deloc în noaptea aceea.

Zăcu în întuneric, privind baldachinul şi numărând năluci. O văzu pe Tysha zâmbind în timp ce-l săruta, o văzu pe Sansa goală şi tremurând de frică. Îl văzu pe Joffrey, cu unghiile înfipte în beregată, cu sângele şiroindu-i pe gât, cu faţa înnegrindu-se. Văzu ochii lui Cersei, zâmbetul lacom al lui Bronn, zâmbetul lasciv al lui Shae. Nici măcar gândul la Shae nu-i făcea plăcere. Se mângâie de unul singur, sperând că poate să-şi ridice mădularul şi să-l satisfacă şi că apoi s-ar odihni mai bine, dar în zadar.

Şi pe urmă se revărsară zorile şi veni timpul ca judecata lui să înceapă.

În dimineaţa aceea, după el nu veni *Ser* Kevan, ci *Ser* Addam Marbrand, cu o duzină de mantii aurii.

Tyrion îşi luase micul dejun, ouă, şuncă prăjită şi friganele, şi se îmbrăcase în cele mai bune haine ale lui.

— *Ser* Addam, spuse el, credeam că tatăl meu o să trimită Garda Regală să mă escorteze la judecată. Încă sunt un membru al familiei regale, nu-i aşa?

— Eşti, lordul meu, dar mă tem că aproape toţi cei din Garda Regală sunt martori împotriva ta. Lordul Tywin a considerat că nu

e potrivit să-ţi fie străjeri.

— Ferească zeii să facem ceva *nepotrivit.* Te rog, ia-o înainte.

Avea să fie judecat în sala tronului, unde murise Joffrey. În timp ce *Ser* Addam îl conducea dincolo de uşile înalte de bronz pe covorul lung, simţea ochii aţintiţi asupra lui. Sute de oameni se îngrămădiseră înăuntru să-l vadă judecat. Cel puţin spera că de asta veniseră. *Din câte ştiu, sunt cu toţii martori împotriva mea.* O zări pe Regina Margaery sus, la balcon, palidă şi frumoasă în hainele ei de doliu. *De două ori măritată şi de două ori văduvă, la numai şaisprezece ani.* Mama ei stătea, înaltă, lângă ea, bunicul, scund, în partea cealaltă, cu doamnele ei de onoare şi cavalerii tatălui ei ocupând restul balconului.

Daisul era tot acolo, sub tronul gol, deşi totul, în afară de o singură masă, fusese îndepărtat. În spatele mesei stăteau trupeşul Mace Tyrell, cu o mantie aurie peste veşmintele verzi, şi uscăţivul Prinţ Oberyn Martell, gătit în haine vărgate, cu dungi portocalii, galbene şi stacojii. Lordul Tywin Lannister stătea între ei. *Poate că mai am o speranţă.* Cei doi bărbaţi, unul din Dorne, celălalt din Highgarden, se dispreţuiau. *Dacă aş putea găsi o cale să mă folosesc de asta…*

Înaltul Septon începu cu o rugăciune, cerându-i Tatălui Ceresc să-i călăuzească spre dreptate. Când isprăvi, tatăl lui pământesc se aplecă şi întrebă:

— Tyrion, l-ai omorât pe Regele Joffrey?

Nu vrea să piardă nici o secundă.

— Nu.

— Ei, bine, suntem uşuraţi, remarcă sec Oberyn Martell.

— Atunci, l-a omorât Sansa Stark? întrebă Lordul Tywin.

În locul ei, eu aş fi făcut-o. Cu toate acestea, oriunde ar fi fost Sansa Stark şi oricare ar fi fost rolul ei în această întâmplare, rămânea soţia lui. Îi aşezase mantia ocrotirii pe umeri, deşi fusese nevoit să se urce pe spatele unui bufon pentru asta.

— Zeii l-au omorât pe Joffrey. S-a înecat cu plăcinta de porumbel.

Lordul Tywin roşi.

— Dai vina pe bucătari?

— Pe ei sau pe porumbei. Dar nu mă amesteca pe mine.

Tyrion auzi râsete nervoase şi ştiu că făcuse o greşeală. *Vezi cum îţi foloseşti limba, pitic nebun, înainte să-ţi sapi cu ea mormântul.*

— Există martori împotriva ta, spuse Lordul Tywin. O să-i

ascultăm pe ei la început. Pe urmă poţi să-ţi prezinţi propriii martori. Vei vorbi doar cu permisiunea noastră.

Tyrion nu putea decât să clatine aprobator din cap.

Ser Addam îi spusese adevărul. Primul chemat fu *Ser* Balon Swann din Garda Regală.

— Nobilă Mână, începu el, după ce Înaltul Septon îl puse să jure că va spune adevărul şi numai adevărul, am avut onoarea să lupt alături de fiul tău pe puntea de corăbii. E un om curajos, în ciuda staturii sale, şi nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva.

Un murmur străbătu sala şi Tyrion se întrebă ce fel de joc juca Cersei. *De ce să aducă un martor care mă crede nevinovat?* Află în curând. *Ser* Balon vorbi, fără tragere de inimă, despre felul în care îl îndepărtase pe Tyrion de Joffrey în ziua răzmeriţei:

— Într-adevăr, l-a lovit. A fost o răbufnire de furie, nimic mai mult. O furtună de vară. Gloata era să ne omoare pe toţi.

— Pe vremea Targaryenilor, cel ce lovea pe cineva de sânge regesc îşi pierdea mâna pe care a ridicat-o, remarcă Vipera Roşie din Dorne. Oare piticului i-a crescut mâna la loc sau voi, mantiile albe, aţi uitat care vă este datoria?

— Era el însuşi de sânge regesc, răspunse *Ser* Balon. Şi în plus, era Mâna Regelui.

— Nu, interveni Lordul Tywin. Era *reprezentant* al Mâinii, înlocuindu-mă pe mine.

Ser Meryn Trant era încântat să se desfăşoare în locul lui *Ser* Balon, când îi luă locul ca martor.

— L-a doborât pe rege la pământ şi a început să-l lovească cu picioarele. Striga că e o nedreptate că Înălţimea Sa a scăpat teafăr din mâinile mulţimii.

Tyrion începu să priceapă planul surorii sale. *A adus un om cunoscut pentru cinstea lui şi a stors de la el tot ce se putea. Fiecare martor care va urma va spune o poveste şi mai urâtă, până când voi părea mai odios decât Maegor cel Crud şi Aerys Nebunul la un loc, cu niţeluş din Aegon cel Netrebnic, pentru savoare.*

Ser Meryn continuă relatând cum îl împiedicase Tyrion pe Joffrey s-o pedepsească pe Sansa Stark.

— Piticul l-a întrebat dacă ştie ce s-a întâmplat cu Aerys Targaryen. Când *Ser* Boros a vorbit în apărarea regelui, Pezevenghiul l-a ameninţat că o să-l omoare.

Următorul veni Blount însuşi, repetând nefericita poveste. Chiar dacă îi purta pică lui Cersei fiindcă îl înlăturase din Garda

Regală, *Ser* Boros rosti cuvintele pe care ea voia să le audă.

Tyrion nu mai putea să tacă.

— Spune judecătorilor ce *făcea* Joffrey, de ce nu le spui?

Bărbatul masiv şi guşat îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Le-ai cerut brutelor tale să mă omoare dacă deschid gura, asta o să le spun.

— Tyrion, zise Lordul Tywin. Vei vorbi numai când îţi vom spune noi. E un avertisment.

Tyrion cedă, clocotind.

Următorii fură cei trei fraţi Kettleblack, fiecare pe rând. Osney şi Osfryd le povestiră despre cina cu Cersei, dinaintea Bătăliei de la Apa Neagră, şi despre ameninţările pe care le proferase Tyrion.

— I-a spus Înălţimii Sale că are de gând s-o facă să sufere, zise *Ser* Osfryd. S-o facă să sufere.

Ser Osney îl completă cu detalii:

— A spus că va aştepta ziua când ea va fi fericită şi îi va transforma bucuria în cenuşă.

Nici unul dintre ei nu pomeni de Alayaya.

Ser Osmund Kettleblack, întruchiparea cavalerismului în armura sa imaculată din solzi şi mantia albă de lână, jură că Regele Joffrey ştia de mult că unchiul său Tyrion voia să-l omoare.

— S-a întâmplat în ziua când am primit mantia albă, le spuse el judecătorilor. Acel viteaz băiat mi-a spus: *Ser* Osmund, păzeşte-mă bine, căci unchiul meu nu mă iubeşte. Vrea să fie rege în locul meu.

Asta era mai mult decât putea să înghită Tyrion.

— *Mincinosule!* Făcu doi paşi în faţă, înainte ca mantiile aurii să-l târască înapoi.

Lordul Tywin se încruntă.

— Trebuie să te legăm de mâini şi de picioare, ca pe un tâlhar la drumul mare?

Tyrion scrâşni din dinţi. *A doua greşeală, nătărăule, nătărăule, nătărău pitic. Ţine-ţi gura sau eşti osândit.*

— Nu, iertaţi-mă, lorzii mei. Minciunile lui m-au înfuriat.

— Adevărurile lui, vrei să spui, zise Cersei. Tată, te rog să-l pui în lanţuri, spre binele vostru. Vezi cum e.

— Văd că e un pitic, răspunse Prinţul Oberyn. În ziua în care o să mă tem de mânia unui pitic, o să mă înec într-un butoi de vin.

— N-avem nevoie de lanţuri. Lordul Tywin aruncă o privire

spre fereastră şi spuse: S-a făcut târziu. Vom continua mâine.

În noaptea aceea, singur în celula lui din turn, cu o coală alb de pergament şi o cupă de vin, Tyrion începu să se gândească la soţia lui. Nu la Sansa, ci la *prima* lui soţie, Tysha. *Soţia târfă, nu soţia lup.* Dragostea ei fusese doar o prefăcătorie, însă el o crezuse şi asta îl făcuse fericit. *Dă-mi minciuni dulci şi păstrează-ţi adevărurile amare.* Îşi bău vinul şi se gândi la Shae. Mai târziu, când *Ser* Kevan îi făcu vizita nocturnă, Tyrion îi ceru să-l aducă pe Varys.

— Crezi că eunucul va vorbi în favoarea ta?

— N-am cum să ştiu până nu discut cu el. Fii bun şi trimite-l la mine, unchiule.

— Cum pofteşti.

Maesterii Ballabar şi Frenken deschiseră cea de-a doua zi a judecăţii. Jurau că disecaseră nobilul cadavru al Regelui Joffrey şi nu găsiseră nici o bucăţică de plăcintă de porumbel, nici de altă mâncare, oprită în gâtlejul regal.

— De otravă a murit, lorzii mei, spuse Ballabar, în timp ce Frenken îl aproba, clătinând grav din cap.

Pe urmă îl aduseră pe Marele Maester Pycelle, sprijinindu-se cu putere într-un toiag strâmb şi tremurând când păşea, cu câteva firişoare de păr alb încolţind pe gâtu-i lung de găină. Era prea slăbit ca să stea în picioare, aşa că judecătorii fură de acord să i se aducă un scaun şi o masă. Pe masă fură aşezate câteva vase mici. Pycelle fu încântat să le numească pe fiecare.

— Pălărie-gri, zise el, cu glas tremurător, de la ciupercă otrăvitoare. Umbra-nopţii, somnul-dulce, dansul-demonilor. Asta e ochi-orb. Sângele văduvei, aşa se numeşte asta, din cauza culorii. O poţiune nemiloasă, închide intestinele şi băşica udului, până când omul se îneacă în propria lui otravă. Aici avem năpasta-lupilor, venin de basilisc, iar astea sunt lacrimi-din-Lys. Da. Le cunosc pe toate. Acest Pezevenghi, Tyrion Lannister, le-a furat din apartamentul meu, când m-a întemniţat pe nedrept.

— *Pycelle!* strigă Tyrion, riscând să stârnească mânia tatălui său, ar fi putut vreuna dintre aceste otrăvuri să sufoce un om?

— Nu. Pentru asta ai nevoie de o otravă rară. Pe când eram copil, la Citadelă, dascălii mei o numeau simplu *strangulatorul.*

— Dar această otravă rară n-a fost descoperită, nu-i aşa?

— Nu, lordul meu. Pycelle clipi. Ai folosit-o tu pe toată ca să omori cel mai nobil copil pe care zeii l-au lăsat vreodată pe acest pământ.

Furia îi copleşea raţiunea.

— Joffrey a fost crud şi nesăbuit, dar nu l-am omorât eu. Tăiaţi-mi capul, dacă vreţi, dar n-am avut nici un amestec în moartea nepotului meu.

— *Linişte!* strigă Lordul Tywin. Ţi-am spus de trei ori. Data viitoare o să te legăm şi o să-ţi punem căluş în gură.

După Pycelle, urmă o procesiune obositoare şi nesfârşită. Lorzi şi doamne şi nobili cavaleri, de neam sau de obârşie modestă, fuseseră cu toţii prezenţi la nuntă, îl văzuseră cu toţii pe Joffrey înecându-se, cu faţa înnegrindu-se ca o prună dornisheană. Lordul Redwyne, Lordul Celtigar şi *Ser* Flement Brax îl auziseră pe Tyrion ameninţându-l pe rege; doi servitori, un jongler, Lordul Gyles, *Ser* Hobber Redwyne şi *Ser* Philip Foote îl urmăriseră umplând potirul de nuntă; Lady Merryweather jura că îl văzuse pe Pezevenghi aruncând ceva în vinul regelui, în timp ce Joff şi Margaery tăiau plăcinta de porumbel; bătrânul Estermont, tânărul Peckledon, cântăreţul Galyeon din Cuy şi scutierii Moros şi Jothos Slynt relatară cum Tyrion ridicase potirul în timp ce Joff murea şi cum turnase ultima picătură de vin otrăvit pe podea.

Când mi-am făcut atât de mulţi duşmani? Lady Merryweather era doar o străină. Tyrion se întreba dacă era oarbă sau vândută. Singurul lucru bun era că Galyeon din Cuy nu-şi făcu relatarea pe muzică, altfel ar fi fost o mărturie de şaptezeci şi şapte de versuri.

Când unchiul său îl vizită în seara aceea, după cină, se comportă rece şi distant. *Crede şi el că sunt vinovat.*

— Ai martori pentru noi? îl întrebă *Ser* Kevan.

— Nu, propriu-zis, nu. Dacă nu cumva mi-ai găsit soţia.

Unchiul său clătină din cap.

— S-ar părea că judecata merge foarte prost pentru tine.

— O, ţi se pare? Nici n-am observat. Tyrion îşi pipăi cicatricea. Varys n-a venit.

— Nici n-o să vină. Mâine va depune mărturie împotriva ta.

Încântător.

— Înţeleg. Se foi în scaun. Sunt curios să ştiu. Unchiule, ai fost întotdeauna un om cinstit. Ce anume te-a convins?

— De ce să furi otrăvurile lui Pycelle, dacă nu ca să le foloseşti? răspunse fără ocolişuri *Ser* Kevan. Iar Lady Merryweather a văzut…

— … nimic. N-a avut ce să vadă. Dar cum să dovedesc asta? Cum să dovedesc *orice* închis aici, în turn?

— Poate că a sosit momentul să mărturiseşti.

Chiar şi prin zidurile groase ale Fortăreţei Roşii, Tyrion auzea ploaia curgând neîntrerupt.

— Ce ai spus, unchiule? Aş putea jura că m-ai îndemnat să mărturisesc.

— Dacă ţi-ai recunoaşte vina în faţa tronului şi te-ai căi pentru crima săvârşită, Lordul Tywin ar renunţa la sabie. Ţi s-ar îngădui să îmbraci veşmintele negre.

Tyrion îi râse în faţă.

— Aceleaşi condiţii i le-a oferit Cersei lui Eddard Stark. Ştim cu toţii cum s-a sfârşit povestea.

— Tatăl tău n-a fost implicat.

Măcar atât era adevărat.

— Castelul Negru colcăie de criminali, hoţi şi violatori, spuse Tyrion, dar nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun regicid cât am fost acolo. Te aştepţi să cred că, dacă mărturisesc că mi-am ucis regele şi nepotul, tatăl meu se va mulţumi să clatine din cap şi să mă trimită la Zid, cu haine groase de lână? Tyrion hohoti din toţi bojocii.

— N-a vorbit nimeni de iertare, spuse aspru *Ser* Kevan. O mărturisire ar linişti lucrurile. Din acest motiv tatăl tău m-a trimis cu oferta lui.

— Mulţumeşte-i frumos în numele meu, spuse Tyrion, dar spune-i că, momentan, n-am poftă de mărturisiri.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş schimba pofta. Sora ta îţi vrea capul, iar Lordul Tyrell, cel puţin, e dispus să i-l dea.

— Aşadar, unul dintre judecători m-a condamnat deja, fără să audă nici o vorbă în apărarea mea? Se aştepta la asta. Voi fi, totuşi, lăsat să vorbesc şi să-mi prezint martorii?

— Nu ai nici un martor, îi reaminti unchiul său. Tyrion, dacă eşti vinovat de această ticăloşie, Zidul este o soartă mai bună decât meriţi. Iar dacă eşti nevinovat... în Nord se duc războaie, ştiu, dar tot ar fi un loc mai sigur pentru tine decât Debarcaderul Regelui, indiferent de rezultatul acestui proces. Gloata e convinsă că eşti vinovat. Dacă ai avea nesăbuinţa să te aventurezi afară, pe străzi, te-ar sfâşia bucată cu bucată.

— Văd cât de mult te întristează această perspectivă.

— Eşti fiul fratelui meu.

— Ai putea să-i reaminteşti *lui* asta.

— Crezi că ţi-am îngădui să îmbraci veşmintele negre dacă nu ai fi sânge din sângele lui şi al Joannei? Tywin ţi se pare un om

aspru, ştiu, dar nu e mai aspru decât trebuie să fie. Tatăl nostru a fost blând şi prietenos, dar atât de slab încât purtătorii lui de flamuri îl batjocoreau când stăteau la un pahar. Unii găseau de cuviinţă să-l sfideze pe faţă. Alţi lorzi au împrumutat de la noi aur şi nu s-au ostenit să-l înapoieze. La curte, făceau glume pe seama leilor fără colţi. Până şi ţiitoarea lui l-a furat. O târfă ca oricare, şi s-a servit din bijuteriile mamei noastre. Lui Tywin i-a revenit misiunea să repună Casa Lannister la locul cuvenit. Întocmai cum i-a revenit misiunea de a conduce acest regat, când nu avea mai mult de douăzeci de ani. A purtat această grea povară timp de *douăzeci* de ani şi n-a ajuns decât reprezentantul unui rege nebun. În locul onoarei pe care o merita, a fost obligat să sufere umilinţe fără număr, dar a reuşit să dea Celor Şapte Regate pace, belşug şi dreptate. E un om drept. Ai fi înţelept să te încrezi în el.

Tyrion clipi uluit. *Ser* Kevan fusese întotdeauna puternic, impasibil, pragmatic; nu-l auzise niciodată vorbind cu o asemenea înflăcărare.

— Îl iubeşti.

— E fratele meu.

— Am… am să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Gândeşte-te bine, atunci. Şi repede.

Nu se gândi la nimic altceva în noaptea aceea, dar a doua zi dimineaţă nu era deloc mai hotărât dacă putea să aibă încredere în tatăl său. Un slujitor îi aduse terci cu miere, dar nu simţea decât un gust amar când se gândea la mărturisire. *Îmi vor spune regicid până la sfârşitul vieţii. O mie de ani sau mai mult, dacă îşi va mai aminti cineva de mine, voi fi piticul monstruos care şi-a ucis tânărul nepot la nunta lui.* Gândul îl înfurie atât de tare, încât azvârli castronul şi lingura în capătul celălalt al încăperii, lăsând o dâră de terci pe perete. *Ser* Addam Marbrand o privi curios, când veni să-l conducă la judecată, dar avu bunăvoinţa să nu întrebe nimic.

— Lordul Varys, anunţă vestitorul, maestru al şoptitorilor.

Pudrat, ferchezuit, mirosind a apă de trandafiri, Păianjenul îşi frecă mâinile fără încetare cât timp vorbi. *Se şterge pe mâini de viaţa mea,* gândi Tyrion, ascultând relatările îndurerate ale eunucului despre felul în care Pezevenghiul uneltise să-l îndepărteze pe Joffrey de sub paza Câinelui şi cum vorbise cu Bronn despre beneficiile pe care le-ar aduce domnia lui Tommen. *Jumătăţile de adevăr valorează mai mult decât minciunile*

sfruntate. Şi spre deosebire de ceilalţi, Varys avea documente, pergamente umplute sârguincios cu notiţe, detalii, date, conversaţii întregi. Atât de multe mărturii, încât lecturarea lor dură o zi întreagă, şi toate îl condamnau. Varys confirmă vizita nocturnă a lui Tyrion în camerele Marelui Maester Pycelle şi furtul poţiunilor şi otrăvurilor, confirmă ameninţarea la adresa lui Cersei din seara cinei lor, confirmă tot, în afară de otrăvirea însăşi. Când Prinţul Oberyn îl întrebă cum putea să ştie fără să fie prezent la toate acele întâmplări, eunucul chicoti şi spuse:

— Mi-au spus micile mele ciripitoare. Treaba lor este să ştie. Şi a mea.

Cum să iau la întrebări o mică ciripitoare? se întrebă Tyrion. *Ar fi trebuit să pun să i se taie eunucului capul din prima zi când am sosit la Debarcaderul Regelui. Ducă-se pe pustii. Şi eu, pentru că m-am încrezut, cât de puţin, în el.*

— Am auzit tot? îşi întrebă Lordul Tywin fiica, în timp ce Varys părăsea sala tronului.

— Aproape, răspunse Cersei. Te rog să-mi îngădui să aduc un ultim martor în faţa voastră, mâine.

— Cum doreşti, spuse Lordul Tywin.

O, bine, gândi Tyrion înnebunit. *După această farsă de judecată, execuţia va veni aproape ca o uşurare.*

În noaptea aceea, stând lângă fereastră cu o cupă de vin în mână, auzi glasuri dincolo de uşă. *Ser Kevan a venit după răspunsul meu,* gândi el îndată, dar cel care intră nu era unchiul lui.

Tyrion se ridică, făcând o plecăciune batjocoritoare în faţa Prinţului Oberyn.

— Le este îngăduit judecătorilor să-i viziteze pe acuzaţi?

— Prinţilor le este îngăduit să meargă unde poftesc. Sau cel puţin aşa le-am spus paznicilor tăi.

Vipera Roşie se aşeză.

— Tatăl meu va fi nemulţumit.

— Fericirea lui Tywin Lannister n-a fost niciodată în fruntea preocupărilor mele. Ce bei acolo, vin de la Dorne?

— De la Arbor.

Oberyn se strâmbă.

— Apă roşie. L-ai otrăvit?

— Nu. Tu?

Prinţul zâmbi.

— Toţi piticii au limba aşa de ascuţită? Cineva o să ţi-o taie

într-una din zilele astea.

— Nu eşti primul care-mi spune asta. Poate că ar trebui să mi-o tai singur, se pare că-mi aduce numai necazuri.

— Am remarcat şi eu. Cred că, până la urmă, aş putea să beau puţin din sucul de struguri al lui Redwyne.

— Cum doreşti. Tyrion îi oferi o cupă. Bărbatul luă o sorbitură, o plimbă în gură şi înghiţi.

— E bun, deocamdată. O să-ţi trimit mâine nişte vin tare, dornishean. Mai luă o sorbitură. Am găsit târfa aia cu părul auriu pe care o căutam.

— Aşadar, ai dat de casa Chatayei?

— Acolo m-am culcat cu fata cu pielea tuciurie, Alayaya pare-mi-se că o cheamă. Excelentă, în ciuda dungilor de pe spate. Dar târfa la care mă refeream e sora ta.

— Te-a sedus deja? întrebă Tyrion, fără să se mire.

Oberyn râse zgomotos.

— Nu, dar o va face, dacă îi accept preţul. Regina a făcut chiar aluzii la căsătorie. Înălţimea Sa are nevoie de alt soţ, şi cine ar fi mai bun decât prinţul Dornului? Ellaria crede că ar trebui să accept. Numai gândul la Cersei în patul nostru o înfierbântă, desfrânata. Şi nici măcar n-ar trebui să plătim gologanul piticului. Tot ce-mi cere sora ta este un cap, puţin cam mare şi fără nas.

— Şi? făcu Tyrion, aşteptând.

În loc de răspuns, Prinţul Oberyn îşi învârti vinul în pahar şi spuse:

— Când Tânărul Dragon a cucerit Dornul, cu multă vreme în urmă, după înfrângerea de la Sunspear, l-a lăsat pe Lordul Highgardenului să ne conducă. Acest Tyrell se plimba cu alaiul său de la o cetate la alta, vânând rebelii şi asigurându-se că genunchiul nostru rămâne plecat. Venea în forţă, cucerea un castel, stătea o lună şi pornea mai departe către următorul castel. Îi stătea în obicei să scoată lorzii din camere şi să se culce în paturile lor. Într-o noapte, s-a pomenit sub un baldachin greu de catifea. Lângă pernă atârna un şnur, în caz că voia să cheme o slujitoare. Îi plăceau femeile dornishene acestui Lord Tyrell, şi cine-l poate învinui? Aşadar, a tras de şnur şi, când a făcut asta, baldachinul de deasupra lui s-a desfăcut şi o sută de scorpioni roşii i-au căzut în cap. Moartea lui a aprins un foc care s-a răspândit curând pe tot cuprinsul Dornului, năruind toate victoriile Tânărului Dragon în două săptămâni. Oamenii îngenuncheaţi s-au ridicat şi s-au eliberat.

— Ştiu povestea, spuse Tyrion. Ce-i cu ea?

— Doar atât. Dacă voi găsi vreodată un şnur deasupra patului meu şi o să trag de el, aş prefera să cadă toţi scorpionii pe mine decât să mă aleg cu regina, în toată frumuseţea ei nudă.

Tyrion rânji.

— Cel puţin atât avem în comun.

— Fără doar şi poate, trebuie să-i fiu recunoscător surorii tale pentru multe lucruri. Dacă n-ar fi fost acuzaţiile ei la ospăţ, s-ar fi putut foarte bine să mă judeci tu acum pe mine în loc să te judec eu. Ochii prinţului îl priveau cu tainică desfătare. În definitiv, cine se pricepe mai bine la otrăvuri decât Vipera Roşie din Dorne? Cine are motive mai întemeiate să vrea să-i ţină pe Tyrelli departe de coroană? Iar cu Joffrey în mormânt, după legea dornisheană, Tronul de Fier îi revine surorii sale Myrcella care, din întâmplare, este logodită cu nepotul meu, datorită ţie.

— Legea dornisheană nu se aplică. Tyrion fusese atât de prins în capcana propriilor lui probleme, încât nu se gândise nici o clipă la succesiune. Tatăl meu îl va încorona pe Tommen, poţi fi sigur de asta.

— S-ar putea, într-adevăr, să-l încoroneze pe Tommen aici, la Debarcaderul Regelui. Ceea ce nu înseamnă că fratele meu nu o poate încorona la Sunspear pe Myrcella. Oare tatăl tău va porni război împotriva nepoatei tale în numele nepotului tău? Dar sora ta? Ridică din umeri. Poate că ar trebui să mă însor cu Regina Cersei, până la urmă, cu condiţia să-şi sprijine fiica în defavoarea fiului. Crezi că ar face-o?

Niciodată, îi venea lui Tyrion să spună, dar cuvântul i se opri în gâtlej. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată faptul că era exclusă de la putere pe motiv că era femeie. *Dacă legea dornisheană s-ar aplica în vest, ea ar moşteni de drept Casterly Rock.* Ea şi Jaime erau gemeni, dar Cersei venise prima pe lume şi asta era de ajuns. Luptând pentru cauza Myrcellei, ar lupta pentru cauza ei.

— Nu ştiu cum ar putea să aleagă sora mea între Tommen şi Myrcella, recunoscu el. Dar n-are importanţă. Tatăl meu nu-i va oferi niciodată această opţiune.

— Tatăl tău, spuse Vipera Roşie, s-ar putea să nu trăiască veşnic.

Ceva din felul în care rostise asta îi ridică lui Tyrion părul pe ceafă. Dintr-odată, se gândi din nou la Elia şi la tot ce spusese Oberyn când traversau împreună câmpul pârjolit. *Vrea capul care a rostit cuvintele, nu doar mâna care a coborât sabia.*

— Nu e înţelept să pomeneşti despre trădare în Fortăreaţa Roşie, prinţul meu. Ciripitoarele ascultă.

— N-au decât. E trădare să spui că un om e muritor? *Valar morghulis,* se spunea în Valyria în vechime. *Orice om trebuie să moară.* Şi Urgia a venit şi a dovedit că este adevărat. Prinţul din Dorne se duse la geam să privească afară, în întuneric. Se spune că nu ai nici un martor să ne înfăţişezi.

— Speram că o singură privire asupra chipului meu dulce e de ajuns ca să vă lămurească pe toţi de nevinovăţia mea.

— Te înşeli, lordul meu. Grasul Floricel din Highgarden e chiar convins de vinovăţia ta şi hotărât să te vadă murind. Scumpa lui Margaery a băut şi ea din potir, după cum ne-a amintit de o sută de ori.

— Şi tu? întrebă Tyrion.

— Rareori oamenii sunt ceea ce par. Tu pari atât de vinovat, încât sunt convins de nevinovăţia ta. Cu toate acestea, probabil că vei fi condamnat. Dreptatea e un lucru rar prin părţile astea. Nu s-a găsit pentru Elia, Aegon sau Rhaenys. De ce s-ar găsi pentru tine? Probabil că adevăratul ucigaş al lui Joffrey a fost mâncat de un urs. Se pare că asta se întâmplă destul de des la Debarcaderul Regelui. Oh, stai, ursul era la Harrenhal, acum îmi amintesc.

— Asta e jocul pe care-l jucăm? Tyrion îşi frecă cicatricea de la nas. N-avea nimic de pierdut spunându-i Prinţului Oberyn adevărul. *A existat* un urs la Harrenhal şi într-adevăr l-a omorât pe *Ser* Amroy Lorch.

— Ce păcat de el, spuse Vipera Roşie. Şi de tine. Mă întreb dacă toţi oamenii fără nas mint aşa de prost.

— Nu mint. *Ser* Amroy a tras-o pe Prinţesa Rhaenys de sub patul tatălui ei şi a înjunghiat-o de moarte. Avea cu el câţiva soldaţi, dar nu le ştiu numele. Se aplecă, apropiindu-se de Vipera Roşie: Gregor Clegane a fost cel care a zdrobit de zid capul Prinţului Aegon şi a siluit-o pe sora ta Elia, cu mâinile mânjite de sânge şi creieri.

— Asta ce mai e? Adevărul, de la un Lannister? Oberyn zâmbi cu răceală. Tatăl tău a dat porunca, da?

— Nu. Rosti minciuna fără şovăire, fără să se întrebe vreo clipă de ce o făcuse.

Dornisheanul ridică o sprânceană subţire, neagră.

— Ce fiu devotat! Şi o minciună atât de neconvingătoare. Lordul Tywin a fost cel care i-a adus în faţa Regelui Robert pe

copiii surorii mele, înfăşuraţi în mantii purpurii.

— Poate că ar trebui să ai discuţia asta cu tatăl meu. El a fost acolo. Eu mă aflam la Casterly Rock şi eram încă atât de mic încât cred că pe vremea aceea îmi foloseam mădularul dintre picioare doar ca să mă uşurez.

— Da, dar acum eşti aici şi oarecum în dificultate, aş zice. Nevinovăţia ta poate să sară în ochi precum cicatricea pe care o porţi pe faţă, dar asta nu te va salva. După cum nu te va salva nici tatăl tău. Prinţul Dornului zâmbi. Dar eu aş putea.

— Tu? Tyrion îl privi atent. Eşti un judecător din trei. Cum m-ai putea salva?

— Nu în calitate de judecător, ci de campion.

JAIME

O carte albă era aşezată pe o masă albă, într-o cameră albă.

Camera era circulară, cu tapiserii din lână albă atârnate pe pereţii văruiţi în alb. Era primul etaj din Turnul Sabiei Albe, o construcţie suplă, cu patru niveluri, ridicată într-un colţ al zidului castelului, cu vedere către golf. Beciul boltit adăpostea arme şi armuri, iar cel de-al doilea şi al treilea nivel, odăiţele austere ale celor şase fraţi ai Gărzii Regale.

Una dintre acele odăi fusese a lui, de optsprezece ani, dar în dimineaţa aceasta îşi mutase lucrurile la etajul de sus, care era îi era dedicat în întregime Lordului Comandant. Şi camerele acelea erau modeste, chiar dacă spaţioase, şi se aflau deasupra zidurilor exterioare, ceea ce însemna că va avea vedere la mare. O *să-mi placă,* gândi el. *Priveliştea şi toate celelalte.*

Palid ca odaia în care se afla, Jaime stătea lângă carte, în veşmintele albe ale Gărzii Regale, aşteptându-şi Fraţii Juraţi. La şold îi atârna o sabie lungă.

La şoldul celălalt. Îşi purtase întotdeauna sabia la şoldul stâng şi o scotea din teacă de-a curmezişul. În dimineaţa aceasta, o atârnase la şoldul drept, ca să poată face acelaşi gest cu mâna stângă, dar greutatea ei i se părea ciudată acolo şi, când încercase să scoată sabia, întreaga mişcare i se păruse stângace şi nefirească. Nici hainele nu i se potriveau. Îmbrăcase veşmintele de iarnă ale Gărzii Regale, o tunică şi pantaloni din lână albită şi o mantie grea, dar toate păreau să-i atârne pe trup.

Jaime îşi petrecea zilele la judecata fratelui său, stând departe,

spre capătul sălii. Fie că Tyrion nu-l văzuse acolo, fie nu-l recunoscuse, dar asta nu era de mirare. Jumătate dintre curteni păreau să nu-l mai cunoască. *Sunt un străin în propria mea Casă.* Fiul său era mort, tatăl îl dezmoştenise, iar sora lui... nu-i îngăduise nici măcar o dată să fie singur cu ea, după acea primă zi din septul regal, unde zăcea Joffrey printre lumânări. Chiar şi atunci când îi purtaseră trupul prin oraş către cripta din Marele Sept al lui Baelor, Cersei păstrase o distanţă prudentă.

Îşi roti încă o dată privirea prin Camera Circulară. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii din lână albă, iar deasupra patului se aflau un scut alb şi două săbii lungi, încrucişate. Scaunul de sub masă era din stejar negru, vechi, cu perne din piele albită de vită. *Uzate de fundurile afurisite ale lui Barristan cel Viteaz şi Ser Gerald Hightower, de Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne şi Demonul din Darry, de Duncan cel Înalt şi Palidul Grifon Alyn Cunnington.* Ce căuta Regicidul într-o companie atât de selectă?

Şi totuşi, era acolo.

Masa era din lemn de copac al inimii, alb ca osul, cioplită în forma unui imens scut sprijinit pe trei armăsari albi. Tradiţia era ca Lordul Comandant să stea în capul mesei, iar fraţii câte trei pe fiecare latură, în rarele ocazii când se adunau toţi cei şapte. Cartea aşezată lângă cotul lui era voluminoasă, lungă de o jumătate de metru şi lată de trei palme, groasă de o mie de pagini, cu un pergament alb prins între copertele de piele albită şi cu cotorul şi închizătorile din aur. *Cartea Fraţilor* era titlul ei oficial, dar cel mai des era numită pur şi simplu Cartea Albă.

Între copertele Cărţii Albe stătea scrisă istoria Gărzii Regale. Fiecare cavaler care o slujise avea câte o pagină în care îi erau trecute pentru posteritate numele şi faptele. Sus, în colţul din stânga al fiecărei pagini era desenat în culori vii scutul pe care îl purtase în momentul în care fusese ales. Jos, în colţul din dreapta, era scutul Gărzii Regale, alb ca zăpada, imaculat, fără blazon. Scuturile din colţul de sus erau diferite, iar cele din josul paginii erau toate la fel. În spaţiul dintre ele, erau scrise faptele de viaţă şi de arme ale fiecăruia. Desenele heraldice şi anluminurile erau realizate de septoni trimişi de la Marele Sept al lui Baelor de trei ori pe an, dar era datoria Lordului Comandant să actualizeze datele.

Datoria mea, acum. După ce va învăţa să scrie cu mâna stângă, adică. Cartea Albă era rămasă mult în urmă. Trebuiau

adăugate morţile lui *Ser* Mandon Moore şi *Ser* Preston Greenfield, la fel şi scurtul şi sângerosul serviciu în Garda Regală al lui Sandor Clegane. Trebuiau începute noi pagini, pentru Balon Swann, *Ser* Osmund Kettleblack şi Cavalerul Florilor. *Va trebui să chem un septon să le deseneze scuturile...*

Ser Barristan Selmy îl precedase pe Jaime ca Lord Comandant. Scutul din colţul de sus al paginii sale înfăţişa armele Casei Selmy: trei spice de grâu galbene pe un fond maroniu. *Ser* Barristan îşi luase răgazul să-şi înregistreze propria destituire, înainte să plece de la castel.

> *Ser Barristan din Casa Selmy. Primul născut al lui Ser Lyonel Selmy de la Castelul Recoltei. Scutier al lui Ser Manfred Swann. Poreclit „ Taurul” la vârsta de zece ani, când a îmbrăcat o armură împrumutată, făcându-şi apariţia, ca un cavaleri misterios, în turnirul de la Blackheaven, când a fost înfrânt şi demascat de Duncan, Prinţul de Dragonflies. Ridicat la rang de cavaler la vârsta de şaisprezece ani, de Regele Aegon al V-lea Targaryen, după ce a săvârşit măreţe fapte de vitejie în calitate de cavaler misterios în turnirul de la Debarcaderul Regelui, învingându-i pe Prinţul Duncan cel Scund şi pe Ser Duncan cel Înalt, Lord Comandant al Gărzii Regale. L-a omorât în duel pe Maelyn Monstruosul, ultimul dintre Pretendenţii Casei Blackfyre, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. I-a înfrânt pe Lormelle Lance Lungă şi pe Cedrik Storm, Bastardul de la Poarta de Aramă. Numit în Garda Regală la douăzeci şi opt de ani, de Lordul Comandant Gerold Hightower. A apărat palisada împotriva tuturor competitorilor în turnirul de la Podul de Argint. Învingător în turnirul de la Iazul Fecioarelor. L-a salvat pe Regele Aerys al II-lea în timpul Rezistenţei de la Duskendale, în ciuda unei răni la piept, pricinuite de o săgeată. A răzbunat moartea Fratelui său Jurat, Ser Gwayn Gaunt. Le-a salvat pe Lady Jeyne Swann şi septa ei din mâinile Frăţiei Pădurii Regelui, învingându-i pe Simeon Toyne şi pe Cavalerul Zâmbitor şi omorându-l pe primul. În turnirul din Oraşul Vechi, l-a învins şi l-a demascat pe misteriosul Cavaler al Scutului Negru, dezvăluindu-l drept Bastardul din Castelul Munţilor. Unic campion în turnirul Lordului Stefford de la Capătul Furtunii, unde i-a doborât de pe cal pe Lordul Robert Baratheon, Prinţul Oberyn Martell,*

Lordul Leyton Hightower, Lordul Jon Cunnington, Lordul Jason Mallister şi Prinţul Rhaegar Targaryen. Rănit de săgeată, suliţă şi sabie în Bătălia de la Trident, unde a luptat alături de Fraţii săi Juraţi şi de Rhaegar, Prinţ de Piatra Dragonului. Iertat şi numit Lord Comandant al Gărzii Regale de Regele Robert I Baratheon. Prezent în garda de onoare care a adus-o pe Lady Cersei din Casa Lannister la Debarcaderul Regelui, să se mărite cu Regele Robert. A condus atacul de la Vechiul Wyk, în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Campion în turnirul de la Debarcaderul Regelui, la vârsta de cincizeci şi şapte de ani. Demis din serviciul Regelui Joffrey I Baratheon la şaizeci şi unu de ani, din motive de vârstă înaintată.

Prima parte a ilustrei cariere a lui *Ser* Barristan fusese introdusă de *Ser* Gerold Hightower, cu un scris mare şi puternic. Scrisul mai mic şi mai elegant al lui Selmy continua cu relatarea episodului când fusese rănit la Trident.

Pagina lui Jaime era neînsemnată, prin comparaţie.

Ser Jaime din Casa Lannister. Întâiul fiu născut al Lordului Tywin şi al Doamnei Joanna de Casterly Rock. A luptat împotriva Frăţiei Pădurii Regelui ca scutier al Lordului Summer Crakehall. Ridicat în rang de cavaler la cincisprezece ani de Ser Arthur Dayne din Garda Regală, pentru faptele de vitejie de pe câmpul de luptă. Ales pentru Garda Regală la cincisprezece ani de Regele Aerys al II-lea Targaryen. În timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui l-a omorât pe Regele Aerys al II-lea în faţa Tronului de Fier. Cunoscut după aceea drept „Regicidul”. Amnistiat de către Regele Robert I Baratheon. Membru al gărzii de onoare care a adus-o pe sora sa, Lady Cersei Lannister, la Debarcaderul Regelui ca să se mărite cu Regele Robert. Campion în turnirul organizat la Debarcaderul Regelui cu ocazia nunţii lor.

Rezumată în felul acesta, viaţa lui părea un lucru mărunt şi neînsemnat. *Ser* Barristan ar fi putut să menţioneze, cel puţin, câteva dintre celelalte victorii ale sale în turniruri. Iar *Ser* Gerold ar fi putut scrie câteva cuvinte în plus despre faptele pe care le săvârşise când *Ser* Arthur Dayne a înfrânt Frăţia Pădurii Regelui.

Salvase viaţa Lordului Summer când Ben Pântecosul era cât pe ce să-i zdrobească ţeasta, deşi tâlharul îi scăpase. Şi i-a apărat pe ai lui împotriva Cavalerului Zâmbitor, chiar dacă *Ser* Arthur a fost cel care l-a omorât. *Ce mai luptă a fost aceea, şi ce mai inamic!* Cavalerul Zâmbitor era un dement, un amestec de cruzime şi cavalerism, dar el nu ştia ce înseamnă frica. *Şi Dayne, cu Zorile în mână…* Sabia tâlharului avea atât de multe zgârieturi la sfârşit încât *Ser* Arthur se oprise să-l lase să ia alta.

— Sabia aceea albă a ta o vreau, i-a spus cavalerul tâlhar când au reluat lupta, cu toate că sângera, plin de răni.

— Atunci o vei avea, *ser*, i-a răspuns Sabia Dimineţii şi a pus capăt luptei.

Viaţa era mai simplă în vremurile acelea, gândi Jaime, *la fel şi oamenii, căci săbiile se făceau din cel mai bun oţel.* Sau asta era fiindcă avea pe atunci doar cincisprezece ani? Erau cu toţii în mormânt acum, Sabia Dimineţii şi Cavalerul Zâmbitor, Taurul Alb şi Prinţul Lewyn, *Ser* Oswell Whent cu umorul lui negru, zelosul *Ser* Darry, Simeon Toyne cu Frăţia Pădurii Regelui, bătrânul Summer Crakehall. *Şi eu, băiatul care am fost… mă întreb când am murit? Când am îmbrăcat mantia albă? Când am despicat beregata lui Aerys?* Băiatul acela dorise să fie *Ser* Arthur Dayne, dar, în schimb, devenise la un moment dat Cavalerul Zâmbitor.

Când auzi uşa deschizându-se, închise Cartea Albă şi se ridică să-i întâmpine pe Fraţii Juraţi. *Ser* Osmund Kettleblack sosi primul. Îi zâmbi larg lui Jaime, ca şi cum ar fi fost vechi tovarăşi de arme.

— *Ser* Jaime, spuse el, dacă ai fi arătat aşa în seara aceea, te-aş fi recunoscut pe dată.

— Oare? Jaime se îndoia. Servitorii îl îmbăiaseră, îl bărbieriseră şi îi periaseră părul. Când s-a uitat în oglindă, nu l-a mai văzut pe bărbatul care traversase ţinuturile riverane cu Brienne… dar nici pe el nu s-a văzut. Avea obrajii supţi şi scofâlciţi şi cearcăne la ochi. *Arăt ca un bătrân.* Stai lângă scaunul tău, *ser*.

Kettleblack se conformă. Ceilalţi Fraţi Juraţi sosiră unul după altul.

— Cavaleri, rosti Jaime pe un ton ceremonios, după ce se adunară cu toţii. Cine-l păzeşte pe rege?

— Fraţii mei, *Ser* Osney şi *Ser* Osfryd, răspunse Osmund.

— Şi fratele meu, *Ser* Garlan, adăugă Cavalerul Florilor.

— Va fi în siguranţă?

— Da, lordul meu.

— Luaţi loc, atunci.

Erau vorbe rituale. Înainte ca întâlnirea celor şapte să poată începe, trebuia asigurată protecţia regelui.

Ser Boros şi *Ser* Meryn se aşezară la dreapta lui Jaime, lăsând între ei scaunul gol al lui *Ser* Arys Oakeheart, care era plecat la Dorne. *Ser* Osmund, *Ser* Balon şi *Ser* Loras îşi ocupară locurile, în stânga. *Vechiul şi noul.* Jaime se întreba dacă asta însemna ceva. Existaseră vremuri în istoria sa când Garda Regală fusese scindată, mai cu seamă şi cu mai multă înverşunare în perioada Dansului Dragonilor. Trebuia să se teamă şi el de asta?

I se părea ciudat să stea pe scaunul Lordului Comandant, unde şezuse atâţia ani Barristan cel Viteaz. *Şi încă şi mai ciudat să stau aici infirm.* Cu toate acestea, era locul lui, iar acum Garda Regală îi aparţinea. *Cei şapte ai lui Tommen.*

Jaime îi avusese tovarăşi pe Meryn Trant şi pe Boros Blount ani de zile. Erau luptători destul de buni, însă Trant era viclean şi crud, iar Blount, un sac de ifose. *Ser* Balon Swann era mai potrivit pentru mantia sa şi, desigur, Cavalerul Florilor era aşa cum trebuia să fie un cavaler. Cel de-al cincilea om era pentru el un necunoscut, acest Osmund Kettleblack.

Se întreba ce ar avea de spus despre ei *Ser* Arthur Dayne. *„Cum a ajuns Garda să decadă într-atât?” probabil, sau „A fost mâna mea”, iar eu ar trebui să răspund: „Eu am deschis uşa şi n-am făcut nimic atunci când au început să pătrundă paraziţii.”*

— Regele e mort, începu Jaime. Fiul surorii mele, un băiat de treisprezece ani, ucis la propria nuntă, în propriul său castel. Toţi cinci aţi fost de faţă. Toţi cinci îl *păzeaţi.* Şi totuşi, e mort. Aşteptă să vadă ce aveau de spus, dar nici unul dintre ei nu-şi drese măcar glasul. *Băiatul Tyrell e furios şi Balon Swann ruşinat,* constată el. Din partea celorlalţi trei, Jaime nu simţea decât indiferenţă. Fratele meu a făcut asta? îi întrebă el fără ocolişuri. Tyrion mi-a otrăvit nepotul?

Ser Balon se foi stânjenit în scaun. *Ser* Boros îşi strânse pumnul. *Ser* Osmund ridică apatic din umeri. Cel care, într-un târziu, răspunse fu Meryn Trant:

— Tyrion a umplut cu vin potirul lui Joffrey. Probabil că atunci a strecurat otrava.

— Eşti sigur că vinul a fost otrăvit?

— Ce altceva? făcu *Ser* Boros Blount. Pezevenghiul a golit drojdiile pe podea. De ce, dacă nu ca să verse vinul care i-ar fi putut dovedi vinovăţia?

— Ştia că vinul era otrăvit, întări *Ser* Meryn.

Ser Balon Swann se încruntă.

— Pezevenghiul n-a fost singur pe dais. Departe de aşa ceva. La ora aceea, era plin de oameni care stăteau în picioare şi mişunau de colo-colo, schimbând locurile între ei, strecurându-se către privată, servitorii intrau şi ieşeau… iar regele şi regina tocmai tăiaseră plăcinta de nuntă, toţi ochii erau asupra lor şi asupra acelor porumbei blestemaţi. Nimeni nu se uita la cupa de vin.

— Cine mai era pe dais? întrebă Jaime.

Ser Meryn răspunse:

— Familia regelui, familia miresei, Marele Maester Pycelle, Înaltul Septon…

— Iată-ţi criminalul, sugeră *Ser* Osmund Kettleblack, cu un zâmbet viclean. Mult prea evlavios, bătrânul! Mie nu mi-a plăcut niciodată. Râse.

— Nu, răspunse Cavalerul Florilor, fără să zâmbească. Sansa Stark l-a otrăvit. Uitaţi cu toţii că sora mea a băut din acelaşi potir. Sansa Stark era singura persoană din sală care ar fi avut motive să vrea moartea lui Margaery şi, în acelaşi timp, a regelui. Otrăvind potirul de nuntă, putea spera să-i omoare pe amândoi. Şi de ce să fi fugit după aceea, dacă nu fiindcă era vinovată?

E logic ce spune. S-ar putea ca Tyrion să fie nevinovat. Dar nimeni nu reuşise s-o găsească pe fată. Poate că Jaime ar trebui să se ocupe de asta personal. Pentru început, ar fi bine să afle cum a ieşit din castel. *Varys ar trebui să ştie câte ceva.* Nimeni nu cunoştea Fortăreaţa Roşie mai bine ca eunucul.

Dar asta mai putea aştepta. În momentul de faţă, Jaime avea treburi mai presante.

„Zici că eşti Lord Comandant al Gărzii Regale”, îi spusese tatăl său. „Du-te şi fă-ţi datoria.”

Cei cinci nu erau fraţii pe care i-ar fi ales el, dar erau fraţii pe care îi avea. Sosise momentul să-i ia în primire.

— Oricine a făcut-o, Joffrey e mort şi Tronul de Fier îi aparţine acum lui Tommen. Am de gând să-l văd pe tron până când îi încărunţeşte părul de pe cap şi îi cad dinţii din gură. Şi asta nu de la otravă. Jaime se întoarse către *Ser* Boros Blount. Bărbatul se îngrăşase în ultimii ani, dar avea oase destul de zdravene ca să-i poarte greutatea.

— *Ser* Boros, arăţi ca unul căruia îi place mâncarea. De aici

înainte vei gusta tot ce mănâncă sau bea Tommen.

Ser Osmund Kettleblack râse zgomotos, iar Cavalerul Florilor zâmbi, dar *Ser* Boros se făcu roşu ca racul.

— Nu sunt degustător, sunt cavaler al Gărzii Regale!

— Da, din păcate. Cersei n-ar fi trebuit să-l dezbrace pe *Ser* Boros de mantia albă, dar tatăl lor nu făcuse decât să întregească ruşinea, dându-i-o înapoi. Sora mea mi-a spus cât de repede l-ai predat pe nepotul meu mercenarilor lui Tyrion. Nădăjduiesc că morcovii şi mazărea ţi se vor părea mai puţin ameninţătoare. Când fraţii tăi juraţi se vor antrena în curte cu sabia şi scutul, tu te poţi antrena cu lingura şi strachina. Lui Tommen îi plac la nebunie plăcintele cu mere. Ai grijă să nu le şterpelească vreun mercenar.

— Tu-mi vorbeşti mie aşa? *Tu?*

— Ar fi trebuit să mori înainte să-i laşi să-l ia pe Tommen.

— Cum ai murit tu apărându-l pe Aerys, *ser*? *Ser* Boros se ridică în picioare clătinându-se şi apucă mânerul sabiei. N-o s-o fac... n-o să îndur una ca asta. Tu ar trebui să fii degustătorul, pare-mi-se. La ce altceva e bun un schilod?

Jaime zâmbi.

— Ai dreptate. Sunt la fel de nepotrivit să-l păzesc pe rege ca tine. Aşa că scoate sabia cu care te fuduleşti şi vom vedea cum se descurcă cele două mâini ale tale împotriva uneia singure, a mea. La sfârşit, unul dintre noi va fi mort, iar Garda Regelui va avea de câştigat. Jaime se ridică. Sau, dacă preferi, te poţi întoarce la îndatoririle tale.

— *Hah! Ser* Boros horcăi şi scuipă o flegmă verde la picioarele lui Jaime, apoi se îndepărtă, cu sabia rămasă în teacă.

E laş şi asta e bine. Deşi *Ser* Boros era gras, îmbătrânea şi nu se remarcase niciodată, l-ar fi putut face fărâme. *Dar Boros nu ştie asta şi nici ceilalţi nu trebuie să afle. De bărbatul care am fost se temeau, de cel ce sunt le-ar fi milă.*

Jaime se aşeză la loc şi se întoarse către Kettleblack:

— *Ser* Osmund, nu te cunosc. Mi se pare ciudat. Am luptat în turniruri, întreceri şi bătălii pe tot cuprinsul Celor Şapte Regate. Cunosc fiecare cavaler rătăcitor, fiecare călăreţ liber şi fiecare scutier ridicat în rang, mai mult sau mai puţin iscusit, care a încercat vreodată să rupă o lance în arene. Cum se face, aşadar, că de tine n-am auzit, *Ser* Osmund?

— N-aş putea să spun, lordul meu. *Ser* Osmund avea un zâmbet larg pe faţă, de parcă el şi Jaime ar fi fost vechi tovarăşi

de arme care jucau o şaradă. Dar sunt soldat, nu cavaler de turnir.

— Unde ai luptat, înainte să te găsească sora mea?

— Ici şi colo, lordul meu.

— Am fost la sud, în Oraşul Vechi, şi la nord, la Winterfell. Am fost în vest, la Lannisport, şi în est, la Debarcaderul Regelui. Dar n-am fost niciodată la Ici şi nici la Colo. În lipsa degetului, Jaime arătă cu ciotul către nasul coroiat al lui *Ser* Osmund. Te mai întreb încă o dată: *Unde ai luptat?*

— La Treptele de Piatră. Puţin în Ţinuturile Discordiei. Acolo se duc mereu războaie. Am fost alături de Vitejii Bărbaţi. Am luptat pentru Lys şi o vreme pentru Tyrosh.

Ai luptat pentru cine te-a plătit.

— Cum ai ajuns cavaler?

— Pe un câmp de luptă.

— Cine te-a ridicat în rang?

— *Ser* Robert… Stone. E mort acum, lordul meu.

— Negreşit. *Ser* Robert Stone putea să fi fost vreun bastard din Vale, care-şi vânduse sabia în Ţinuturile Discordiei. Pe de altă parte, putea fi doar un nume plăsmuit de *Ser* Osmund, din numele unui rege mort şi al unui castel. *Ce-a avut Cersei în cap când i-a dat ăstuia mantia albă?*

Măcar Kettleblack ştia, probabil, să mânuiască sabia şi scutul. Mercenarii erau rareori cei mai onorabili dintre oameni, dar trebuia să fie iscusiţi ca să rămână în viaţă.

— Prea bine, *ser*, spuse Jaime. Poţi pleca.

Rânjetul bărbatului reveni. Plecă ţanţoş.

— *Ser* Meryn. Jaime îi zâmbi cavalerului ursuz, cu părul ruginiu şi ochi încercănaţi. Am auzit spunându-se că Joffrey se folosea de tine ca s-o pedepsească pe Sansa Stark. Întoarse Cartea Albă cu o singură mână. Uite, arată-mi unde scrie în jurămintele noastre că trebuie să batem femeile şi copiii.

— Am făcut ce mi-a poruncit Înălţimea Sa. Jurăm să ne supunem.

— De azi înainte o să-ţi temperezi supunerea. Sora mea este Regină Regentă. Tatăl meu e Mâna Regelui. Eu sunt Lord Comandant al Gărzii Regale. Ascultă-ne pe noi. Pe nimeni altcineva.

Chipul lui *Ser* Meryn căpătă un aer îndârjit.

— Ne ceri să nu ne supunem regelui?

— Regele are opt ani. Prima noastră îndatorire este să-l

apărăm, inclusiv de el însuşi. Foloseşte-ţi tărtăcuţa aia urâtă pe care o porţi sub coif. Dacă Tommen vrea să-i pui şaua pe cal, ascultă-l. Dacă îţi spune să omori calul, vino la mine.

— Da. Cum porunceşti, lordul meu.

— Liber. În timp ce *Ser* Meryn se îndepărta, Jaime se întoarse către *Ser* Balon Swann: *Ser* Balon, te-am urmărit mânuind suliţa de nenumărate ori şi am luptat alături de tine sau împotriva ta în turniruri. Am auzit că ţi-ai dovedit vitejia de o sută de ori în Bătălia de la Apa Neagră. Garda Regală e onorată de prezenţa ta.

— Onoarea e de partea mea. *Ser* Balon părea obosit.

— Vreau să-ţi pun o singură întrebare. Ne-ai slujit cu devotament, este adevărat... dar Varys îmi spune că fratele tău i s-a alăturat lui Renly şi apoi lui Stannis, în vreme ce nobilul tău tată a ales să nu-şi adune oştirile, rămânând în spatele zidurilor Coifului de Piatră pe tot parcursul bătăliei.

— Tatăl meu e un om bătrân, lordul meu. Trecut de patruzeci de ani. Pentru el, vremea războaielor a trecut.

— Şi fratele tău?

— Donnel a fost rănit în bătălie şi i s-a predat lui *Ser* Elwood Harte. După aceea a fost răscumpărat şi i-a jurat credinţă Regelui Joffrey, ca mulţi alţi prizonieri.

— Într-adevăr, remarcă Jaime. Dar, oricum... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... cum de i-a omis pe Balon Greyjoy şi Robb Stark? Ar fi putut să fie primul om din regat care a jurat credinţă în faţa tuturor celor şase regi.

Stânjeneala lui *Ser* Balon era evidentă.

— Donnel a greşit, dar acum este omul lui Tommen. Ai cuvântul meu.

— Nu *Ser* Donnel cel Statornic mă preocupă. Ci tu! Jaime se aplecă: Ce ai face dacă *Ser* Donnel şi-ar da sabia unui alt uzurpator şi ar năvăli într-o zi în sala tronului? Unde te-ai afla tu, înveşmântat în alb din cap până-n picioare, între rege şi fratele tău? Ce ai face?

— Eu... Lordul meu, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mie mi s-a întâmplat, spuse Jaime. Swann îşi şterse fruntea cu mâneca tunicii sale albe. N-ai nici un răspuns?

— Lordul meu. *Ser* Balon îşi îndreptă spatele. Pe sabia şi pe onoarea mea, pe numele tatălui meu, jur... n-am să fac ceea ce ai făcut tu.

Jaime râse.

— Bine, întoarce-te la îndatoririle tale… şi spune-i lui *Ser* Donnel să îşi prindă o giruetă la scut.

Şi pe urmă rămase singur cu Cavalerul Florilor.

Suplu ca o sabie, sprinten şi vioi, *Ser* Loras Tyrell purta o tunică imaculată de pânză, pantaloni albi de lână, o cingătoare aurie şi o mantie frumoasă de mătase pe umeri, prinsă cu un trandafir auriu. Părul îi cădea în bucle castanii, mătăsoase, avea ochii căprui, strălucind de insolenţă. *Are impresia că e într-un turnir şi că tocmai i-a venit rândul.*

— Şaptesprezece ani şi deja cavaler al Gărzii Regale, remarcă Jaime. Trebuie să fii mândru. Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, a avut tot şaptesprezece ani când a fost numit. Ştiai asta?

— Da, lordul meu.

— Şi ştiai că eu am avut *cincisprezece?*

— Şi asta, lordul meu. Zâmbi.

Lui Jaime nu-i plăcea defel zâmbetul acela.

— Am fost mai bun decât tine, *Ser* Loras. Am fost mai voinic şi mai puternic şi mai iute.

— Iar acum eşti mai bătrân, spuse băiatul. Lordul meu.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *E prea absurd. Tyrion ar râde fără milă de mine dacă m-ar putea auzi în clipa asta, luându-mă la întrecere cu un băieţandru ca el.*

— Mai bătrân şi mai înţelept, *ser*. Ai avea ce să înveţi de la mine.

— Aşa cum ai învăţat tu de la *Ser* Boros şi *Ser* Meryn.

Săgeata aceea lovi prea aproape de ţintă.

— Am învăţat de la Bivolul Alb şi de la Barristan cel Viteaz, izbucni Jaime. Am învăţat de la *Ser* Arthur Dayne, Sabia Dimineţii, care v-ar fi putut omorî pe toţi cinci cu mâna stângă, în timp ce se ajuta cu dreapta să urineze. Am învăţat de la Prinţul Lewyn din Dorne, de la *Ser* Oswell Whent şi *Ser* Jonothor Darry, oameni destoinici cu toţii.

— Oameni morţi cu toţii.

E ca mine, îşi dădu seama Jaime. *Îmi vorbesc mie însumi, aşa cum eram, plin de aroganţă şi cavalerism găunos. Aşa se întâmplă dacă eşti prea bun prea devreme.*

Ca într-un duel, uneori era cel mai bine să încerci o altă tactică.

— Se zice că ai luptat remarcabil în bătălie… aproape la fel de bine ca năluca lui Renly de lângă tine. Un Frate Jurat nu are secrete faţă de Lordul lui Comandant. Spune-mi, *ser*, cine purta

armura lui Renly?

În primul moment, Loras Tyrell lăsă impresia că e pe cale să refuze, dar în cele din urmă îşi aminti de jurămintele sale.

— Fratele meu, răspunse el ursuz. Renly era mai înalt decât mine şi mai lat în piept. Armura lui îmi era prea mare, dar lui Garlan îi venea tocmai bine.

— Şi a cui a fost ideea acestei mascarade, a ta sau a lui?

— Lordul Degeţel a sugerat-o. Spunea că îi va înspăimânta pe oştenii ignoranţi ai lui Stannis.

— Şi aşa a fost. *Şi pe unii cavaleri şi lorzi mărunţi.* Ei, bine, le-aţi oferit cântăreţilor subiect de inspiraţie. Cred că asta nu e de condamnat. Cu Renly ce aţi făcut?

— L-am îngropat cu mâinile mele, într-un loc pe care mi l-a arătat chiar el când eram scutier la Capătul Furtunii. Nimeni nu-l va găsi vreodată acolo, să-i tulbure somnul. Îl privi pe Jaime sfidător: O să-l apăr pe Regele Tommen cu toată puterea mea, ţi-o jur. O să-mi dau viaţa pentru el, dacă va fi nevoie. Dar nu-l voi trăda niciodată pe Renly, nici cu vorba, nici cu fapta. El a fost regele care ar fi trebuit să fie. A fost cel mai bun dintre ei.

Poate cel mai bine îmbrăcat, gândi Jaime, dar de data aceasta nu spuse nimic. Aroganţa lui *Ser* Loras dispăruse în clipa în care începuse să vorbească despre Renly. *A răspuns cinstit. E mândru şi recalcitrant şi plin de ifose, dar nu e prefăcut. Nu încă.*

— Cum spui tu. Încă un lucru şi te poţi întoarce la treburile tale.

— Da, lordul meu?

— Brienne de Tarth e şi acum închisă în turn.

Gura băiatului se încleşta.

— O celulă neagră ar fi mai potrivită.

— Eşti sigur că asta merită?

— Merită moartea. I-am spus lui Renly că o femeie nu are ce căuta în Garda Curcubeului. A câştigat turnirul printr-un şiretlic.

— Parcă-mi amintesc de un alt cavaler căruia îi plăceau şiretlicurile. A călărit o dată pe o iapă în călduri împotriva unui inamic călare pe un armăsar nărăvaş. Ce fel de şiretlic a folosit Brienne?

Ser Loras roşi.

— A făcut un salt… Nu contează. A câştigat, îi recunosc acest merit. Înălţimea Sa i-a aşezat o mantie curcubeu pe umeri. Iar ea l-a ucis. Sau l-a lăsat să moară.

— E o mare diferenţă. *Diferenţa dintre crima mea şi ruşinea lui*

Boros Blount.

— A jurat să-l apere. *Ser* Emmon Cuy, *Ser* Robar Royce, *Ser* Parmen Crane au jurat şi ei. Cum a putut cineva să se apropie de el, cu ea în cort şi ceilalţi afară? Dacă nu cumva au fost complici.

— Aţi fost cinci la nunta lui Joffrey, sublinie Jaime. Cum a putut să moară? Dacă nu cumva aţi fost complici.

Ser Loras îşi îndreptă spatele, băţos.

— N-am avut ce să facem.

— Fătuca zice acelaşi lucru. Plânge după Renly, ca tine, te asigur. Eu nu am plâns niciodată după Aerys. Brienne este urâtă şi încăpăţânată ca un catâr. Dar nu e destul de isteaţă ca să fie mincinoasă. Şi e devotată până la absurd. A jurat că mă va aduce la Debarcaderul Regelui şi iată-mă aici. Mâna asta pe care am pierdut-o… ei, bine, a fost vina mea, în egală măsură. Având în vedere tot ce a făcut pentru mine, n-am nici o îndoială că ar fi luptat pentru Renly, dacă ar fi avut cu cine. Dar cu o umbră? Jaime îşi scutură capul. Scoate sabia, *Ser* Loras. Arată-mi cum te-ai lupta cu o umbră. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ser Loras nu se clinti.

— A fugit, spuse el. Împreună cu Catelyn Stark. L-au lăsat într-o baltă de sânge şi au fugit. De ce ar fi făcut-o, dacă nu erau vinovate? Privea ţintă masa. Renly mi-a dat comanda avangărzii. Altfel, l-aş fi ajutat eu să-şi îmbrace armura. Adesea îmi încredinţa mie această sarcină. Ne-am… ne-am rugat împreună în seara aceea. L-am lăsat cu ea. *Ser* Parmen şi *Ser* Emmon îi păzeau cortul, iar *Ser* Robar Royce era şi el acolo. *Ser* Emmon a jurat că Brienne a… deşi…

— Da? îl îndemnă Jaime, simţindu-i îndoiala.

— Grumăjerul era tăiat cu totul. O singură lovitură, printr-un grumăjer de oţel. Armura lui Renly era cea mai bună, din cel mai tare oţel. Cum a putut Brienne să facă asta? Am încercat şi eu şi n-am reuşit. E înfiorător de puternică pentru o femeie, dar până şi Muntele ar fi avut nevoie de un topor greu. Şi de ce să-l îmbrace cu armura şi *apoi* să-i taie gâtul? Îi aruncă lui Jaime o privire nedumerită. Dar, dacă nu ea… cum să fi fost o *umbră?*

— Întreab-o pe ea. Jaime luase o decizie. Du-te în celula ei. Pune-i întrebările care te frământă şi ascultă-i răspunsurile. Dacă vei rămâne convins că ea l-a omorât pe Lordul Renly, voi avea grijă să dea socoteală. Alegerea va fi a ta. Acuz-o sau eliberează-o. Nu-ţi cer decât s-o judeci drept, pe onoarea ta de cavaler.

Ser Loras se ridică în picioare.

— Aşa voi face. Pe onoarea mea de cavaler.

— Am terminat, atunci.

Mai tânărul bărbat porni spre uşă. Dar în dreptul ei, se întoarse:

— Renly o considera ridicolă. O femeie în zale, dându-se drept cavaler.

— Dacă ar fi văzut-o vreodată în satin roz şi dantelă myrisheză, nu s-ar mai fi plâns.

— L-am întrebat de ce o ţinea aproape, dacă o considera atât de grotescă. Mi-a răspuns că toţi ceilalţi cavaleri voiau câte ceva de la el, castele, onoruri sau bogăţii, dar că Brienne nu voia decât să-şi dea viaţa pentru el. Când l-am văzut plin de sânge, ea dispărută şi cei trei neatinşi… dacă ea e nevinovată, atunci *Ser* Robar şi Emmon… Îi era greu să rostească vorbele.

Jaime nu se gândise nici o clipă la asta.

— Şi eu aş fi făcut ca tine, ser. Minciuna veni uşor, dar *Ser* Loras păru recunoscător pentru ea.

După ce plecă, Lordul Comandant rămase singur în camera albă, dus pe gânduri. Cavalerul Florilor fusese atât de înnebunit de durere la moartea lui Renly încât omorâse doi dintre Fraţii Juraţi, dar lui Jaime nu-i trecuse prin minte să facă acelaşi lucru cu cei cinci care nu reuşiseră să-l apere pe Joffrey. *Era fiul meu, fiul meu neştiut… Ce sunt eu, dacă nu ridic mâna care mi-a mai rămas ca să răzbun propriul meu sânge, propria mea sămânţă?* Ar trebui să-l omoare măcar pe *Ser* Boros, doar ca să scape de el.

Îşi privi ciotul şi se strâmbă. *Trebuie să fac ceva în privinţa asta.* Dacă răposatul *Ser* Jacelyn a putut să poarte o mână de fier, el ar trebui să aibă una de aur. *Poate că lui Cersei i-ar plăcea. O mână de aur, să-i mângâie părul de aur şi s-o strângă cu putere la piept.*

Dar mâna mai putea aştepta. Prima dată trebuia să se ocupe de alte treburi. Avea alte datorii de plătit.

SANSA

Scara care urca pe teugă era abruptă şi şubredă, aşa că Sansa acceptă mâna lui Lothor Brune. *Ser Lothor,* trebui să-şi reamintească. Fusese ridicat la rangul de cavaler, pentru vitejia de care dăduse dovadă în Bătălia de la Apa Neagră. Deşi un cavaler adevărat n-ar purta pantalonii aceia maro, peticiţi, nici cizmele scâlciate şi nici acel pieptar de piele crăpată, cu pete de apă. Un bărbat cu faţa pătrată, nasul turtit şi un smoc de păr cărunt, dezlânat, Brune vorbea rareori. *Dar e mai puternic decât pare.* Îşi dădea seama după uşurinţa cu care o ridicase, ca pe un fulg.

Dincolo de prora *Regelui Merlan* se întindea un ţărm pustiu şi stâncos, bătut de vânturi, lipsit de vegetaţie şi neprimitor. Chiar şi aşa, era o privelişte bine-venită. Îşi croiau de multă vreme drum spre uscat. Ultima furtună îi aruncase departe de orice fâşie de pământ şi spulberase valurile peste marginile galerei cu atâta putere încât Sansa fusese convinsă că aveau să se înece cu toţii. Îl auzise pe bătrânul Oswell spunând că doi oameni fuseseră măturaţi peste bord şi un altul căzuse de pe catarg şi-şi frânsese gâtul.

Sansa îndrăznise foarte rar să iasă pe punte. Mica ei cabină era umedă şi rece, dar fusese bolnavă aproape tot drumul... bolnavă de spaimă, bolnavă de febră sau de rău de mare... nu putea să ţină nimic în stomac şi somnul îi venea greu. Ori de câte ori închidea ochii, îl vedea pe Joffrey trăgându-se de guler, zgâriindu-şi pielea netedă a gâtului, murind cu fărâmituri de plăcintă pe buze şi pete de vin pe tunică. Iar vântul care şuiera printre saule îi amintea de sunetul ţiuit pe care îl scosese Joffrey încercând să tragă aer în piept. Uneori îl visa şi pe Tyrion.

— N-a făcut nimic, i-a spus ea odată lui Degeţel, când a vizitat-o în cabină, să vadă dacă se simte mai bine.

— Nu l-a ucis pe Joffrey, e adevărat, dar mâinile piticului sunt departe de a fi curate. A mai avut o soţie înaintea ta, ştiai asta?

— Mi-a spus.

— Şi ţi-a spus că, după ce s-a plictisit de ea, le-a dat-o cadou străjerilor tatălui său? Cu timpul, poate că ar fi făcut acelaşi lucru şi cu tine. N-are rost să verşi nici o lacrimă pentru Pezevenghi, doamna mea.

Vântul îi trecea degete de sare prin păr şi Sansa tremura. Chiar şi atât de aproape de mal, tangajul corăbiei îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie disperată de o baie şi de haine curate. *Arăt, probabil, ca un cadavru şi miros a vomă.*

Lordul Petyr veni sus, lângă ea, vesel ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa. Aerul sărat e înviorător, nu ţi se pare? Întotdeauna îmi face poftă de mâncare. O cuprinse prieteneşte pe după umeri. Te simţi bine? Eşti palidă.

— E doar stomacul. Răul de mare.

— Niţel vin ţi-ar face bine. O să-ţi dăm o cupă, îndată ce ajungem la ţărm. Petyr arătă către un vechi turn de cremene, profilat pe cerul cenuşiu şi mohorât, cocoţat pe o stâncă biciuită de talazuri. Încântător, nu-i aşa? Mă tem că nu putem ancora în siguranţă nicăieri. O să ne ducem la mal cu barca.

— Aici? Sansa nu voia să debarce acolo. Degetele erau un loc sinistru, aşa auzise, şi turnuleţul acela avea un aer pustiu şi deprimant. N-aş putea să rămân pe corabie până când mergem la Portul Alb?

— De aici, *Regele* coteşte spre est, către Braavos. Fără noi.

— Dar… lordul meu, ai spus… ai spus că mergem acasă.

— Şi iat-o acolo, aşa nenorocită cum o vezi. Casa mea străveche. Mă tem că n-are nici un nume. Reşedinţa unui mare lord ar trebui să poarte un nume, nu eşti de acord? Winterfell, Eyrie, Riverrun, acelea sunt *castele.* Acum sunt Lord de Harrenhal. Sună bine. Dar ce am fost înainte? Lord de Căcărează de Oaie şi Stăpân al Dreadfortului? Lipseşte un ceva anume. Ochii săi gri-verzui o priviră cu inocenţă. Pari nedumerită. Credeai că mergem la Winterfell, draga mea? Winterfellul a fost cucerit, pârjolit şi prădat. Toţi cei pe care i-ai cunoscut şi i-ai iubit sunt morţi. Puţinii oameni ai Nordului care nu au căzut în mâna oamenilor de fier se războiesc între ei. Până şi Zidul e sub asediu. Winterfellul a fost casa copilăriei tale, Sansa, dar nu mai eşti un copil. Eşti femeie în toată firea şi trebuie să ai propriul tău cămin.

— Dar nu aici, spuse ea îngrozită. Arată atât de…

— … mic şi mohorât şi sărăcăcios? E toate astea şi nici măcar atât. Degetele sunt un loc încântător, dacă se întâmplă să fii o piatră. Dar, nu te teme, n-o să stăm mai mult de două săptămâni. Bănuiesc că mătuşa ta a pornit deja să ne întâlnească. Zâmbi. Lady Lysa şi cu mine ne vom căsători.

— Vă căsătoriţi? Sansa era năucită. Tu şi mătuşa mea?

— Lordul de Harrenhal şi Doamna de Eyrie.

Spuneai că o iubeşti pe mama. Dar, desigur, Lady Catelyn era moartă şi, chiar dacă îl iubise în taină pe Lordul Petyr şi îi dăruise fecioria, acum nu mai conta.

— Eşti atât de tăcută, doamna mea, remarcă Petyr. Eram convins că vei dori să mă feliciţi. E lucru mare ca un băiat născut stăpân peste pietre şi căcăreze de oaie să se însoare cu fiica lui Hoster Tully şi văduva lui Jon Arryn.

— Eu... mă rog să aveţi ani lungi împreună şi mulţi copii şi să fiţi foarte fericiţi unul alături de celălalt. Trecuseră ani de când o văzuse ultima oară pe sora mamei sale. *Va fi bună cu mine, de dragul mamei, cu siguranţă. E de un sânge cu mine.* Şi Valea lui Arryn era frumoasă, aşa spuneau toate cântecele. Poate că nu va fi atât de îngrozitor să rămână acolo o vreme.

Lothor şi bătrânul Oswell vâsliră până la mal. Sansa se cuibări în mantie, la prora, cu gluga trasă pe cap, s-o apere de vânt, întrebându-se ce o aştepta. Câţiva servitori îşi făcură apariţia dinspre turn, ieşindu-le în întâmpinare: o femeie bătrână şi uscăţivă şi una grasă, între două vârste, doi moşnegi cu părul alb şi o fată de doi sau trei ani, cu urcior la un ochi. Când îl recunoscură pe Lordul Petyr, îngenunchează pe pietre.

— Oamenii mei, spuse el. Pe copilă n-o cunosc. Vreun alt bastard al Kellei, presupun. Ea naşte tot la câţiva ani.

Cei doi moşnegi intrară în apă până la coapse, s-o ridice pe Sansa din barcă fără să-şi ude rochia. Oswell şi Lothor îşi croiră drum prin valuri, către ţărm, aşa cum făcu şi Degeţel. O sărută pe bătrână pe obraz şi femeii mai tinere îi zâmbi larg:

— Asta a cui mai e, Kella?

Femeia grăsană râse.

— Nu-ţi pot spune exact, stăpâne. Nu sunt femeia care să refuze pe cineva.

— Şi toţi flăcăii de prin partea locului îţi sunt recunoscători, nu mă-ndoiesc.

— Mă bucur că eşti acasă, stăpâne, zise unul dintre bătrâni. Părea să aibă cel puţin optzeci de ani, dar purta o armură de solzi şi o sabie lungă la şold. Cât timp vei sta în reşedinţă?

— Cât mai puţin posibil, Bryen, nu te teme. E locuibilă acum, după părerea ta?

— Dacă am fi ştiut că vii, am fi aşternut pe jos paie proaspete, stăpâne, zise bătrâna. E aprins un foc de bălegar.

— Nimic nu mă face să mă simt mai *acasă* decât un foc de bălegar. Petyr se întoarse către Sansa: Grisel a fost doica mea,

dar acum se ocupă de castel. Umfred e administratorul meu, iar Bryen… parcă te-am numit căpitan al gărzii ultima oară când am fost aici.

— Aşa e, stăpâne. Ai spus şi că o să mai aduci oameni, dar n-ai făcut-o. Eu şi câinii suntem singurii care stăm de veghe.

— Şi vă descurcaţi foarte bine, sunt sigur. Nimeni n-a fugit cu vreo piatră sau vreo căcărează de oaie, după câte văd. Petyr reveni la femeia grasă: Kella se îngrijeşte de măreţele mele turme. Câte oi am în momentul de faţă, Kella?

Femeia se gândi o clipă:

— Douăzeci şi trei, stăpâne. Au fost douăzeci şi nouă, dar câinii lui Bryen au omorât una şi pe celelalte le-am tăiat şi am pus carnea la sărat.

— Ah, oaie rece în saramură. Chiar că sunt acasă. Când o să mănânc ouă de pescăruş la micul dejun şi supă de alge, n-o să mai am nici o îndoială.

— Dacă vrei, stăpâne, spuse bătrâna Grisel.

Lordul Petyr se strâmbă.

— Haideţi să vedem dacă locuinţa mea arată la fel de jalnic pe cât îmi amintesc. Îi conduse de-a lungul ţărmului, peste pietre alunecoase, acoperite de alge putrezite. La poalele turnului de cremene se plimbau câteva oi, păscând iarba firavă care creştea între ţarcul lor şi grajdul cu acoperiş de paie. Sansa păşea cu grijă, ferindu-se de bobiţele care erau peste tot.

Pe dinăuntru, turnul părea şi mai mic. O scară deschisă de piatră înconjura zidul interior, de la pivniţă până la acoperiş. Fiecare nivel era format dintr-o singură încăpere. Slujitorii dormeau şi îşi duceau traiul în bucătăria de la parter, împărţind spaţiul cu un mastif uriaş vărgat şi câţiva câini ciobăneşti. Deasupra se afla o sală sărăcăcioasă, iar mai sus, dormitorul. Turnul nu avea ferestre, doar găuri de tragere încastrate în zidul exterior, din loc în loc, de-a lungul scării şerpuite. Deasupra şemineului atârnau o sabie ruptă şi un scut sfărâmat din lemn, cu vopseaua crăpată şi scorojită.

Blazonul pictat pe scut îi era necunoscut Sansei: un cap gri de piatră cu ochi învăpăiaţi, pe un fond verzui.

— Scutul bunicului meu, îi explică Petyr, când o văzu privindu-l cu insistenţă. Tatăl lui era născut în Braavos şi a venit în Vale ca mercenar, tocmit de Lordul Corbray, aşa că bunicul, când a fost făcut cavaler, şi-a luat drept blazon capul Titanului.

— E foarte fioros, remarcă Sansa.

— Chiar prea fioros pentru un ins prietenos ca mine, spuse Petyr. Prefer de departe mierla mea.

Owell făcu încă două drumuri în larg, la *Regele Merlan,* să descarce provizii. Printre lucrurile pe care le aduse la mal erau mai multe butoaie cu vin. Petyr îi turnă Sansei o cupă, aşa cum îi promisese.

— Uite, doamna mea, sper că asta o să-ţi liniştească stomacul.

Cu pământul sub picioare, stomacul i se liniştise deja, dar Sansa ridică ascultătoare pocalul cu ambele mâini şi luă o sorbitură. Vinul era foarte bun, un vin vechi, de Arbor, bănuia. Avea gust de stejar, de fructe şi de nopţi fierbinţi de vară. Aromele îi înfloreau în gură, ca bobocii sub soare. Se ruga să-l poată ţine în stomac. Lordul Petyr era atât de amabil şi nu voia să strice totul vomitând pe el.

O cerceta pe deasupra pocalului său, cu ochii lui verzi-cenuşii plini de... Era amuzament sau altceva? Sansa nu era sigură.

— Grisel, o strigă el pe bătrână, adu sus nişte mâncare. Ceva uşor, doamna mea are stomacul deranjat. Nişte fructe, poate. Oswell a adus de pe *Rege* nişte portocale şi nişte rodii.

— Da, stăpâne.

— Aş putea să fac şi o baie? întrebă Sansa.

— Am s-o pun pe Kella să scoată nişte apă, doamna mea.

Sansa mai luă o sorbitură de vin şi încercă să se gândească la o conversaţie politicoasă, dar Lordul Petyr o scuti de efort. După ce Grisel şi ceilalţi servitori plecară, îi spuse:

— Lysa nu va veni singură. Înainte de a sosi, trebuie să stabilim cine eşti.

— Cine...? Nu înţeleg.

— Varys are informatori peste tot. Dacă Sansa Stark va fi văzută în Vale, eunucul va afla cât ai clipi şi asta ar crea nefericite complicaţii. Deocamdată nu eşti în siguranţă să fii Sansa. Aşa că va trebui să le spunem oamenilor Lysei că eşti fiica mea naturală.

— Naturală? Sansa era îngrozită. Adică o bastardă?

— Păi n-ai avea cum să fii copila mea legitimă. N-am fost însurat niciodată, asta se ştie foarte bine. Cum vrei să te cheme?

— Eu... aş putea să port numele mamei mele...

— Catelyn. Puţin prea bătător la ochi... dar numele mamei mele ar merge. Alayne. Îţi place?

— Alayne e un nume frumos. Sansa spera să nu-l uite. Dar n-aş putea fi, să zicem, fiica legitimă a vreunui cavaler din slujba

ta? Poate că a murit vitejeşte pe câmpul de luptă şi…

— N-am nici un cavaler viteaz în slujba mea, Alayne. O asemenea poveste ar atrage întrebări nedorite, aşa cum un cadavru atrage ciorile. Dar e nepoliticos să-ţi vâri nasul în obârşia copiilor nelegitimi ai cuiva. Aşadar, cine eşti?

— Alayne… Stone să fie? Când el încuviinţă, Sansa întrebă: Cine e mama mea?

— Kella.

— Te rog, nu, spuse ea ofensată.

— Glumeam. Mama ta a fost o femeie nobilă din Braavos, fiica unui mare negustor. Ne-am întâlnit în Gulltown, când mă ocupam de port. A murit născându-te pe tine şi te-a lăsat în seama Credinţei. Am câteva cărţi religioase, dacă vrei să te uiţi peste ele. Învaţă să dai citate din ele. Nimic nu descurajează mai mult întrebările nedorite ca un şuvoi de miorlăieli evlavioase. În orice caz, când ai crescut, ai decis că nu vrei să devii preoteasă şi mi-ai scris mie. Atunci am aflat pentru prima oară de existenţa ta. Îşi trecu degetele prin barbă: Crezi că poţi să ţii minte toate astea?

— Sper. Va fi ca şi cum am juca un joc, nu-i aşa?

— Îţi plac jocurile, Alayne?

Trebuia să se obişnuiască încetul cu încetul cu noul nume.

— Jocuri? Eu… presupun că depinde…

Grisel reveni înainte să apuce să spună mai mult, legănând o tavă mare. O aşeză între ei. Erau mere, pere şi rodii, nişte struguri mohorâţi, o imensă portocală roşie. Bătrâna adusese şi o pâine rotundă şi o bucată de unt. Petyr tăie o rodie în două cu pumnalul său, oferindu-i Sansei jumătate.

— Ar trebui să încerci să mănânci, doamna mea.

— Mulţumesc, lordul meu. Seminţele de rodie erau atât de sâcâitoare! Sansa alese o pară şi luă o muşcătură mică şi delicată. Era foarte coaptă. Zeama i se prelinse pe bărbie.

Lordul Petyr scoase o sămânţă de rodie cu vârful pumnalului.

— Trebuie să-ţi fie nespus de dor de tatăl tău, ştiu. Lordul Eddard a fost un om curajos, cinstit şi loial… dar un jucător fără speranţă. Îşi duse sămânţa la gură cu vârful pumnalului. La Debarcaderul Regelui există două feluri de oameni. Jucătorii şi piesele.

— Iar eu am fost o piesă? Sansa se temea de răspuns.

— Da, dar nu te lăsa tulburată de asta. Eşti încă o copilă. Orice bărbat e o piesă la început şi aşa e orice fecioară. Chiar şi cei

care cred că sunt jucători. Mâncă încă o sământă. Cersei, de pildă. Se crede şireată, dar de fapt este extrem de previzibilă. Puterea ei se bizuie pe frumuseţe, obârşie şi bogăţii. Numai prima dintre acestea e cu adevărat a ei şi în curând o va pierde. Îmi va fi milă de ea atunci. Vrea putere, dar nu are habar cum s-o întrebuinţeze atunci când o obţine. Toată lumea vrea ceva, Alayne. Şi, când ştii ce vrea un om, ştii cine este şi cum să-l mânuieşti.

— Aşa cum l-ai mânuit pe *Ser* Dontos să-l otrăvească pe Joffrey? Sansa ajunsese la concluzia că nu putea fi decât Dontos.

Degeţel râse.

— *Ser* Dontos cel Roşu a fost o ploscă de vin cu picioare. Nu i s-ar fi putut încredinţa niciodată o sarcină de asemenea proporţii. Ar fi stricat toată treaba sau m-ar fi trădat. Nu, Dontos nu a avut altceva de făcut decât să te scoată din castel… şi să se asigure că vei purta plasa argintie de păr.

Ametistele negre.

— Dar… dacă nu Dontos, cine? Ai alte… piese?

— Ai putea să răscoleşti tot Debarcaderul Regelui şi n-ai găsi un singur om cu o mierlă cusută pe piept, dar asta nu înseamnă că n-am prieteni. Petyr se duse lângă scări: Oswell, vino aici şi las-o pe Lady Sansa să se uite la tine.

Bătrânul îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu, zâmbind şi făcând plecăciuni. Sansa îl privi şovăielnică.

— Ce ar trebui să văd?

— Îl cunoşti? întrebă Petyr.

— Nu.

— Uită-te mai bine.

Sansa cercetă faţa ridată, tăbăcită, a bătrânului, nasul coroiat, părul alb, mâinile imense, noduroase. Ceva i se părea cunoscut, dar fu nevoită să-şi scuture capul.

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată pe Oswell înainte să ajung în barca lui, sunt sigură.

Oswell rânji, dezvăluind o gură plină de dinţi strâmbi.

— Nu, dar poate că doamna i-a întâlnit pe cei trei fii ai mei.

„Cei trei fii” şi zâmbetul acela…

— *Kettleblack!* Sansa făcu ochii mari. Eşti un Kettleblack.

— Da, doamna mea, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Şi-a ieşit din piele de bucurie. Lordul Petyr îl concedie, fluturându-şi mâna, şi se întoarse la rodia lui, în timp ce Oswell îşi târşâia picioarele pe scări în jos. Spune-mi, Alayne, ce este

mai periculos, un pumnal învârtit de un duşman sau unul ascuns, lipit de spatele tău de cineva pe care nici măcar nu-l vezi?

— Pumnalul ascuns.

— Eşti fată isteaţă. Zâmbi, cu buzele-i subţiri roşii de la seminţele de rodie. Când Pezevenghiul i-a alungat străjerii, regina i-a cerut lui *Ser* Lancel să-i angajeze mercenari. Lancel i-a găsit pe fraţii Kettleblack, ceea ce l-a încântat pe nobilul tău bărbăţel, de vreme ce feciorii erau în slujba lui, prin omul său, Bronn. Petyr chicoti. Însă eu am fost cel care i-am spus lui Oswell să-şi ducă fiii la Debarcaderul Regelui, când am auzit că Bronn caută mercenari. Trei pumnale ascunse, Alayne, acum perfect plasate.

— Aşadar, unul dintre fraţii Kettleblack a pus otrava în cupa lui Joffrey? *Ser* Osmund fusese aproape de rege toată noaptea, îşi amintea.

— Am spus eu asta? Lordul Petyr tăie portocala roşie în două cu pumnalul şi îi întinse Sansei o jumătate. Flăcăii sunt mult prea ipocriţi ca să facă parte dintr-un asemenea plan… iar Osmund a devenit dubios de când a intrat în Garda Regală. Găsesc că mantia aceea albă schimbă oamenii. Chiar şi un om ca el. Îşi ridică bărbia şi stoarse portocala roşie, astfel că sucul îi şiroi în gură. Ador sucul, dar detest degetele lipicioase, se plânse el, ştergându-se pe mâini. Mâini curate, Sansa. Orice faci, ai grijă să ai mâinile curate.

Sansa luă cu lingura nişte suc din jumătatea ei de portocală.

— Dar dacă n-au fost fraţii Kettleblack şi n-a fost *Ser* Dontos… Tu nici măcar nu erai în oraş şi nu se poate să fi fost Tyrion…

— Gata cu ghicitul, draga mea.

Sansa scutură capul.

— Eu nu…

Petyr zâmbi.

— Aş pune prinsoare că în seara aceea, la un moment dat, cineva ţi-a spus că plasa ta de păr e strâmbă şi ţi-a îndreptat-o.

Sansa duse o mână la gură:

— Doar nu vrei să spui… voia să mă ia la Highgarden, să mă mărite cu nepotul ei…

— Gentilul, piosul şi inimosul Willas Tyrell. Fii bucuroasă că ai scăpat, te-ar fi plictisit de moarte. Dar bătrâna nu e plicticoasă, trebuie să recunosc. O fioroasă hoaşcă bătrână nici pe departe atât de plăpândă cum se preface. Când am venit la Highgarden să negociez pentru mâna lui Margaery, l-a lăsat pe nobilul ei fiu

să facă pe grozavul, în timp ce ea punea întrebări ţintite despre caracterul lui Joffrey. L-am ridicat în slăvi, fără doar şi poate… iar în timpul ăsta oamenii mei răspândeau poveşti îngrijorătoare printre slujitorii Tyrellilor. Aşa se joacă jocul. Tot eu am infiltrat ideea ca *Ser* Loras să îmbrace veşmintele albe. Nu am *sugerat-o,* asta ar fi fost prea cusut cu aţă albă. Dar oamenii mei au răspândit poveşti înfiorătoare despre cum gloata l-a omorât pe *Ser* Preston Greenfield şi a violat-o pe Lady Lollys. Şi au strecurat câţiva arginţi armatei de cântăreţi ai lui Tyrell, ca să cânte despre Ryam Redwyne, Serwyn de la Scutul-Oglindă şi Prinţul Aemon Cavalerul Dragon. O harpă poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite. Mace Tyrell chiar a crezut că a fost ideea lui să-l introducă pe *Ser* Loras în Garda Regală, ca parte a contractului de căsătorie. Cine ar fi putut s-o apere mai bine pe fiica lui decât minunatul ei frate? Şi asta îl uşura de misiunea dificilă de a încerca să găsească pământuri şi o mireasă pentru un al treilea fiu, ceea ce nu e niciodată uşor, iar în cazul lui *Ser* Loras era de două ori mai dificil. Una peste alta, Lady Olenna nu avea de gând să-l lase pe Joff să-i facă vreun rău nepreţuitei sale nepoate, dar, spre deosebire de fiul ei, ea şi-a dat seama că dincolo de florile şi gătelile sale, *Ser* Loras era la fel de încrâncenat ca Jaime Lannister. Amestecă-i pe Joffrey, Margaery şi Loras în aceeaşi oală şi vei avea ingredientele pentru o tocană de regicid. Bătrâna a mai înţeles şi altceva. Fiul ei era hotărât s-o facă pe Margaery regină, iar pentru asta avea nevoie de un rege… dar nu avea nevoie de *Joffrey.* Vom avea o altă nuntă în curând, aşteaptă şi o să vezi. Margaery se va mărita cu Tommen. Îşi va păstra coroana regală şi fecioria, chiar dacă ea nu le vrea în mod deosebit nici pe una, nici pe alta, dar ce contează? Marea alianţă a vestului va fi păstrată… pentru o vreme, cel puţin.

Margaery şi Tommen. Sansa nu ştia ce să spună. Îi plăcuse de Margaery Tyrell şi de mica ei bunică tăioasă. Se gândea cu nostalgie la Highgarden, atât de diferit de acest ţărm mohorât, cu grădinile şi muzicanţii lui şi barca de agrement de pe Mander. *Cel puţin aici sunt în siguranţă. Joffrey e mort, nu-mi mai poate face nici un rău, iar acum nu sunt decât o fată bastardă. Alayne Stone n-are nici un soţ şi nici o moştenire.* Şi mătuşa ei va sosi în curând. Lăsase în urmă lungul coşmar al Debarcaderului Regelui şi mascarada ei de căsnicie. Putea să-şi facă aici un nou cămin, întocmai cum spusese Petyr.

Trecură opt zile lungi până când, în sfârşit, sosi Lysa Arryn. În cinci dintre ele plouă, iar Sansa rămase plictisită şi neliniştită lângă foc, alături de câinele bătrân şi orb. Era prea bolnav şi prea ştirb ca să mai facă rondul cu Bryen şi dormea aproape tot timpul, dar când Sansa l-a mângâiat, a scâncit şi i-a lins mâna, şi după aceea au rămas cei mai buni prieteni. Când ploile se domoliră, Petyr o invită la plimbare în jurul domeniului său, ceea ce le luă mai puţin de o jumătate de zi. Avea o mulţime de pietre, întocmai cum spusese. Într-un loc valurile ţâşneau printr-o răsuflătoare, ridicându-se la şapte metri în aer, iar în altă parte cineva cioplise pe un bolovan steaua noilor zei, în şapte colţuri. Petyr spunea că acela era unul dintre locurile unde au debarcat Andalii când au venit peste mare să smulgă Ţinutul Vale din mâinile Primilor Oameni.

Mai departe de ţărm, câteva familii locuiau în colibe de piatră, lângă o baltă de turbă.

— Supuşii mei, spuse Petyr, deşi doar cei mai în vârstă păreau să-l cunoască. Pe pământul lui se afla şi peştera unui pustnic, dar nici urmă de pustnic. E mort acum, dar când eram copil, tatăl meu m-a dus să-l văd. Omul nu se spălase de patruzeci de ani, aşa că îţi poţi închipui cum mirosea, dar se spunea că are darul profeţiei. M-a pipăit puţin şi a spus că voi fi un om mare şi pentru asta tatăl meu i-a dat o ploscă cu vin. Petyr pufni. I-aş fi putut spune şi eu acelaşi lucru pentru o jumătate de cupă.

În cele din urmă, într-o zi cenuşie şi vântoasă, Bryen se întoarse în goană la turn, cu câinii lătrând în urma lui, să anunţe că se apropie călăreţii dinspre sud-est.

— Lysa, preciza Lord Petyr. Vino Alayne, haide să-i întâmpinăm.

Îşi îmbrăcară mantiile şi aşteptară afară. Călăreţii nu erau mai mult de douăzeci, o escortă modestă pentru Doamna de Eyrie. Cu ea călătoreau trei fecioare şi o duzină de cavaleri ai casei, în cămăşi de zale şi platoşe. Adusese şi un septon şi un chipeş cântăreţ, cu un abur de mustaţă şi bucle lungi, nisipii.

Să fie asta mătuşa mea? Lady Lysa era cu doi ani mai tânără decât mama ei, dar această femeie arăta cu zece ani mai bătrână. Cosiţe roşcate, groase, îi cădeau până mai jos de talie, dar sub rochia scumpă de catifea, cu corsajul împodobit cu nestemate, trupul îi era ofilit şi umflat. Faţa îi era rozalie şi vopsită, sânii grei, mâinile şi picioarele groase. Era mai înaltă decât Degeţel şi mai grea, şi nu dădu dovadă de pic de graţie

când descăleca, greoi şi stângaci.

Petyr îngenunche să-i sărute degetele.

— Micul consiliu al regelui m-a numit pe mine să te peţesc şi să te câştig, doamna mea. Crezi că ai putea accepta să-ţi fiu stăpân şi soţ?

Lady Lysa îşi ţuguie buzele şi îl ridică, plantându-i un sărut pe obraz.

— O, cred că aş putea fi lămurită. Chicoti. Ai adus daruri cu care să-mi topeşti inima?

— Pacea regelui.

— O, pace de rahat, ce altceva mi-ai adus?

— Pe fiica mea. Degeţel îi făcu semn Sansei să se apropie. Doamna mea, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe Alayne Stone.

Lady Lysa nu părea prea încântată s-o vadă. Sansa făcu o plecăciune adâncă.

— O bastardă? o auzi pe mătuşa ei spunând. Petyr, n-ai fost cuminte? Cine a fost mama ei?

— Muierea a murit. Sperasem s-o duc pe Alayne la Eyrie.

— Şi ce să mă fac eu cu ea acolo?

— Am câteva idei, răspunse Lordul Petyr. Dar în clipa asta mă interesează mai mult ce aş putea face cu tine, doamna mea.

Toată asprimea se topi de pe chipul rotund şi rozaliu al mătuşii sale şi, pentru o clipă, Sansa avu impresia că va începe să plângă.

— Dragul meu Petyr, mi-a fost aşa de dor de tine, nici nu ştii, n-ai cum să ştii! Yohn Royce a iscat tot felul de necazuri, cerându-mi să-mi adun oştirile şi să merg la război. Iar ceilalţi mişună în jurul meu, Hunter şi Corbray şi *îngrozitorul* Nestor Royce, toţi vor să se însoare cu mine şi să-mi ia fiul sub tutelă, dar nici unul dintre ei nu mă iubeşte cu adevărat. Numai tu, Petyr, te visez de atât timp!

— Şi eu pe tine, doamna mea. Îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o sărută pe gât. Când ne putem căsători?

— Acum, oftă Lysa. Mi-am adus septonul şi un cântăreţ şi mied pentru nuntă.

— Aici? Asta nu-i plăcea. Aş prefera să mă însor cu tine la Eyrie, în faţa întregii tale curţi.

— Curtea mea de rahat. Am aşteptat atât de mult, nu mai suport să aştept nici o clipă. Îl cuprinse cu braţele. În noaptea asta vreau să fiu în patul tău, dragul meu. Vreau să mai facem un copil, un frate pentru Robert sau o dulce surioară.

— Şi eu visez la asta, iubita mea. Însă avem multe de câştigat de pe urma unei nunţi mari, cu toţi cei din Vale…

— Nu. Lysa bătu din picior. Te vreau acum, chiar în noaptea asta. Şi trebuie să te previn, după toţi aceşti ani de linişte şi şoapte, am de gând să *ţip* când mă iubeşti. Am să ţip aşa de tare de o să se audă până în Eyrie.

— Aş putea să te iau în pat acum şi de nevastă mai târziu?

Lady Lysa chicoti ca o fetişcană.

— Oh, Petyr Baelish, mare pungaş mai eşti! Nu, am spus nu. Sunt Doamna de Eyrie şi îţi poruncesc să te însori cu mine în clipa asta.

Petyr ridică din umeri.

— Cum porunceşte doamna mea, atunci. În faţa ta sunt pierdut, ca întotdeauna.

Îşi rostiră jurămintele în decurs de o oră, sub bolta albastră a cerului, în timp ce soarele cobora spre apus. După aceea, sub micul turn de cremene fură aşezate mese de scânduri şi se ospătară cu prepeliţă, vânat şi friptură de mistreţ stropite cu un mied bun şi uşor. Când se furişă întunericul, aprinseră torţe şi cântăreţul Lysei cântă *Jurământul nerostit, Anotimpurile iubirii mele* şi *Două inimi care bat ca una.* Mai mulţi tineri cavaleri o invitară pe Sansa la dans. Mătuşa ei dansă şi ea, cu fustele învolburându-se când Petyr o învârtea în braţe. Miedul şi măritişul o întineriseră pe Lady Lysa. Râdea la orice, atât timp cât îşi ţinea soţul de mână, şi ochii îi străluceau ori de câte ori îl privea.

Când sosi vremea de culcare, cavalerii ei o duseră pe sus în turn, dezbrăcând-o şi strigând glume deocheate. *Tyrion m-a cruţat de asta,* îşi aminti Sansa. N-ar fi fost aşa de rău să fie dezbrăcată pentru un bărbat pe care îl iubea, de prieteni care îi iubeau pe amândoi. *Dar de Joffrey…* Se cutremură.

Mătuşa ei adusese cu ea doar trei femei, aşa că insistară ca Sansa să le ajute să-l dezbrace pe Lordul Petyr şi să-l ducă în patul conjugal. Petyr se predă cu gentileţe şi cu o limbă ascuţită, întorcând replici pe măsură la toate câte i se spuneau. Când ajunseră cu el în turn, dezbrăcat, celelalte femei erau îmbujorate, cu panglicile desfăcute, jachetele răsucite şi fustele şifonate. Dar Degeţel nu făcea decât să-i zâmbească Sansei în timp ce-l duceau în dormitor, unde îl aştepta nobila lui soţie.

Lady Lysa şi Lordul Petyr aveau rezervat dormitorul de la al treilea nivel, dar turnul era mic… şi ţinându-se de cuvânt,

mătuşa ei ţipă. Afară începuse să plouă, iar oaspeţii se îngrămădiseră în sala aflată cu un nivel mai jos, aşa că auziră aproape fiecare cuvânt.

— Petyr, gemea mătuşa ei. Oh, Petyr, Petyr, dragă *Petyr,* oh, oh, oh. Aşa, Petyr, aşa. Eşti al meu. Cântăreţul Doamnei Lysa începu să cânte o versiune deocheată a *Cinei Stăpânei,* dar nici glasul, nici harpa lui nu puteau acoperi strigătele Lysei. Fă-mă mamă, Petyr, fă-mi încă un dulce copilaş. Petyr, Petyr, scumpul meu, scumpul meu *PEEEEEETYR.* Ultimul ei strigăt fu atât de puternic încât câinii începură să latre şi două dintre doamnele mătuşii sale îşi stăpâniră cu greu râsul.

Sansa coborî treptele şi ieşi în noapte. O ploaie măruntă cădea peste rămăşiţele ospăţului, dar aerul avea un miros proaspăt şi curat. Amintirea propriei nopţi a nunţii, alături de Tyrion, o însoţea. *În întuneric, sunt Cavalerul Florilor,* spusese el. *Aş putea să-ţi fiu un soţ bun.* Dar asta nu era decât o altă minciună Lannister. *Ştii, un câine poate să miroasă o minciună,* îi spusese cândva Sandor Clegane. Aproape că îi auzea glasul dogit. *Priveşte în jurul tău şi adulmecă bine. Cu toţii sunt mincinoşi aici, şi fiecare dintre ei e un mincinos mai priceput decât tine.* Se întreba ce se alesese de Câine. Ştia oare că Joffrey fusese omorât? I-ar păsa? Fusese scutul prinţului ani şi ani de zile.

Rămase afară multă vreme. Când, într-un târziu, porni spre patul ei, udă şi înfrigurată, doar lumina palidă a unui foc de turbă licărea în sala întunecată. De sus nu se mai auzea nici un sunet. Tânărul cântăreţ şedea într-un colţ, cântându-şi în surdină un cântec domol. Una dintre slujnicele mătuşii sale se săruta în scaunul Lordului Petyr cu un cavaler, bâjbâind frenetic unul pe sub hainele celuilalt. Mai mulţi bărbaţi adormiseră, beţi, iar unul dintre ei se manifesta zgomotos în privată. Sansa găsi bătrânul câine orb al lui Bryen în micul ei alcov de sub scări şi se culcă lângă el. Animalul se trezi şi îi linse faţa.

— Câine bătrân şi trist, spuse ea, ciufulindu-i blana.

— Alayne. Cântăreţul mătuşii sale era deasupra ei. Dulce Alayne, sunt eu, Marillion. Te-am văzut venind din ploaie. Noaptea e răcoroasă şi udă, lasă-mă să te încălzesc.

Bătrânul câine îşi înălţă capul şi mârâi, dar cântăreţul îi trase o scatoalcă, făcându-l să se îndepărteze scheunând.

— Marillion? întrebă ea, nesigură. Eşti… bun că te-ai gândit la mine, dar… iartă-mă, te rog. Sunt foarte obosită.

— Şi foarte frumoasă. Toată noaptea ţi-am compus cântece în

mintea mea. Un cântecel pentru ochii tăi, o baladă pentru buze, un duet pentru sâni. Dar nu le voi cânta. Sunt nişte cântece umile, nedemne de o asemenea frumuseţe. Se aşeză pe patul ei şi îi puse o mână pe picior. Lasă-mă, în schimb, să-ţi cânt cu trupul.

Sansa îi simţi răsuflarea.

— Eşti beat.

— Nu mă îmbăt niciodată. Miedul nu face decât să mă înveselească. Sunt în flăcări. Mâna i se strecură în sus, spre coapsă. Şi tu la fel.

— Lasă-mă în pace! Ţi-ai pierdut minţile.

— Îndurare. Cânt cântece de dragoste de ore în şir. Sângele îmi clocoteşte. Şi al tău, ştiu... bastardele sunt înfocate, ca nimeni altele. Mă doreşti?

— Sunt *fecioară,* protestă ea.

— Adevărat? O, Alayne, frumoasa mea fecioară, dă-mi darul purităţii tale! Le vei mulţumi zeilor pentru asta. Am să te fac să cânţi mai tare decât Lady Lysa.

Se smuci, înspăimântată.

— Dacă nu mă laşi, mătu... *tatăl* meu te va spânzura. Lordul Petyr.

— *Degeţel?* Cântăreţul chicoti. Lady Lysa ţine la mine şi sunt favoritul Lordului Robert. Dacă tatăl tău mă insultă, o să-l distrug cu un singur vers. Îi puse mâna pe un sân şi strânse. Hai să te scoatem din hainele astea ude. N-ai vrea să le vezi sfâşiate, ştiu. Haide, scumpă domniţă, ascultă-ţi inima...

Sansa auzi sunetul oţelului pe piele.

— Cântăreţule, zise un glas răguşit, ai face bine să pleci, dacă vrei să mai cânţi vreodată.

Lumina era slabă, dar Sansa zări licărul palid al unui tăiş. Cântăreţul îl văzu şi el.

— Găseşte-ţi altă fetişcană...

Cuţitul scânteie şi Marillion ţipă:

— M-ai tăiat!

— Am să te tai şi mai rău, dacă nu pleci.

Şi cât ai clipi, Marillion se făcu nevăzut. Celălalt rămase, înălţându-se deasupra Sansei, în întuneric.

— Lordul Petyr a zis să am grijă de tine. Era glasul lui Lothor Brune. *Nu al Câinelui, nu. Bineînţeles că trebuie să fie Lothor...*

În noaptea aceea, Sansa abia puse geană pe geană. Se răsuci şi se zvârcoli întocmai cum făcuse pe *Regele Merlan.* Îl visă pe

Joffrey murind, dar în timp ce se zgâria pe gât şi sângele îi şiroia pe degete, văzu cu oroare că era fratele ei, Robb. Şi visă noaptea nunţii ei, ochii lui Tyrion devorând-o, în timp ce se dezbrăca. Numai că în vis Tyrion era mai mare decât în realitate şi, când se urcă în pat, avea doar o cicatrice, pe un obraz. *Vreau să-mi cânţi un cântec,* zise el cu glas hârâit, iar Sansa se trezi şi găsi bătrânul câine orb iarăşi lângă ea.

— Aş vrea să fii Lady, spuse ea.

A doua zi dimineaţă, Grisel urcă în dormitor, să le ducă stăpânului şi stăpânei o tavă cu pâine proaspătă cu unt, miere, fructe şi smântână. Se întoarse spunând că Alayne era chemată. Sansa era încă buimacă de somn şi, în primul moment, nu-şi aminti că ea era Alayne.

Lady Lysa era încă în pat, dar Lordul Petyr era în picioare, îmbrăcat.

— Mătuşa ta vrea să-ţi vorbească, îi spuse el Sansei, trăgându-şi o cizmă. I-am spus cine eşti.

Slavă zeilor.

— Eu… îţi mulţumesc, lordul meu.

Petyr îşi încălţă cealaltă cizmă.

— Mi-a ajuns cât am stat acasă. Plecăm la Eyrie în după-amiaza aceasta. Îşi sărută nobila soţie şi linse o picătură de miere de pe buzele ei, pe urmă porni pe scări în jos.

Sansa rămase la picioarele patului în care mătuşa ei mânca o pară, privind-o cu ochi iscoditori.

— Acum îmi dau seama, spuse Lady Lysa, punând cotorul deoparte. Semeni atât de mult cu Catelyn!

— Eşti bună că spui asta.

— Nu voiam să te flatez. La drept vorbind, semeni prea mult cu Catelyn. Trebuie să facem ceva. Cred că trebuie să te facem brunetă, înainte să te ducem la Eyrie.

Să mă faceţi brunetă?

— Dacă doreşti, mătuşă Lysa.

— Să nu cumva să-mi spui aşa. Nici o vorbă despre prezenţa ta aici nu trebuie să ajungă la Debarcaderul Regelui. N-am de gând să-mi pun fiul în pericol. Ciuguli din colţul unui fagure de miere. Prin grija mea, Ţinutul Vale n-a fost atins de acest război. Recoltele noastre sunt îmbelşugate, munţii ne apără şi Eyrie e de nepătruns. Chiar şi aşa, n-ar fi bine să atragem asupra noastră mânia Lordului Tywin. Lysa lăsă jos fagurele şi îşi linse mierea de pe degete. Petyr spune că ai fost măritată cu Tyrion. *Piticul* ăla

netrebnic?

— M-au obligat să mă mărit cu el. Eu n-am vrut.

— Cum n-am vrut nici eu, spuse mătuşa sa. Jon Arryn nu era pitic, dar era bătrân. Poate că, văzându-mă acum, îţi vine greu să crezi, dar în ziua când m-am măritat, am eclipsat-o până şi pe mama ta. Dar Jon nu dorea decât săbiile tatălui meu în sprijinul preaiubiţilor săi fii. Ar fi trebuit să-l refuz, dar era atât de bătrân! Cât putea să mai trăiască? Jumătate din dinţi îi căzuseră şi răsuflarea îi mirosea a brânză. Nu pot suporta un bărbat care duhneşte. Răsuflarea lui Petyr e mereu proaspătă… Ştii, el a fost primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată. Tata spunea că e de obârşie prea modestă, dar eu am ştiut cât de sus se va ridica. Jon i-a încredinţat colectarea dărilor din Gulltown, ca să-mi facă mie pe plac, dar când Petyr a sporit veniturile de zece ori, nobilul meu soţ şi-a dat seama cât era de deştept şi i-a dat şi alte sarcini, chiar l-a adus la Debarcaderul Regelui, făcându-l maestru vistiernic. Mi-a fost greu să-l văd în fiecare zi şi să fiu măritată cu omul acela bătrân şi rece. Jon îşi făcea *datoria* în dormitor, dar nu-mi putea dărui plăcere, aşa cum nu-mi putea dărui nici copii. Sămânţa îi era bătrână şi slabă. Toţi copiii mei au murit, în afară de Robert. Trei fete şi doi băieţi. Toţi dragii mei copilaşi mureau, dar bătrânul ăla îi dădea înainte, cu răsuflarea lui puturoasă. Aşa că, vezi tu, am suferit şi eu. Lady Lysa trase pe nas. Ştii, nu-i aşa, că biata ta mamă a murit?

— Mi-a spus Tyrion, răspunse Sansa. Mi-a spus că Freyii au omorât-o la Gemeni, împreună cu Robb.

Ochii Lysei se umplură dintr-odată de lacrimi.

— Suntem femei singure acum, tu şi cu mine. Te temi, copilă? Fii curajoasă, n-am s-o părăsesc niciodată pe fiica surorii mele. Ne leagă sângele. Îi făcu semn Sansei să se apropie. Poţi să mă săruţi pe obraz, Alayne.

Ascultătoare, Sansa se apropie şi îngenunche lângă patul ei. Mătuşa ei era învăluită într-un parfum dulce, deşi dincolo de el era un miros acru de lapte. Obrazul ei avea gust de vopsele şi pudră.

Când Sansa făcu un pas înapoi, Lady Lysa o prinse de mână.

— Acum, spune-mi, zise ea aspru. Eşti însărcinată? Adevărul acum, îmi voi da seama dacă minţi.

— Nu, spuse ea, luată prin surprindere.

— *Eşti* femeie în toată firea, nu-i aşa?

— Da. Sansa ştia că acest adevăr nu putea fi tăinuit multă

vreme la Eyrie. Tyrion n-a… niciodată… Simţea roşeaţa năvălindu-i în obraji.

— Piticul era neputincios?

— Nu, era doar… a fost… *Bun?* Nu putea să spună asta, nu aici, nu acestei mătuşi care îl ura atât. El… el avea târfe, doamna mea. Aşa mi-a spus.

— Târfe? Lysa îi eliberă mâna. Bineînţeles că avea. Care femeie s-ar culca pentru altceva decât pentru aur cu o asemenea creatură? Ar fi trebuit să-l omor pe Pezevenghi când a fost sub puterea mea, dar m-a păcălit. E plin de viclenie, piticul. Mercenarul lui l-a ucis pe bunul meu *Ser* Vardis Egen. Catelyn n-ar fi trebuit să-l aducă aici, i-am spus. Şi a mai şi şters-o cu unchiul meu. A fost urât din partea ei. Peştele Negru era Cavalerul Porţii şi, de când ne-a părăsit, clanurile munţilor au devenit foarte îndrăzneţe. Dar Petyr va rezolva toate astea în curând. Am să-l numesc Lord Protector al Ţinutului Vale. Mătuşa ei zâmbi pentru prima oară, aproape cu căldură. Poate că nu arată aşa de puternic şi de înalt ca unii, dar e mai vrednic decât toţi. Ai încredere în el şi fă ce-ţi spune.

— Aşa voi face, mătuşă… doamna mea.

Lady Lysa păru mulţumită de asta.

— L-am cunoscut pe Joffrey. Îl numea pe Robert al meu în fel şi chip şi, o dată, l-a lovit cu o sabie de lemn. Un bărbat îţi va spune că otrava e lipsită de onoare, dar onoarea unei femei e altfel. Mama ne-a zămislit în aşa fel încât să ne apărăm copiii şi singura noastră dezonoare este eşecul. Vei ştii asta, când vei avea un copil.

— Un copil? se miră Sansa, şovăitoare.

Lysa flutură o mână, nepăsătoare.

— Nu prea curând. Eşti prea tânără să fii mamă. Dar într-o zi, îţi vei dori copii. Aşa cum îţi vei dori să te măriţi.

— Dar… *sunt* măritată, doamna mea.

— Da, dar în scurt timp vei fi văduvă. Bucură-te că Pezevenghiul a preferat târfele. Nu s-ar cuveni ca fiul meu să adune firimiturile piticului, dar, cum nu te-a atins niciodată… Cum ţi-ar plăcea să te măriţi cu vărul tău, Lordul Robert?

Gândul o indispuse. Nu ştia despre Robert Arryn decât că era un băieţel şi că era bolnăvicios. *Nu cu mine vrea să-l însoare pe fiul ei, ci cu moştenirea mea. Nimeni nu se va căsători vreodată cu mine din dragoste.* Dar învăţase să mintă cu uşurinţă: Eu… abia aştept să-l întâlnesc, doamna mea. Dar e încă un copil, nu-i

aşa?

— Are opt ani. Şi nu e voinic. Dar e un băiat atât de bun, de ager şi de deştept! Va fi un bărbat vrednic, Alayne. *Sămânţa e puternică,* mi-a spus nobilul meu soţ înainte de a muri. Ultimele lui cuvinte. Zeii ne îngăduie uneori să vedem un crâmpei din viitor, când suntem pe moarte. Nu văd nici un motiv să nu vă căsătoriţi, îndată ce ştim că soţul tău Lannister e mort. O căsătorie secretă, desigur. E cu neputinţă să se creadă că Lordul de Eyrie e însurat cu o bastardă. Nu s-ar cuveni. Corbii ar trebui să ne aducă vorbă de la Debarcaderul Regelui îndată ce capul Pezevenghiului cade. Tu şi Robert vă puteţi căsători chiar a doua zi, n-ar fi drăguţ? Va fi bine pentru Robert să aibă o mică prietenă. La început, când am venit la Eyrie, s-a jucat cu fiii lui Vardis Egen. Şi cu fiii administratorului meu. Dar erau mult prea neciopliţi şi n-am avut încotro, a trebuit să-i alung. Citeşti bine, Alayne?

— Septa Mordane era destul de bună să spună aşa.

— Robert are ochii slabi, dar îi place la nebunie să i se citească, îi mărturisi Lady Lysa. Cel mai mult îi plac poveştile cu animale. Ştii cântecelul despre puiul care s-a deghizat în vulpe? I-l cânt tot timpul, nu se plictiseşte de el niciodată. Şi îi place să se joace de-a saltul broaştei şi învârte-sabia şi vino-în-castelul-meu, dar trebuie să-l laşi întotdeauna să câştige. Aşa se şi cuvine, nu crezi? În definitiv, e Lordul de Eyrie, să nu uiţi niciodată asta! Eşti de viţă nobilă, şi cei din familia Stark au fost întotdeauna oameni mândri, dar Winterfellul a căzut, iar acum nu eşti decât o cerşetoare, aşa că lasă mândria deoparte. Recunoştinţa te-ar prinde mai bine, în situaţia de faţă. Da, şi supunerea. Fiul meu va avea o soţie recunoscătoare şi supusă.

JON

Zi şi noapte răsunau topoarele.

Jon nu-şi putea aminti când dormise ultima oară. Când închidea ochii, visa lupte, când se trezea, lupta. Auzea bocănitul neîncetat al bronzului, al cremenii şi al oţelului fierbinte muşcând în lemn, până şi în Turnul Regelui, şi mai puternic atunci când încerca să se odihnească în adăpostul de pe creasta Zidului. Mance avea şi el baltage la treabă şi fierăstraie lungi, cu dinţi de os şi de cremene. Odată, pe când se pierdea într-un somn istovit, dinspre pădurea bântuită se auzi un pârâit puternic şi un sequoia se prăbuşi, într-un nor de praf şi ace.

Când Owen se apropie de el era treaz, zăcând fără somn sub un maldăr de blănuri, în adăpost.

— Lord Snow, spuse Owen, scuturându-l de umăr, se crapă de ziuă. Îi întinse o mână, să-l ajute să se ridice în picioare. Şi alţii se sculau, ciocnindu-se unul de altul când îşi trăgeau cizmele în picioare sau îşi legau centurile, în adăpostul strâmt. Nimeni nu vorbea. Erau cu toţii prea obosiţi ca să vorbească. Puţini dintre ei părăsiseră vreodată Zidul în ultimele zile. Asta presupunea un drum lung în sus şi în jos, în cuşcă. Castelul Negru fusese lăsat în seama lui Maester Aemon, *Ser* Wynton Stout şi a altor câtorva, prea bătrâni şi prea plăpânzi ca să lupte.

— Am visat că a venit regele, zise bucuros Owen. Maester Aemon a trimis o pasăre, iar Regele Robert a venit cu toată oştirea lui. Se făcea că-i vedeam flamurile aurii.

Jon se strădui să zâmbească.

— Ar fi o privelişte nemaipomenită, Owen. Ignorând junghiul din picior, îşi aruncă o mantie neagră de blană pe umeri, îşi înhăţă cârja şi se duse pe Zid, să înfrunte o nouă zi.

O pală de vânt îi răsfira părul lung şi castaniu, cu lujeri de gheaţă. La nici un kilometru spre nord, taberele sălbaticilor se deşteptau, cu degetele de fum ale focurilor zgâriind cerul palid al dimineţii. Îşi ridicaseră la marginea pădurii corturile de blănuri şi piei, chiar şi un adăpost de bârne şi crengi împletite. Spre est se zăreau şiruri de cai, spre vest mamuţi, oameni pretutindeni, ascuţindu-şi săbiile, potrivind vârfuri pe suliţele grosolane, punându-şi armurile primitive din piele şi corn şi os. Pentru fiecare om pe care îl vedea, Jon ştia că mai sunt alţi douăzeci,

nevăzuţi, în pădure. Desişul le oferea un oarecare adăpost şi îi ascundea de ochii nesuferitelor ciori.

Arcaşii lor se furişau deja spre Zid, împingându-şi manteletele rulante.

— Iată, ne sosesc săgeţile de la micul dejun, anunţă vesel Pyp, ca în fiecare dimineaţă.

E bine că poate face haz de necaz, gândi Jon. *Cineva trebuie să facă şi asta.* Cu trei zile în urmă, una dintre acele săgeţi de la micul dejun îl nimerise pe Alyn cel Roşu din Pădurea Rozelor în picior. Îi puteai zări şi acum trupul, la poalele Zidului, dacă te osteneai să te apleci destul. Jon se gândi că era mai bine pentru ei să zâmbească la gluma lui Pyp decât să se gândească la cadavrul lui Alyn.

Manteletele erau scuturi de lemn înclinate, destul de mari ca să ascundă în spatele lor cinci oameni liberi. Arcaşii le împinseră până aproape, apoi îngenunchează în spatele lor să-şi slobozească săgeţile prin despicăturile făcute în lemn. Prima oară când sălbaticii le rostogoliseră în faţa lor, Jon ordonase oamenilor lui să tragă cu săgeţi de foc şi pârjolise câteva, dar după aceea Mance începuse să le acopere cu piei neargăsite. Nici toate săgeţile de foc din lume nu le mai puteau aprinde acum. Fraţii începuseră deja să facă prinsoare care dintre santinelele de paie avea să adune cele mai multe săgeţi până la sfârşit. Edd cel Trist conducea cu patru, dar Othell Yarwyck, Tumberjon şi Watt de la Lacul Lung aveau şi ei câte trei fiecare. Tot Pyp era cel care începuse să dea nume sperietorilor după fraţii care nu mai erau printre ei.

— Aşa parcă suntem mai mulţi, spusese el.

— Mai mulţi cu săgeţi în burtă, se plânsese Grenn, dar obiceiul părea, într-adevăr, să-i îmbărbăteze pe fraţii lui, astfel că Jon le păstră numele şi lăsă prinsoarea să continue.

La marginea Zidului, un ochi myrishez din bronz împodobit se sprijinea pe trei picioare fusiforme. Cândva, înainte ca propriii lui ochi să orbească, Maester Aemon îl folosise ca să scruteze stelele. Jon aplecă ţeava în jos, să arunce o privire asupra duşmanului. Chiar şi de la distanţa aceasta, nu putea să confunde imensul cort alb al lui Mance Rayder, cusut din blănuri de urşi albi. Ocheanul myrishez îi aducea pe sălbatici destul de aproape ca să le distingă chipurile. Nu era nici urmă de Mance în dimineaţa aceasta, însă Dalia, femeia lui, era afară, întreţinând un foc, în timp ce sora ei, Val, mulgea o capră lângă cort. Dalia

părea atât de mare încât era de mirare că se putea mişca. *Copilul trebuie să vină cât de curând,* gândi Jon. Roti ochiul spre est şi cercetă printre corturi şi copaci, până când descoperi ţestoasa. *Şi asta va veni cât de curând.* Sălbaticii jupuiseră unul dintre mamuţii morţi în timpul nopţii şi întindeau blana aspră şi însângerată peste carapacea ţestoasei, încă un strat peste blănuri de oaie şi piei. Ţestoasa avea o carapace rotunjită şi opt roţi imense, iar sub blănuri se afla o ramă solidă de lemn. Când sălbaticii începuseră să o asambleze, Satin crezuse că aveau de gând să construiască o corabie. *Şi nu s-a înşelat.* Ţestoasa era o carenă întoarsă cu susul în jos, deschisă la pupa şi la prora, o hardughie pe roţi.

— E gata, nu-i aşa? întrebă Grenn.

— Aproape. Jon împinse deoparte ochiul. Va veni astăzi, probabil. Aţi umplut butoaiele?

— Până la unul. Au îngheţat bocnă azi-noapte. Le-a verificat Pyp.

Grenn se schimbase foarte mult, din băiatul stângaci, butucănos, cu care se împrietenise Jon la început. Se înălţase cu un lat de palmă, pieptul şi umerii i se îngroşaseră şi nu-şi tunsese părul, nici nu-şi tăiase barba de la Pumnul Primilor Oameni. Arăta imens şi lăţos ca un zimbru, porecla pe care i-o dăduse *Ser* Alliser Thorne, în perioada de pregătire. Dar acum părea obosit. Când Jon îi spuse asta, Grenn clătină din cap:

— I-am auzit toată noaptea. N-am putut dormi, cu toate loviturile de topor.

— Atunci, du-te şi te culcă acum.

— N-am nevoie.

— Ba da. Te vreau odihnit. Hai, du-te, n-am de gând să te las să dormi în timpul bătăliei. Se strădui să zâmbească. Eşti singurul care poate urni butoaiele astea nenorocite.

Grenn se îndepărtă bombănind, iar Jon se întoarse la ochean, scrutând tabăra sălbaticilor. Din când în când, câte o săgeată îi trecea pe deasupra capului, dar se obişnuise să le ignore. Distanţa era mare şi unghiul prost, riscul să fie lovit era mic. Mance Rayder nu era de văzut în tabără nici acum, dar îl zări pe Tormund Năpasta Uriaşilor în preajma ţestoasei, împreună cu doi dintre fiii săi. Băieţii se luptau cu blana de mamut, în timp ce Tormund rodea un picior de capră fript şi răcnea ordine. În altă parte, îl descoperi pe Varamyr Şasepiei, omul-fiară, plimbându-se printre copaci cu pisica-nălucă păşind pe urmele lui.

Când auzi zornăitul lanţurilor de troliu şi geamătul de oţel al uşii de la cuşcă, ştia că trebuia să fie Hobb, care le aducea micul dejun, ca în fiecare dimineaţă. Imaginea ţestoasei lui Mance îi tăiase lui Jon orice poftă de mâncare. Uleiul era pe sfârşite şi ultimul butoi cu smoală fusese rostogolit de pe Zid cu două nopţi în urmă. În curând aveau să rămână şi fără săgeţi şi nu avea cine să facă altele. Iar cu o noapte în urmă, dinspre vest, de la *Ser* Denys Mallister, venise un corb. Se părea că Bowen Marsh îi vânase pe sălbatici tocmai până la Turnul Umbrei şi apoi mai departe, în întunecimile Defileului. La Podul Ţestelor, se întâlnise cu Plângătorul şi cu trei sute de sălbatici şi câştigase o bătălie sângeroasă. Dar fusese o victorie scumpă. Mai mult de o sută de fraţi ucişi, printre care *Ser* Endrew Tarth şi *Ser* Aladale Wynch. Bătrâna Rodie în persoană se întorsese la Turnul Umbrei, grav rănit. Maester Mullin îl îngrijea, dar avea să treacă o vreme până când se va putea întoarce la Castelul Negru.

Când a citit asta, Jon a trimis-o pe Zei în Oraşul Cârtiţei, călare pe cel mai bun cal al lor, să-i roage pe săteni să-i ajute să înarmeze Zidul. Nu se mai întorsese. Când l-a trimis pe Mully după ea, el a revenit raportând că satul întreg era părăsit, până şi bordelul. Cel mai probabil, Zei se luase după ei, pe drumul regelui. *Poate că ar trebui să facem toţi acelaşi lucru,* cugetă Jon întunecat.

Se forţă să mănânce, fie că-i era foame, fie că nu. Era de ajuns că nu putuse să doarmă, nu putea să continue şi fără mâncare. *În plus, s-ar putea să fie ultima mea masă. S-ar putea să fie ultima pentru toţi.* Şi astfel, Jon avea stomacul plin de pâine, slănină, ceapă şi brânză când îl auzi pe Cal strigând:

— *VINE!*

Nimeni nu trebuia să întrebe ce venea. Şi nici Jon nu avu nevoie de ochiul myrishez al maesterului ca să o vadă ivindu-se dintre corturi şi copaci.

— De fapt nu prea seamănă cu o ţestoasă, comentă Satin. Ţestoasele nu au blană.

— Majoritatea n-au nici roţi, zise Pyp.

— Sună cornul de război! porunci Jon, iar Kegs suflă de două ori lung, să-i trezească pe Grenn şi pe ceilalţi care dormeau după veghea de astă-noapte. Dacă veneau sălbaticii, Zidul avea nevoie de fiecare om. *Avem şi aşa prea puţini, martori sunt zeii.* Jon se uită la Pyp, la Kegs şi Satin, la Cal şi Owen Tolomacul, la Tim Bâlbâitul şi la Mully, la Gheată Desperecheată şi la ceilalţi,

încercând să şi-i imagineze corp la corp cu o sută de sălbatici ţipând în bezna îngheţată a tunelului, doar cu câteva zăbrele de fier între ei. La asta avea să se ajungă, dacă nu puteau opri ţestoasa înainte să spargă poarta.

— E mare, spuse Calul.

Pyp plescăi din buze.

— Gândeşte-te la toată supa pe care o s-o facem din ea.

Gluma era născută moartă. Până şi Pyp avea glasul obosit. *Arată pe jumătate mort,* gândi Jon, *dar aşa arătăm toţi.* Regele-de-Dincolo-de-Zid avea atât de mulţi oameni încât putea să trimită asupra lor mereu alţi atacatori, dar aceeaşi mână de fraţi în negru trebuia să întâmpine fiecare asalt şi asta îi făcuse praf.

Jon ştia că oamenii de sub blănuri şi lemn împingeau din greu, cu umerii, încordându-se să ţină roţile în mişcare, dar după ce ţestoasa se va izbi de poartă, îşi vor înlocui sforile cu topoarele. Cel puţin, Mance nu-şi trimitea astăzi mamuţii. Asta îl bucura pe Jon. Puterea lor extraordinară se irosea la Zid, iar dimensiunile lor nu făceau decât să-i transforme în ţinte uşoare. Ultimul murise încet, timp de o zi şi jumătate, iar mugetele lui de jale fuseseră greu de suportat.

Ţestoasa se strecura agale printre pietre, buşteni şi tufişuri. Atacurile precedente îi costaseră pe sălbatici o sută de vieţi sau mai multe. Majoritatea zăceau şi acum acolo unde căzuseră. În perioadele de acalmie, ciorile veneau şi le dădeau ocol, dar acum zburau ţipând. Nu le plăcea înfăţişarea acelei ţestoase mai mult decât lor.

Satin, Calul şi ceilalţi îl priveau pe Jon, aşteptându-i ordinele. Era atât de obosit încât nu mai ştia nici unul. *Zidul e al meu,* îşi reaminti.

— Owen, Calule, la catapulte. Kegs, tu şi Gheată Desperecheată, la scorpioni. Ceilalţi, întindeţi arcurile. Săgeţi de foc. Să vedem dacă putem s-o ardem. Jon ştia că era, probabil, un gest inutil, dar tot era ceva, decât să stea cu mâinile încrucişate.

Greoaie şi înceată, ţestoasa era o ţintă bună, iar arcaşii şi arbaletiştii o transformară curând într-un arici hodorogit de lemn… dar pieile ude o apărau, întocmai cum apăraseră manteletele, şi săgeţile de foc se stinseră aproape imediat după ce o loviră. Jon înjură în barbă.

— Scorpioni, ordonă el. Catapulte.

Săgeţile scorpionilor pătrunseră adânc în piei, dar nu reuşiră să facă mai mult rău decât săgeţile de foc. Pietrele săltară pe carapacea ţestoasei, lăsând adâncituri în straturile de piele. O piatră azvârlită dintr-o balistă ar fi zdrobit-o, poate, dar una dintre maşinării era şi acum stricată, iar sălbaticii ocoliseră pe departe zona unde cealaltă îşi arunca încărcătura.

— Jon, nu se opreşte, zise Owen Tolomacul.

Vedea asta şi singur. Pas cu pas, metru cu metru, ţestoasa se strecura mai aproape, rostogolindu-se, huruind şi legănându-se în timp ce traversa câmpul de măcel. După ce sălbaticii o vor izbi de Zid, le va oferi tot adăpostul de care aveau nevoie până când topoarele îşi croiau drum prin porţile exterioare, reparate în pripă, înăuntru, sub gheaţă, vor înlătura dărâmăturile din tunel în câteva ore, iar apoi nimic nu le va mai sta în cale, în afară de două porţi de fier, câteva cadavre pe jumătate îngheţate şi fraţii pe care Jon s-ar osteni să i-i trimită în cale, să lupte şi să moară în întuneric.

La stânga lui, catapulta scoase o bufnitură şi umplu aerul de pietre ce se roteau în zbor. Căzură pe ţestoasă ca o grindină şi ricoşară, inofensive, în toate părţile. Arcaşii sălbatici continuau să tragă din spatele manteletelor. O săgeată se înfipse, cu un zgomot înăbuşit, în capul unuia dintre oamenii de paie, iar Pyp spuse:

— Patru pentru Watt de la Lacul Lung. Avem egalitate. Dar următoarea săgeată şuieră pe lângă urechea lui. *Huo!* strigă el către cei de jos. Eu nu particip la concurs!

— Pieile nu se aprind, spuse Jon, pentru sine, ca şi pentru ceilalţi.

Singura lor speranţă era să încerce să zdrobească ţestoasa înainte să ajungă la Zid. Pentru asta, aveau nevoie de bolovani. Oricât de robustă ar fi fost ţestoasa, o bucată mare de stâncă prăbuşită direct deasupra ei, de la două sute cincizeci de metri înălţime, n-avea cum să nu producă anumite stricăciuni.

— Grenn, Owen, Kegs, e timpul.

De-a lungul adăpostului erau înşirate douăsprezece butoaie zdravene de stejar. Erau pline de pietre sfărâmate, prundiş din cel pe care fraţii obişnuiau să-l împrăştie pe poteci, ca să poată păşi mai bine pe creasta Zidului. Cu o zi înainte, după ce văzuse oamenii liberi acoperind ţestoasa cu piei de oaie, Jon îi spusese lui Grenn să toarne apă în butoaie, oricât de mult ar dura. Apa avea să se strecoare printre pietrele sfărâmate, iar peste noapte,

totul avea să îngheţe bocnă. Era lucrul cel mai asemănător cu un bolovan pe care-l puteau obţine.

— De ce trebuie să le îngheţăm? îl întrebase Grenn. De ce nu rostogolim pur şi simplu butoaiele, aşa cum sunt?

Jon îi răspunsese:

— Dacă, în coborâre, butoaiele s-ar zdrobi de Zid, ar exploda şi pietrişul s-ar împrăştia peste tot. Nu vrem să aruncăm o ploaie de pietricele peste ticăloşi.

Îşi propti umărul de unul dintre butoaie, împreună cu Grenn, în timp ce Kegs şi Owen se luptau cu un altul. Împreună, îl clătinară, să spargă gheaţa care se formase în jurul bazei.

— Cântăreşte o tonă, afurisitul, zise Grenn.

— Răstoarnă-l şi rostogoleşte-l, spuse Jon. Încet; dacă îţi trece peste picior, vei sfârşi ca Gheată Desperecheată.

Îndată ce butoiul fu culcat, Jon înhăţă o torţă şi o flutură deasupra Zidului, încoace şi încolo, destul cât să facă gheaţa să se topească puţin. Pelicula subţire de apă ajută butoiul să se rostogolească mai uşor. Prea uşor, de fapt. Fură cât pe ce să-l scape. Dar în cele din urmă, cu eforturile reunite ale celor patru, îşi rostogoliră bolovanul până la marginea Zidului şi îl ridicară din nou în picioare.

Aveau patru butoaie aliniate deasupra porţii, când Pyp strigă:

— Avem o ţestoasă la poartă!

Jon îşi sprijini piciorul rănit şi se aplecă peste zid, să se uite. *Împrejmuiri. Marsh ar fii trebuit să construiască împrejmuiri.* Atâtea lucruri ar fi trebuit să facă! Sălbaticii trăgeau uriaşii morţi din faţa porţii. Calul şi Mully aruncau cu pietre asupra lor, iar lui Jon i se păru că vede un om prăbuşindu-se, însă pietrele erau prea mici ca să aibă vreun efect asupra ţestoasei. Se întreba ce vor face oamenii liberi cu mamutul care le stătea în cale, dar pe urmă văzu. Ţestoasa era aproape cât un hambar, astfel că o împinseră pur şi simplu peste cadavru. Piciorul îi zvâcnea, dar Calul îl apucă de braţ şi îl trase înapoi la loc sigur.

— N-ar trebui să te apleci aşa, îi spuse băiatul.

— Ar fi trebuit să ridicăm împrejmuiri. Lui Jon i se părea că aude bubuitul topoarelor pe lemn, dar era probabil teama care îi răsuna în urechi. Se uită la Grenn: Dă-i drumul.

Grenn se duse în spatele unui butoi, se propti cu umărul în el, gemu şi începu să împingă. Owen şi Mully se apropiară să-l ajute. Împinseră butoiul cu o palmă şi jumătate dincolo de margine, apoi încă pe atât. Şi dintr-odată, nu mai era.

Auziră bufnitura când se lovi de Zid şi apoi, mult mai tare, trosnetul şi pârâitul de lemn crăpat, urmat de urlete şi răcnete. Satin scoase un ţipăt de bucurie, iar Owen Tolomacul începu să danseze în cercuri, în timp ce Pyp se aplecă şi strigă:

— Ţestoasa era înţesată cu iepuri. Uitaţi-vă la ei cum sar afară!

— Încă o dată, răcni Jon, iar Grenn şi Kegs îşi proptiră umerii în următorul butoi, trimiţându-l în văzduh.

Când isprăviră, partea din faţă a ţestoasei lui Mance era o ruină, zdrobită şi despicată, iar sălbaticii ieşeau prin celălalt capăt şi se îndreptau în goană către tabăra lor. Satin îşi scoase la iveală arbaleta şi trimise după ei câteva săgeţi, ca să-i vadă plecând mai repede. Grenn zâmbea în barbă. Pyp făcea glume, dar unii dintre ei aveau să moară astăzi.

Mâine, la noapte... Jon aruncă o privire către adăpost. Mai erau opt butoaie acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră douăsprezece. Atunci îşi dădu seama cât era de obosit şi cât de tare îl durea rana. *Trebuie să dorm. Măcar câteva ore.* Ar putea să se ducă la Maester Aemon, după nişte vin al viselor, asta l-ar ajuta.

— Cobor la Turnul Regelui, le spuse el. Chemaţi-mă dacă Mance reuşeşte ceva. Pyp, Zidul e al tău.

— Al meu? făcu Pyp.

— Al lui? se miră Grenn.

Zâmbind, îi lăsă nedumeriţi şi coborî în cuşcă.

O cupă de vin al viselor îl ajută, într-adevăr. Somnul îl cuprinse îndată ce se întinse în patul îngust din odaia sa. Fu bântuit de vise ciudate, nedesluşite, pline de glasuri străine, strigăte şi ţipete şi de sunetul cornului de război, grav şi puternic, o singură notă bubuitoare care stăruia în aer.

Când se trezi, cerul era negru dincolo de gaura de tragere care îi servea drept fereastră, iar deasupra lui stăteau patru bărbaţi pe care nu îi cunoştea. Unul ţinea un felinar.

— Jon Snow, vorbi răstit cel mai înalt dintre ei, încalţă-te şi vino cu noi.

Primul lui gând năuc fu că Zidul căzuse, cumva, în timp ce dormea, că Mance Rayder mai trimisese uriaşi sau altă ţestoasă şi trecuse de poartă. Dar când se frecă la ochi, văzu că străinii erau înveşmântaţi în negru. *Sunt oameni ai Rondului de Noapte, îşi dădu el seama.*

— Unde să vin? Cine sunteţi?

Bărbatul înalt făcu un semn şi doi dintre ceilalţi îl traseră pe Jon din pat. Călăuziţi de felinar, îl conduseră afară din odaie şi în sus pe scară, către solarul Bătrânului Urs. Acolo îl văzu pe Maester Aemon stând în picioare lângă foc, cu mâinile în jurul unui toiag de scorombar. Septonul Cellador era pe jumătate beat, ca de obicei, iar *Ser* Wynton Stout dormea pe bancheta de sub fereastră. Ceilalţi fraţi îi erau necunoscuţi. Toţi, în afară de unul.

Imaculat în mantia lui tivită cu blană, *Ser* Alliser Thorne se întoarse şi spuse:

— Iată-l pe trădător, lordul meu. Bastardul lui Ned Stark de Winterfell.

— Nu sunt trădător, Thorne, spuse Jon cu răceală.

— Vom vedea. În scaunul de piele din spatele mesei, unde îşi scria Bătrânul Urs scrisorile, şedea un bărbat mare, voinic, guşat, pe care Jon nu-l mai văzuse.

— Da, vom vedea, repetă el. Sper că n-o să negi că eşti Jon Snow. Fiul lui Ned Stark.

— *Lordul* Snow, îi place să-şi spună. *Ser* Alliser era un bărbat slab, uscăţiv, bine legat şi musculos, şi în clipa aceea ochii săi de cremene erau întunecaţi şi ironici.

— Tu eşti cel care mi-ai spus Lord Snow, îi aminti Jon. Lui *Ser* Alliser îi plăcea să poreclească băieţii pe care îi antrena, pe când era maestru de arme la Castelul Negru. Bătrânul Urs îl trimisese la Eastwatch-by-the-Sea. *Ceilalţi trebuie să fie oameni de la Eastwatch. Corbul a ajuns la Cotter Pyke şi ne-a trimis ajutoare.* Câţi oameni aţi adus? îl întrebă pe bărbatul din spatele mesei.

— Eu pun întrebările, răspunse bărbatul guşat. Eşti acuzat de sperjur, laşitate şi dezertare, Jon Snow. Negi că ţi-ai abandonat fraţii, lăsându-i să moară la Pumnul Primilor Oameni, alăturându-te sălbaticului Mance Rayder, acest aşa-zis Rege-de-Dincolo-de-Zid?

— *Abandonat...?* Jon aproape că se înecă rostind cuvântul.

Atunci interveni Maester Aemon.

— Lordul meu, Donai Noye şi cu mine am discutat aceste probleme când Jon Snow a revenit printre noi, şi am fost mulţumiţi de explicaţiile lui.

— Ei, bine, *eu* nu sunt mulţumit, Maester, zise bărbatul guşat. Vreau să aud aceste *explicaţii* cu urechile mele. Da, le voi auzi!

Jon îşi înghiţi mânia.

— N-am abandonat pe nimeni. Am plecat de la Pumn cu

Qhorin Halfhand, să cercetăm Trecătoarea Ţipătului. M-am alăturat sălbaticilor din ordinul lui. Halfhand se temea că Mance ar fi putut găsi Cornul Iernii…

— Cornul Iernii? *Ser* Alliser râse înfundat. Ţi s-a ordonat şi să le numeri snarcii, Lord Snow?

— Nu, dar le-am numărat *uriaşii* cât am putut de bine.

— *Ser,* ripostă guşatul. O să i te adresezi lui *Ser* Alliser cu *ser,* şi mie cu *lordul meu.* Sunt Janos Slynt, Lord de Harrenhal şi comandant aici, la Castelul Negru, până când se întoarce Bowen Marsh cu garnizoana lui. O se ne acorzi respect, da. N-o să stau să aud cum un cavaler de vază ca bunul *Ser* Alliser e batjocorit de un trădător. Negi că ai luat o femeie sălbatică în patul tău?

— Nu. Suferinţa lui Jon pentru pierderea Ygrittei era prea proaspătă ca să se lepede acum de ea. Nu, lordul meu.

— Presupun că tot Halfhand ţi-a poruncit să te destrăbălezi cu târfa aia nespălată, nu? întrebă *Ser* Alliser cu un zâmbet atotştiutor.

— *Ser.* Nu era o târfă, *ser.* Halfhand mi-a spus să nu mă împotrivesc, orice mi-ar cere sălbaticii, dar… n-o să neg că am mers dincolo de ceea ce ar fi trebuit să fac, că am… ţinut la ea.

— Atunci recunoşti că eşti un sperjur, constată Janos Slynt.

Jumătate din cei de la Castelul Negru vizitau Oraşul Cârtiţei din când în când, să caute comori îngropate în bordel. Jon ştia asta, dar n-avea de gând să o dezonoreze pe Ygritte comparând-o cu târfele din Oraşul Cârtiţei.

— Mi-am încălcat jurămintele cu o femeie. Asta recunosc. Da.

— Da, *lordul meu.* Când Slynt se înfuria, îi tremura guşa. Era vânjos, cum fusese Bătrânul Urs şi, cu siguranţă, avea să fie la fel de pleşuv, dacă ajungea la vârsta lui Mormont. Jumătate din păr îi căzuse deja, deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Da, lordul meu, spuse Jon. Am mers cu sălbaticii şi am mâncat cu ei, aşa cum mi-a ordonat Halfhand, şi am primit-o pe Ygritte sub blănurile mele. Dar, îţi jur, nu mi-am lepădat niciodată mantia neagră. Am fugit îndată ce am putut şi n-am ridicat niciodată braţul împotriva fraţilor mei sau a regatului.

Ochii mici ai Lordului Slynt îl cercetară.

— *Ser* Glendon, porunci el, adu-l pe celălalt ostatic. *Ser* Glendon era bărbatul înalt care îl trăsese pe Jon din pat. Alţi patru ieşiră cu el din încăpere, dar se întoarseră destul de repede cu ostaticul, un bărbat mic, pământiu şi zbârcit, legat în lanţuri la

mâini şi la picioare. Avea sprâncenele împreunate, fruntea înaltă, în formă de inimă, şi o mustaţă care părea o dâră de noroi deasupra buzei, dar faţa îi era umflată şi plină de vânătăi şi aproape toţi dinţii îi fuseseră sparţi.

Oamenii de la Eastwatch îl azvârliră cu brutalitate pe podea. Lordul Slynt se încruntă la el.

— El e cel despre care ai vorbit?

Ostaticul clipi din ochii săi mici şi gălbui.

— Da. Până în clipa aceea, Jon nu-l recunoscuse pe Rattleshirt. *E alt om fără armura lui,* gândi Jon. Da, repetă sălbaticul, el e laşul care l-a omorât pe Halfhand. Sus, la Colţii de Gheaţă s-a întâmplat, după ce am prins celelalte ciori şi le-am omorât, până la ultima. Am fi făcut acelaşi lucru şi cu el, numai că s-a milogit pentru viaţa lui de nimic. S-a oferit să ni se alăture, dacă-l primim. Halfhand a jurat c-o să-l vadă întâi mort pe laşul ăsta, dar lupul l-a sfâşiat pe Qhorin în bucăţi şi el i-a tăiat beregata. Îi aruncă lui Jon un zâmbet ştirb şi scuipă sânge la picioarele lui.

— Ei? zise aspru Janos Slynt. Negi asta? Sau susţii că Qhorin ţi-a ordonat să-l omori?

— Mi-a spus... Cuvintele îi veneau greu. Mi-a spus să fac *orice* îmi vor cere.

Slynt îşi roti ochii, privindu-i pe ceilalţi oameni de la Eastwatch din încăpere.

— Băiatul ăsta are impresia că am căzut în cap, dintr-o căruţă cu napi?

— Minciunile nu te vor salva acum, Jon Snow, îl avertiză *Ser* Alliser Thorne. Vrem să auzim adevărul din gura ta, bastardule.

— V-am spus adevărul. Caii se prăpădeau şi Rattleshirt era în spatele nostru. Qhorin mi-a spus să mă prefac că vreau să mă alătur sălbaticilor. *Nu trebuie să te împotriveşti, orice ţi-ar cere,* mi-a spus. Ştia că mă vor face să-l omor. Rattleshirt avea să-l omoare oricum, Halfhand ştia şi asta.

— Aşa că acum susţii că marele Qhorin Halfhand se temea de creatura asta? Slynt se uită la Rattleshirt şi pufni.

— Toată lumea se teme de Stăpânul Oaselor, mârâi sălbaticul.

Ser Glendon îl lovi cu piciorul şi Rattleshirt căzu iarăşi în tăcere.

— N-am spus aşa ceva, insistă Jon.

Slynt lovi cu pumnul în masă.

— Te-am auzit! Lordul Alliser te-a dibuit bine, se pare. Minţi printre dinţii tăi de bastard. Ei, bine, n-o să tolerez asta! Poate că

pe *fierarul* ăsta infirm l-ai păcălit, dar nu pe Janos Slynt! O, nu, Janos Slynt nu înghite minciunile aşa de uşor. Credeai că am capul îndesat cu varză?

— Nu ştiu cu ce ţi-e îndesat capul, Lordul meu.

— Lordul Snow e, înainte de toate, arogant, remarcă *Ser* Alliser. L-a omorât pe Qhorin întocmai cum tovarăşii lui trădători l-au omorât pe Mormont. Nu m-ar surprinde să aflu că totul a făcut parte din acelaşi plan murdar. S-ar putea foarte bine ca şi Benjen Stark să fie implicat în toate astea. După câte ştim, chiar în clipa aceasta stă în cortul lui Mance Rayder. Ştii cum sunt cei din Casa Stark, lordul meu.

— Ştiu, zise Janos Slynt. Îi cunosc prea bine.

Jon îşi scoase mănuşa şi le arătă mâna arsă.

— M-am ars apărându-l pe Lordul Mormont de o creatură. Şi unchiul meu a fost un om de onoare. Nu şi-ar fi trădat niciodată jurămintele.

— Întocmai ca tine? îl luă în râs *Ser* Alliser.

Septonul Cellador îşi drese glasul.

— Lord Slynt, spuse el, acest băiat a refuzat să-şi spună jurămintele, aşa cum se cuvine, în sept, şi s-a dus dincolo de Zid, să le rostească în faţa unui copac al inimii. Zeii tatălui său, a spus, dar aceia sunt şi zeii sălbaticilor.

— Sunt zeii Nordului, septonule. Maester Aemon era politicos, dar ferm. Lorzii mei, când Donai Noye a fost omorât, tânărul acesta, Jon Snow, a fost cel care a preluat comanda Zidului şi l-a apărat împotriva întregii furii a Nordului. A dat dovadă de curaj, devotament şi ingeniozitate. Dacă n-ar fi fost el, l-ai fi găsit aici pe Mance Rayder când ai fi venit, Lord Slynt. Îl judecaţi greşit. Jon Snow a fost administratorul şi scutierul Lordului Mormont. A fost ales pentru misiunea aceasta fiindcă Lordul Comandant îl socotea un tânăr care promite mult. Ca şi mine.

— Promite? se miră Slynt. Ei, bine, promisiunile se pot dovedi false. Mâinile îi sunt pătate de sângele lui Qhorin Halfhand. Zici că Mormont avea încredere în el, dar ce-i cu asta? Ştiu ce înseamnă să fii trădat de oameni în care ai avut încredere. O, da. Şi cunosc şi felul de-a fi al lupilor. Îndreptă un deget către faţa lui Jon. Tatăl tău a murit ca un trădător.

— Tatăl meu a fost ucis. Pe Jon nu-l mai interesa ce îi făceau, dar nu avea de gând să îndure nici o minciună despre tatăl său.

Slynt se făcu roşu ca racul.

— Ucis? Ţânc obraznic! Regele Robert nici nu se răcise în

groapă când Lordul Eddard a pornit împotriva fiului său. Se ridică în picioare; era un bărbat mai scund decât Mormont, dar cu pieptul şi braţele vânjoase şi un burdihan pe măsură. O suliţă minusculă de aur cu vârful acoperit cu email roşu îi prindea mantia pe umăr. Tatăl tău a murit de sabie, dar a avut sânge nobil, a fost Mâna Regelui. Pentru tine un ştreang va fi de ajuns. *Ser* Alliser, du-l pe acest trădător într-o celulă de gheaţă.

— Lordul meu e înţelept. *Ser* Alliser îl înhăţă pe Jon de braţ.

Jon se smulse din strânsoare şi îl apucă pe cavaler de gât cu atâta sălbăticie încât îl ridică de la podea. L-ar fi sugrumat dacă oamenii din Eastwatch nu ar fi intervenit. Thorne se dădu înapoi, clătinându-se, frecându-şi urmele pe care degetele lui Jon i le lăsaseră pe gât.

— Acum vedeţi şi voi, fraţii mei, băiatul e un sălbatic.

TYRION

Când se crăpă de ziuă, descoperi că numai gândul la mâncare îi repugna. *Până diseară, aş putea fi condamnat.* Simţea o amăreală în stomac şi îl mânca nasul. Tyrion se scărpină cu vârful cuţitului. *Un ultim martor de suportat, apoi e rândul meu.* Dar ce avea de făcut? Să nege totul? Să-i acuze pe Sansa şi *Ser* Dontos? Să mărturisească, în speranţa că-şi va petrece tot restul vieţii la Zid? Să se lase în voia sorţii şi să se roage ca Vipera Roşie să-l înfrângă pe *Ser* Gregor Clegane?

Tyrion înfipse apatic cuţitul în bucata grasă şi cenuşie de cârnat, închipuindu- şi că e sora lui. *E al naibii de frig la Zid, dar cel puţin aş scăpa de Cersei.* Nu se gândea că ar fi un cercetaş prea grozav, dar Rondul de Noapte avea nevoie şi de oameni deştepţi, nu numai de oameni puternici. Aşa îi spusese Lordul Comandant Mormont, când vizitase Castelul Negru. *Dar există acele jurăminte supărătoare.* Asta ar însemna să pună capăt căsătoriei sale şi oricăror pretenţii pe care le-ar putea avea faţă de Casterly Rock, însă, oricum, nu părea sortit să se bucure nici de una, nici de alta. Şi parcă-şi amintea că într-un sat din apropiere se afla un bordel…

Nu era viaţa la care visase, dar era viaţă. Şi ca să o dobândească, nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în tatăl său, să se ridice pe picioarele-i mici şi să spună: *Da, sunt vinovat, mărturisesc.* Asta era partea care îi punea un nod în stomac. Aproape că-şi dorea să fi săvârşit crima cu adevărat, dacă trebuia să tragă ponoasele oricum.

— Stăpâne, zise Podrick Payne. Au venit, stăpâne. *Ser* Addam. Şi mantiile aurii. Aşteaptă afară.

— Pod, spune-mi adevărul, crezi că eu am făcut-o?

Băiatul şovăi. Când încercă să vorbească, nu reuşi decât să bolborosească, fără vlagă.

Sunt condamnat. Tyrion oftă.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Mi-ai fost un bun scutier. Mai bun decât meritam. Orice s-ar întâmpla, îţi mulţumesc pentru devotamentul tău.

Ser Addam Marbrand aştepta în faţa uşii, cu şase mantii aurii. Se părea că în dimineaţa aceasta nu avea nimic de spus. *Alt om bun care mă crede criminal.* Tyrion îşi adună toată demnitatea

de care era capabil şi coborî treptele, cu mersu-i legănat. Simţea privirile tuturor asupra lui, în timp ce traversa curtea: gărzile de pe ziduri, rândaşii din faţa grajdurilor, ajutoarele de la bucătărie, spălătoresele şi slujnicuţele. În sala tronului, cavalerii şi lorzii mărunţi se dădură la o parte, făcându-le loc să treacă şi şuşotind cu doamnele lor.

Îndată ce Tyrion îşi ocupă locul din faţa judecătorilor, un alt grup de mantii aurii o aduse înăuntru pe Shae.

O mână rece i se strânse în jurul inimii. *A trădat-o Varys,* gândi el. Apoi îşi aminti. *Nu, eu însumi am trădat-o. Ar fi trebuit s-o las în slujba lui Lollys. Bineînţeles că le-au interogat pe slujnicele Sansei, şi eu aş fi făcut la fel.* Tyrion îşi scărpină cicatricea netedă din locul unde-i fusese nasul, întrebându-se de ce se ostenise Cersei. *Shae nu ştie nimic ce mi-ar putea face vreun rău.*

— Au pus totul la cale împreună, grăi Shae, acea fiinţă pe care o iubise. Pezevenghiul şi Lady Sansa au plănuit totul, după moartea Tânărului Lup. Sansa voia răzbunare pentru fratele ei, iar Tyrion voia să aibă tronul. Urma să-şi omoare sora, iar apoi propriul tată, ca să poată să-i fie Mână Prinţului Tommen. Dar după un an şi ceva, înainte ca Tommen să fie prea mare, l-ar fi omorât şi pe el, ca să-i ia coroana de pe cap.

— Cum e posibil să ştii toate astea? întrebă Prinţul Oberyn. De ce să-i fi divulgat Pezevenghiul asemenea planuri slujitoarei soţiei sale?

— Am auzit fără să vreau unele discuţii, răspunse Shae, iar stăpânei i-a mai scăpat câte ceva. Dar cele mai multe lucruri le-am auzit chiar de pe buzele lui. N-am fost doar slujitoarea Doamnei Sansa. Am fost târfa lui de când se află aici, la Debarcaderul Regelui. În dimineaţa nunţii, m-a târât jos, unde se află craniile de dragoni, şi s-a culcat cu mine acolo, cu monştrii de jur împrejur, iar când am plâns, a spus că ar trebui să fiu mai recunoscătoare, că nu orice fată are norocul să fie târfa regelui. Atunci mi-a zis cum plănuia să devină rege. Mi-a spus că bietul Joffrey nu va avea parte niciodată de mireasa lui aşa cum avea el parte de mine. Atunci, Shae începu să plângă cu suspine. Nu mi-am dorit să fiu târfă, lorzii mei. Urma să mă căsătoresc. Era scutier, un băiat bun şi viteaz, de viţă nobilă. Dar Pezevenghiul m-a văzut la Furca Verde şi l-a pus pe băiatul cu care voiam să mă mărit în primul rând de atac, şi după ce a fost omorât, şi-a trimis brutele să mă aducă în cortul lui. Shagga cel mare şi

Timett, cel cu ochiul ars. Mi-a spus că, dacă nu-l satisfac, mă dă pe mâna lor, aşa că m-am supus. Apoi m-a adus în oraş, ca să fiu aproape când mă voia. M-a obligat să fac lucruri atât de ruşinoase... Prinţul Oberyn o privi curios:

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri *de nedescris.* Pe când lacrimile se rostogoleau încet pe obrajii frumoşi ai lui Shae, fiecare bărbat din sală voia, fără îndoială, s-o ia în braţe şi s-o aline. Cu gura şi... alte părţi, stăpâne. Toate părţile. Mă folosea în fel şi chip... şi obişnuia să mă pună să spun cât de mare era. *Uriaşul meu,* trebuia să-i spun. *Uriaşul meu Lannister.*

Osmund Kettleblack izbucni primul în râs. Boros şi Meryn i se alăturară, apoi Cersei, *Ser* Loras şi mai mulţi lorzi şi doamne decât putea număra. Hohotele nestăpânite făcură tavanul să răsune şi zguduiră Tronul de Fier.

— E adevărat, protestă Shae. Uriaşul meu Lannister. Hohotele se stârniră de două ori mai puternice.

Gurile erau strâmbe de râs, burţile tremurau. Unii râdeau atât de tare încât făceau bulbuci la nas.

V-am salvat pe toţi, gândi Tyrion. *Am salvat acest oraş ticălos şi toate vieţile voastre de nimic.* Erau sute de oameni în sala tronului şi toţi râdeau, în afară de tatăl lui. Sau aşa părea. Până şi Vipera Roşie chicotea, iar Mace Tyrell se prăpădea de râs, dar Lordul Tywin Lannister stătea între ei de parcă ar fi fost de piatră, cu degetele întinse sub bărbie.

Tyrion veni în faţă.

— *LORZII MEI!* strigă el. Trebuia să strige, ca să aibă vreo speranţă să fie auzit.

Tatăl său ridică o mână. Încetul cu încetul, sala se linişti.

— Luaţi-o pe târfa asta mincinoasă din faţa ochilor mei, spuse Tyrion, şi o să vă ofer mărturisirea pe care o aşteptaţi.

Lordul Tywin clătină din cap şi făcu semn cu mâna. Shae părea îngrozită de mantiile aurii care se grupară în jurul ei. În timp ce o scoteau din sală, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Tyrion. Era ruşine sau spaimă ceea ce vedea în ei? Se întreba ce îi promisese Cersei. O *să primeşti ce ai cerut, aur sau giuvaiere,* gândi el privind-o cum se îndepărtează, *dar cât ai clipi te va trimite să distrezi mantiile aurii din cazărmi.*

Tyrion ridică privirea către ochii necruţători şi verzi ai tatălui său, cu pepitele lor de aur rece şi strălucitor.

— Vinovat, spuse el, atât de vinovat. Asta voiaţi să auziţi?

Lordul Tywin nu spuse nimic. Mace Tyrell clătină din cap. Prinţul Oberyn părea uşor dezamăgit.

— Recunoşti că l-ai otrăvit pe rege?

— Nimic de felul acesta, răspunse Tyrion. Pentru moartea lui Joffrey sunt nevinovat. Sunt vinovat de o crimă şi mai monstruoasă. Făcu un pas în faţa tatălui său: M-am născut. Am trăit. Sunt vinovat că sunt pitic, mărturisesc. Şi indiferent de câte ori m-a iertat tatăl meu, am persistat în infamia mea.

— E o nebunie, Tyrion, afirmă Lordul Tywin. Vorbeşte la subiect. Nu eşti judecat pentru că eşti pitic.

— Aici greşeşti, nobile tată. Am fost judecat toată viaţa pentru că sunt pitic.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Nimic. Doar atât: nu l-am omorât. Deşi acum îmi doresc s-o fi făcut. Tyrion se întoarse cu faţa către cei din sală, o mare de chipuri palide. Mi-aş dori să am destulă otravă pentru voi toţi. Mă faceţi să regret că nu sunt monstrul care aţi vrea să fiu, dar n-am ce face. Sunt nevinovat, dar nu îmi voi găsi dreptatea aici. Nu-mi daţi de ales decât să apelez la zei. Cer duel judiciar.

— Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă tatăl său.

— Nu, mi le-am găsit. *Cer duel judiciar!*

Dulcea lui surioară era cât se poate de încântată.

— Are acest drept, lorzii mei, le reaminti ea judecătorilor. Să lăsăm zeii să judece. *Ser* Gregor Clegane va lupta pentru Joffrey. S-a întors în oraş alaltăieri noapte, să-şi pună sabia în slujba mea.

Faţa Lordului Tywin era atât de întunecată încât, pentru o clipă, Tyrion se întrebă dacă nu cumva băuse şi el nişte vin otrăvit. Lovi cu pumnul în masă, prea furios ca să vorbească. Mace Tyrell fu cel care se întoarse către Tyrion, adresându-i întrebarea:

— Ai un campion care să-ţi apere nevinovăţia?

— Are, lordul meu. Prinţul Oberyn din Dorne se ridică în picioare. Piticul m-a convins.

Vacarmul era asurzitor. Tyrion se delecta în mod special cu îndoiala care licări dintr-odată în ochii lui Cersei. O sută de mantii aurii reuşiră cu greu, lovind cu suliţele în podea, să potolească sala tronului. Până atunci, Lordul Tywin îşi revenise.

— Chestiunea se va rezolva mâine, declară el cu glas de fier. Eu m-am spălat pe mâini. Îi aruncă fiului său pitic o privire ameninţătoare şi rece, apoi ieşi din sală cu paşi mari, pe uşa

regelui din spatele Tronului de Fier, cu fratele său Kevan alături.

Mai târziu, întors în celula sa, Tyrion îşi turnă o cupă de vin şi îl trimise pe Podrick Payne după brânză, pâine şi măsline. Se îndoia că putea înghiţi o mâncare mai grea în momentul de faţă. *Credeai că o să fiu umil, tată?* întrebă el umbra pe care lumânările o pictau pe perete. *Semăn prea mult cu tine în privinţa asta.* Se simţea ciudat de liniştit, acum că smulsese puterea de viaţă şi de moarte din mâinile tatălui său şi o pusese în mâinile zeilor. *Presupunând că există zei şi că se sinchisesc. Dacă nu, atunci sunt în mâini dornishene.* Indiferent ce se va întâmpla, Tyrion avea satisfacţia că spulberase planurile Lordului Tywin. Dacă câştiga Prinţul Oberyn, asta ar aţâţa Highgardenul împotriva dornishenilor. Mace Tyrell l-ar vedea pe cel care îi schilodise fiul ajutându-l să scape de pedeapsa cuvenită pe piticul care fusese gata să-i otrăvească fiica. Iar dacă triumfa Muntele, Doran Martell ar putea cere să afle de ce fratele său a primit moarte în loc de dreptatea pe care i-o promisese Tyrion. Până la urmă, era posibil ca Dornul s-o încoroneze pe Myrcella.

Aproape că merita să moară, ştiind câte necazuri pricinuise. *Vei veni să vezi sfârşitul, Shae? Vei sta acolo, cu ceilalţi, privind cum Ser Ilyn îmi taie capul ăsta hidos? Îţi va fi dor de uriaşul tău Lannister după ce va muri?* Bău vinul, lăsă cupa deoparte şi începu să cânte vesel:

Prin oraş, printre străzi el călare venea,
coborând din înalt, dintre munţi,
Pe alei şi pe scări şi prin pieţe trecea,
spre femeia cu şoapte fierbinţi.
O comoară ascunsă femeia-i era,
ruşinea şi dragostea lui,
Căci nici lanţ, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

Ser Kevan nu îl vizită în seara aceea. Era, probabil, cu Lordul Tywin, încercând să-i împace pe Tyrelli. *Mă tem că l-am văzut pentru ultima oară pe unchiul meu.* Îşi mai turnă o cupă de vin. Păcat că ceruse moartea lui Symon Gură de Argint înainte de a afla toate cuvintele cântecului. Nu suna rău, la drept vorbind. Mai ales faţă de cele care aveau să fie scrise despre el, de acum înainte.

— *Căci o mână de galbeni e rece mereu, dar caldă e mâna*

unei femei, cântă el. Poate că ar trebui să scrie chiar el celelalte versuri. Dacă apuca să trăiască atât.

În noaptea aceea, surprinzător, Tyrion Lannister dormi un somn lung şi adânc. Se deşteptă la primele raze de lumină, odihnit şi cu poftă de mâncare şi înfulecă pâine prăjită, caltaboş, plăcinte cu mere şi o porţie dublă de ouă fripte cu ceapă şi ardei iuţi din Dorne. Apoi ceru permisiunea paznicilor să îşi viziteze campionul. *Ser* Addam îşi dădu consimţământul.

Tyrion îl găsi pe Prinţul Oberyn bând o cupă de vin roşu în timp ce îşi îmbrăca armura. Era ajutat de patru dintre cei mai tineri lorzi din Dorne.

— Bună dimineaţa, lordul meu, spuse prinţul. Doreşti o cupă de vin?

— Crezi că e bine să bei înainte de luptă?

— Întotdeauna beau înainte de luptă.

— Asta te-ar putea omorî. Mai rău, m-ar putea omorî *pe mine.*

Prinţul Oberyn râse.

— Zeii îi apără pe cei nevinovaţi. Eşti nevinovat, nădăjduiesc.

— Doar de uciderea lui Joffrey, recunoscu Tyrion. Sper că ştii într-adevăr ce te aşteaptă. Gregor Clegane este…

— … mare? Aşa am auzit.

— Are mai bine de doi metri şi trebuie să cântărească o sută nouăzeci de kilograme, e numai muşchi. Luptă cu o spadă pentru două mâini, dar poate s-o mânuiască şi cu una singură. Se ştie că a tăiat oameni în două cu o unică lovitură. Armura lui e atât de grea încât nici un om mai scund nu ar putea să-i suporte povara, darămite să se mişte în ea.

Prinţul Oberyn nu era impresionat.

— Am mai omorât oameni masivi. Trucul e să-i dobori de pe picioare. Odată ajunşi la pământ, sunt morţi. Dornisheanul părea atât de vesel şi încrezător încât Tyrion aproape se linişti, până când Prinţul Oberyn se întoarse şi spuse:

— Daeron, suliţa mea!

Ser Daeron i-o aruncă şi Vipera Roşie o prinse din zbor.

— Ai de gând să-l înfrunţi pe Munte cu o *suliţă?* Asta îl făcu pe Tyrion să se simtă la fel de neliniştit ca la început. În bătălii, şirurile de suliţe strânse una lângă alta formau un scut nemaipomenit, dar un duel cu un spadasin iscusit era cu totul altceva.

— Nouă, în Dorne, ne plac mult suliţele. În plus, e singurul mod de a-l împiedica să mă atingă. Uită-te, Lord Pezevenghi, dar

nu pune mâna. Suliţa era din lemn de frasin rotunjit, lungă de doi metri şi jumătate, netedă, groasă şi grea. Ultima jumătate de metru era din oţel: un cap de suliţă suplu, în formă de frunză, îngustându-se într-o ţepuşă primejdioasă. Marginile păreau destul de ascuţite pentru bărbierit. Când Oberyn o învârti între palme, marginile aruncară sclipiri negre. *Ulei? Sau otravă?* Tyrion hotărî că prefera să nu ştie.

— Sper că te descurci cu asta, zise el cu inima îndoită.

— Nu vei avea nici un motiv să te plângi. Dar *Ser* Gregor s-ar putea să aibă. Oricât de groasă i-ar fi platoşa, la încheieturi vor fi spaţii goale. Sub coate şi genunchi, sub braţe… Voi găsi un loc unde să-l gâdil, îţi promit. Aşeză suliţa deoparte. Se spune că un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Poate că o să te întorci cu mine la Sunspear, după ce se termină măcelul de astăzi. Fratele meu Doran ar fi încântat să-l cunoască pe moştenitorul de drept de la Casterly Rock, mai cu seamă dacă ar aduce-o cu el pe încântătoarea lui soţie, Doamna de Winterfell.

Oare şarpele ăsta crede că am pitit-o pe Sansa pe undeva, ca pe o nucă? Ori că-mi fac provizii pentru iarnă? Dacă aşa stăteau lucrurile, Tyrion nu avea de gând să-i deschidă ochii.

— O călătorie la Dorne ar putea fi foarte plăcută, dacă mă gândesc la asta.

— Planifică-ţi o vizită lungă. Prinţul Oberyn îşi sorbi vinul. Tu şi cu Doran aveţi de discutat multe subiecte de interes comun. Muzica, negoţul, istoria, vinul, gologanul piticului… legile moştenirii şi ale succesiunii. Fără îndoială, sfatul unui unchi i-ar fi de folos Reginei Myrcella, în vremurile dificile care o aşteaptă.

Dacă Varys îşi avea ciripitorii prin preajmă, Oberyn le umplea urechile din belşug.

— Cred că o să beau, până la urmă, cupa aia cu vin, zise Tyrion. *Regina Myrcella?* Ar fi fost mai ademenitor dacă ar fi avut-o, într-adevăr, pe Sansa vârâtă sub mantie. *Dacă Sansa s-ar declara în favoarea Myrcellei în detrimentul lui Tommen, oare Nordul ar urma-o?* Vipera făcea aluzie la trădare. Oare ar putea Tyrion într-adevăr să se ridice împotriva lui Tommen, împotriva propriului său tată? *Cersei ar scuipa sânge.* Poate că ar merita, fie şi numai pentru asta.

— Îţi aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o la prima noastră întâlnire, Pezevenghiule? întrebă Prinţul Oberyn, în timp ce Bastardul de la Godsgrace îngenunche în faţa lui, să-i încheie armura de gambe. Eu şi sora mea nu am venit la Casterly Rock

numai ca să-ţi vedem coada. Eram într-un fel de expediţie. O expediţie care ne-a dus la Starfall, la Arbor, în Oraşul Vechi, pe Insulele Scutului, la Crakehall şi în cele din urmă la Casterly Rock..., dar adevărata noastră destinaţie era căsătoria. Doran era logodit cu Lady Mellario de Norvos, aşa că el a rămas pe post de castelan la Sunspear. Eu şi sora mea nu eram promişi. Eliei i s-a părut palpitant. Era la vârsta aventurilor şi sănătatea ei plăpândă nu-i îngăduise niciodată să călătorească prea mult. Eu preferam să mă distrez luându-i în râs pe peţitorii surorii mele. Unuia îi ziceam Micul Lord Ochi-Leneş, altuia Scutierul Buze-de-Calmar şi pe unul îl poreclisem Balena Umblătoare. Genul ăsta de distracţie. Singurul care era cât de cât prezentabil a fost tânărul Baelor Hightower. Un flăcău frumuşel, iar sora mea a fost pe jumătate îndrăgostită de el, până când a avut ghinionul să scape vânturi în prezenţa noastră. L-am numit pe loc Baelor Vântosul şi, după aceea, Elia n-a mai putut să se uite la el fără să izbucnească în râs. Eram un tânăr monstruos, cineva ar fi trebuit să-mi taie limba aia ascuţită.

Da, îl aprobă Tyrion în tăcere. Baelor Hightower nu mai era tânăr, dar rămăsese moştenitorul Lordului Leyton. Bogat, frumos, un cavaler cu o reputaţie strălucită. *Baelor Zâmbet-Strălucitor* i se spunea acum. Dacă Elia s-ar fi măritat cu el în loc de Rhaegar Targaryen, poate că acum ar fi fost în Oraşul Vechi, cu copiii crescând în jurul ei. Tyrion se întreba câte vieţi fuseseră spulberate de acel vânt.

— Lannisportul a fost punctul final al călătoriei noastre, continuă Prinţul Oberyn, în timp ce *Ser* Aron Qorgyle îl ajuta să-şi îmbrace tunica de piele vătuită şi începu să i-o lege la spate. Ştiai că mamele noastre se cunoşteau de mult?

— Parcă îmi amintesc că au fost la curte împreună, când erau copile. Companioane ale Prinţesei Rhaella?

— Întocmai. Eram convins că mamele noastre au copt împreună acest plan. Scutierul Buze-de-Calmar şi cei din tagma lui şi diversele fecioare cu feţele pline de coşuri care au fost plimbate prin faţa mea erau doar migdalele dinaintea ospăţului, menite să ne deschidă apetitul. Felul principal urma să fie servit la Casterly Rock.

— Cersei şi Jaime.

— Ce pitic isteţ! Elia şi cu mine eram mai mari, desigur. Fratele şi sora ta nu puteau să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Totuşi, o diferenţă de cinci-şase ani e destul de mică. Iar pe

corabia noastră era o cabină goală, o cabină foarte frumoasă, ca una pe care ai păstra-o pentru o persoană de viţă nobilă. De parcă ar fi fost aranjat să aducem pe cineva cu noi înapoi la Sunspear. Un tânăr paj, poate. Sau o însoţitoare pentru Elia. Nobila ta mamă avea de gând să-l logodească pe Jaime cu sora mea, sau pe Cersei cu mine. Poate ambele.

— Poate, spuse Tyrion. Dar tatăl meu…

— … stăpânea peste Cele Şapte Regate, dar acasă era sub stăpânirea nobilei sale soţii, sau cel puţin aşa spunea mereu mama mea. Prinţul Oberyn îşi ridică braţele, ca Lordul Dagos Manwoody şi Bastardul din Godsgrace să-i poată trage cămaşa lungă de zale peste cap. În Oraşul Vechi am aflat despre moartea mamei tale şi despre copilul monstruos pe care-l născuse. Am fi putut să ne întoarcem, dar mama mea a ales să ne continuăm drumul. Ţi-am povestit cum am fost întâmpinaţi la Casterly Rock. Ceea ce nu ţi-am spus a fost că mama mea a aşteptat atât cât se cuvenea, apoi a deschis discuţia cu tatăl tău despre scopul vizitei noastre. Ani mai târziu, pe patul de moarte, mi-a spus că Lordul Tywin ne refuzase fără menajamente. A informat-o că fiica lui îi era destinată Prinţului Rhaegar. Iar când i-a propus ca Jaime să se însoare cu Elia, tatăl tău te-a oferit pe tine în schimb.

— Ofertă pe care a considerat-o o insultă.

— *Era.* Chiar şi tu îţi poţi da seama, desigur.

— O, desigur. *Totul revine şi iar revine,* gândi Tyrion, *la mamele şi la taţii noştri şi la cei dinaintea lor. Suntem marionete care dansează pe sforile întinse de cei care au fost înaintea noastră şi, într-o zi, propriii noştri copii vor prelua sforile şi vor continua să danseze în locul nostru.* Ei, bine, Prinţul Rhaegar s-a însurat cu Elia din Dorne, nu cu Cersei Lannister de Casterly Rock. Aşa că s-ar părea că mama ta a câştigat lupta aceea.

— Aşa a crezut, fu de acord Prinţul Oberyn, dar tatăl tău nu e omul care să uite asemenea jigniri. Le-a dat cândva lecţia aceea Lordului şi Doamnei Tarbeck şi Casei Reyne din Castamere. Iar la Debarcaderul Regelui, i-a dat-o surorii mele. Coiful, Dagos. Manwoody îi înmâna coiful înalt, auriu, cu un disc de aramă montat pe frunte: soarele Dornului. Tyrion observă că viziera fusese îndepărtată. Elia şi copiii ei au aşteptat mult timp să se facă dreptate. Prinţul Oberyn îşi puse mănuşile roşii din piele moale şi îşi luă din nou suliţa în mână. Dar astăzi o vor avea.

Pentru duel fusese aleasă curtea exterioară. Tyrion era nevoit să alerge şi să ţopăie ca să ţină pasul cu Prinţul Oberyn. *Şarpele*

e nerăbdător, gândi el. *Să sperăm că e şi veninos.* Era o zi cenuşie şi vântoasă. Soarele se lupta să străpungă norii, dar Tyrion nu ştia cine avea să câştige acea bătălie mai mult decât ştia cine avea s-o câştige pe cea de care atârna viaţa lui.

O mie de oameni veniseră parcă să vadă dacă va trăi sau va muri. Erau înşiraţi pe zidurile castelului şi se înghionteau pe treptele donjoanelor şi ale turnurilor. Priveau de la uşile grajdurilor, de la ferestre şi de pe poduri, din balcoane şi de pe acoperişuri. Iar curtea era înţesată. Erau atât de mulţi încât mantiile aurii şi cavalerii Gărzii Regale se vedeau nevoiţi să-i împingă înapoi ca să facă loc pentru duel. Unii aduseseră scaune, ca să stea mai comod, în timp ce alţii erau cocoţaţi pe butoaie. *Ar fi trebuit să facem asta la Groapa Dragonilor,* gândi morocănos Tyrion. *Am fi putut să cerem un gologan de fiecare şi am fi plătit şi nunta şi înmormântarea lui Joffrey.* Unii dintre spectatori aveau copii mici pe umeri, să vadă mai bine. Când îl observară pe Tyrion, începură să strige şi să arate cu degetul.

Cersei părea şi ea aproape o copilă, pe lângă *Ser* Gregor. În armura sa, Muntele arăta mai mare decât ai crede că poate fi un om. Pe sub cămaşa lungă şi galbenă, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane, şi peste zale purta o platoşă grea din oţel cenuşiu, ciobită şi zgâriată în bătălii. Pe dedesubt, trebuia să fie piele fiartă şi o tunică vătuită. Un coif mare, teşit, era prins de grumăjer, cu orificii în dreptul gurii şi nasului şi o deschizătură lungă pentru ochi. Creasta din vârf era un pumn de piatră.

Din capătul celălalt al curţii, Tyrion nu putea vedea dacă *Ser* Gregor era sau nu rănit. *Arată de parcă ar fi cioplit din piatră, cum stă acolo.* Spada îi era înfiptă în pământ, în faţa lui, aproape doi metri de metal zgâriat. Mâinile imense ale lui *Ser* Gregor, acoperite de mănuşi din oţel, cu un singur deget, ţineau garda de ambele părţi ale mânerului. Până şi ibovnica Prinţului Oberyn păli la vederea lui.

— Ai de gând să te lupţi cu *el?* îl întrebă Ellaria Sand cu glas răguşit.

— Am de gând să-l înfrâng, îi răspunse iubitul ei, fără griji.

Tyrion avea şi el îndoielile lui, acum când îi vedea în pragul luptei. Privindu-l pe Prinţul Oberyn, se pomeni dorindu-şi să fi fost Bronn cel care-l apără… sau, şi mai bine, Jaime. Vipera Roşie avea o armură uşoară, mănuşi, armuri de antebraţ, grumăjer, umerare şi un prohab de oţel. În rest, Oberyn era îmbrăcat în piele subţire şi mătăsuri vaporoase. Peste cămaşa de zale îşi

purta armura de solzi, dar nici zalele, nici solzii nu-l puteau proteja nici pe sfert cât armura grea a lui Gregor. Cu viziera scoasă, coiful prinţului nu era cu nimic mai bun decât o cască, neavând nici măcar protecţie nazală. Scutul său rotund de oţel strălucea lustruit, înfăţişând soarele-şi-suliţa în aur roşu, aur galben, aur alb şi aramă.

Aş putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice braţul, apoi l-aş doborî pe spate. Vipera Roşie părea să fie de aceeaşi părere cu Bronn. Numai că mercenarul fusese conştient de riscurile unei asemenea tactici. *Sper din tot sufletul că ştii ce faci, şarpe.*

Lângă Turnul Mâinii fusese ridicată o platformă, la jumătatea drumului dintre cei doi campioni. Acolo stăteau Lordul Tywin şi fratele lui, *Ser* Kevan. Prinţul Tommen nu se zărea. Pentru asta, cel puţin, Tyrion era recunoscător.

Lordul Tywin îi aruncă o privire fiului său pitic, apoi ridică mâna. Goarnele sunară, potolind mulţimea. Înaltul Septon ieşi în faţă, târşâindu-şi picioarele, cu coroana-i înaltă de cristal pe cap, şi se rugă ca Tatăl Ceresc să-i ajute în această judecată şi ca Războinicul să dea putere braţului care luptă pentru o cauză dreaptă. *Acela sunt eu,* îi veni lui Tyrion să strige, dar ceilalţi nu ar fi făcut decât să râdă şi era sătul de râsete până-n gât.

Ser Osmund Kettleblack îi aduse lui Clegane scutul, un obiect masiv din stejar greu, cu marginea din fier negru. Când Muntele îşi strecură mâna stângă pe sub chingi, Tyrion văzu că dulăii lui Clegane fuseseră proaspăt pictaţi. În dimineaţa aceasta, *Ser* Gregor purta steaua cu şapte colţuri pe care Andalii o aduseseră în Westeros când traversaseră Marea Îngustă, să-i nimicească pe Primii Oameni, cu zeii lor cu tot. *Un gest evlavios, Cersei, dar mă îndoiesc că zeii vor fi impresionaţi.*

Erau cincizeci de metri între ei. Prinţul Oberyn se apropia repede, *Ser* Gregor greoi şi ameninţător. *Nu, pământul nu se cutremură când păşeşte,* gândi Tyrion. *Sunt doar bătăile inimii mele.* Când cei doi ajunseră la zece metri unul de altul, Vipera Roşie se opri şi strigă:

— Ţi s-a spus cine sunt?

Ser Gregor mormăi printre dinţi:

— Un om mort.

Înainta, implacabil. Dornisheanul alunecă într-o parte.

— Sunt Oberyn Martell, un prinţ din Dorne, spuse el în timp ce Muntele se întorcea, să nu-l piardă din ochi. Prinţesa Elia a fost

sora mea.

— Cine? întrebă Gregor Clegane.

Suliţa lungă a lui Oberyn lovi, dar *Ser* Gregor îi întâmpină vârful cu scutul, dând-o la o parte, şi se năpusti către prinţ, cu spada sclipind. Dornisheanul se răsuci, neatins. Suliţa ţâşni în faţă, Clegane o izbi cu spada, Martell o retrase brusc şi apoi împunse din nou. Metalul scârţâi pe metal când vârful suliţei alunecă de pe pieptul Muntelui, spintecându-i cămaşa şi lăsând o zgârietură lungă şi strălucitoare în oţelul de dedesubt.

— Elia Martell, Prinţesa Dornului, şuieră Vipera Roşie. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

Ser Gregor mârâi. Atacă greoi, lovind spre capul dornisheanului. Prinţul Oberyn îl evită cu uşurinţă.

— Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Ai venit să vorbeşti sau să lupţi?

— Am venit să te aud mărturisind.

Vipera Roşie aplică o lovitură iute către pântecele Muntelui, fără nici un efect. Gregor pară. Suliţa lungă izbi deasupra spadei. Ca limba unui şarpe, ţâşnea înainte şi înapoi, simulând un atac în jos şi lovind sus, lovind spre pântece, spre scut, spre ochi. *Muntele e, cel puţin, o ţintă mare,* gândi Tyrion. Prinţul Oberyn n-avea cum să-l rateze, deşi nici una dintre loviturile lui nu străpungea armura grea a lui *Ser* Gregor. Dornisheanul continua să-l înconjoare, împungându-l cu suliţa, apoi ţâşnind înapoi, obligându-l pe bărbatul masiv să se întoarcă şi iar să se întoarcă. *Clegane îl pierde din ochi.* Coiful Muntelui avea o vizieră îngustă care-i limita serios câmpul vizual. Oberyn ştia să se folosească de asta, de lungimea suliţei şi de propria-i agerime.

Continuară aşa multă vreme. Se mişcau încoace şi încolo, de-a latul curţii, de jur împrejur, în spirale, *Ser* Gregor izbind în aer, în timp ce suliţa lui Oberyn îi lovea braţul, piciorul şi de două ori tâmpla. Scutul mare de lemn îşi lua şi el porţia de lovituri, până când un cap de câine îşi miji ochii de sub stea, iar în altă parte se ivi lemnul aspru de stejar. Din când în când, Clegane mârâia şi o dată Tyrion îl auzi mormăind o înjurătură, dar în rest lupta într-o tăcere posomorâtă.

Nu şi Oberyn Martell.

— Ai siluit-o, striga el, fandând. Ai omorât-o, spunea el, parând o lovitură arcuită a spadei lui Clegane. I-ai ucis copiii, striga el, izbind cu vârful suliţei în gâtul uriaşului, doar pentru a aluneca pe grumăjerul gros de oţel, cu un scârţâit.

— Oberyn se joacă cu el, spuse Ellaria Sand.

E un joc absurd, gândi Tyrion.

— Muntele e prea mare ca să fie jucăria cuiva.

De jur împrejurul curţii, mulţimea de spectatori se strângea tot mai aproape de cei doi luptători, strecurându-se pas cu pas, ca să vadă mai bine. Gărzile regelui încercau să-i ţină la distanţă, îmbrâncindu-i cu scuturile lor mari şi albe, dar erau sute de gură-cască şi doar şase bărbaţi în armuri albe.

— Ai siluit-o. Prinţul Oberyn pară cu capul suliţei o lovitură sălbatică. Ai omorât-o. Trimise vârful suliţei către ochii lui Clegane, atât de repede încât uriaşul tresări. I-ai ucis copiii. Suliţa flutură într-o parte şi în jos, zgâriind platoşa Muntelui. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Suliţa era cu o jumătate de metru mai lungă decât spada lui *Ser* Gregor, mai mult decât suficient ca să-l ţină la o distanţă stânjenitoare. Îi lovea scutul ori de câte ori Oberyn făcea un salt spre el, încercând să-i doboare capul suliţei, dar era ca şi cum ar fi încercat să taie aripile unei muşte. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Gregor încercă să se arunce asupra lui, dar Oberyn săltă într-o parte şi îl ocoli pe la spate. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Taci. Mişcările lui *Ser* Gregor păreau ceva mai lente, iar spada lui nu se mai ridica chiar atât de mult ca la începutul duelului. Tacă-ţi gura aia afurisită!

— Ai siluit-o, spuse prinţul, mişcându-se spre dreapta.

— Ajunge! *Ser* Gregor făcu doi paşi mari şi îşi coborî spada deasupra capului lui Oberyn, dar dornisheanul se feri din nou.

— Ai omorât-o, spuse el.

— *TACI!*

Gregor se avântă cu capul înainte, chiar spre vârful suliţei, care îl izbi în partea dreaptă a pieptului, apoi alunecă într-o laterală, cu un înfiorător scrâşnet de oţel. Dintr-odată, Muntele era destul de aproape ca să atace, cu spada-i imensă sclipind într-o aură neagră de oţel. Mulţimea ţipa şi ea. Oberyn rată prima lovitură şi aruncă suliţa, nefolositoare acum, că Muntele era dincolo de vârful ei. Dornisheanul luă cea de-a doua lovitură în scut. Metalul întâlni metalul, cu un zăngănit asurzitor, azvârlind Vipera Roşie cât colo. *Ser* Gregor îl urmă, răcnind. *Nu foloseşte cuvinte, doar rage ca un animal,* îşi zise Tyrion. Retragerea lui Oberyn deveni o fugă cu spatele, la doar câţiva centimetri de spada Muntelui, care-i lovea pieptul, braţele, capul.

În spatele lui se afla grajdul. Spectatorii ţipau şi se

îmbrânceau, încercând să se ferească din cale. Unul dintre ei se împiedică în spatele lui Oberyn. *Ser* Gregor izbi în jos, cu toată puterea. Vipera Roşie se trase într-o parte, rostogolindu-se. Nefericitul băiat de la grajduri din spatele lui nu se mişcă la fel de repede. Când braţul i se ridică, să-şi apere faţa, sabia lui Gregor i-l tăie între cot şi umăr.

— *TACI!* răcni Muntele când auzi ţipătul băiatului şi, de data aceasta, îşi legănă sabia într-o parte, trimiţând capul băiatului de-a rostogolul pe jos, într-un şuvoi de sânge şi creieri. Sute de spectatori păreau să-şi fi pierdut dintr-odată interesul faţă de vinovăţia lui Tyrion Lannister, judecând după felul în care se împingeau şi se îmbrânceau să scape din curte.

Dar Vipera Roşie din Dorne era înapoi în picioare, cu suliţa lungă în mână.

— Elia! îi strigă lui *Ser* Gregor. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Acum rosteşte-i numele.

Muntele se răsuci. Coif, scut, spadă, cămaşă, era împroşcat cu sânge din cap până-n picioare.

— Vorbeşti prea mult, mârâi el. Mă doare capul.

— Vreau să te aud spunând. A fost Elia din Dorne.

Muntele fornăi dispreţuitor, apropiindu-se şi, în clipa aceea soarele străpunse norii care ascundeau cerul încă de dimineaţă.

Soarele Dornului, îşi spuse Tyrion, însă prima mişcare o făcu Gregor Clegane, aşezându-se cu soarele în spate. *E un om redus şi brutal, dar are instincte de războinic.*

Vipera Roşie se ghemui, mijindu-şi ochii, şi îşi trimise iarăşi suliţa înainte. *Ser* Gregor lovi cu spada, însă mişcarea prinţului fusese doar un tertip. Pierzându-şi echilibrul, făcu un pas în faţă, clătinându-se.

Prinţul Oberyn îşi înclină scutul ciobit de metal. O rază de lumină scânteie orbitor de pe lustrul de aur şi aramă, direct în deschizătura îngustă a coifului inamicului său. Clegane îşi ridică scutul, ferindu-se de lumina orbitoare. Suliţa Prinţului Oberyn sclipi ca un fulger şi găsi locul liber din armura grea, îmbinarea de sub braţ. Vârful străpunse zalele şi pielea fiartă. Gregor scoase un mârâit înăbuşit când dornisheanul răsuci suliţa şi o smulse afară.

— Elia. Spune! Elia din Dorne! Îl înconjura, cu suliţa pregătită pentru o nouă lovitură. *Spune!*

Tyrion se ruga în felul lui: *Prăbuşeşte-te şi mori,* se ruga el. *La naiba, cazi şi mori.* Sângele care şiroia de sub braţul Muntelui era

acum sângele lui şi probabil că sub platoşă se revărsa şi mai mult. Când Clegane încercă să facă un pas, îl lăsă un genunchi. Tyrion avea impresia că se va prăbuşi.

Prinţul Oberyn îl înconjurase şi era acum în spatele lui.

— *ELIA DIN DORNE!* strigă el. *Ser* Gregor dădu să se întoarcă, dar prea încet şi prea târziu. De data aceasta, vârful suliţei îl străpunse prin spatele genunchiului, trecând prin straturile de zale şi piele dintre plăcile de armură ce-i acopereau coapsa şi gamba. Muntele se clătină, se legănă, apoi se prăbuşi cu faţa la pământ. Spada uriaşă îi zbură din mână. Încet, greoi, se rostogoli pe spate.

Dornisheanul îşi azvârli scutul zdrobit, apucă suliţa cu ambele mâini şi se îndepărtă încet. În spatele lui, Muntele lăsă să-i scape un geamăt şi se ridică într-un cot. Oberyn se răsuci, iute ca o pisică şi alergă către duşmanul căzut.

— *EEEEELLLLLLIIIIIAAAAA!* răcni el, coborându-şi suliţa cu toată puterea asupra trupului aflat dedesubt. *Pârâitul* suliţei din lemn de frasin fu aproape la fel de dulce ca urletul de furie al lui Cersei şi, pentru o clipă, Prinţul Oberyn căpătă aripi. *Şarpele a sărit Muntele.* Jumătate de suliţă se înălţa din pântecele lui Clegane, iar Prinţul Oberyn se rostogoli, se ridică şi se scutură de praf. Azvârli suliţa ruptă şi luă spada duşmanului său. Dacă mori înainte de a-i rosti numele, *ser*, o să te urmăresc prin toate cele şapte iaduri, îl ameninţă el.

Ser Gregor încercă să se ridice. Suliţa ruptă îi străpunsese trupul şi îl ţintuia la pământ. Apucă suliţa cu ambele mâini, gemând, dar nu reuşi s-o smulgă. Sub el se întindea o baltă roşie de sânge.

— Mă simt dintr-odată mai nevinovat, îi spuse Tyrion Ellariei Sand, aflată lângă el.

Prinţul Oberyn se apropie.

— *Spune numele!* Aşeză un picior pe pieptul Muntelui şi ridică spada cu ambele mâini. Dacă intenţionase să-i taie lui Gregor capul sau să-i înfigă vârful prin vizieră, Tyrion nu avea să afle niciodată.

Mâna lui Clegane se întinse pe neaşteptate şi îl înhăţă pe dornishean pe după genunchi. Vipera Roşie coborî spada într-o lovitură sălbatică, dar se dezechilibră şi tăişul nu făcu altceva decât să lase încă o urmă pe armura de antebraţ a Muntelui. Apoi spada era uitată, iar mâna lui Gregor se strângea şi se răsucea, trăgându-l pe dornishean peste el. Se luptară prin praf

şi prin sânge, cu sabia ruptă agitându-se într-o parte şi în alta. Tyrion văzu îngrozit că Muntele îl cuprinsese pe prinţ cu un braţ uriaş, trăgându-l aproape de pieptul lui, ca pe o iubită.

— Elia din Dorne, îl auziră cu toţii spunând pe *Ser* Gregor, când erau destul de aproape ca să se sărute. Glasul lui grav răsună în coif. I-am ucis plodul urlător. Îşi înfipse mâna liberă în faţa neapărată a lui Oberyn, înfigându-i degetele de oţel în ochi. *Apoi* am siluit-o. Clegane îşi vârî pumnul în gura dornisheanului, sfărâmându-i dinţii. Apoi i-am zdrobit capul nenorocit. Aşa. Când îşi retrase pumnul uriaş, sângele de pe mănuşă părea să fumege în aerul rece al dimineţii. Se auzi un pârâit dezgustător. Ellaria Sand urlă îngrozită, iar lui Tyrion i se ridică micul dejun în gât. Se pomeni în genunchi, vomând slănină şi cârnaţi şi plăcintă cu mere şi acea porţie dublă de ouă fripte cu ceapă şi ardei iuţi dornisheni.

Nu-l auzi pe tatăl lui rostind cuvintele care îl condamnau. Poate că vorbele nu-şi aveau rostul. *Mi-am pus viaţa în mâinile Viperei Roşii, iar el a scăpat-o.* Când îşi aminti, prea târziu, că şerpii nu aveau mâini, Tyrion începu să râdă isteric.

Era la jumătatea drumului în jos, pe scara şerpuitoare, când îşi dădu seama că mantiile aurii nu-l duceau în celula din turn.

— Sunt trimis în celulele negre, spuse el.

Nu se sinchisiră să-i răspundă. *De ce v-aţi răci gura de pomană cu un mort?*

DAENERYS

Dany îşi lua micul dejun sub curmalul care creştea pe terasa-grădină, privindu-şi dragonii hârjonindu-se pe lângă vârful Marii Piramide, unde se înălţase cândva harpia uriaşă de bronz. Meereenul avea vreo douăzeci de piramide mai mici, dar nici una dintre ele nu era nici pe jumătate atât de înaltă. Din locul acela, putea vedea tot oraşul: uliţele înguste şi întortocheate şi străzile largi de cărămidă, templele şi grânarele, cocioabele şi palatele, bordelurile şi băile, grădinile şi fântânile, marile cercuri roşii ale arenelor de luptă. Iar dincolo de ziduri era marea argintie, şerpuitorul Skahazadhan, dealurile brune, uscate, livezile pârjolite şi câmpurile înnegrite. Aici sus, în grădina ei, Dany se simţea uneori ca un zeu locuind pe cel mai înalt munte din lume.

Oare toţi zeii se simt atât de singuri? Cu siguranţă, unii se simţeau. Missandei îi povestise despre Stăpânul Armoniei, venerat de Poporul Paşnic din Naath. Era singurul zeu adevărat, spunea mica ei tălmăcitoare, zeul care a fost dintotdeauna şi va fi de-a pururi, cel care a făcut luna, stelele şi pământul şi toate fiinţele care sălăşluiesc pe ele. *Bietul Stăpân al Armoniei.* Dany îl compătimea. Trebuia să fie îngrozitor să fii singur pe vecie, înconjurat de stoluri de femei-fluture pe care le puteai crea şi nimici doar cu un cuvânt. Westerosul avea cel puţin şapte zei, dar Viserys îi spusese că unii septoni susţineau că aceştia erau doar întruchipări ale unui singur zeu, şapte faţete ale aceluiaşi cristal. Asta o zăpăcea. Auzise că preoteasa roşie credea în doi zei, dar cei doi erau veşnic în război.

Missandei îi aduse ouă de raţă, cârnaţi de câine şi o jumătate de cupă de vin îndulcit, amestecat cu zeama de la o lămâie verde. Mierea atrăgea muştele, dar lumânările parfumate le alungau. Muştele nu erau atât de sâcâitoare aici, sus, cum erau în celelalte părţi ale oraşului – iată încă un lucru care îi plăcea la piramidă.

— Trebuie să-mi amintesc să fac ceva cu muştele, zise Dany. La Naath sunt multe muşte, Missandei?

— La Naath sunt fluturi, răspunse tălmăcitoarea în Limba Comună. Doreşti vin?

— Nu, trebuie să-mi reunesc consiliul în curând. Dany se ataşase de Missandei, micuţa tălmăcitoare cu ochii mari, aurii,

înţeleaptă pentru vârsta ei. *E şi curajoasă. Trebuia să fie, ca să îndure viaţa pe care a trăit-o.* Spera că într-o bună zi va vedea acea legendară insulă a Naathului. Missandei spunea că Poporul Paşnic făcea muzică în loc de război. Nu omorau nici măcar animalele; mâncau numai fructe, niciodată carne. Spiritele-fluture ale Stăpânului Armoniei apărau insula împotriva tuturor celor care căutau să le facă vreun rău oamenilor paşnici. Mulţi cuceritori veniseră la insula Naath, să-şi însângereze săbiile, însă cu toţii s-au îmbolnăvit şi au murit. *Dar spiritele-fluture nu-i apără când năvălesc corăbiile de sclavi.*

— Într-o bună zi, o să te duc acasă, Missandei, îi promise Dany. *Dacă i-aş fi făcut aceeaşi promisiune lui Jorah, oare m-ar mai fi vândut?* Îţi jur.

— Sclava e mulţumită să rămână cu tine, Înălţimea Ta. Naath mă va aştepta acolo mereu. Eşti bună cu sclav… cu mine.

— Şi tu cu mine. Dany o luă de mână. Haide, ajută-mă să mă îmbrac.

Jhiqui o ajută pe Missandei s-o îmbăieze, în timp ce Irri îi pregătea hainele. Astăzi va purta o rochie de brocart violet şi o eşarfă argintie, iar pe cap, coroana cu trei capete de dragon pe care i-o dăruise în Qarth Frăţia Turmalinelor. Papucii erau tot argintii, cu tocuri atât de înalte încât întotdeauna se temea să nu cadă. Când era gata îmbrăcată, Missandei îi aduse oglinda de argint lustruit, să se privească. Dany se cercetă în tăcere. *Oare acesta e chipul unei cuceritoare?* După părerea ei, arăta tot ca o fetiţă.

Nimeni nu-i spunea încă Daenerys Cuceritoarea, dar probabil va veni şi asta. Aegon Cuceritorul câştigase Westerosul cu trei dragoni, dar ea luase Meereenul cu şobolani din canale şi un mădular de lemn, în mai puţin de o zi. *Sărmanul Groleo.* Dany ştia că omul plângea şi acum după corabia lui. Dacă o galeră de război putea zdrobi o altă corabie, de ce nu şi o poartă? La asta se gândise când le poruncise căpitanilor să-şi tragă corăbiile la mal. Catargele lor deveniseră berbeci şi un furnicar de oameni liberi le sfârtecaseră carenele, construind din ele mantelete, ţestoase, catapulte şi scări. Mercenarii dăduseră fiecărui berbec un nume deocheat. Şi astfel, arborele de prora al lui *Meraxes* – care mai înainte purtase numele de *Pozna lui Joso* – zdrobise poarta dinspre est. *Mădularul lui Joso,* îi ziceau. Lupta se dezlănţuise, crâncenă şi sângeroasă, aproape o zi întreagă şi până târziu în noapte, când lemnul porţii a început să se crape şi

capul de fier al lui *Meraxes,* un chip vesel de bufon, şi-a făcut loc cu mare zgomot.

Dany avusese de gând să conducă ea însăşi atacul, dar căpitanii ei spuseseră într-un glas că ar fi o nebunie, iar căpitanii ei nu cădeau niciodată de acord în vreo privinţă. Aşadar, rămăsese în spate, pe calul ei, îmbrăcată într-o cămaşă lungă de zale. *Auzise* oraşul căzând de la doi kilometri depărtare, când strigătele sfidătoare ale apărătorilor se preschimbaseră în strigăte de spaimă. În clipa aceea, dragonii ei zbieraseră unul la altul, umplând aerul nopţii de flăcări. *Sclavii se ridică,* înţelese ea dintr-odată. *Şobolanii mei din canal le-au ros lanţurile.*

După ce ultima rezistenţă fusese zdrobită de Cei Nepătaţi şi atacul şi-a urmat cursul, Dany a intrat în oraş. Mormanele de morţi erau atât de înalte în faţa porţii sfărâmate, încât sclavii eliberaţi se căzniră aproape o oră să croiască drum pentru calul ei. Mădularul lui Joso şi marea ţestoasă de lemn care îl protejase, acoperite cu piei de cal, zăceau în părăsire dincolo de poartă. Dany trecea pe lângă clădiri arse şi ferestre sparte, pe străzi de cărămidă, unde canalele erau ticsite de trupurile tari şi umflate ale morţilor. Sclavii o aclamau, întinzând spre ea mâini pătate de sânge şi strigând-o *Mamă!*

În piaţa din faţa Marii Piramide, oamenii Meereenului se îngrămădeau năpăstuiţi. În lumina dimineţii, numai mari nu arătau Marii Stăpâni. Fără bijuteriile lor, fără *tokarurile* tivite, aveau un aer jalnic, o turmă de bătrâni cu mâinile zbârcite şi pielea pătată şi de tineri cu frizuri ridicole. Femeile lor erau fie fleşcăite şi cărnoase, fie uscate ca nişte vreascuri, cu feţele boite brăzdate de lacrimi.

— Îi vreau pe conducătorii voştri, le-a spus Dany. Predaţi-i şi ceilalţi vor fi cruţaţi.

— Câţi? a întrebat o femeie bătrână, suspinând. De câţi ai nevoie ca să ne cruţi pe noi?

— O sută şaizeci şi trei, a răspuns ea.

I-a ţintuit pe stâlpi de lemn în jurul pieţei, fiecare arătând cu mâna către următorul. Clocotea de furie când a dat porunca. Se simţea ca un dragon răzbunător. Dar mai târziu, când a trecut pe lângă oamenii ce mureau pe stâlpi, când le-a auzit gemetele şi le-a simţit mirosul de fecale şi sânge...

Dany puse oglinda deoparte, încruntându-se. *A fost drept. A fost. Am făcut-o pentru copii.*

Camera ei de audienţe era la nivelul de dedesubt, o încăpere

răsunătoare, cu tavanul înalt şi pereţi din marmură violet. Cu toată grandoarea, era un loc rece. Acolo se aflase un tron, un obiect extravagant, din lemn sculptat şi poleit cu aur, în forma unei harpii fioroase. Îl privise lung, o singură dată, şi poruncise să fie făcut surcele.

— N-o să stau în poala harpiei, le-a spus.

Şedea acum pe o bancă simplă din lemn de abanos. Era bună, însă îi auzise pe oamenii Meereenului spunând că nu era potrivită pentru o regină.

Călăreţii ei de sânge o aşteptau. În cosiţele uleiate le sunau clopoţei şi purtau giuvaierele şi aurul celor morţi. Meereenul era neînchipuit de bogat. Până şi mercenarii ei păreau sătui, cel puţin deocamdată. În capătul celălalt al încăperii se afla Viermele Cenuşiu, îmbrăcat în uniforma simplă a Celor Nepătaţi, sub braţ cu casca de bronz cu ţepuşă. Pe ei, cel puţin, se putea bizui, sau aşa spera… şi pe Oacheşul Ben Plumm, pe vânjosul Ben, cu părul lui alb-cenuşiu şi faţa ofilită, atât de iubit de dragonii ei. Şi pe Daario care strălucea în auriu, lângă el. Daario şi Ben Plumm, Viermele Cenuşiu, Irri, Jhiqui, Missandei… Privindu-i, Dany se întreba cine va fi următorul care o va trăda.

Dragonul are trei capete. Există doi oameni pe lume în care pot avea încredere, dacă îi pot găsi. Atunci nu voi fi singură. Vom fi trei împotriva lumii, ca Aegon şi surorile lui.

— Noaptea a fost aşa de liniştită cum mi s-a părut? întrebă Dany.

— Se pare că da, Înălţimea Ta, răspunse Oacheşul Ben Plumm.

Dany era mulţumită. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu oraşele proaspăt cucerite, dar Dany hotărâse că toate acestea trebuiau să ia sfârşit acum, că oraşul era al ei. Decretase că criminalii vor fi spânzuraţi, că jefuitorilor li se va tăia o mână, iar violatorilor mădularul. Opt criminali se legănau pe ziduri, iar Cei Nepătaţi umpluseră un coş cu mâini însângerate şi viermi moi şi roşii, iar Meereenul era acum liniştit. *Dar pentru cât timp?*

O muscă îi bâzâia în jurul capului. Dany o alungă, iritată, dar musca reveni aproape imediat.

— Sunt prea multe muşte în oraşul ăsta.

Ben Plumm râse gutural.

— Dimineaţă am avut muşte în bere. Pe una am înghiţit-o.

— Muştele sunt răzbunarea morţilor. Daario zâmbi şi îşi mângâie şuviţa din mijlocul bărbii. Cadavrele fac viermi şi viermii

adună muşte.

— Atunci ne vom descotorosi de cadavrele alea. Începând cu cele din piaţa de jos. Vierme Cenuşiu, te ocupi tu de asta?

— Regina porunceşte, omul ăsta se supune.

— Ar fi bine să aduci saci, pe lângă lopeţi, Vierme, îl sfătui Oacheşul Ben Plumm. Sunt cam răscoapte. Cad de pe maldărele alea, bucăţi bucăţele, şi mişună de…

— Ştie. Ştiu şi eu. Dany îşi aminti oroarea pe care o simţise când văzuse acea Piaţă a Supliciului din Astapor. *Am făcut şi eu un lucru la fel de oribil, dar cu siguranţă au meritat. Justiţia aspră e tot justiţie.*

— Înălţimea Ta, spuse Missandei. Ghiscarii îşi înmormântează morţii de seamă în cripte, sub palatele lor. Dacă vrei să cureţi oasele şi să le înapoiezi rudelor, le vei face o favoare.

Văduvele mă vor blestema la fel.

— Aşa să fie. Dany îi făcu semn lui Daario: Câţi aşteaptă pentru audienţă în dimineaţa aceasta?

— Doi s-au prezentat să se încălzească sub strălucirea ta. Daario se alesese de pe urma jafului cu o garderobă nouă şi, ca să se potrivească, îşi revopsise în violet-închis barba în furculiţă şi părul cârlionţat. Ochii îi păreau acum şi mai violeţi, de parcă ar fi fost un valyrian rătăcit. Au sosit astă-noapte pe *Steaua Indigo,* o galeră de negoţ din îndepărtatul Qarth.

O *galeră de sclavi, vrei să zici.* Dany se încruntă.

— Cine sunt?

— Căpitanul *Stelei* şi unul care susţine că vorbeşte în numele Astaporului.

— Prima dată o să primesc solul.

Se dovedi a fi un bărbat palid, cu căutătură de dihor, cu şiraguri de perle şi fir de aur răsucit atârnându-i greu la gât.

— Luminăţia Ta! strigă el. Numele meu este Ghael. Aduc Mamei Dragonilor salutul Regelui Cleon din Astapor. Cleon cel Mare.

Dany înţepeni.

— Am lăsat un consiliu să conducă Astaporul. Un vindecător, un învăţat şi un preot.

— Luminăţia Ta, acei tâlhari perfizi ţi-au înşelat încrederea. S-a dovedit că unelteau să le redea Marilor Stăpâni puterea şi să pună oamenii în lanţuri. Cleon cel Mare le-a dat planurile în vileag şi le-a tăiat capetele dintr-o lovitură, iar oamenii recunoscători ai Astaporului l-au încoronat pentru curajul lui.

— Nobile Ghael, spuse Missandei, în dialectul Astaporului, este vorba despre acelaşi Cleon care a fost cândva sclavul lui Grazdan mo Ullhor?

Glasul ei era inocent, dar întrebarea îl nelinişti vizibil pe sol.

— Acelaşi, recunoscu el. Un om mare.

Missandei se aplecă, apropiindu-se de Dany.

— A fost măcelar în bucătăria lui Grazdan, îi şopti fata la ureche. Se spunea că poate măcelări un porc mai repede ca oricine din Astapor.

Am dat Astaporului un rege măcelar. Pe Dany o cuprinse ameţeala şi ştia că nu avea voie să-l lase pe sol să observe.

— Mă voi ruga ca Regele Cleon să domnească bine şi înţelept. Ce aşteaptă de la mine?

Ghael se frecă la gură.

— Poate că ar trebui să discutăm între patru ochi, Înălţimea Ta.

— N-am nici un secret faţă de căpitanii şi comandanţii mei.

— Cum ţi-e voia. Cleon cel Mare mi-a poruncit să transmit devotamentul lui faţă de Mama Dragonilor. Duşmanii tăi sunt duşmanii lui, zice el, în frunte cu Înţelepţii Stăpâni din Yunkai. Propune un pact între Astapor şi Meereen împotriva Yunkaiului.

— Am jurat că yunkaii nu vor păţi nimic dacă îşi eliberează sclavii, îi aminti Dany.

— Nu putem avea încredere în aceşti câini din Yunkai, Luminăţia Ta. Chiar în clipa aceasta complotează împotriva ta. Au fost mobilizaţi noi recruţi, care pot fi văzuţi antrenându-se în afara zidurilor oraşului. Se construiesc corăbii de război, la Noul Ghis şi la Volantis, iar în vest au fost trimişi soli să încheie alianţe şi să tocmească mercenari. Au trimis călăreţi în Vaes Dothrak, să năvălească asupra ta cu un *khalasar.* Cleon cel Mare mi-a poruncit să-ţi spun să nu te temi. Astaporul nu uită. Astaporul nu te va trăda. Ca să-şi dovedească fidelitatea, Cleon cel Mare îţi propune să pecetluiască alianţa voastră cu o căsătorie.

— O căsătorie? Cu mine?

Ghael zâmbi. Avea dinţii maro şi stricaţi.

— Cleon cel Mare îţi va dărui mulţi fii puternici.

Dany rămase fără cuvinte, dar micuţa Missandei îi veni în ajutor.

— Prima lui soţie i-a dăruit fii?

Solul o privi mâhnit.

— Are trei fiice cu prima lui soţie. Două dintre nevestele lui

mai noi sunt însărcinate. Dar are de gând să le lase pe toate deoparte, dacă Mama Dragonilor va consimţi să-l ia de bărbat.

— Câtă mărinimie! spuse Dany. Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, lordul meu.

Dădu poruncă să i se pregătească lui Ghael camere pentru noapte, undeva mai jos, în piramidă.

Toate victoriile se transformă în cenuşă în mâinile mele, gândi ea. *Orice aş face, aduc numai moarte şi oroare.* Când pe străzi va ajunge vorba despre cele petrecute la Astapor, cum negreşit se va întâmpla, zeci de mii de sclavi Meereenii proaspăt eliberaţi vor hotărî, fără doar şi poate, să o urmeze la vest, unde se ducea, temându-se de ceea ce i-ar putea aştepta dacă ar rămâne… deşi era posibil ca în marş să îi aştepte lucruri şi mai cumplite. Chiar dacă ar goli toate grânarele din oraş şi ar lăsa Meereenul să moară de foame, cum să hrănească atât de mulţi? Drumul din faţa ei era plin de vicisitudini, sânge şi primejdii. *Ser* Jorah o prevenise. O prevenise în atâtea privinţe… el… *Nu, n-o să mă gândesc la Jorah Mormont. Să mai rabde puţin.*

— Am să-l primesc acum pe acel căpitan al galerei de negoţ, anunţă ea. Poate că are veşti mai bune.

Speranţa se dovedi deşartă. Căpitanul *Stelei Indigo* era din Qarth, aşa că vărsă râuri de lacrimi când îl întrebă despre Astapor.

— Oraşul sângerează. Morţii putrezesc neîngropaţi pe străzi, fiecare piramidă e o cazarmă, iar pieţele nu au de vânzare nici mâncare, nici sclavi. Şi bieţii copii! Cuţitarii Regelui Cleaver au pus mâna pe toţi băieţii de viţă nobilă din Astapor, să facă noi Nepătaţi de vânzare, deşi vor trece ani de zile până ce vor fi pregătiţi.

Ceea ce o mira pe Dany cel mai mult era cât de puţin surprinsă era. Îşi aminti de Eroeh, fata lhazarheană pe care încercase cândva s-o apere şi la ce se întâmplase cu ea. *În Meereen se va întâmpla la fel, după ce plec,* gândi ea. Sclavii din arenele de luptă, crescuţi şi antrenaţi să ucidă, se dovedeau deja nesupuşi şi arţăgoşi. Păreau să aibă impresia că acum oraşul era al lor, cu tot cu fiecare bărbat şi fiecare femeie care îl locuia. Doi dintre ei fuseseră printre cei opt pe care îi spânzurase. *Nu mai am ce să fac,* îşi spuse.

— Ce vrei de la mine, căpitane?

— Sclavi, răspunse el. Galera mea geme de fildeş, chihlimbar, piele de zabral şi alte lucruri de preţ. Vreau să le schimb aici pe

sclavi, să-i vând la Lys şi Volantis.

— N-avem nici un sclav de vânzare, răspunse Dany.

— Regina mea! Daario făcu un pas în faţă. Malul râului e plin de oameni ai Meereenului, care imploră să fie lăsaţi să se vândă acestui qartheean. Sunt mai mulţi ca muştele.

Dany era uluită.

— *Vor* să fie sclavi?

— Cei care vor sunt curtenitori şi de sânge nobil, dulce regină. Asemenea sclavi sunt preţuiţi. În Oraşele Libere, vor fi preceptori, scribi, sclavi pentru plăceri, chiar vindecători sau preoţi. Vor dormi în paturi moi, vor mânca pe săturate şi vor locui în palate. Aici au pierdut totul şi trăiesc în teamă şi sărăcie.

— Înţeleg. Probabil că nu era atât de uimitor, dacă poveştile despre Astapor erau adevărate. Dany chibzui o clipă: Fiecare bărbat care doreşte să se vândă ca sclav e liber s-o facă. Şi orice femeie. Ridică o mână: Dar nu pot să-şi vândă copiii, şi nici un bărbat soţia.

— În Astapor, oraşul îşi lua zeciuiala de fiecare dată când un sclav îşi schimba stăpânul, îi spuse Missandei.

— Vom face la fel, hotărî Dany. Războaiele se câştigau cu aur, nu doar cu săbii. A zecea parte din preţ. În monede de aur sau argint. Sau în fildeş. Meereenul n-are nevoie de şofran, cuişoare şi piei de zabral.

— Va fi precum porunceşti, glorioasă regină, spuse Daario. Ciorile mele de Piatră îţi vor strânge zeciuiala.

Dacă Ciorile de Piatră aveau să se ocupe de asta, cel puţin jumătate din aur se va pierde pe undeva. Dany ştia asta. Dar Fiii Secunzi nu erau cu nimic mai buni, iar Nepătaţii erau pe cât de incoruptibili pe atât de analfabeţi.

— Trebuie să ţinem catastife. Caută printre oamenii liberi câţiva care ştiu să scrie, să citească şi să socotească.

Cu treaba isprăvită, căpitanul *Stelei Indigo* se înclină şi plecă. Dany se foi neliniştită pe banca ei de abanos. Îi era groază de ceea ce trebuia să urmeze, dar ştia că amânase deja prea mult. Yunkai şi Astapor, ameninţări de război, cereri în căsătorie şi peste toate, marşul… *Am nevoie de cavalerii mei. Am nevoie de săbiile lor şi am nevoie de sfatul lor.* Cu toate acestea, gândul de a-l vedea din nou pe Jorah Mormont o făcea să se simtă ca şi cum ar fi înghiţit o lingură plină cu muşte: furioasă, agitată, scârbită. Aproape că le simţea bâzâindu-i prin burtă. *Sunt sângele dragonilor. Trebuie să fiu puternică. Trebuie să am*

flăcări în ochi când îi voi înfrunta, nu lacrimi.

— Spune-i lui Belwas să-i aducă pe cavalerii mei, porunci Dany, înainte să se poată răzgândi. Bunii mei cavaleri.

Vânjosul Belwas gâfâia din pricina urcuşului, când îi introduse pe uşă, cu câte o mână cărnoasă strânsă peste braţul fiecăruia dintre cei doi. *Ser* Barristan păşea cu fruntea sus, dar *Ser* Jorah privea ţintă podeaua de marmură în timp ce se apropia. *Unul e mândru, celălalt vinovat.* Bătrânul îşi răsese barba albă. Arăta cu zece ani mai tânăr fără ea. Dar ursul pleşuv părea mai bătrân ca înainte. Se opriră brusc în faţa băncii. Vânjosul Belwas făcu un pas înapoi şi rămase cu braţele încrucişate peste pieptu-i brăzdat de cicatrici. *Ser* Jorah îşi drese glasul:

— *Khaleesi*…

Îi lipsise atât de mult glasul lui, dar trebuia să fie neînduplecată.

— Taci. O să-ţi spun eu când să vorbeşti. Se ridică în picioare. Când v-am trimis jos, în canale, o parte din mine a sperat că n-o să vă mai văd niciodată. Părea un sfârşit potrivit pentru nişte mincinoşi, să se înece în scârnăvia stăpânilor de sclavi. Am crezut că se vor ocupa zeii de voi, dar v-aţi întors la mine. Bravii mei cavaleri din Westeros, un informator şi un trădător. Fratele meu v-ar fi spânzurat pe amândoi. Ştia că Viserys, cel puţin, ar fi făcut-o. Nu ştia ce ar fi făcut Rhaegar. N-o să neg că m-aţi ajutat să cuceresc oraşul…

Gura lui *Ser* Jorah se încleştă.

— Noi am cucerit acest oraş pentru tine. Cu şobolani de canal.

— Taci, repetă ea…, deşi ceea ce spunea el *era* adevărat.

Pe când Mădularul lui Joso şi ceilalţi berbeci izbeau porţile oraşului şi arcaşii ei slobozeau stoluri de săgeţi de foc peste ziduri, Dany trimisese două sute de oameni de-a lungul râului, la adăpostul întunericului, să aprindă corăbiile din port. Dar făcuse asta doar ca să ascundă adevăratul lor scop. În vreme ce corăbiile aprinse atrăgeau privirile apărătorilor de pe zidurile oraşului, câţiva înotători smintiţi au găsit gurile de canal şi au desfăcut un grilaj ruginit de fier. *Ser* Jorah, *Ser* Barristan, Vânjosul Belwas şi douăzeci de bravi ţicniţi s-au strecurat sub apa maronie, urcând prin tunelul de cărămidă, o ceată pestriţă de mercenari, Nepătaţi şi sclavi eliberaţi. Dany le spusese să aleagă doar bărbaţi care nu au familii… şi, de preferinţă, nici simţul mirosului.

Fuseseră pe cât de curajoşi pe atât de norocoşi. Trecuse o

lună de la ultima ploaie zdravănă şi canalele erau pline doar până la coapse. Aveau şi lumină, căci înfăşuraseră torţele cu pânză uleiată, care le menţinea uscate. Câţiva dintre sclavii eliberaţi fuseseră înspăimântaţi de şobolanii uriaşi, până când Vânjosul Belwas a prins unul şi l-a rupt cu dinţii în două. Un om fusese omorât de o şopârlă mare şi palidă care s-a ridicat din apa întunecată, trăgându-l de picior, dar după aceea, când au zărit din nou apa unduindu-se, *Ser* Jorah a măcelărit bestia cu sabia. De câteva ori se rătăciseră, dar după ce au ieşit la suprafaţă, Vânjosul Belwas i-a condus către arena de luptă cea mai apropiată, unde au surprins câteva gărzi şi au smuls sclavii din lanţuri. În decurs de o oră, jumătate dintre sclavii Meereenului se ridicaseră.

— Aţi ajutat la cucerirea acestui oraş, repetă ea cu încăpăţânare. Şi m-aţi slujit bine în trecut. *Ser* Barristan m-a salvat de Bastardul Titanului şi, în Qarth, de Omul Mâhnit. *Ser* Jorah m-a salvat de otrăvitor, în Vaes Dothrak, şi de călăreţii de sânge ai lui Drogo după ce soarele meu a murit. Atât de mulţi oameni îi doriseră moartea, încât uneori le pierdea şirul. Şi totuşi, m-aţi minţit, m-aţi înşelat, m-aţi trădat. Se întoarse către *Ser* Barristan: L-ai apărat mulţi ani pe tatăl meu, ai luptat alături de fratele meu pe Trident, dar l-ai părăsit pe Viserys când era în exil şi ai plecat genunchiul în faţa Uzurpatorului. De ce? Şi spune-mi *adevărul.*

— Unele adevăruri sunt greu de auzit. Robert era un… un bun cavaler… galant, curajos… mi-a cruţat viaţa… şi viaţa multora… Prinţul Viserys era doar un copil, ar fi trecut ani până când ar fi fost pregătit să domnească şi… iartă-mă, regina mea, dar mi-ai cerut adevărul… chiar copil fiind, fratele tău Viserys era adesea fiul tatălui tău, într-un fel în care Rhaegar nu era.

— Fiul tatălui său? Dany se încruntă. Ce înseamnă asta?

Bătrânul cavaler nu clipi.

— Tatăl tău era supranumit Regele Nebun din Westeros. Nu ţi-a spus nimeni asta?

— Mi-a spus Viserys. *Regele Nebun.* Uzurpatorul l-a numit aşa, Uzurpatorul şi câinii lui. *Regele Nebun.* Era o minciună.

— De ce să ceri adevărul, spuse blând *Ser* Barristan, dacă nu ai urechi să-l auzi? Şovăi, apoi continuă. Ţi-am spus că am folosit un nume fals ca Lannisterii să nu ştie că sunt alături de tine. Asta a fost mai puţin de jumătate din poveste, Înălţimea Ta. Adevărul e că am vrut să te urmăresc o vreme, înainte să-ţi închin sabia

mea. Să mă asigur că nu eşti…

— … fiica tatălui meu? Dacă nu era fiica tatălui ei, atunci cine era?

— … nebună, termină el. Dar nu văd nici o pată la tine.

— *Pată?* Dany se zbârli.

— Nu sunt maester, să-ţi dau citate din istorie, Înălţimea Ta. Săbiile sunt viaţa mea, nu cărţile. Dar orice copil ştie că Targaryenii au fost întotdeauna la hotarul nebuniei. Tatăl tău n-a fost primul. Regele Jaehaerys mi-a spus odată că nebunia şi măreţia sunt două feţe ale aceleiaşi monede. De fiecare dată când se năştea un Targaryen, spunea că zeii au aruncat moneda în aer şi lumea aşteaptă cu sufletul la gură să vadă pe ce parte va cădea.

Jaehaerys. Bătrânul îl cunoaşte pe bunicul meu. Asta o punea pe gânduri. Aproape tot ce ştia despre Westeros era de la fratele ei, iar restul de la *Ser* Jorah. *Ser* Barristan uitase probabil mai multe decât ştiuseră vreodată ceilalţi doi la un loc. *Omul acesta îmi poate spune de unde vin.*

— Aşadar, eu sunt o monedă în mâinile vreunui zeu, asta vrei să spui, *ser?*

— Nu, răspunse *Ser* Barristan. Eşti moştenitoarea de drept a Westerosului. Până la sfârşitul zilelor mele voi rămâne cavalerul tău credincios, dacă mă vei socoti demn să mai port vreodată o sabie. Dacă nu, sunt mulţumit să rămân scutierul Vânjosului Belwas.

— Şi dacă hotărăsc că meriţi doar să fii bufonul meu? întrebă Dany cu dispreţ. Sau poate bucătarul meu?

— Aş fi onorat, Înălţimea Ta, răspunse Selmy, cu o demnitate reţinută. Ştiu să coc mere şi să fierb carne de vită ca nimeni altul şi am fript o mulţime de raţe deasupra unui foc de tabără. Sper că îţi plac unse, cu pielea rumenită şi oasele cu sânge.

Asta o făcu să zâmbească.

— Ar trebui să fiu nebună să mănânc aşa ceva. Ben Plumm, haide şi dă-i sabia ta lui *Ser* Barristan.

Dar Barbă-Albă nu voia s-o ia.

— Mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey şi nu m-am mai atins de vreuna de atunci. Numai din mâna reginei mele voi mai accepta vreodată o sabie.

— Cum doreşti. Dany luă sabia din mâna Oacheşului Ben şi i-o întinse, cu mânerul înainte. Bătrânul o luă reverenţios. Îngenunchează, îi spuse Dany, şi jură s-o pui în slujba mea. *Ser*

Barristan se lăsă pe un genunchi şi aşeză sabia în faţa ei, rostind cuvintele. Dany nici nu le auzi. *Cu el a fost uşor,* gândi ea. *Cu celălalt va fi mai greu.* Când termină cu *Ser* Barristan, se întoarse către Jorah Mormont: Iar acum tu, *ser*. Spune-mi adevărul.

Gâtul bărbatului voinic era roşu. Dacă de furie sau de ruşine, Dany nu ştia.

— Am încercat să-ţi spun adevărul de o sută de ori. Ţi-am spus că Arstan nu e ceea ce pare. Te-am prevenit că nu te poţi încrede în Xaro şi Pyat Pree. Te-am prevenit…

— M-ai prevenit împotriva tuturor, în afară de tine. Insolenţa lui o înfuria. *Ar trebui să fie mai umil. Ar trebui să-mi cerşească iertarea.* Să n-ai încredere în nimeni, decât în Jorah Mormont, aşa mi-ai spus… şi în tot acest timp erai unealta Păianjenului!

— Nu sunt unealta nimănui. Da, am luat aurul eunucului. Am învăţat câteva coduri şi am scris câteva scrisori, dar asta a fost tot…

— *Tot?* M-ai spionat şi m-ai vândut duşmanilor mei.

— O vreme. O spuse fără tragere de inimă. Apoi m-am oprit.

— Când? Când te-ai oprit?

— Am trimis un raport de la Qarth, dar…

— Qarth? Dany sperase că se sfârşise mult mai devreme. Ce ai scris de la Qarth? Că acum eşti omul meu, că nu mai vrei să ai de-a face cu urzelile lor? *Ser* Jorah n-o putea privi în ochi. Când a murit Khal Drogo, mi-ai cerut să merg cu tine la Yi Ti şi la Marea de Jad. A fost dorinţa ta sau a lui Robert?

— Am făcut-o ca să te apăr, zise el hotărât. Să te ţin *departe* de ei. Ştiam ce fel de şerpi sunt…

— *Şerpi?* Şi tu ce eşti, *ser?* Un gând cumplit o străfulgera. Le-ai spus că port în pântece copilul lui Drogo?

— *Khaleesi…*

— Să nu te gândeşti să negi, *ser*, zise aspru *Ser* Barristan. Am fost acolo când eunucul a anunţat consiliul şi Robert a decretat că Înălţimea Sa şi copilul ei trebuie să moară. Tu l-ai informat, *ser*. Chiar s-a vorbit că ai putea să duci tu fapta la îndeplinire, în schimbul unei amnistii.

— O minciună. *Ser* Jorah se întunecă la faţă. N-aş fi… Daenerys, eu am fost cel care te-a *oprit* să bei vinul.

— Da, şi cum de ştiai că vinul acela era otrăvit?

— Eu… doar am bănuit… caravana a adus o scrisoare de la Varys. Mă prevenea că vor fi tentative. Voia să fii urmărită, da, dar nu să ai de suferit. *Ser* Jorah îngenunche. Dacă nu le-aş fi

spus eu, ar fi făcut-o altcineva. Ştii asta.

— Ştiu că m-ai trădat. Îşi atinse pântecele, unde murise fiul ei, Rhaego. Ştiu că cineva a vrut să-mi otrăvească fiul din pricina ta. Asta *ştiu.*

— Nu... nu. Îşi scutură capul. N-am vrut niciodată... iartă-mă. Trebuie să mă ierţi.

— *Trebuie?* Era prea târziu. *Ar fi trebuit să înceapă prin a-mi cere iertare.* Nu-l putea ierta, aşa cum avusese de gând. Pe vânzătorul de vin îl târâse în spatele calului, până ce nu mai rămăsese nimic din el. Oare cel care îl adusese nu merita acelaşi lucru? *Acesta e Jorah, ursul meu fioros, braţul drept care nu m-a părăsit niciodată. Fără el aş fi moartă, dar...* Nu te pot ierta, spuse ea. Nu pot.

— Pe bătrân l-ai iertat...

— El mi-a tăinuit adevăratul său nume. Tu mi-ai vândut secretele celor care mi-au omorât tatăl şi au furat tronul fratelui meu.

— Te-am apărat. Am luptat pentru tine. Am ucis pentru tine.

M-ai sărutat, gândi ea. *M-ai trădat.*

— Am coborât în canale, ca un şobolan. Pentru tine.

Poate că ar fi fost mai bine să mori acolo. Dany nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

— Daenerys, zise el. Te-am iubit.

Şi iată, asta era. *Trei trădări vei cunoaşte. Una pentru sânge, una pentru aur şi una în iubire.*

— Zeii nu fac nimic fără motiv, se spune. N-ai murit în luptă, asta înseamnă că mai vor încă să te folosească. Eu, însă, nu. Nu te vreau în preajma mea. Eşti izgonit, *ser*. Întoarce-te la stăpânii tăi de la Debarcaderul Regelui şi ia-ţi amnistia, dacă poţi. Sau la Astapor. Fără îndoială, regele măcelar are nevoie de cavaleri.

— Nu. Întinse mâna spre ea. Daenerys, te rog, ascultă-mă...

Îl plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă atingi sau să-mi rosteşti numele. Ai timp până dimineaţă să-ţi strângi lucrurile şi să părăseşti acest oraş. Dacă eşti găsit în Meereen după ce se crapă de ziuă, o să-l pun pe Vânjosul Belwas să-ţi sucească gâtul. Aşa voi face. Crede-mă. Îi întoarse spatele, învolburându-şi fustele, *Nu suport să-i văd chipul.* Lua-ţi-l pe acest mincinos din faţa ochilor mei! porunci ea. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuie. Dacă plâng, o să-l iert.* Vânjosul Belwas îl înhăţă pe *Ser* Jorah de braţ şi îl târî afară. Când Dany aruncă o privire peste umăr,

cavalerul păşea de parcă ar fi fost beat, încet şi clătinat. Privi în altă parte, până când auzi uşile deschizându-se şi închizându-se. Apoi se prăbuşi pe banca de abanos. *Aşadar, s-a dus. Tatăl meu şi mama mea, fraţii mei, Ser Willen Darry, Drogo, care a fost soarele meu, fiul lui care a murit în pântecele meu, iar acum Ser Jorah...*

— Regina are o inimă bună, murmură Daario, prin barba lui violet, dar omul acela e mai periculos decât toţi cei de teapa lui Oznak şi Meros adunaţi la un loc. Mâinile puternice ale lui Daario mângâiau mânerele armelor lui pereche, acele femei aurii deocheate. Nici nu trebuie să rosteşti cuvântul, lumina mea. Doar să clatini uşor din cap, şi Daario al tău îţi va aduce căpăţâna lui urâtă.

— Lasă-l în pace. Socotelile au fost încheiate. Lasă-l să meargă acasă. Dany şi-l imagină înaintând printre bătrâni stejari noduroşi şi pini înalţi, trecând pe lângă mărăcini înfloriţi, pietre cenuşii năpădite de muşchi şi pâraie care curgeau reci ca gheaţa, pe coamele abrupte ale munţilor. Îl văzu intrând într-un castel construit din bârne mari, unde câinii dormeau lângă şemineu, iar mirosul de carne şi mied stăruia greu în aerul plin de fum. Deocamdată am terminat, le spuse Daenerys căpitanilor ei.

Abia se putu stăpâni să nu alerge pe scările largi de marmură. Irri o ajută să-şi dezbrace veşmintele de gală şi să se îmbrace mai comod: pantaloni bufanţi de lână, o tunică largă de postav, o vestă Dothraki pictată.

— Tremuri, *Khaleesi,* zise fata, îngenunchind să-i lege sandalele.

— Mi-e frig, minţi Dany. Adu-mi cartea pe care o citeam aseară. Voia să se piardă în cuvinte, în alte timpuri şi în alte locuri. Volumul gros legat în piele era plin de cântece şi poveşti din Cele Şapte Regate. Poveşti pentru copii, la drept vorbind, prea simple şi prea fanteziste ca să fie istorie adevărată. Toţi eroii erau înalţi şi frumoşi, iar pe trădători îi puteai recunoaşte după ochii lor vicleni. Cu toate acestea, îi plăceau. Cu o seară înainte, citise despre cele trei prinţese închise de rege în turnul roşu, pentru păcatul de a fi frumoase.

Când slujitoarea îi aduse cartea, Dany găsi îndată pagina unde rămăsese, dar nu-i slujea la nimic. Se surprinse citind acelaşi pasaj de mai multe ori. *Ser Jorah mi-a dăruit această carte în ziua când m-am măritat cu Khal Drogo. Însă Daario are dreptate, n-ar fi trebuit să-l izgonesc. Ar fii trebuit să-l păstrez sau să-l omor.*

Juca rolul de regină, dar pe undeva, se simţea tot ca o fetiţă speriată. *Viserys spunea mereu cât sunt de prostănacă. Oare chiar era nebun?* Închise cartea. Încă ar fi putut să-l primească înapoi pe *Ser* Jorah, dacă voia. Sau să-l trimită pe Daario să-l omoare.

Dany fugi de această decizie, afară pe terasă. Îl găsi pe Rhaegal dormind lângă iaz, un colac verde şi arămiu încălzindu-se la soare. Drogon era cocoţat în vârful piramidei, pe locul unde fusese harpia imensă de bronz înainte ca ea să poruncească să fie dărâmată, îşi deschise aripile şi ţipă când o zări pe Dany. Viserion nu era de văzut, dar când Dany se duse la parapet şi scrută orizontul, zări aripi palide în depărtare, fâlfâind deasupra râului. *Vânează. Sunt tot mai îndrăzneţi pe zi ce trece.* Totuşi, încă se neliniştea când zburau prea departe. *Într-o zi, unul dintre ei s-ar putea să nu se mai întoarcă,* gândi ea.

— Înălţimea Ta?

Întoarse capul şi-l văzu pe *Ser* Barristan în spatele ei.

— Ce ai mai putea să vrei de la mine, *ser?* Te-am cruţat, te-am luat în slujba mea, acum lasă-mă puţin în pace.

— Iartă-mă, Înălţimea Ta. Voiam numai… acum că ştii cine sunt… Bătrânul ezită. Un cavaler al Gărzii Regale e în prezenţa regelui zi şi noapte. Din acest motiv, jurămintele noastre ne cer să-i apărăm secretele aşa cum i-am apăra viaţa. Dar secretele tatălui tău îţi aparţin acum ţie, împreună cu tronul său, iar… M-am gândit că, poate, ai avea să-mi pui întrebări.

Întrebări. Avea o sută de întrebări, o mie, zece mii. De ce nu găsea nici una?

— Tatăl meu a fost într-adevăr nebun? întrebă ea pe negândite. *De ce pun întrebarea asta?* Viserys spunea că discuţia asta despre nebunie e un şiretlic al Uzurpatorului…

— Viserys era un copil, iar regina îl ocrotea cât de mult putea. Tatăl tău a avut întotdeauna un dram de nebunie, mă gândesc acum. Însă era fermecător şi generos, aşa că greşelile îi erau trecute cu vederea. Domnia lui a început atât de promiţător… dar cu trecerea anilor, greşelile au devenit din ce în ce mai frecvente, până când… Dany îl întrerupse.

— Chiar crezi că trebuie să aud asta acum?

Ser Barristan rămase o clipă pe gânduri:

— Poate că nu. Nu acum.

— Nu acum, fu ea de acord. Într-o zi. Într-o zi trebuie să-mi spui tot. Cu bune şi rele. Există şi *ceva* bun de spus despre tatăl

meu, nu-i aşa?

— Există, Înălţimea Ta. Despre el şi despre cei care au fost înaintea lui. Bunicul tău Jaehaerys şi fratele lui, tatăl lor Aegon, mama ta… şi Rhaegar. Despre el, mai cu seamă.

— Mi-aş dori să-l fi cunoscut. Glasul ei era melancolic.

— Mi-aş dori să te fi cunoscut el pe tine, spuse bătrânul cavaler. Când vei fi pregătită, o să-ţi povestesc.

Dany îl sărută pe obraz şi-l trimise la treburile lui.

În seara aceea, slujitoarele ei îi aduseră carne de miel cu salată de ridichi şi morcovi, stropită cu vin, şi o pâine fierbinte şi rumenă, cu mierea picurând. Nu putu să mănânce nimic. *Oare Rhaegar a fost vreodată atât de obosit?* se întrebă ea. *Dar Aegon, după cucerire?*

Mai târziu, când sosi vremea de culcare, Dany o luă pe Irri în pat cu ea, pentru prima dată de la întâmplarea de pe corabie. Dar chiar şi în timp ce tremura, eliberată, şi îşi încolăcea degetele în părul negru, bogat, al slujitoarei sale, îşi închipuia că era Drogo cel care o ţinea în braţe… numai că, nu se ştie cum, chipul lui se preschimba întruna în chipul lui Daario. *Dacă îl vreau pe Daario, nu trebuie decât să spun.* Zăcea cu picioarele lui Irri încolăcite printre ale ei. *Ochii lui păreau astăzi aproape violeţi…*

Dany avu vise negre în noaptea aceea şi se trezi de trei ori din coşmaruri pe jumătate uitate. A treia oară, era prea agitată ca să mai adoarmă. Lumina lunii se revărsa prin ferestrele înclinate, argintând podeaua de marmură. O adiere rece pătrundea prin uşa deschisă a terasei. Irri dormea dusă lângă ea, cu buzele uşor despărţite, cu un sfârc negru ieşind deasupra cuverturilor de mătase. Pentru o clipă, Dany simţi ispita, însă pe Drogo îl dorea ea, sau poate pe Daario. Nu pe Irri. Fata era dulce şi pricepută, dar toate sărutările ei aveau gust de datorie.

Se ridică, lăsând-o pe Irri dormind în lumina lunii. Jhiqui şi Missandei dormeau în paturile lor. Dany îşi trase pe ea o rochie şi păşi desculţă pe podeaua de marmură, ieşind pe terasă. Aerul era rece, dar îi plăcea să simtă iarba între degete şi foşnetul frunzelor şuşotind între ele. Valuri mici, stârnite de vânt, se alergau pe luciul micului iaz, făcând imaginea oglindită a lunii să tremure şi să danseze.

Se sprijini de un parapet scund de cărămidă, privind în jos, peste oraş. Meereenul dormea şi el. *Pierdut în vise despre vremuri mai bune, probabil.* Noaptea acoperea străzile ca o

pătură neagră, ascunzând cadavrele şi şobolanii gri care urcaseră din canale, ca să le mănânce, şi roiurile de muşte scârboase. Torţe îndepărtate aruncau sclipiri galbene şi roşii, acolo unde străjerii îşi făceau rondul, iar ici şi colo vedea lumina palidă a felinarelor pâlpâind pe câte o alee. Poate că acolo era şi *Ser* Jorah, conducându-şi încet calul către poartă. *Adio, bătrâne urs. Adio, trădătorule.*

Era Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, ucigaşa vrăjitorilor, eliberatoarea, şi nu exista nimeni pe lume în care putea avea încredere.

— Înălţimea Ta? Missandei stătea lângă umărul ei, în cămaşă de noapte şi cu sandale de lemn în picioare. M-am trezit şi am văzut că lipseşti. Ai dormit bine? La ce te uiţi?

— La oraşul meu, răspunse Dany. Căutam o casă cu uşa roşie, dar noaptea toate uşile sunt negre.

— O uşă roşie? Missandei era nedumerită. Ce casă e asta?

— Nici o casă. Nu contează. Dany o luă de mână. Să nu mă minţi niciodată, Missandei. Să nu mă trădezi niciodată.

— Niciodată, promise Missandei. Priveşte, se luminează de ziuă.

Cerul devenise albastru de cobalt până la orizont şi, sub linia joasă a dealurilor dinspre răsărit, se zărea o strălucire palidă, aurie şi trandafirie. Privind soarele ridicându-se pe cer, Dany o ţinea pe Missandei de mână. Toate cărămizile cenuşii deveneau roşii şi galbene şi albastre şi verzi şi portocalii. Nisipurile stacojii ale arenelor de luptă se transformau în răni sângerânde sub ochii ei. În altă parte, cupola aurie a Templului Graţiilor sclipea orbitoare, iar stele de bronz licăreau de-a lungul zidurilor, acolo unde lumina soarelui la răsărit atingea ţepuşele coifurilor Celor Nepătaţi. Pe terasă, câteva muşte se mişcau leneşe. O pasăre începu să ciripească între crengile curmalului, iar apoi alte două. Dany îşi înălţă capul, să le audă cântecul, dar în scurt timp, sunetele oraşului ce se deştepta îl înăbuşiră.

Sunetele oraşului meu.

În dimineaţa aceea, preferă să îşi cheme căpitanii şi comandanţii în grădină decât să coboare în sala de audienţe.

— Aegon Cuceritorul a trecut Westerosul prin foc şi sabie, iar apoi i-a adus pace, prosperitate şi dreptate. Dar eu nu am adus Golfului Sclavilor decât moarte şi distrugere. Am fost mai degrabă *Khal* decât regină, spulberând şi jefuind în calea mea şi plecând mai departe.

— N-avem de ce să mai rămânem, zise Oacheşul Ben Plumm.

— Înălţimea Ta, stăpânii de sclavi şi-au atras singuri osânda, zise Daario Naharis.

— Ai adus şi libertate, sublinie Missandei.

— Libertatea de a fi înfometat? întrebă Dany cu asprime. Libertatea de a muri? Ce sunt eu, dragon sau harpie? *Sunt nebună? Am pata?*

— Dragon, spuse hotărât *Ser* Barristan. Meereenul nu e Westeros, Înălţimea Ta.

— Dar cum pot să domnesc peste şapte regate, dacă nu pot stăpâni un singur oraş? La aceasta, *Ser* Barristan nu avu nici un răspuns. Dany le întoarse spatele, privind din nou peste oraş. Copiii mei au nevoie de timp să se vindece şi să înveţe. Dragonii mei au nevoie de timp să crească şi să-şi încerce aripile. Iar eu am nevoie de acelaşi lucru. Nu voi lăsa acest oraş să o ia pe urmele Astaporului. Nu voi lăsa harpia din Yunkai să-i pună iarăşi în lanţuri pe cei pe care i-am eliberat. Se întoarse să le privească feţele. Nu voi pleca.

— Ce vei face, atunci, *Khaleesi?* întrebă Rakharo.

— Voi rămâne, spuse ea. Voi domni şi voi fi regină.

JAIME

Regele şedea în capul mesei, cocoţat pe un maldăr de perne, semnând fiecare document după ce îi era prezentat.

— Mai sunt doar câteva, Înălţimea Ta, îl înştiinţa *Ser* Kevan Lannister. Acesta este un ordin de confiscare împotriva Lordului Edmure Tully, prin care este deposedat de Riverrun şi de toate pământurile şi câştigurile sale, fiindcă s-a răzvrătit împotriva regelui nostru de drept. Există un decret similar împotriva unchiului său, *Ser* Brynden Tully, Peştele Negru.

Tommen le semnă pe rând, înmuind cu grijă pana şi iscălindu-se cu un scris mare, copilăresc.

Jaime privea de la capătul mesei, gândindu-se la toţi acei lorzi care aspirau la un loc în consiliul mic al regelui. *Din partea mea, îl pot avea pe al meu.* Dacă asta însemna putere, atunci de ce avea gust de lâncezeală? Nu se simţea prea puternic privindu-l pe Tommen înmuindu-şi la nesfârşit pana în cerneală. Se simţea plictisit.

Şi suferind. Fiecare muşchi de pe trup îl durea, coastele şi umerii îi erau numai vânătăi de pe urma loviturilor cu care se alesese prin bunăvoinţa lui *Ser* Addam Marbrand. Se înfiora numai gândindu-se la asta. Nu putea decât să spere că omul îşi va ţine gura ferecată. Jaime îl cunoştea pe Marbrand de pe vremea când, copil fiind, slujea ca paj la Casterly Rock. Avea în el mai multă încredere decât în oricine. Destul ca să-i ceară să pună mâna pe scuturile şi săbiile de turnir. Voia să ştie dacă putea lupta cu stânga.

Iar acum ştiu. Adevărul era mai dureros decât loviturile lui *Ser* Addam, şi loviturile fuseseră atât de crâncene încât abia se putuse îmbrăca de dimineaţă. Dacă s-ar fi luptat de-a binelea, Jaime ar fi murit până acum de douăzeci de ori. Părea atât de simplu să schimbi mâinile. Dar nu era. Orice impuls pe care îl avea era greşit. Trebuia să se *gândească* la orice, pe când înainte se mişcase pur şi simplu. Şi până se gândea el, Marbrand îl trosnea. Mâna lui stângă nu părea să poată nici măcar *să ţină* o sabie cum se cuvine. *Ser* Addam îl dezarmase de trei ori, aruncându-i sabia cât colo.

— Acesta îi acordă amintitele pământuri, câştiguri şi castelul lui *Ser* Aemon Frey şi nobilei sale soţii, Lady Genna. *Ser* Kevan îi

înfăţişă un alt teanc de pergamente şi Regele Tommen înmuie pana şi semnă. Acesta este un decret de recunoaştere a legitimităţii unui fiu natural al Lordului Roose Bolton de la Dreadfort. Iar acesta îl numeşte pe Lordul Bolton Păzitor al Nordului. Tommen înmuie, semnă, înmuie, semnă. Acesta îi acordă lui *Ser* Rolph Spicer dreptul asupra castelului Castamere şi îl ridică la rangul de lord. Tommen îşi mâzgăli numele.

Ar fi trebuit să mă duc la Ser Ilyn Payne, cugetă Jaime. Dreptatea Regelui nu îi era prieten, aşa cum îi era Marbrand, şi poate că l-ar fi bătut până la sânge… dar fără limbă, n-avea cum să se laude după aceea. Doar un cuvânt scăpat de *Ser* Addam la băutură era de ajuns ca toată lumea să afle în scurt timp cât de nevolnic devenise. *Lord Comandant al Gărzii Regale.* Era o farsă crudă… deşi nu chiar atât de crudă ca darul pe care i-l trimisese tatăl său.

— Aceasta este amnistia ta regală pentru Lordul Gawen Westerling, nobila lui soţie şi fiica lor Jeyne, prin care sunt primiţi înapoi la pacea regelui, explică *Ser* Kevan. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Janos Bracken de la Stone Hedge. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Vance. Aceasta pentru Lordul Gooddbrook. Aceasta pentru Lordul Mooton de la Iazul Fecioarelor.

Jaime se ridică în picioare.

— Se pare că stăpâneşti bine aceste chestiuni, unchiule. O să-l las pe rege în seama ta.

— Cum doreşti. *Ser* Kevan se ridică, la rândul lui. Jaime, ar trebui să te duci la tatăl tău. Ruptura asta dintre voi…

— … a creat-o el. Şi nici n-o s-o repare, dacă îmi trimite daruri de batjocură. Spune-i asta, dacă poţi să-l smulgi de lângă Tyrelli atât timp.

Unchiul său îl privi mâhnit.

— Darul a fost din inimă. Ne-am gândit că te-ar putea încuraja…

— … să-mi crească o mână nouă? Jaime se întoarse către Tommen. Deşi avea buclele aurii ale lui Joffrey şi ochii verzi, noul rege nu avea altceva în comun cu regretatul său frate. Era predispus la îngrăşare, faţa îi era roz şi rotundă şi chiar îi plăcea să citească. *N-are încă nici nouă ani, acest fiu al meu. Mai are până să devină bărbat.* Aveau să treacă şapte ani până când Tommen putea să domnească prin puterile lui. Până atunci, nobilul său bunic va ţine frâiele regatului. Sire, întrebă Jaime. Îmi

îngădui să plec?

— Cum pofteşti, *Ser* Unchiule. Tommen îşi întoarse privirea către *Ser* Kevan. Acum pot să le sigilez, Unchiule-Mare? Apăsatul peceţii regale pe ceara fierbinte era ocupaţia lui preferată ca rege, până în prezent.

Jaime ieşi cu paşi mari din sala de consiliu. În faţa uşii îl găsi pe *Ser* Meryn Trant, stând băţos de strajă în armura sa albă de solzi şi mantia imaculată. *Dacă omul ăsta află cât sunt de neputincios, sau dacă Kettleblack ori Blout aud de asta…*

— Rămâi aici până când termină Înălţimea Sa, spuse Jaime, apoi escortează-l înapoi la Fortăreaţa lui Maegor.

Trant îşi înclină capul.

— Cum ţi-e voia, lordul meu.

Curtea exterioară era înţesată şi zgomotoasă în dimineaţa aceea. Jaime se îndreptă către grajduri, unde un grup mare de oameni îşi înşeuau caii.

— Picioare-de-Oţel! strigă el. Aşadar, pleci?

— Îndată ce încalecă domniţa, răspunse Walton Picioare-de-Oţel. Lordul Bolton ne aşteaptă. Iat-o că vine.

Un rândaş ieşea pe uşa grajdului ducând de căpăstru o frumoasă iapă sură. Pe spinarea ei călărea o fată uscăţivă, cu ochii adânciţi în orbite, înveşmântată într-o mantie grea. Mantia era cenuşie, ca rochia de dedesubt, şi tivită cu satin alb. Broşa cu care se încheia pe piept avea forma unui cap de lup, cu ochi înguşti de opal. Părul lung, castaniu, al fetei flutura în vânt. Avea un chip frumos, gândi Jaime, dar ochii îi erau trişti şi obosiţi.

Când îl văzu, înclină capul.

— *Ser* Jaime, spuse ea cu glas subţire, neliniştit. Eşti amabil că mă conduci.

Jaime o cercetă cu atenţie.

— Aşadar, mă cunoşti?

Fata îşi muşcă buza.

— Poate că nu-ţi aminteşti, lordul meu, căci eram mică pe atunci… dar am avut onoarea să te întâlnesc la Winterfell, când Regele Robert a venit să-l viziteze pe tatăl meu, Lordul Eddard. Îşi plecă ochii mari, căprui şi murmură: Sunt Arya Stark.

Jaime nu se preocupase niciodată prea mult de Arya Stark, dar i se părea că fata aceasta era mai mare.

— Am înţeles că eşti pe cale să te măriţi.

— Mă voi căsători cu fiul Lordului Bolton, Ramsay. Până acum a fost un Snow, dar Înălţimea Sa l-a făcut Bolton. Se spune că e

foarte curajos. Sunt nespus de fericită.

Atunci de ce pari atât de speriată?

— Îţi doresc numai bucurii, domniţă. Jaime reveni la Picioare-de-Oţel: V-aţi primit plata promisă?

— Da, am şi împărţit-o. Omul Nordului rânji: Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, întări Jaime, aruncându-i fetei o ultimă privire. Se întreba dacă exista cât de cât o asemănare. Nu că ar fi contat. Adevărata Arya Stark era îngropată în vreun mormânt fără nume din Fundătura Puricilor, cel mai probabil. Cu fraţii şi ambii ei părinţi morţi, cine ar îndrăzni să spună că fata aceasta e o impostoare?

— Drum bun, îi ură lui Walton Picioare-de-Oţel. Nage îşi ridică stindardul de pace şi oamenii Nordului formară o coloană dezlânată ca mantiile lor de blană şi ieşiră la trap pe poarta oraşului. Fata slabă pe iapa ei sură părea mică şi oropsită în mijlocul lor.

Câţiva dintre cai încă se fereau de pata întunecată de pe locul bătătorit unde pământul înghiţise sângele grăjdarului omorât de Gregor Clegane cu atâta stângăcie. Văzând-o, Jaime fu cuprins din nou de furie. Le spusese gărzilor regale să ţină gloata la distanţă, dar nătărăul de *Ser* Boros se lăsase absorbit de duel. Nesăbuitul băiat avusese, desigur, partea lui de vină. La fel şi dornisheanul mort. Iar Clegane era vinovat în primul rând. Lovitura care retezase braţul băiatului fusese nenoroc, dar cea de-a doua…

Ei, bine, Gregor plăteşte acum pentru asta. Marele Maester Pycelle îi îngrijea rănile, dar urletele care răsunau din camerele maesterului sugerau că vindecarea nu decurgea atât de bine cum ar fi trebuit.

— Carnea se necrozează şi rănile supurează, spusese Pycelle în faţa consiliului. Nici măcar viermii nu s-ar atinge de asemenea putreziciune. Convulsiile sunt atât de violente încât a trebuit să-i pun căluş în gură ca să nu-şi muşte limba. Am tăiat cât de mult ţesut am îndrăznit şi am tratat putregaiul cu apă fiartă şi drojdie, dar în zadar. Venele braţului i se înnegresc. Când i-am pus lipitori, toate au murit. Lorzii mei, trebuie să ştiu ce substanţă otrăvitoare a pus Prinţul Oberyn în vârful suliţei sale. Haideţi să-i reţinem pe ceilalţi dornisheni, până când vor fi mai cooperanţi.

Lordul Tywin îl refuzase.

— Vom avea destule necazuri din pricina morţii Prinţului

Oberyn. N-am de gând să înrăutăţesc situaţia ţinându-i ostatici pe însoţitorii lui.

— Atunci mă tem că *Ser* Gregor ar putea să moară.

— Fără îndoială. Am jurat asta în scrisoarea pe care am trimis-o Prinţului Doran împreună cu trupul fratelui său. Dar trebuie să se vadă că sabia Dreptăţii Regelui e cea care-l omoară, nu o suliţă otrăvită. Vindecă-l.

Marele Maester Pycelle a clipit deznădăjduit.

— Lordul meu…

— *Vindecă-l!* a repetat Lordul Tywin, vexat. Ştii că Lordul Varys a trimis pescari în apele din preajma Pietrei Dragonului. Au raportat că doar o oaste simbolică a mai rămas să apere insula. Lysenii au plecat din golf, şi cu ei cea mai mare parte a oştirii Lordului Stannis.

— Foarte bine, a declarat Pycelle. Stannis n-are decât să putrezească în Lys, zic eu. Numai bine scăpăm de el şi de ambiţiile lui.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot când ţi-a tăiat Tyrion barba? Vorbim despre *Stannis Baratheon.* Omul va continua lupta până la ultima suflare şi încă o vreme după aceea. Dacă a plecat, asta nu poate să însemne decât că vrea să reînceapă războiul. Probabil va debarca la Capătul Furtunii şi va încerca să-i incite pe lorzii furtunii. Dacă face asta, e terminat. Dar un om mai cutezător ar putea să-şi încerce norocul la Sunspear. Dacă reuşeşte să câştige Dornul de partea lui, ar putea să prelungească acest război mulţi ani de acum înainte. Aşadar, n-o să-l jignim pe Martell şi mai mult, sub nici un motiv. Dornishenii sunt liberi să plece, iar tu o să-l vindeci pe *Ser* Gregor.

Şi astfel, Muntele urla zi şi noapte. Lordul Tywin Lannister putea să-l intimideze şi pe Străin, după toate aparenţele.

Urcând scările şerpuitoare ale Turnului Sabiei Albe, Jaime îl auzea pe *Ser* Boros sforăind în odaia sa. Şi uşa lui *Ser* Balon era închisă; la noapte urma să fie de strajă la rege şi înainte de asta va dormi toată ziua. Lăsând la o parte sforăiturile lui Boros, turnul era foarte liniştit. Asta îi convenea lui Jaime de minune. *Ar trebui să mă odihnesc.* Cu o noapte înainte, după dansul cu *Ser* Addam, nu putuse să doarmă de durere.

Dar când păşi în dormitor, o găsi pe sora lui aşteptându-l.

Stătea lângă fereastra deschisă, privind peste zidurile exterioare, în largul mării. Adierea golfului îi dădea târcoale, fâlfâindu-i rochia pe lângă trup într-un fel care făcea inima lui

Jaime să bată mai repede. Era albă rochia aceea, ca tapiseriile de pe pereţi şi cuverturile de pe pat. Şiraguri de smaralde mărunte împodobeau capetele mânecilor ei largi şi coborau în spirale pe corsaj. Smaralde mai mari erau prinse în plasa aurie în care era legat părul ei auriu. Rochia avea un decolteu adânc, dezgolindu-i umerii şi rotunjimile sânilor. *E atât de frumoasă.* Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia în braţe.

— Cersei. Închise uşa fără zgomot. Ce-i cu tine aici?

— Unde altundeva să mă duc? Când se întoarse cu faţa spre el, avea lacrimi în ochi. Tata mi-a spus răspicat că nu mai sunt dorită în consiliu. Jaime, nu vorbeşti tu cu el?

Jaime îşi scoase mantia şi o atârnă de un cârlig din perete.

— Vorbesc cu Lordul Tywin în fiecare zi.

— Chiar trebuie să fii aşa de încăpăţânat? Nu vrea decât…

— … să mă oblige să ies din Garda Regală şi să mă trimită la Casterly Rock.

— Nu e neapărat un lucru atât de îngrozitor. Mă trimite şi pe mine înapoi la Casterly Rock. Mă vrea cât mai departe, ca să aibă mână liberă cu Tommen. Tommen e fiul *meu,* nu al lui.

— Tommen e regele.

— E un copil! Un băieţel speriat care şi-a văzut fratele otrăvit la propria-i nuntă. Iar acum i se spune că trebuie să se însoare. Fata are de două ori vârsta lui şi e de două ori văduvă.

Jaime se lăsă uşurel în scaun, încercând să ignore durerea muşchilor zdrobiţi.

— Tyrellii insistă. Nu văd nici un rău în asta. Tommen e singur de când a plecat Myrcella la Dorne. Îi place s-o aibă în preajmă pe Margaery, cu doamnele ei. Lasă-i să se căsătorească.

— E fiul tău…

— E sămânţa mea. Nu mi-a spus niciodată tată. Aşa cum nu mi-a spus nici Joffrey. M-ai avertizat de o mie de ori să nu arăt niciodată un interes faţă de ei.

— Ca să-i protejez! Şi pe tine. Cum ar fi părut dacă fratele meu s-ar fi jucat de-a tatăl cu fiii regelui? Până şi Robert ar fi putut deveni suspicios.

— Ei, bine, acum e mai presus de suspiciune. Moartea lui Robert încă îi lăsa un gust amar lui Jaime. *Eu ar fi trebuit să-l omor, nu Cersei.* Mi-aş fi dorit să-l fi omorât cu mâinile mele. *Când încă mai aveam două.* Dacă mi-aş fi făcut din a ucide regi un obicei, cum îi plăcea lui să spună, te-aş fi putut lua de soţie, în văzul tuturor. Nu mi-e ruşine că te iubesc, doar de lucrurile pe

care le-am făcut ca s-o ascund. Băiatul acela de la Winterfell…

— Ţi-am spus eu să-l arunci pe fereastră? Dacă te-ai fi dus la vânătoare, cum te-am rugat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu, tu trebuia să mă ai, nu puteai aştepta până ce ne întorceam în oraş.

— Am aşteptat destul. Nu suportam să-l văd pe Robert împleticindu-se către patul tău seară de seară, întrebându-mă de fiecare dată dacă nu cumva în noaptea aia se va hotărî să-şi revendice drepturile de soţ. Dintr-odată, Jaime îşi aminti încă un lucru care îl frământa în legătură cu Winterfellul. La Riverrun, Catelyn Stark părea convinsă că am trimis un tâlhar la drumul mare să-i taie beregata fiului ei. Că i-am dat un pumnal.

— A, asta, zise ea dispreţuitoare. M-a întrebat şi Tyrion.

— *A fost* un pumnal. Cicatricile de pe mâinile Catelynei erau cât se poate de reale, mi le-a arătat. Ai…?

— O, nu fii absurd. Cersei închise fereastra. Da, am sperat că băiatul va muri. Şi tu ai sperat la fel. Până şi Robert era de părere că ar fi cel mai bine. „Ne omorâm caii când îşi rup un picior şi câinii când orbesc, dar suntem prea slabi să arătăm aceeaşi milostenie copiilor infirmi.” Aşa mi-a spus. Era şi el orb în momentul acela. De băutură.

Robert! Jaime îl păzise pe rege destul ca să ştie că Robert Baratheon spunea la băutură lucruri pe care le-ar fi negat cu vehemenţă a doua zi.

— Eraţi singuri când a spus asta?

— Sper că nu crezi că i-a spus-o lui Ned Stark. Bineînţeles că eram singuri. Noi şi copiii. Cersei îşi scoase plasa de păr şi o aşeză pe un stâlp al patului, apoi îşi scutură buclele aurii. Poate că Myrcella l-a trimis pe omul acela cu pumnalul, ce părere ai?

Voia să fie o glumă, dar nimerise drept la ţintă.

— Nu Myrcella. Joffrey.

Cersei se încruntă.

— Joffrey nu-l iubea pe Robb Stark, dar fratele lui mai mic nu însemna nimic pentru el. Iar Joffrey era şi el doar un copil.

— Un copil care tânjea după o mângâiere pe creştet de la beţivanul ăla pe care l-ai lăsat să creadă că e tatăl lui. Îi trecu prin minte un gând supărător. Tyrion era să moară din cauza acestui pumnal nenorocit. Dacă ştia că totul a fost pus la cale de Joffrey, asta ar explica poate de ce…

— Nu mă interesează de ce, spuse Cersei. Poate să-şi ia motivele cu el în iad. Dacă ai fi văzut cum a murit Joff… S-a

luptat, Jaime, s-a luptat pentru fiecare gură de aer, dar parcă un spirit malefic îl strângea de gât. Atâta spaimă i se citea în ochi… Când era mic, fugea la mine când era speriat sau rănit, iar eu îl apăram. Dar în noaptea aceea, n-am avut ce să fac. Tyrion l-a omorât în faţa mea, *iar eu n-am putut să fac nimic.* Cersei se prăbuşi în genunchi în faţa scaunului pe care şedea Jaime şi îi luă mâna întreagă în mâinile ei. Joff e mort, iar Myrcella e în Dorne. Tommen e tot ce mi-a mai rămas. Nu-l poţi lăsa pe tata să mi-l ia. Jaime, te rog!

— Lordul Tywin nu mi-a cerut aprobarea. Pot să vorbesc cu el, dar n-o să mă asculte…

— Ba da, dacă vei fi de acord să părăseşti Garda Regală.

— N-o să părăsesc Garda Regală.

Sora lui îşi stăpânea cu greu lacrimile.

— Jaime, eşti cavalerul meu strălucitor. Nu mă poţi părăsi când am nevoie de tine mai mult ca oricând, îmi fură fiul, mă alungă… şi dacă nu-l opreşti, tata mă va obliga să mă recăsătoresc.

Jaime n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Vorbele ei erau o lovitură în stomac mai puternică decât oricare dintre cele de care se ocupase Addam Marbrand.

— Cine?

— Contează? Un lord sau altul. Unul de care tata consideră că are nevoie. Nu-mi pasă. N-o să am un alt soţ. Tu eşti singurul bărbat pe care îl vreau în patul meu în fiecare noapte.

— Atunci *spune-i* asta!

Cersei îşi retrase mâinile.

— Iar vorbeşti aiureli. Vrei să ne despartă, aşa cum a făcut mama când ne-a prins jucându-ne? Tommen ar pierde tronul, Myrcella căsătoria… Aş vrea să-ţi fiu soţie, suntem făcuţi unul pentru altul, dar nu se poate, Jaime. Suntem fraţi.

— Targaryenii…

— *Noi nu suntem Targaryeni!*

— Mai încet! zise el batjocoritor. Dacă vorbeşti aşa de tare, o să-i trezeşti pe Fraţii mei Juraţi. Nu ne putem permite una ca asta, nu-i aşa? Lumea ar putea să afle că ai venit să mă vezi.

— Jaime, suspină ea, crezi că eu nu vreau să fim împreună la fel de mult ca tine? Nu contează cu cine mă mărită, te vreau lângă mine, te vreau în patul meu, te vreau în mine. Nimic nu s-a schimbat între noi. Lasă-mă să-ţi dovedesc. Îi ridică tunica şi începu să-i dezlege pe bâjbâite şnururile pantalonilor. Jaime simţi cum trupul îi răspunde.

— Nu, spuse el, nu aici. Nu mai făcuseră asta niciodată în Turnul Sabiei Albe, cu atât mai puţin în camerele Lordului Comandant. Cersei, nu e locul potrivit.

— S-a întâmplat şi în sept. Nu e cu nimic altfel aici. Îi scoase mădularul şi se aplecă deasupra lui.

Jaime o împunse cu ciotul mâinii drepte.

— *Nu.* Nu aici, am spus. Se forţă să se ridice.

Preţ de o clipă, văzu uluire în ochii ei verzi, strălucitori. Şi teamă. Apoi furia le înlocui. Cersei se dezmetici, se ridică în picioare şi îşi aranjă rochia.

— Mâna ţi-au ciopârţit-o la Harrenhal sau bărbăţia? Când îşi scutură capul, părul i se revărsă pe umerii albi, dezgoliţi. Am fost o proastă că am venit. N-ai avut curajul să-l răzbuni pe Joffrey, de ce am crezut că l-ai apăra pe Tommen? Spune-mi, dacă Pezevenghiul ţi-ar fi ucis toţi cei trei copii, asta te-ar fi scos din minţi?

— Tyrion n-o să se atingă de Tommen sau de Myrcella. Nici acum nu sunt convins că el l-a omorât pe Joffrey.

Gura lui Cersei zvâcni de furie.

— Cum poţi spune asta? După toate ameninţările…

— Ameninţările nu înseamnă nimic. Tyrion jură că nu e vinovat.

— *O, jură,* despre asta e vorba? Iar piticii nu mint, aşa crezi tu?

— Pe mine, nu. Aşa cum nu m-ai minţi nici tu.

— O, scumpul meu nătărău. Te-a minţit de o mie de ori. Şi eu la fel. Îşi prinse părul la loc şi luă plasa de pe stâlpul patului, unde o atârnase. Crezi ce vrei. Micul monstru e închis într-o celulă neagră şi în curând *Ser* Ilyn îi va tăia capul. Poate că ţi-ar plăcea să-l păstrezi ca amintire. Cersei aruncă o privire către pernă. Te poate veghea când dormi singur în patul ăla alb şi rece. Până când i se topesc ochii, bineînţeles.

— Ai face bine să pleci, Cersei. Mă enervezi.

— O, un infirm nervos. Ce înspăimântător! Râse. Păcat că Lordul Tywin Lannister n-are nici un fiu. Aş fi putut fi eu moştenitorul pe care şi-l dorea, dar îmi lipsea mădularul. Şi, că veni vorba, mai bine ţi l-ai vârî în pantaloni, arată jalnic şi mic, cum îţi atârnă aşa.

Când rămase singur, Jaime îi urmă sfatul, bâjbâind cu o mână să-şi lege şnururile. Simţi o durere ascuţită în degetele-fantomă. *Am pierdut o mână, un tată, un fiu, o soră şi o iubită şi în curând voi pierde un frate. Şi cu toate acestea, aud întruna că Lannisterii*

au câştigat războiul.

Jaime îşi îmbrăcă mantia şi coborî în camera comună, unde îl găsi pe *Ser* Boros bând o cupă de vin.

— Când îţi termini vinul, spune-i lui *Ser* Loras că sunt gata s-o primesc.

Ser Boros era prea laş ca să facă altceva decât să se încrunte.

— Eşti gata să primeşti pe cine?

— Tu spune-i atât lui *Ser* Loras.

— Da. *Ser* Boros îşi goli cupa. Da, Lord Comandant.

Dar *Ser* Boros trăgea de timp sau, poate, Cavalerul Florilor se dovedea greu de găsit. Trecură mai multe ore până când sosiră, în sfârşit – tânărul suplu şi frumos şi fătuca mare şi urâtă. Jaime stătea singur în sala de consiliu, frunzărind Cartea Albă cu gândul aiurea.

— Lord Comandant, zise *Ser* Loras, ai vrut s-o vezi pe Fecioara din Tarth.

— Aşa e. Jaime le făcu semn cu mâna stângă să se apropie. Ai vorbit cu ea, presupun.

— Aşa cum mi-ai ordonat, lordul meu.

— Şi?

Flăcăul deveni încordat.

— Eu… s-ar putea să se fi întâmplat cum spune ea, *ser*. Că a fost Stannis. Nu pot fi sigur.

— Varys mi-a spus că şi castelanul de la Capătul Furtunii a murit în circumstanţe ciudate, zise Jaime.

— *Ser* Cortnay Penrose, zise Brienne cu tristeţe. Un om bun.

— Un om îndărătnic. Într-o zi s-a încăpăţânat să stea în calea Regelui Pietrei Dragonului. A doua zi a căzut dintr-un turn. Jaime se ridică. *Ser* Loras, vom mai vorbi despre asta mai târziu. Poţi s-o laşi pe Brienne cu mine.

Fătuca era la fel de urâtă şi de stângace ca întotdeauna, hotărî Jaime, când Tyrell îi lăsă singuri. Cineva o îmbrăcase iarăşi în straie femeieşti, dar rochia aceasta îi venea mult mai bine decât hidoasa cârpă roz pe care ţapul o obligase s-o îmbrace.

— Îţi sade bine în albastru, domniţa mea, remarcă Jaime. Ţi se potriveşte cu ochii. *Într-adevăr, are ochi nemaipomeniţi.*

Brienne se privi, fâstâcită.

— Septa Donyse a căptuşit corsajul, modelându-l în forma aceasta. Spunea că tu mi-ai trimis-o. Brienne zăbovea lângă uşă, de parcă ar fi avut de gând să fugă dintr-un moment în altul. Arăţi…

— Altfel. Jaime reuşi să schiţeze un zâmbet. Mai multă carne pe coastele astea şi mai puţini păduchi în păr, atâta tot. Ciotul e la fel. Închide uşa şi vino aici.

Brienne făcu întocmai.

— Mantia albă…

— … e nouă, dar nu sunt sigur c-o s-o mânjesc destul de curând.

— N-am vrut să… Voiam să spun că-ţi şade bine.

Se apropie, şovăitoare.

— Jaime, e adevărat ce i-ai spus lui *Ser* Loras? Despre… Regele Renly şi despre umbră?

Jaime ridică din umeri.

— L-aş fi omorât pe Renly cu mâna mea, dacă ne-am fi întâlnit pe câmpul de luptă, ce-mi pasă mie cine i-a tăiat beregata?

— Ai spus că am onoare…

— Sunt afurisitul de Regicid, ai uitat? Când spun că ai onoare e ca şi când o târfă ar garanta pentru fecioria ta. Se lăsă pe spate şi îşi ridică privirea spre ea. Picioare-de-Oţel se îndreaptă spre Nord, s-o ducă pe Arya Stark la Roose Bolton.

— I-ai dat-o *lui?* ţipă ea, îngrozită. Ai jurat faţă de Lady Catelyn…

— Cu o sabie la gât, dar nu contează. Lady Catelyn a murit. Nu i-aş putea reda fiicele, nici dacă le-aş avea. Iar fata pe care tatăl meu a trimis-o cu Picioare-de-Oţel nu era Arya Stark.

— Nu era Arya Stark?

— M-ai auzit bine. Nobilul meu tată a găsit o fată costelivă din Nord, mai mult sau mai puţin de o vârstă cu Arya şi având mai mult sau mai puţin acelaşi pigment. A îmbrăcat-o în alb şi gri, i-a dat un lup argintiu cu care să-şi prindă mantia şi a trimis-o la bastardul lui Bolton. Ridică ciotul, arătând spre ea. Am vrut să-ţi spun asta înainte să alergi după ea s-o salvezi şi să-ţi dai viaţa pentru o cauză nobilă. Te descurci binişor cu sabia, dar nu într-atât încât să te lupţi de una singură cu două sute de oameni.

Brienne clătină din cap.

— Când Lordul Bolton va afla că tatăl tău l-a plătit cu o monedă falsă…

— O, ştie. *Lannisterii mint,* ai uitat? N-are nici o importanţă. Fata asta îi serveşte scopul la fel de bine. Cine va spune că *nu e* Arya Stark? Toţi cei care i-au fost apropiaţi sunt morţi, în afară de sora ei, care a dispărut.

— De ce-mi spui mie toate astea, dacă sunt adevărate?

Trădezi secretele tatălui tău.

Secretele Mâinii, gândi el. *Nu mai am tată.*

— Îmi plătesc datoriile ca orice leuşor cuminte. I-am promis Catelynei Stark fiicele... şi una dintre ele e încă în viaţă. S-ar putea ca fratele meu să ştie unde se află, dar oricum, nu vrea să spună. Cersei e convinsă că Sansa l-a ajutat să-l omoare pe Joffrey.

Gura lui Brienne se strânse, îndârjită.

— N-am să cred că fata aceea blândă e o criminală. Lady Catelyn spunea că are o inimă iubitoare. Fratele tău e vinovat. *Ser* Loras spunea că a fost o judecată.

— Două, de fapt. Vorbe şi săbii – şi unele, şi altele l-au părăsit. O nebunie. Te-ai uitat de la fereastră?

— Celula mea dă spre mare. Dar am auzit strigătele.

— Prinţul Oberyn din Dorne e mort, Gregor Clegane pe moarte, iar Tyrion rămâne condamnat în faţa zeilor şi a oamenilor. Îl ţin într-o celulă neagră până când îl execută.

Brienne îl privi:

— Tu nu crezi că e vinovat.

Jaime îi zâmbi obosit.

— Vezi, fătucă? Ne cunoaştem unul pe altul prea bine. Tyrion a vrut să fie ca mine de când a făcut primul pas, dar nu mi-a semănat niciodată în privinţa regicidului. Sansa Stark l-a omorât pe Joffrey. Fratele meu a păstrat tăcerea ca s-o protejeze. Are asemenea accese de galanterie din când în când. Ultimul l-a costat nasul. Acesta îl va costa capul.

— Nu, spuse Brienne. N-a fost fiica stăpânei mele, nu se poate.

— Iată fătuca toantă şi căpoasă pe care o ştiam.

Fata roşi.

— Numele meu este...

— Brienne de Tarth. Jaime oftă. Am un dar pentru tine. Întinse mâna sub scaunul Lordului Comandant şi o scoase la iveală înfăşurată în falduri de catifea purpurie.

Brienne se apropie ca şi cum pachetul ar fi putut s-o muşte, întinse o mână imensă, pătată de pistrui, şi ridică un colţ al materialului. Rubinele sclipiră în lumină. Luă comoara cu băgare de seamă, îndoi degetele în jurul mânerului de piele şi scoase încet sabia din teacă. Unduiri sângerii şi negre străluciră. Un deget de lumină oglindită trecu roşu de-a lungul tăişului.

— E oţel valyrian? N-am mai văzut niciodată asemenea culori.

— Nici eu. A fost o vreme când mi-aş fi dat mâna dreaptă ca

să mânuiesc o asemenea sabie. Acum se pare că o asemenea sabie se iroseşte la mine. Ia-o. Înainte de a apuca să refuze, Jaime continuă: O sabie atât de preţioasă merită un nume. Mi-ar face plăcere dacă ai putea s-o numeşti Devotata. Şi încă un lucru: sabia are un preţ.

Faţa ei se întunecă.

— Ţi-am spus că nu voi sluj…

— … fiinţe atât de ticăloase ca noi. Da, îmi amintesc. Ascultă-mă până la capăt, Brienne. Amândoi am făcut jurăminte în privinţa Sansei Stark. Cersei vrea ca fata să fie găsită şi omorâtă, chiar şi în fundul pământului…

Chipul urât al Briennei fremăta de furie.

— Dacă crezi că aş face vreun rău fiicei stăpânei mele pentru o sabie, tu…

— *Taci şi ascultă,* izbucni Jaime, înfuriat de presupunerea ei. Mai întâi vreau s-o găseşti pe Sansa şi s-o duci într-un loc sigur. Cum altfel să ne împlinim jurămintele idioate în faţa nepreţuitei şi moartei Lady Catelyn?

Fetişcana clipi.

— Credeam…

— Ştiu ce credeai. Dintr-odată, era sătul s-o mai vadă. *Behăie ca o oaie nenorocită.* Când Ned Stark a murit, Dreptatea Regelui a primit sabia lui, îi spuse Jaime. Dar tatăl meu a considerat că o asemenea armă era irosită pe un simplu călău. I-a dat lui *Ser* Ilyn o altă sabie şi a cerut ca Gheaţa să fie topită şi refăcută. Metalul a ajuns pentru două săbii noi. În mâna ta se află una dintre ele. Aşadar, o vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu oţelul sabiei lui Ned Stark, dacă asta are pentru tine vreo importanţă.

— *Ser*… îţi datorez o scu…

Jaime o întrerupse:

— Ia sabia aia afurisită şi pleacă, până ce nu mă răzgândesc. În grajduri găseşti o iapă murgă, urâtă ca tine, dar oarecum mai bine antrenată. Urmăreşte-l pe Walton Picioare-de-Oţel, caut-o pe Sansa sau du-te acasă la insula ta de safire, mie mi-e totuna. Nu mai vreau să te văd.

— Jaime.

— *Regicidule,* îi reaminti el. Mai bine ai folosi sabia aia ca să-ţi scoţi ceara din urechi, fătucă. Am terminat.

Cu încăpăţânare, Brienne insistă:

— Joffrey era…

— Regele meu. Las-o aşa.

— Ai spus că Sansa l-a omorât. De ce o aperi?

Pentru că Joff n-a însemnat pentru mine mai mult decât un jet de sămânţă între picioarele lui Cersei. Şi pentru că merita să moară.

— Am făcut regi şi i-am doborât. Sansa Stark este ultima mea şansă la onoare. Jaime afişă un zâmbet firav. În plus, regicizii trebuie să ţină unul cu altul. Ai de gând să pleci vreodată?

Mâna ei mare se strânse în jurul Devotatei.

— Da, o să plec. Şi o s-o găsesc pe fată şi o s-o apăr. De dragul nobilei sale mame. Şi al tău. Se înclină, ceremonioasă, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Jaime rămase singur la masa albă, în timp ce umbrele se furişau în încăpere. Când începu să se lase înserarea, aprinse o lumânare şi deschise Cartea Albă la pagina lui. Pană şi cerneală găsi într-un sertar. Sub ultimul rând al lui *Ser* Barristan, Jaime scrise, cu o mână stângace care ar fi putut fi pusă pe seama unui copil de şase ani pe care un maester tocmai îl învăţa primele litere.

Înfrânt în Pădurea Şoaptelor de Tânărul Lup Robb Stark, în timpul Războiului Celor Cinci Regi. Ţinut ostatic la Riverrun şi răscumpărat în schimbul unei promisiuni neîndeplinite. Capturat din nou de Bravii Camarazi şi schilodit din ordinul lui Vargo Hoat, căpitanul lor, pierzându-şi mâna dreaptă sub sabia lui Zollo cel Gras. Adus la Debarcaderul Regelui prin grija Briennei, Fecioara din Tarth.

Când isprăvi, mai mult de trei sferturi din pagina lui rămânea să fie umplută, între leul auriu de pe scutul purpuriu din partea de sus şi scutul imaculat de jos. *Ser* Gerold Hightower îi începuse relatarea, iar *Ser* Barristan Selmy o continuase, dar urmarea va trebui s-o scrie Jaime Lannister însuşi. Putea scrie ce voia, de acum înainte.

Orice voia...

JON

Vântul bătea sălbatic dinspre est, cu atâta putere încât cuşca grea se legăna ori de câte ori o rafală o prindea. Scârţâia pe lângă Zid, scuturând gheaţa de pe el şi fluturând mantia lui Jon printre zăbrele. Cerul era de ardezie, soarele doar o pată palidă de lumină în spatele norilor. Peste câmpul măcelului vedea pâlpâind o mie de focuri, dar lumina lor părea mică şi neputincioasă împotriva întunericului şi a frigului.

O zi cumplită. Jon cuprinse zăbrelele cu mâinile înmănuşate şi se ţinu strâns când vântul izbi cuşca încă o dată. Când se uită direct în jos, printre picioare, pământul era pierdut în umbră, ca şi cum ar fi coborât într-o groapă fără fund. *Ei, bine, moartea este un fel de groapă fără fund, şi, când totul se va isprăvi, numele meu va fi umbrit pe vecie.*

Copiii bastarzi erau născuţi din desfrâu şi minciună, se spunea; firea lor era destrăbălată şi trădătoare. Cândva, Jon îşi pusese în gând să arate că nu era aşa, să-i dovedească nobilului său tată că putea să fie un fiu la fel de bun şi devotat ca Robb. *Am stricat totul.* Robb devenise un rege erou, iar Jon, dacă-şi va aminti cineva de el, va rămâne un trădător, un sperjur şi un ucigaş. Era bucuros că Lordul Eddard nu era în viaţă, să vadă această ruşine.

Ar fi trebuit să rămân în peştera aceea, cu Ygritte. Dacă exista o viaţă de apoi, spera să-i poată spune asta. *Mă va zgâria pe faţă, aşa cum a făcut vulturul, şi mă va ocări, făcându-mă laş, dar oricum îi voi spune.* Îşi îndoi mâna sabiei, aşa cum îl învăţase Maester Aemon. Obiceiul devenise parte din el şi avea nevoie de degete flexibile ca să aibă o şansă cât de mică să-l omoare pe Mance Rayder.

Îl trăseseră afară în dimineaţa aceasta, după patru zile în gheaţă, închis într-o celulă de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate, prea scundă ca să poată sta în picioare, prea îngustă ca să se întindă pe spate. Aşa cum descoperiseră de mult administratorii, mâncarea şi carnea rezistau vreme îndelungată în cămările de gheaţă săpate la poalele Zidului… dar prizonierii nu.

— Vei muri aici, Lord Snow, îi spusese *Ser* Alliser, chiar înainte de a închide uşa grea de lemn, şi Jon îl crezuse.

Dar în dimineaţa aceasta veniseră să-l scoată şi îl duseseră,

tremurând şi scuturându-se, înapoi în Turnul Regelui, să stea încă o dată în faţa guşatului Janos Slynt.

— Maesterul ăla bătrân a spus că nu te pot spânzura, afirmase Janos Slynt. I-a scris lui Cotter Pyke şi chiar a avut impertinenţa să-mi arate scrisoarea. Spune că nu eşti trădător.

— Aemon a trăit prea mult, lordul meu, l-a lămurit *Ser* Alliser. Minţile i s-au întunecat, la fel ca ochii.

— Da, a spus Slynt. Un orb cu un colan la gât, cine se crede?

Aemon Targaryen, a gândit Jon, *fiul unui rege şi fratele unui rege şi un posibil rege.* Dar nu spuse nimic.

— Cu toate acestea, a continuat Slynt, nu vreau să se spună că Janos Slynt a spânzurat un om pe nedrept. Nu vreau. Am hotărât să-ţi dau o ultimă şansă să dovedeşti că eşti cinstit, aşa cum pretinzi, Lord Snow. O ultimă ocazie să-ţi faci datoria, da. Se ridică în picioare. Mance Rayder vrea să negocieze cu noi. Ştie că nu mai are nici o şansă, acum că a venit Janos Slynt, aşa că vrea să discute acest Rege-de-Dincolo-de-Zid. Dar omul e laş şi nu vrea să vină la noi. Fără doar şi poate, ştie că l-aş spânzura. L-aş spânzura de picioare, în vârful Zidului, de o frânghie lungă de treizeci de metri. Dar nu va veni. Spune să-i trimitem un sol.

— Te trimitem pe tine, Jon Snow. *Ser* Alliser a zâmbit.

— Pe mine? Glasul lui Jon era vlăguit. De ce pe mine?

— Tu ai fost alături de ei, a spus Thorne. Mance Rayder te cunoaşte. Va fi mai dispus să aibă încredere în tine.

Era o idee atât de greşită, încât lui Jon îi venea să râdă.

— Aţi înţeles pe dos. Mance Rayder m-a suspectat încă de la început. Dacă apar în tabăra lui îmbrăcat iarăşi în mantie neagră, venind din partea Rondului de Noapte, va şti că l-am trădat.

— A cerut un sol, i-l trimitem, a zis Slynt. Dacă eşti prea laş să dai ochii cu acest rege trădător, te putem duce înapoi în celula ta de gheaţă. De data aceasta fără blănuri, mă gândesc. Da.

— Nu-i nevoie, lordul meu, a spus *Ser* Alliser. Lordul Snow va face după cum îi cerem. Vrea să ne arate că nu e trădător. Vrea să arate că e un om devotat al Rondului de Noapte.

Thorne era de departe cel mai deştept dintre cei doi, îşi dădu seama Jon. Se vedea de la o poştă că fusese ideea lui. Jon era prins în capcană.

— Mă duc, a spus el scurt şi tăios.

— *Lordul meu,* i-a reamintit Janos Slynt. Ni te vei adresa cu…

— Mă duc, *lordul meu.* Dar faci o greşeală, *lordul meu.* Trimiţi pe cine nu trebuie, *lordul meu.* Mance Rayder o să se înfurie

numai când mă va vedea. *Lordul meu* ar avea mai multe şanse dacă i-ar trimite…

— Termeni de pace? *Ser* Alliser a chicotit.

— Janos Slynt nu discută cu sălbaticii nelegiuiţi termeni de pace, Lord Snow. Nu, aşa ceva nu face.

— Nu te trimitem să *discuţi* cu Mance Rayder, a precizat *Ser* Alliser. Te trimitem să-l omori.

Vântul şuiera printre gratii şi Jon Snow tremura. Piciorul îi pulsa, capul la fel. Nu era în stare să omoare un pisoi, dar nu avea încotro. *Capcana are dinţi.* Fiindcă Maester Aemon insista asupra nevinovăţiei lui Jon, Lordul Janos nu îndrăznea să-l lase în gheaţă, să moară. Aşa era mai bine.

— Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viaţa noastră, atât timp cât regatul oamenilor este în siguranţă, îi spusese Qhorin Halfhand la Colții de Gheață. Trebuia să-şi amintească asta. Fie că îl omora pe Mance, fie că încerca şi eşua, oamenii liberi aveau să-l ucidă. Nici abandonul nu era posibil, dacă ar fi avut cumva asemenea intenţii: pentru Mance, era un mincinos dovedit şi un trădător.

Când cuşca se opri, cu o smucitură, Jon sări pe pământ şi clătină Gheara Lungă de mâner, s-o slăbească din strânsoarea tecii. Poarta era la câţiva metri de picioarele lui, încă blocată de rămăşiţele ţestoasei, cu hoiturile mamuţilor putrezind înăuntru. Mai erau şi alte cadavre risipite printre butoaie sfărâmate, smoală întărită şi petice de iarbă pârjolită, toate în umbra Zidului. Jon nu avea nici un chef să zăbovească aici. Porni către tabăra sălbaticilor, pe lângă trupul unui uriaş mort cu capul zdrobit de o piatră. Un corb ciugulea creierul din craniul sfărâmat al uriaşului. Pasărea îşi ridică privirea când trecu pe lângă ea. *Snow,* ţipă corbul. *Snow, Snow.* Apoi îşi deschise aripile şi îşi luă zborul.

Îndată ce porni mai departe, un călăreţ se desprinse din tabăra sălbaticilor şi porni spre el. Se întreba dacă era Mance, venind să negocieze pe teren neutru. *Poate că aşa ar fi mai uşor, deşi oricum nu va fi uşor.* Dar când distanţa dintre ei se micşoră, Jon văzu că era un bărbat mic şi îndesat, cu brăţări de aur sclipindu-i pe braţele vânjoase şi cu o barbă albă răsfirată pe pieptu-i masiv.

— Hah! bubui Tormund când se întâlniră. Jon Snow cioara. M-am temut că n-o să te mai vedem.

— Credeam că nu te temi de nimic, Tormund.

Sălbaticul rânji.

— Bine zis, flăcăule. Văd că mantia ţi-e neagră. Lui Mance n-o să-i placă asta. Dacă ai venit să treci iarăşi de cealaltă parte, ai face mai bine să te urci înapoi pe Zidul ăla al tău.

— M-au trimis să tratez cu Regele-de-Dincolo-de-Zid.

— Să tratezi? Tormund izbucni în râs. Asta-i bună. Hah! Mance vrea să vorbească, e adevărat. Dar n-aş crede că vrea să discute cu *tine.*

— Pe mine m-au trimis.

— Văd şi eu. Să mergem, atunci. Vrei să călăreşti?

— Pot merge pe jos.

— Ne-aţi dat ceva de furcă. Tormund îşi întoarse calul către tabăra sălbaticilor. Tu şi fraţii tăi, n-am ce zice. Două sute de morţi şi o duzină de uriaşi. Mag însuşi s-a dus la poarta aia a voastră şi nu s-a mai întors.

— A murit de sabia unui om curajos pe nume Donai Noye.

— Aşa? A fost vreun mare lord, Donai Noye ăsta, nu-i aşa? Un cavaler sfrijit de-al vostru, cu izmene de oţel.

— Un fierar. Avea o singură mână.

— Un fierar ciung l-a ucis pe Mag cel Puternic? Hah! Trebuie c-a fost o luptă pe cinste. Mance va face un cântec despre asta, să vezi numai! Tormund luă o ploscă de sub şa şi o destupă. Asta o să ne încălzească puţin. Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic! Luă o înghiţitură şi îi întinse plosca lui Jon.

— Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic. Plosca era plină cu mied, dar un mied aşa de tare, încât ochii lui Jon se umplură de lacrimi, iar prin piept îi şerpuiau cârcei de foc. După celula de gheaţă şi drumul lung în cuşca de fier, căldura era bine-venită.

Tormund luă plosca şi mai dădu pe gât o duşcă, apoi se şterse la gură.

— Magnarul din Thenn ne-a jurat c-o să deschidă larg poarta, iar noi nu va trebui decât să trecem cântând. Urma să doboare tot Zidul.

— A doborât o parte, zise Jon. În capul lui.

— Hah! făcu Tormund. Ei, bine, niciodată nu mi-a fost de prea mare folos Styr Magnarul. Când un om n-are barbă, nici păr şi nici urechi, n-ai de unde să-l apuci când lupţi. Îşi conducea încet calul, ca Jon să poată ţine pasul cu el. Ce-ai păţit la picior?

— O săgeată. Una de-a Ygrittei, cred.

— Asta da femeie. Azi te sărută, mâine te umple de săgeţi.

— E moartă.

— Da? Tormund clătină trist din cap. Păcat. Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânăr, aş fi furat-o eu. Părul ăla al ei. Ei, bine, focurile cele mai fierbinţi se sting cel mai repede. Ridică plosca. Pentru Ygritte, cea sărutată de foc! Bău cu nesaţ.

— Pentru Ygritte, cea sărutată de foc, repetă Jon, când Tormund îi dădu iarăşi plosca. Bău cu şi mai mult nesaţ.

— Tu ai omorât-o?

— Fratele meu. Jon nu aflase niciodată care dintre ei şi spera că nici nu va afla.

— Ciori afurisite! Tormund vorbea pe un ton ţâfnos, dar ciudat de blând. Sabie-Lungă a furat-o pe fiica mea, Munda. Piersicuţa mea. A luat-o chiar din cortul meu, cu toţi cei patru fraţi ai ei în preajmă. Toregg a dormit tot timpul, mocofanul, iar Torwynd… ei, bine, Torwynd Blegul, asta spune totul, nu-i aşa? Dar cei mici i-au tras o chelfăneală.

— Şi Munda? întrebă Jon.

— E sânge din sângele meu, zise Tormund cu mândrie. I-a spart buza şi i-a muşcat o jumătate de ureche şi am auzit că are atâtea zgârieturi pe spate că nu poate nici măcar să-şi poarte mantia. Dar Munda îl place destul de mult. Şi de ce nu? Nu se luptă cu sabia, ştii. N-a avut sabie niciodată. Atunci de unde crezi că s-a ales cu numele ăsta? Hah!

Jon râse cu poftă. Chiar acum, chiar aici. Ygritte ţinea la Ryk Sabie-Lungă. Jon spera că găsise puţină bucurie alături de Munda lui Tormund. Oricine trebuia să găsească puţină bucurie undeva.

„Nimic nu ştii, Jon Snow”, i-ar fi spus Ygritte. *Ştiu că o să mor,* gândi el. *Asta ştiu, cel puţin. „ Toţi bărbaţii mor”,* aproape o putea auzi spunând, *„şi toate femeile şi fiecare vietate care zboară sau înoată sau aleargă. Nu contează când mori, ci cum o faci, Jon Snow.” Ţie ţi-e uşor să vorbeşti,* îi răspunse Jon în gând. *Tu ai murit vitează în luptă, atacând castelul unui duşman. Eu o să mor trădător şi ucigaş.* Şi moartea lui nici nu va veni iute, dacă nu cumva îi va ieşi în cale în vârful săgeţii lui Mance.

Curând ajunseră printre corturi. Era o tabără obişnuită a sălbaticilor, o harababură de focuri şi gropi de gunoaie, copii şi capre rătăcind în voie, oi behăind printre copaci, piei de cai agăţate la uscat. Nu aveau nici un plan, nici o ordine, nici o apărare. Dar peste tot erau bărbaţi şi femei şi animale.

Mulţi îl ignorară, dar la fiecare om care continua să-şi vadă de treabă, erau zece care se opreau să se holbeze, copii ghemuiţi lângă focuri, bătrâne în docare, oameni ai peşterilor, cu feţele

pictate, luptători cu gheare şi şerpi şi felurite capete pe scuturi, cu toţii se întorceau să se uite. Jon văzu şi suliţaşe, cu părul lung fluturând în vântul cu miros de pin care suspina printre copaci.

Nu erau dealuri aici, dar cortul alb al lui Mance Rayder fusese înălţat pe o ridicătură de pământ stâncos, la marginea pădurii. Regele-de-Dincolo-de-Zid aştepta afară, cu mantia-i zdrenţuită, roşie cu negru, fluturând în vânt. Jon văzu că Harma Cap de Câine era cu el, întoarsă din atacurile şi manevrele ei de la Zid, iar Varamyr Şasepiei era şi el acolo, însoţit de o pisică-nălucă şi doi lupi supli, cenuşii.

Când văzură pe cine trimisese Rondul, Harma întoarse capul şi scuipă, iar unul dintre lupii lui Varamyr îşi dezveli colţii, mârâind.

— Trebuie să fii foarte curajos sau foarte prost, Jon Snow, spuse Mance Rayder, să te întorci la noi îmbrăcat în mantia neagră.

— Ce altceva să poarte un om al Rondului de Noapte?

— Omoară-l, îl îndemnă Harma. Trimite-i trupul sus, în cuşca aia a lor, să le spună că vrem pe altcineva. Capul o să-l păstrez, să-mi fac din el stindard. Un trădător e mai rău decât un câine.

— V-am avertizat că e făţarnic. Tonul lui Varamyr era potolit, dar pisica-nălucă îl privea pe Jon cu nesaţ, cu ochii ei înguşti, cenuşii. Niciodată nu mi-a plăcut cum miroase.

— Vâră-ţi ghearele la loc, fiară. Tormund Năpasta Uriaşilor sări jos de pe cal. Băiatul a venit să asculte. Dacă pui laba pe el, poate c-o să mă aleg cu mantia aia de om-fiară pe care mi-o doream.

— Tormund Prietenul Ciorilor, mârâi Harma. Eşti un mare gogoman, bătrâne.

Omul-fiară avea faţa pământie, umerii rotunjiţi şi era chel; un şoricel de om cu ochi de lup.

— După ce îmblânzeşti un cal, oricine îl poate călări, spuse el cu glas domol. După ce o fiară s-a unit cu un om, oricine poate să se strecoare în pielea ei şi s-o călărească. Orell se ofilea sub penele lui, aşa că mi-am însuşit eu vulturul. Dar apropierea funcţionează în ambele direcţii, omule-lup. Orell trăieşte acum în mine şi îmi şopteşte cât de mult te urăşte. Şi pot să plutesc deasupra Zidului şi să văd cu ochi de vultur.

— Aşadar, ştim, zise Mance. Ştim cât de puţini aţi fost când aţi oprit ţestoasa. Ştim câţi au venit de la Eastwatch. Ştim cum vi s-au împuţinat proviziile. Smoala, uleiul, săgeţile, suliţele. Până şi scara voastră e distrusă, iar cuşca aia nu poate să ridice decât

câţiva. Ştim. Şi acum tu ştii că ştim. Deschise clapa cortului. Vino înăuntru. Ceilalţi, aşteptaţi afară.

— Cum? Chiar şi eu? se miră Tormund.

— *În special* tu. Întotdeauna.

Era cald înăuntru. Un foc mic era aprins sub găurile de fum şi un mangal ardea mocnit lângă maldărul de blănuri sub care zăcea Dalla, lividă şi transpirată. Sora ei o ţinea de mână. *Val,* îşi aminti Jon.

— Mi-a părut rău când a căzut Jarl, îi spuse el.

Val îl privi cu ochi verzi, palizi.

— Se căţăra întotdeauna prea repede.

Era la fel de frumoasă cum şi-o amintea, suplă, cu pieptul plin, mlădioasă ca o trestie, cu pometi înalţi şi un păr des de culoarea mierii, care i se revărsa până la brâu.

— Dallei i-a venit sorocul, îi explică Mance. Ea şi Val rămân aici. Ele ştiu ce vreau să-ţi spun.

Jon îşi păstra chipul neclintit ca gheaţa. *E odios să omori un om în propriul lui cort, în timpul armistiţiului. Trebuie să-l ucid în faţa soţiei sale, în timp ce li se naşte copilul?* Strânse mâna sabiei. Mance nu purta armură, dar avea şi el sabia atârnată la şoldul stâng. Şi mai erau şi alte arme în cort, pumnale şi cuţite, un arc şi o tolbă cu săgeţi, o suliţă cu capul de bronz, lângă acel mare şi negru…

… corn.

Jon îşi ţinu răsuflarea.

Un corn de război. Un corn de război al naibii de mare.

— Da, spuse Mance. Cornul Iernii, pe care l-a sunat odinioară Joramun, să trezească uriaşii din pământ.

Cornul era imens, măsurând doi metri şi jumătate de-a lungul curburii şi atât de larg la gură încât ar fi putut să-şi vâre mâna înăuntru până la cot. *Dacă provine de la un zimbru, e cel mai mare zimbru care a existat vreodată.* La început, crezu că benzile din jurul lui erau din bronz, dar când se apropie, îşi dădu seama că erau din aur. *Aur vechi, mai mult brun decât galben, şi gravat cu rune.*

— Ygritte spunea că n-ai reuşit să găseşti cornul.

— Credeai că numai ciorile ştiu să mintă? Mi-ai plăcut destul de mult, pentru un bastard… dar n-am avut niciodată încredere în tine. Încrederea mea trebuie câştigată.

Jon îl privi în faţă.

— Dacă ai avut în tot acest timp Cornul lui Joramun, de ce nu

l-ai folosit? De ce te-ai ostenit să construieşti ţestoase şi să-i trimiţi pe Thenni să ne omoare în paturile noastre? Dacă acest corn e aşa cum spun cântecele, de ce nu sufli în el şi gata?

Cea care îi răspunse fu Dalla, Dalla cea însărcinată, zăcând sub maldărul de blănuri, lângă mangal.

— Noi, oamenii liberi, ştim lucruri pe care voi, îngenuncheaţii, le-aţi uitat. Uneori calea cea mai scurtă nu e cea mai sigură, Jon Snow. Lordul cu Coarne a spus cândva că vrăjitoria este o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

Mance îşi trecu o mână pe curbura uriaşului corn.

— Sperasem că Styr şi Jarl îi vor lua pe fraţii tăi pe nepregătite şi ne vor deschide poarta. Am îndepărtat garnizoana voastră prin atacuri simulate, descinderi şi diversiuni. Bowen Marsh a muşcat momeala, după cum ştiam, dar şleahta ta de schilozi şi orfani s-a dovedit mai îndărătnică decât ne aşteptam. Dar să nu crezi că ne-aţi oprit. Adevărul e că sunteţi prea puţini, iar noi prea mulţi. Aş putea să continui atacul aici şi totuşi să trimit zece mii de oameni dincolo de Golful Focilor, cu plutele, să atace Eastwatch din spate. Aş putea lua cu asalt şi Turnul Umbrei. Cunosc împrejurimile mai bine ca oricine. Aş putea trimite oameni şi mamuţi să smulgă din temelii porţile castelelor pe care le-aţi abandonat, toate deodată.

— Atunci, de ce n-o faci? Jon ar fi putut scoate Gheara Lungă chiar atunci, dar voia să audă ce avea de spus sălbaticul.

— Din cauza sângelui, răspunse Mance Rayder. Aş putea câştiga în cele din urmă, da, dar m-aţi însângera şi oamenii mei au sângerat destul.

— N-ai suferit pierderi atât de grele.

— Nu din partea voastră. Mance Rayder cercetă chipul lui Jon. Ai văzut Pumnul Primilor Oameni. Ştii ce s-a întâmplat acolo. Ştii cu cine avem de-a face.

— Ceilalţi...

— Devin din ce în ce mai puternici pe măsură ce zilele se scurtează şi nopţile sunt mai reci. Mai întâi vă omoară pe voi, apoi trimit morţii voştri împotriva noastră. Uriaşii n-au fost în stare să li se opună, nici Thennii, nici clanurile râului de gheaţă, nici Copitaţii.

— Nici tu?

— Nici eu. Era furie în acea recunoaştere, şi nespusă amărăciune. Raymun Barbă-Roşie, Bael Bardul, Gendel şi Gome, Lordul cu Coarne, cu toţii au venit la sud să cucerească, dar eu

am venit cu coada între picioare, să mă ascund sub Zidul vostru. Atinse cornul din nou. Dacă sun Cornul Iernii, Zidul va cădea. Sau cel puţin aşa spun cântecele. Printre oamenii mei sunt unii care nu-şi doresc nimic mai mult.

— Dar dacă Zidul cade, spuse Dalla, ce-i mai poate opri pe *Ceilalţi?*

Mance îi zâmbi drăgăstos.

— Mi-am găsit o femeie înţeleaptă. O adevărată regină. Se întoarse din nou spre Jon: Du-te înapoi şi spune-le să deschidă porţile şi să ne lase să trecem. Dacă o fac, o să le dau cornul şi Zidul va rămâne în picioare până la sfârşitul veacurilor.

Să deschidă porţile şi să-i lase să treacă. Uşor de spus, dar ce ar urma? Uriaşi aşezându-şi tabăra pe ruinele Winterfellului. Canibali în pădurea zeilor, căruţe străbătând ţinuturile gorganelor, oameni liberi răpind fetele marangozilor şi argintarilor de la Portul Alb şi ale pescarilor de la Ţărmul Stâncos.

— Eşti un rege adevărat? întrebă Jon pe neaşteptate.

— N-am avut niciodată o coroană pe cap, nici nu m-am aşezat pe un afurisit de tron, dacă asta mă întrebi, răspunse Mance. Obârşia mea e cât se poate de umilă. Nici un septon nu mi-a uns vreodată capul cu ulei. N-am nici un castel, iar regina mea poartă blănuri şi chihlimbar, nu mătăsuri şi safire. Sunt propriul meu campion, propriul meu bufon şi propriul meu harpist. Nu devii Rege-de-Dincolo- de-Zid fiindcă aşa a fost tatăl tău. Oamenii liberi nu urmează un nume şi nu vor să ştie care frate s-a născut primul. Ei urmează luptători. Când am părăsit Turnul Umbrei, erau cinci oameni care se fuduleau cum că ar fi din plămadă regească. Unul era Tormund, altul Magnarul. Pe ceilalţi trei i-am omorât când au dovedit că preferă să lupte decât să se supună.

— Îţi poţi omorî duşmanii, spuse pe şleau Jon, dar poţi să-ţi stăpâneşti prietenii? Dacă-i lăsăm pe oamenii tăi să treacă, eşti destul de puternic să-i faci să respecte pacea regelui şi să se supună legilor noastre?

— Legile cui? Ale Winterfellului şi ale Debarcaderului Regelui? Mance râse. Când o să vrem legi, o să ni le facem singuri. Puteţi să vă păstraţi şi dreptatea regelui, şi dările lui. Eu vă ofer cornul, nu libertatea noastră. Nu vom îngenunchea în faţa voastră.

— Şi dacă refuzăm oferta? Jon nu avea nici o îndoială că aşa vor face. Poate că Bătrânul Urs cel puţin ar fi stat să asculte, deşi s-ar fi împotrivit ideii de a lăsa treizeci sau patruzeci de mii de sălbatici să cutreiere în voie prin Cele Şapte Regate. Dar Alliser

Thorne şi Janos Slynt vor respinge ideea de la bun început.

— Dacă refuzaţi, zise Mance Rayder, Tormund Năpasta Uriaşilor va suna Cornul Iernii peste trei zile, în zori.

Putea să ducă mesajul la Casterly Rock şi să le spună despre corn, dar dacă îl lăsa pe Mance Rayder în viaţă, Lordul Janos Slynt şi *Ser* Alliser se vor folosi de asta ca dovadă că este un trădător. O mie de gânduri trecură prin mintea lui Jon. *Dacă aş putea distruge cornul, să-l zdrobesc aici şi acum...* dar înainte să poată să cugete la asta pe-ndelete, auzi geamătul grav al unui alt corn, înăbuşit de pereţii cortului. Mance îl auzi şi el. Încruntându-se, se duse la intrare. Jon îl urmă.

Cornul de război se auzea mai tare afară. Chemarea lui pusese în mişcare tabăra sălbaticilor. Trei Copitaţi trecură în goană pe lângă ei, cu suliţe lungi în mâini. Caii nechezau şi fornăiau, uriaşii strigau în Limba Veche şi până şi mamuţii erau agitaţi.

— Corn de cercetaş, îl anunţă Tormund pe Mance.

— Se apropie ceva. Varamyr stătea cu picioarele încrucişate pe pământul pe jumătate îngheţat, iar lupii lui îi dădeau ocol neliniştiţi. O umbră alunecă deasupra şi Jon ridică privirea, văzând aripile albastre-cenuşii ale vulturului. Vine dinspre est.

Când morţii se ridică, zidurile şi ţăruşii şi săbiile nu înseamnă nimic, îşi aminti el. *Cu morţii nu te poţi lupta, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.*

Harma se încruntă.

— Est? Arătările ar trebui să fie în spatele nostru.

— Est, repetă omul-fiară. *Se apropie ceva.*

— Ceilalţi? întrebă Jon.

Mance îşi scutură capul.

— Ceilalţi nu vin niciodată când soarele e pe cer. Peste câmpul măcelului huruiau care înţesate de oameni agitându-şi suliţele din os ascuţit. Suspină adânc. Unde naiba cred că se duc? Quenn, adu-i pe nătărăii ăia înapoi unde le e locul. Aduceţi-mi calul. Iapa, nu armăsarul. Am nevoie şi de armură. Mance aruncă o privire bănuitoare către Zid. Pe parapeţii de gheaţă, soldaţii de paie stăteau şi adunau săgeţi, dar nu se vedea nici o mişcare. Harma, ia-ţi călăreţii. Tormund, caută-ţi fiii şi dă-mi trei rânduri de suliţe.

— Da, făcu Tormund, îndepărtându-se cu paşi mari.

Omul-fiară cu înfăţişare de şoricel închise ochii şi spuse:

— Îi văd. Vin de-a lungul pâraielor şi pe poteci.

— *Cine?*

— Oameni. Oameni călare. Oameni în oţel şi oameni în negru.

— Ciori. Mance rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Se întoarse către Jon: Vechii mei fraţi credeau că mă prind cu pantalonii în vine dacă mă atacă în timp ce discutăm?

— Dacă au plănuit un atac, mie, unul, nu mi-au spus. Jon nu credea. Lordul Janos nu avea oamenii cu care să atace tabăra sălbaticilor. În plus, era în partea cealaltă a Zidului, iar poarta era blocată cu dărâmături. *Avea în minte un alt soi de trădare, aici nu poate fi mâna lui.*

— Dacă mă minţi iarăşi, nu te vei întoarce viu acasă, îl ameninţă Mance. Străjerii lui îi aduseseră calul şi armura. Jon văzu oameni alergând prin tabără, care încotro, unii grupându-se ca şi cum s-ar fi pregătit să atace Zidul, alţii strecurându-se în pădure, femei conducând docare către est, mamuţi rătăcind spre vest. Întinse mâna peste umăr şi scoase Gheara Lungă din teacă chiar în clipa când un şir răsfirat de cercetaşi se ivi la liziera pădurii, la trei sute de metri depărtare. Purtau cămăşi negre de zale, coifuri negre şi mantii negre. Pe jumătate îmbrăcat în armură, Mance scoase sabia: N-ai ştiut nimic despre asta, aşa-i? îi spuse lui Jon cu răceală.

Încet, ca mierea într-o dimineaţă răcoroasă, cercetaşii alunecau către tabăra sălbaticilor, călcând cu grijă printre grămezi de mărăcini şi pâlcuri de copaci, peste rădăcini şi pietre. Sălbaticii ţâşniră în întâmpinarea lor cu strigăte de război, agitând ciomege, săbii de bronz şi topoare de cremene, năpustindu-se către duşmanii din vechime. *Un strigăt, o lovitură şi o moarte de viteaz.* Jon îşi auzise fraţii vorbind despre felul de a lupta al oamenilor liberi.

— Poţi crede ce vrei, îi spuse Regelui-de-Dincolo-de-Zid, dar n-am ştiut nimic despre vreun atac.

Înainte ca Mance să apuce să răspundă, Harma trecu pe lângă ei ca o vijelie, cu treizeci de luptători în urma ei. Stindardul alerga în faţa ei, un cap de câine înfipt într-o suliţă, împroşcând sânge la fiecare pas. Mance o privi izbind cercetaşii în plin.

— S-ar putea să spui adevărul, zise el. Se pare că sunt oameni din Eastwatch. Marinari pe cai. Cotter Pyke a avut întotdeauna mai mult curaj decât minte. L-a învins pe Lordul Oaselor la Gorganul Lung. S-ar putea să se fi gândit să facă la fel şi cu mine. Dacă aşa stau lucrurile, e un nătărău. N-are destui oameni, el…

— *Mance!* se auzi un strigăt. Era o iscoadă, ţâşnind dintre

copaci pe un cal înspumat. *Mance,* mai sunt şi alţii, suntem înconjuraţi, oameni de fier, *fier,* o *oaste* de oameni de fier.

Înjurând, Mance săltă în şa.

— Varamyr, rămâi aici şi ai grijă de Dalia. Regele-de-Dincolo-de-Zid îndreptă vârful sabiei către Jon. Şi mai pune câţiva ochi pe cioara asta. Dacă fuge, rupe-i gâtul.

— Da, aşa o să fac. Omul-fiară era mai scund cu un cap decât Jon, moale şi cu umerii căzuţi, dar pisica-nălucă îi putea scoate lui Jon maţele cu o singură labă. Vin şi dinspre nord, îi spuse Varamyr. Mai bine du-te.

Mance îşi puse coiful cu aripi de corb. Oamenii lui erau deja călare.

— Cap de săgeată! ordonă Mance. La mine! Formaţi dispozitivul de atac. Dar când dădu pinteni iepei şi porni în goană peste câmp, către cercetaşi, oamenii care alergau în urma lui numai în dispozitiv nu mai erau.

Jon făcu un pas către cort, cu gândul la Cornul Iernii, dar pisica-nălucă îi ţinu calea, dând din coadă. Nările fiarei fremătau şi de pe colţii curbaţi din faţă îi şiroia saliva. *Îmi miroase frica.* Ducea dorul Nălucii mai mult ca oricând. Cei doi lupi erau în spatele lui, mârâind.

— Flamuri, îl auzi pe Varamyr murmurând. Văd flamuri aurii, oh… Un mamut trecu pe lângă ei, trâmbiţând, cu şase arcaşi în turnul de lemn de pe spate. Regele… nu…

Atunci omul-fiară îşi dădu capul pe spate şi ţipă.

Sunetul era cutremurător, strident, încărcat de durere. Varamyr căzu, răsucindu-se, şi pisica ţipă cu el… iar sus, sus pe cerul răsăritului, pe zidul de nori, Jon văzu vulturul *arzând.* Preţ de o clipă, străluci mai puternic decât o stea, învăluit în roşu şi auriu şi portocaliu, lovind sălbatic aerul cu aripile, ca şi cum ar fi vrut să fugă de durere. Zbură mai sus, şi mai sus, tot mai sus.

Ţipătul o scoase pe Val, albă ca varul, din cort.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Lupii lui Varamyr se băteau, iar pisica-nălucă o luase la goană spre pădure, dar bărbatul continua să se zvârcolească la pământ. Ce-i cu el? întrebă Val îngrozită. Unde e Mance?

— Acolo, îi arătă Jon. A plecat să lupte. Regele îşi conducea dispozitivul dezlânat spre un grup de cercetaşi, cu sabia scânteind.

— A plecat? Nu poate să plece, nu acum. A început.

— Lupta? Privi cum cercetaşii se risipeau în faţa capului de

câine însângerat al Harmei. Sălbaticii urlau şi loveau şi goneau oamenii în negru înapoi în pădure. Dar alţi oameni în negru ieşeau dintre copaci, o coloană călare. *Cavaleri pe cai de luptă,* observă Jon. Oamenii Harmei fură nevoiţi să se regrupeze şi să schimbe direcţia, pentru a le ieşi în întâmpinare, dar mulţi dintre ei alergaseră prea departe.

— *Naşterea!* îi strigă Val.

Goarnele sunau de jur împrejur, tare şi strident. *Sălbaticii nu au goarne, doar corni de război.* Ştiau şi ei, la fel de bine: sunetul îi puse pe fugă pe oamenii liberi, care fugeau, unii să lupte, alţii să scape. Un mamut năvăli printr-o turmă de oi pe care trei bărbaţi se chinuiau s-o mâne către vest. Tobele băteau, iar sălbaticii alergau să se grupeze în careuri şi rânduri, dar se mişcau prea târziu, prea dezorganizat şi prea încet. Inamicul ieşea din pădure, dinspre est, dinspre nord-est şi dinspre nord, trei coloane mari pe cai grei de luptă, numai oţel negru, scânteietor, şi veşminte lucitoare de lână neagră. Nu erau oamenii de la Eastwatch, aceia nu fuseseră decât un şir de iscoade. O armată. *Regele!* Jon era la fel de uluit ca sălbaticii. Era cu putinţă să se fi întors Robb? Oare se pusese în mişcare, în sfârşit, băiatul de pe Tronul de Fier?

— Mai bine ai intra înapoi în cort, îi spuse Jon lui Val.

În cealaltă parte a câmpului, una dintre coloane năvălise peste Harma Cap de Câine. O alta spulberase flancul suliţaşilor lui Tormund, în timp ce el şi fiii lui încercau cu disperare să-l regrupeze. Dar uriaşii se căţărau pe mamuţii lor, iar cavalerilor, pe caii lor în armuri, nu le plăcea asta deloc. Jon vedea gonacii şi caii de luptă nechezând şi împrăştiindu-se la vederea acelor munţi greoi. Dar şi tabăra sălbaticilor era cuprinsă de spaimă. Sute de femei şi copii fugeau din calea luptei, unii dintre ei nimerind chiar între copitele cailor. Văzu trei şarete ciocnindu-se când în calea lor apăru dintr-odată docarul unei bătrâne.

— Zei, şopti Val, o, zei, de ce fac asta?

— Intră în cort şi stai cu Dalla. Nu eşti în siguranţă aici.

Nici cortul nu era mult mai ferit, dar Val nu trebuia să audă asta.

— Trebuie să găsesc o moaşă, spuse ea.

— Tu eşti moaşa. Eu o să rămân aici până când se întoarce Mance.

Îl pierduse din ochi, dar acum îl vedea din nou, croindu-şi drum printr-un grup de călăreţi. Mamuţii risipiseră coloana

centrală, dar celelalte două se strângeau ca nişte cleşti. La marginea estică a taberei, câţiva arcaşi îşi slobozeau săgeţile spre corturi. Văzu un mamut culegând un cavaler din şa şi azvârlindu-l la cincisprezece metri, cu o zvâcnire a trompei. Sălbaticii treceau ţipând pe lângă el: femei şi copii fugind din calea bătăliei, unii zoriţi din urmă de bărbaţi. Câţiva dintre ei îi aruncară lui Jon priviri întunecate, dar el ţinea Gheara Lungă în mână şi nimeni nu îl tulbură. Până şi Varamyr dădu bir cu fugiţii, târându-se pe mâini şi pe picioare.

Din ce în ce mai mulţi oameni se revărsau din pădure, dar acum nu doar cavaleri, ci şi călăreţi liberi, arcaşi călare şi oşteni cu cizme şi căşti, zeci de oameni, sute de oameni. O revărsare de flamuri flutura deasupra lor. Vântul le biciuia sălbatic şi Jon nu le vedea blazoanele, dar zări un cal de mare, un câmp de păsări, un cerc de flori. Şi galben, atât de mult galben, flamuri galbene cu blazon roşu. Ale cui erau însemnele acestea?

La est, la nord şi la nord-est văzu cete de sălbatici luptându-se vitejeşte, dar atacatorii îi călcau în picioare.

Oamenii liberi continuau să fie mai numeroşi, dar atacatorii aveau armuri de oţel şi cai grei de luptă. În toiul bătăliei, Jon îl zări pe Mance, ridicat în şa. Mantia lui în roşu şi negru şi coiful cu aripi de corb îl făceau uşor de reperat. Avea sabia ridicată şi oamenii se regrupau în jurul lui, când un dispozitiv de cavaleri îi spulberă cu suliţe şi săbii şi baltage. Iapa lui Mance se cabra, dând din picioare, şi o suliţă îi străpunse pieptul. Apoi valul de oţel trecu peste el.

S-a sfârşit, gândi Jon. *Sunt înfrânţi.* Sălbaticii fugeau, aruncându-şi armele. Copitaţii şi oamenii peşterilor şi Thennii în solzi de bronz, fugeau cu toţii. Mance dispăruse, cineva flutura capul Harmei în vârful unui ţăruş. Rândurile lui Tormund se împrăştiaseră. Doar uriaşii pe mamuţii lor mai rezistau, insule păroase într-o mare de oţel roşu. Focurile treceau de la un cort la altul şi unii dintre pinii înalţi erau şi ei cuprinşi de vâlvătaie. Iar prin fum se apropia un alt dispozitiv de luptă în săgeată, format din călăreţi în armuri, pe cai îmbrăcaţi în zale. Deasupra lor fluturau cele mai mari flamuri de până atunci, stindardele regale, cât nişte cearşafuri: unul galben, cu limbi de foc lungi şi ascuţite, care înfăţişa o inimă înflăcărată, iar altul, ca o coală de aur bătut, cu un cerb negru, săltând şi unduindu-se în vând.

Robert, gândi Jon, preţ de o clipă nebună, amintindu-şi de bietul Owen, dar când goarnele sunară din nou şi cavalerii

năvăliră, numele pe care îl strigau era: *Stannis! Stannis! STANNIS!*

Jon se întoarse şi intră în cort.

ARYA

În faţa hanului, atârnate de o spânzurătoare putregăită, oasele unei femei se legănau, troncănind în vânt.

Cunosc hanul ăsta. Dar în faţa uşii nu se aflase o spânzurătoare, ultima oară când înnoptase aici cu sora ei, Sansa, sub ochiul vigilent al Septei Mordane.

— Nu vrem să intrăm, hotărî Arya dintr-odată, s-ar putea să fie fantome.

— Ştii cât a trecut de când n-am mai băut o cupă cu vin? Sandor sări din şa. În plus, trebuie să aflăm în mâna cui e vadul rubinului. Rămâi cu calul, dacă vrei, pe mine mă doare-n cot.

— Şi dacă te recunosc? Sandor nu se mai ostenea să-şi ascundă faţa. Părea să nu-i mai pese cine îl recunoştea. S-ar putea să vrea să te ia ostatic.

— Să-ncerce numai! Îşi clătină sabia lungă în teacă şi intră pe uşă.

Ocazie mai bună nici că se putea. Arya ar fi putut să fugă, călare pe Laşa, luând cu ea şi Străinul.

Îşi muşcă buza, apoi duse caii la grajduri şi intră în han, după el.

Îl cunosc. Tăcerea i-o spunea. Dar asta nu era partea cea mai rea. Îi cunoştea şi ea. Nu hangiul uscăţiv, nici femeile, nici slugile de lângă cămin. Dar pe ceilalţi. Pe soldaţi. Îi cunoştea pe soldaţi.

— Îţi cauţi fratele, Sandor? Mâna lui Polliver era pe sub corsajul unei fete care-i şedea în poală, dar acum o scoase la vedere.

— Caut o cupă cu vin. Hangiu, o carafă de vin roşu. Clegane aruncă o mână de gologani pe podea.

— Nu vreau necazuri, *ser*, spuse hangiul.

— Atunci nu-mi spune *ser.* Gura îi zvâcni. Eşti surd, nătărăule? Am comandat vin. Când omul plecă în goană, Clegane strigă după el: *Două cupe!* Şi fata e însetată.

Nu sunt decât trei, gândi Arya. Polliver îi aruncă o privire fugară, iar băiatul de lângă el nu se uită la ea deloc, dar cel de-al treilea o privi lung şi atent. Era un bărbat de statură mijlocie, cu o înfăţişare atât de banală încât era greu de spus ce vârstă avea. *Gâdilătorul. Gâdilătorul şi Polliver, amândoi.* Băiatul era un scutier, judecând după vârstă şi îmbrăcăminte. Avea un coş

mare şi alb într-o parte a nasului şi câteva coşuri roşii pe frunte.

— Ăsta e căţeluşul rătăcit de care vorbea *Ser* Gregor? îl întrebă el pe Gâdilător. Cel care a făcut pipi pe el şi a fugit?

Gâdilătorul aşeză o mână pe braţul băiatului şi scutură scurt şi puternic din cap. Arya înţelese foarte bine.

Scutierul nu înţelegea sau, poate, nu-i păsa.

— *Ser* spunea că frăţiorul lui şi-a vârât coada între picioare când bătălia s-a încins prea tare la Debarcaderul Regelui. Zicea că luat-o la fugă scâncind. Îi rânji Câinelui prosteşte, batjocoritor.

Clegane îl cercetă pe băiat şi nu scoase o vorbă. Polliver o aruncă pe fată din braţele lui şi se ridică în picioare.

— Feciorul e beat, spuse el. Oşteanul era aproape la fel de înalt ca Sandor Clegane, dar nu la fel de bine clădit. O barbă ascuţită îi acoperea fălcile şi guşa, deasă, neagră şi îngrijită, dar capul îi era mai mult pleşuv. Nu rezistă la băutură, atâta tot.

— Atunci n-ar trebui să bea.

— Căţeluşul nu mă spe... începu băiatul, până când Gâdilătorul îi răsuci urechea între degetul mare şi arătător. Cuvintele i se preschimbară într-un schelălăit de durere.

Hangiul se întoarse valvârtej cu două cupe de vin şi o carafă, pe o tavă cositorită. Sandor duse carafa la gură. Arya îi vedea muşchii gâtului trepidând în timp ce înghiţea cu nesaţ. Când o trânti la loc pe masă, jumătate din vin dispăruse.

— Acum poţi să torni. Ai face bine să ridici şi banii ăştia, sunt singurii pe care ai ocazia să-i vezi astăzi.

— Noi plătim când terminăm de băut, zise Polliver.

— Când terminaţi de băut o să-l gâdilaţi pe hangiu să vedeţi unde-şi ţine aurul. Aşa cum faceţi întotdeauna.

Hangiul îşi aminti dintr-odată că are treabă la bucătărie. Obişnuiţii casei plecau şi ei, iar fetele dispăruseră. Singurul sunet din încăpere era trosnetul domol al focului în cămin. *Ar trebui să plecăm şi noi,* ştia Arya.

— Dacă-l căutaţi pe *Ser*, aţi venit prea târziu, spuse Polliver. A fost la Harrenhal, dar acum nu mai e. Regina a trimis după el. Arya observă că Polliver purta trei arme la cingătoare: o sabie lungă pe şoldul stâng, iar pe dreptul un pumnal şi o armă cu lama îngustă, prea lungă ca să fie un cuţit şi prea scurtă ca să fie o sabie. Regele Joffrey a murit, ştii, adăugă el. Otrăvit la propria lui nuntă.

Arya se strecură mai aproape. *Joffrey e mort.* Parcă-l vedea, cu buclele lui blonde, cu zâmbetul răutăcios şi buzele groase şi moi.

Joffrey e mort. Ştia că asta ar trebui s-o facă fericită, dar, cumva, se simţea goală pe dinăuntru. Joffrey era mort, dar dacă Robb era mort şi el, ce mai conta?

— De atât au fost în stare bravii mei fraţi din Garda Regală. Câinele pufni dispreţuitor. Cine l-a omorât?

— Se spune că Pezevenghiul. El şi soţioara lui.

— Care soţie?

— Am uitat că ai stat ascuns sub o piatră. Fata Nordului, fiica Winterfellului. Am auzit că l-a omorât pe rege cu o vrajă şi după aceea s-a transformat într-un lup cu aripi mari de piele, ca un liliac, şi a fugit din turn pe fereastră. Dar l-a lăsat în urmă pe pitic, iar Cersei îi vrea capul.

Ce prostie, gândi Arya. *Sansa nu ştie decât cântece, nu vrăji, şi nu s-ar căsători niciodată cu Pezevenghiul.*

Câinele se aşeză pe bancheta cea mai apropiată de uşă. Gura îi zvâcni, dar numai în partea arsă.

— Ar fi trebuit să-l cufunde în foc sălbatic şi să-l prăjească. Sau să-l gâdile până când se face luna neagră. Îşi duse cupa la gură şi o goli dintr-o înghiţitură.

E de-al lor, gândi Arya, când văzu asta. Îşi muşcă limba atât de tare, încât simţi gust de sânge. *E întocmai ca ei. Ar trebui să-l omor în somn.*

— *Ser* Gregor a cucerit Harrenhalul? întrebă Sandor.

— N-a fost nevoie să se ostenească prea mult, răspunse Polliver. Mercenarii au fugit îndată ce au aflat că se apropie. Unul dintre bucătari ne-a deschis o poartă, ca să se răzbune pe Hoat că i-a tăiat piciorul. Chicoti. L-am lăsat în viaţă, ca să ne gătească şi împreună cu câteva slujnicuţe să ne încălzească paturile, iar pe ceilalţi i-am trecut prin sabie.

— Pe *toţi* ceilalţi?

— Ei, bine, *Ser* l-a lăsat pe Hoat, să-şi treacă vremea cu el.

Sandor întrebă:

— Peştele Negru e tot la Riverrun?

— Nu pentru multă vreme, răspunse Polliver. E sub asediu. Dacă nu cedează castelul, Bătrânul Frey o să-l spânzure pe Edmure Tully. Singura luptă adevărată se duce pentru Raventree. Casele Blackwood şi Bracken. Brackenii sunt ai noştri acum.

Câinele turnă o cupă de vin pentru Arya şi una pentru el şi o bău până la fund, uitându-se la foc.

— Păsărica a fugit, nu-i aşa? S-a aranjat al naibii de bine. A

găinăţat în capul Pezevenghiului şi a zburat.

— O s-o găsească, zise Polliver. Şi dacă e nevoie de jumătate din aurul de la Casterly Rock.

— E frumuşică, am auzit, zise Gâdilătorul. Dulce ca mierea. Plescăi din buze şi zâmbi.

— Şi bine-crescută, fu de acord Câinele. O adevărată domniţă. Nu ca afurisita de soră-sa.

— Au găsit-o şi pe ea, zise Polliver. Pe soră. Se mărită cu bastardul lui Bolton, din câte am auzit.

Arya sorbi din vin, ca să nu-i poată vedea buzele. Nu pricepea despre ce vorbea Polliver. *Sansa nu mai are altă soră.* Sandor Clegane râse cu poftă.

— Ce naiba e aşa de amuzant? vru să ştie Polliver.

Câinele nu se uită nici o clipă la Arya.

— Dacă aş fi vrut să ştii, ţi-aş fi spus. Sunt corăbii la Saltpans?

— La Saltpans? De unde să ştiu eu? Neguţătorii sunt înapoi la Iazul Fecioarelor. Am auzit că Randyll Tarly a ocupat castelul şi l-a închis pe Mooton într-o celulă din turn. De Saltpans n-am auzit nimic.

Gâdilătorul se aplecă spre el:

— Vrei să pleci pe mare fără să-ţi iei rămas-bun de la fratele tău? La auzul unei asemenea întrebări, Arya se înfiora. *Ser* ar prefera să te întorci la Harrenhal cu noi, Sandor. Pun rămăşag. Sau la Debarcaderul Regelui…

— La naiba cu asta. La naiba cu el. La naiba cu tine.

Gâdilătorul ridică din umeri, se îndreptă şi întinse o mână după cap, să se scarpine la ceafă. În clipa aceea, totul se petrecu parcă dintr-odată: Sandor se ridică în picioare clătinându-se, Polliver scoase sabia, iar mâna Gâdilătorului se mişcă iute, înceţoşată, azvârlind ceva argintiu, într-o străfulgerare, în încăpere. Dacă Clegane nu s-ar fi mişcat, i-ar fi străpuns mărul gâtului. În schimb, doar îi atinse coastele şi se înfipse, vibrând, în peretele de lângă uşă. Atunci Câinele izbucni în râs, un râs rece şi dogit, venit parcă din fundul unei fântâni.

— Speram eu c-o să faceţi o mişcare nesăbuită. Sabia îi alunecă afară din teacă, tocmai la timp ca să pareze prima lovitură a lui Polliver.

Arya făcu un pas în spate, când începu lungul cântec al oţelului. Gâdilătorul se apropie, cu o sabie scurtă într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Până şi scutierul îndesat, cu părul castaniu, bâjbâia după mânerul sabiei. Arya îşi înhăţă cupa de pe

masă şi i-o aruncă în faţă. Ţintise mai bine decât la Gemeni. Cupa îl lovi direct în coşul mare şi alb de pe nas şi băiatul se prăbuşi în fund.

Polliver era un luptător îndârjit şi metodic şi îl forţa pe Clegane să se retragă pas cu pas, mişcându-şi sabia lungă cu o precizie cumplită. Loviturile Câinelui erau mai dezordonate, ripostele grăbite, picioarele încete şi şovăielnice. *E beat,* îşi dădu seama Arya, deznădăjduită. *A băut prea mult dintr-odată, fără să fi mâncat.* Iar Gâdilătorul se strecura pe lângă zid, să ajungă în spatele lui. Arya înşfăcă a doua cupă de vin, dar Gâdilătorul se mişcă mai iute decât scutierul şi îşi feri capul la timp. Îi aruncă o privire glacială şi ameninţătoare. *Este aur ascuns în sat?* îl auzea parcă întrebând. Nătărăul de scutier se agăţa de marginea mesei şi încerca să se ridice în genunchi. Arya începea să simtă gustul disperării în fundul gâtului. *Teama taie mai adânc decât o sabie. Teama taie...*

Sandor gemu de durere. Partea arsă a feţei i se înroşi de la tâmplă până la obraz şi scoica urechii îi dispăruse. Asta părea să-l înnebunească. Îl împinse în spate pe Polliver, cu un atac furios, izbind cu bătrâna sabie hârbuită pe care o căpătase în munţi. Bărbosul se retrăgea, dar nici una dintre lovituri nu-l atingea măcar. Şi apoi Gâdilătorul sări peste o bancă, iute ca un şarpe, şi lovi ceafa Câinelui cu sabia lui scurtă.

Îl omoară. Arya nu mai avea cupe, dar era ceva mai bun de aruncat. Scoase pumnalul pe care îl luaseră de la arcaşul mort şi încercă să-l azvârle către Gâdilător, aşa cum făcuse el. Dar era mai greu decât să arunci o piatră sau un măr pădureţ. Pumnalul se învârti în aer şi-l lovi în braţ, cu mânerul. *Nici măcar n-a simţit.* Era prea absorbit de Clegane.

Lovind cu sabia, Clegane se răsuci brusc într-o parte, câştigând un moment de răgaz. Sângele îi şiroia pe faţă şi din tăietura de la ceafă. Ambii oameni ai Muntelui se năpusteau asupra lui, Polliver lovind spre cap şi umeri, iar Gâdilătorul ţâşnind să-l împungă în spate şi în burtă. Carafa grea de piatră era încă pe masă. Arya o luă cu ambele mâini, dar în timp ce o înălţa, cineva o înhăţă de braţ. Carafa îi alunecă dintre degete şi se prăbuşi pe podea. Întoarsă cu forţa, Arya se pomeni nas în nas cu scutierul. *Proasto, ai uitat cu totul de el.* Coşul mare şi alb îi pocnise.

— Eşti căţeluşa căţeluşului? Ţinea sabia cu mâna dreaptă şi braţul ei cu stânga, dar Arya avea mâinile libere, aşa că îi smulse

cuţitul de la cingătoare şi i-l vârî în burtă, răsucindu-l. Scutierul nu purta zale şi nici măcar piele fiartă. Cuţitul pătrunse uşor, ca Acul când îl omorâse pe băiatul de la grajduri, la Debarcaderul Regelui. Scutierul făcu ochii mari şi o lăsă de braţ. Arya ţâşni spre uşă şi smulse pumnalul Gâdilătorului din perete.

Polliver şi Gâdilătorul îl înghesuiseră pe Câine într-un colţ, în spatele unei bănci, şi unul dintre ei îi făcuse o rană urâtă şi roşie pe şold, pe potriva celorlalte pe care le mai avea. Sandor se sprijinea de perete, sângerând şi răsuflând zgomotos. Arăta de parcă abia se ţinea pe picioare, darămite să mai şi lupte.

— Aruncă sabia şi te ducem la Harrenhal, zise Polliver.

— Ca să termine treaba *Ser* Gregor cu mâna lui?

Gâdilătorul spuse:

— Poate că te lasă pe mâna mea.

— Dacă mă vreţi, haideţi şi luaţi-mă. Sandor se desprinse de lângă perete şi se aşeză, pe jumătate ghemuit, în spatele băncii, cu sabia ridicată de-a latul pieptului.

— Crezi că nu putem? zise Polliver. Eşti beat.

— S-ar putea, zise Câinele. Dar tu eşti mort. Întinse piciorul şi ridică banca, izbindu-l pe Polliver în fluierul piciorului. Bărbatul bărbos reuşi cumva să rămână în picioare, dar Câinele se aplecă sub plesnitura lui sălbatică şi îşi ridică sabia, într-o năprasnică lovitură cu dosul palmei. Sângele ţâşni pe tavan şi pe pereţi. Lama pătrunse în mijlocul feţei lui Polliver şi, când Câinele o smulse, jumătate din cap ieşi cu ea.

Gâdilătorul se dădu în spate. Arya îi adulmeca frica. Sabia scurtă din mâna lui părea dintr-odată aproape o jucărie pe lângă sabia lungă a Câinelui, şi nu avea nici armură. Se mişcă iute, cu paşi sprinteni, fără să-şi dezlipească ochii de la Sandor Clegane. Pentru Arya era cel mai uşor lucru din lume să se apropie în spatele lui şi să-l înjunghie.

— Este aur ascuns în sat? strigă ea, împlântându-i cuţitul în spate. Este argint? Nestemate? Mai înfipse cuţitul de două ori. Este mâncare? Unde e Lordul Beric? Era deja deasupra lui, încă lovind. Unde s-a dus? Câţi oameni avea cu el? Câţi cavaleri? Câţi arcaşi? Câţi, câţi, câţi, câţi, câţi, câţi? Este aur în sat?

Mâinile îi erau roşii şi năclăite când Sandor o smulse de acolo. Nu spuse decât:

— Ajunge.

Sângera ca un porc măcelărit şi îşi trăgea un picior.

— Mai e unul, îi aminti Arya.

Scutierul îşi scosese cuţitul din burtă şi încerca să oprească sângele cu mâinile. Când Câinele îl ridică în picioare, ţipă şi începu să plângă în hohote, ca un copil.

— Îndurare, se smiorcăi el, te rog. Nu mă omorî. Mamă, ai milă.

— Ţi se pare că semăn cu afurisita de maică-ta? Nimic din înfăţişarea Câinelui nu mai era omenesc. L-ai omorât şi pe ăsta, îi spuse Aryei. I-ai înţepat maţele, s-a terminat cu el. Dar o să moară încet.

Băiatul nu părea să-l audă.

— Am venit pentru fete, şopti el… să mă facă bărbat, zicea Polly… oh, fetele, vă rog, duceţi-mă la castel… un maester, duceţi-mă la un maester, tatăl meu are aur… doar pentru fete am venit… îndurare, *ser*.

Câinele îi trase o scatoalcă peste faţă, făcându-l să ţipe din nou.

— Să nu-mi spui *ser.* Se întoarse către Arya: Ăsta e al tău, lupoaico. Fă-o tu.

Ştia la ce se referea. Arya se duse lângă Polliver şi îngenunche în sângele lui, cât să-i desfacă centura. Lângă pumnal atârna o armă mai suplă, prea lungă să fie un cuţit, prea scurtă să fie sabia unui bărbat… dar în mâna ei era tocmai potrivită.

— Mai ţii minte unde e inima? o întrebă Câinele.

Arya clătină din cap. Scutierul îşi dădu ochii peste cap.

— Îndurare.

Acul i se strecură printre coaste şi îi făcu voia.

— Bine. Glasul lui Sandor era îngroşat de durere. Dacă ăştia umblau aici după femei, înseamnă că Gregor are în mână şi vadul, la fel ca Harrenhalul. În orice clipă s-ar putea să mai apară căţei de-ai lui şi am omorât destui ticăloşi afurisiţi pentru o singură zi.

— Unde ne ducem? întrebă ea.

— La Saltpans. Se sprijini cu o mână puternică de umărul ei, ca să nu cadă. Ia nişte vin, lupoaico. Şi ia-le toţi banii, vom avea nevoie de ei. Dacă la Saltpans sunt corăbii, am putea ajunge la Vale pe mare. Gura îi zvâcni, în timp ce sângele continua să-i şiroiască din locul unde avusese urechea. Poate că Lady Lysa o să te mărite cu micul ei Robert. *Asta* da pereche. Începu să râdă, dar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Când sosi vremea să plece, avu nevoie de Arya să-l ajute să încalece pe Străin. Îşi legase o fâşie de pânză la gât şi o alta în

jurul şoldului şi luase mantia scutierului, din cârligul de lângă uşă. Mantia era verde, cu o săgeată verde pe o diagonală albă, dar când Câinele o mototoli şi şi-o apăsă pe ureche, deveni curând roşie. Arya se temea că se va prăbuşi îndată ce vor porni la drum, dar el reuşi să se ţină în şa.

Nu puteau să rişte să dea nas în nas cu cei care ţineau vadul rubinului, astfel că, în loc să meargă mai departe pe drumul regelui, cotiră către sud-est, prin câmpuri năpădite de bălării, păduri şi mlaştini. Trecură ore până când ajunseră la malurile Tridentului. Arya observă că râul revenise, spăşit, la matca lui obişnuită. Toată furia lui mocirloasă dispăruse odată cu ploile. *E obosit şi el,* gândi Arya.

Aproape de malul apei, găsiră nişte sălcii crescând dintr-o harababură de pietre roase de vreme, împreună, pietrele şi arborii formau un fel de fort natural unde se puteau ascunde şi de râu, şi de trecători.

— Aici e bine, zise Câinele. Adapă caii şi adună nişte lemne pentru foc. Când descălecă, trebui să se agaţe de o creangă, să nu cadă.

— N-o să se vadă fumul?

— Dacă vrea cineva să ne găsească, nu trebuie decât să urmărească sângele meu. Apă şi lemne. Dar prima dată adu-mi plosca aia cu vin.

După ce aprinse focul, Sandor îşi propti coiful deasupra flăcărilor, goli în el jumătate din ploscă şi se prăbuşi pe spate, pe o piatră acoperită de muşchi, ca şi cum n-ar fi avut de gând să se mai ridice niciodată. O puse pe Arya să spele mantia scutierului şi s-o taie fâşii. Ajunseră şi ele tot în coif.

— Dacă aş avea mai mult vin, aş bea până când aş fi mort pentru lume. Poate că ar trebui să te trimit înapoi la hanul ăla afurisit, să mai aduci o carafă, două.

— Nu, zise Arya.

N-ar fi în stare, nu? Dacă face asta, îl las aici şi plec.

Sandor râse când îi văzu teama de pe chip.

— Am glumit, lupoaico. O glumă nenorocită. Găseşte-mi un băţ cam aşa de lung şi nu prea gros. Şi spală-l de noroi. Nu pot să sufăr gustul de noroi.

Nu-i plăcură primele două beţe pe care i le aduse. Până când găsi unul care să-i fie pe plac, flăcările înnegriseră botul de câine până la ochi. Înăuntru, vinul fierbea cu furie.

— Ia cupa din sacul meu de dormit şi umple-o pe jumătate, îi

spuse el. Bagă de seamă, dacă verşi vinul ăla afurisit, chiar o să te trimit înapoi să aduci altul. Ia vinul şi toarnă-mi-l pe răni. Crezi că te descurci? Arya clătină din cap. Ce mai aştepţi atunci? mârâi el.

Prima oară când umplu cupa, Arya atinse oţelul, fierbinte cu încheieturile degetelor şi se arse atât de râu încât făcu băşici. Fu nevoită să-şi muşte buza ca să nu ţipe. Câinele folosi băţul în acelaşi scop, strângându-l între dinţi în timp ce ea îi turna vinul pe răni. La început Arya se ocupă de rana de la şold, apoi de tăietura mai puţin adâncă de pe ceafă. Sandor îşi strânse mâna dreaptă în pumn şi izbi pământul când veni rândul piciorului. Când ajunse la gât, muşcă băţul atât de tare încât îl rupse şi Arya trebui să-i găsească altul. Îi citea spaima în ochi.

— Întoarce capul. Picură vinul peste carnea roşie, zdrenţuită, unde-i fusese urechea, şi degete de sânge maro şi de vin roşu i se prelinseră pe bărbie. Atunci Câinele *ţipă,* în ciuda băţului. Apoi leşină de durere.

Mai departe Arya se descurcă după mintea ei. Pescui de pe fundul coifului fâşiile pe care le făcuseră din mantia scutierului şi îi legă rănile cu ele. Când ajunse la ureche, trebui să-i bandajeze jumătate de cap ca să-i oprească sângerarea. Amurgul se lăsa peste Trident. Lăsă caii să pască, apoi îi priponi pentru noapte şi se aşeză cât putu mai comod în nişa dintre două pietre. Focul mai continuă să ardă o vreme, apoi se stinse. Arya privea luna printre crengile de deasupra capului.

— *Ser* Gregor Muntele, şopti ea, Dunsen, Raff cel Dulce, *Ser* Ilyn, *Ser* Meryn, Regina Cersei. I se părea curios să-i lase deoparte pe Polliver şi pe Gâdilător. Şi pe Joffrey. Se bucura că era mort, dar îşi dorea să fi fost acolo, să-l vadă murind sau poate să-l omoare cu mâna ei. *Polliver zicea că l-au omorât Sansa şi Pezevenghiul.* Să fie, oare, cu putinţă? Pezevenghiul era un Lannister, iar Sansa… *Mi-aş dori să mă pot transforma într-un lup, să-mi crească aripi şi să zbor departe.*

Dacă şi Sansa dispăruse, nu mai era nici un Stark în afară de ea şi de Jon, la Zid, la mii de kilometri depărtare, dar el era un Snow, iar mătuşile şi unchii aceia cărora Câinele voia să le-o vândă nu purtau nici ei numele de Stark. Nu erau *lupi.*

Sandor gemu şi Arya se rostogoli pe o parte să se uite la el. Sărise şi peste numele lui, acum îşi dădu seama. De ce făcuse asta? Încercă să se gândească la Mycah, dar îi era greu să-şi aducă aminte cum arăta. Nu-l cunoscuse foarte bine. *Tot ce*

făcea era să se joace cu mine cu săbiile.

— Câinele, şopti ea, şi *Valar morghulis.* Poate că până dimineaţă va fi mort…

Dar când lumina palidă a zorilor se strecură printre copaci, el fu cel care o trezi cu vârful cizmei. Arya se visase iarăşi lup, urmărind un cal liber, pe coama unui deal, cu haita în spatele ei, dar piciorul Câinelui o aduse înapoi tocmai când se apropiau să-l omoare.

Câinele era încă slăbit, cu fiecare mişcare înceată şi stângace. Stătea prăbuşit în şa şi transpira, iar urechea începu să-i sângereze prin bandaj. Trebuia să-şi adune toate puterile numai ca să nu cadă de pe spinarea Străinului. Dacă i-ar găsi oamenii Muntelui, Arya se îndoia că Clegane ar fi în stare să ridice sabia. Aruncă o privire peste umăr, dar nu era nimic în urma lor, în afară de o cioară care zbura din pom în pom. Nu se auzea decât râul.

Cu mult înainte de prânz, Sandor Clegane se clătina. Mai rămăseseră multe ore de lumină când îi făcu semn să se oprească.

— Trebuie să mă odihnesc, fură singurele cuvinte pe care le spuse. De data aceasta, când descăleca, Clegane căzu. În loc să încerce să se ridice în picioare, se târî vlăguit sub un copac şi se sprijini de trunchi. La naiba! înjură el. La naiba! Când o văzu pe Arya holbându-se la el, spuse: Te-aş jupui de vie pentru o cupă cu vin, fetiţo.

În loc de vin, ea îi aduse apă. Câinele bău puţin, se plânse că are gust de noroi şi alunecă într-un somn zgomotos, febril. Când îl atinse, pielea îi ardea. Arya mirosi bandajele, cum făcea uneori Maester Luwin când îi trata o tăietură sau o zgârietură. Faţa îi sângerase cel mai mult, dar rana de la şold îi mirosea ciudat.

Se întreba cât de departe era acest Saltpans şi dacă l-ar putea găsi de una singură. *Nici n-ar trebui să-l omor. Dacă aş pleca pur şi simplu şi l-aş lăsa aici, ar muri singur. Ar muri de febră şi ar rămâne acolo, sub copac, până în vecii vecilor.* Dar poate ar fi mai bine dacă l-ar ucide ea. Îl omorâse pe scutierul de la han şi el nu făcuse altceva decât s-o apuce de braţ. Câinele îl omorâse pe Mycah. *Pe Mycah şi pe alţii. Sunt sigură că a ucis o sută ca Mycah.* Probabil ar fi omorât-o şi pe ea, dacă n-ar fi fost răscumpărarea.

Acul scânteie când ieşi din teacă. Polliver se îngrijise, cel puţin, ca sabia să fie bine ascuţită. Îşi răsuci trupul într-o parte,

într-o poziţie de dansatoare pe apă, fără să se gândească. Frunzele moarte îi fâşâiau sub picioare. *Iute ca un şarpe,* gândi ea. *Uşor ca mătasea verii.*

Ochii Câinelui se deschiseră.

— Mai ţii minte unde e inima? întrebă el cu o şoaptă răguşită.

Neclintită ca o stâncă rămase Arya.

— Eu… eu doar…

— *Nu minţi,* mârâi el. Urăsc mincinoşii. Şi mincinoşii laşi îi urăsc şi mai mult. Haide, dă-i drumul. Când văzu că Arya nu face nici o mişcare, spuse: Ţi l-am omorât pe băiatul măcelarului. L-am tăiat aproape în două şi am râs după aceea. Câinele scoase un sunet ciudat şi, în prima clipă, Arya nu-şi dădu seama că plânge. Şi păsărica. Dulcea ta surioară. Am stat acolo, în mantia mea albă, şi i-am lăsat s-o bată. Am *luat* cântecul afurisit, nu mi l-a dat de bună voie. Am avut de gând s-o iau şi pe ea. Ar fi trebuit. Ar fi trebuit s-o siluiesc cu sălbăticie şi să-i smulg inima din piept, în loc să i-o las piticului. Un spasm de durere îi contorsiona faţa. Vrei să mă faci să te implor, căţea ce eşti? *Fă-o!* Darul îndurării… răzbună-l pe micul Michael…

— *Mycah.* Arya se îndepărtă. Nu meriţi darul îndurării.

Câinele o privi punând şaua pe spinarea Străinului, cu ochii strălucind de febră. Încercă de mai multe ori să se ridice şi s-o oprească. Dar când Arya încălecă, spuse:

— Un lup adevărat ar omorî un animal rănit.

Poate că te vor găsi nişte lupi adevăraţi, gândi Arya. *Poate că te vor adulmeca după ce apune soarele.* Atunci ar afla ce fac lupii cu câinii.

— N-ar fi trebuit să mă loveşti cu toporul, spuse ea. Ar fi trebuit s-o salvezi pe mama.

Întoarse calul şi se îndepărtă, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

Într-o dimineaţă senină, şase zile mai târziu, Arya ajunse într-un loc unde Tridentul începea să se lărgească şi aerul mirosea mai mult a sare decât a copaci. Se ţinu aproape de malul apei, trecând pe lângă câmpuri şi ferme şi, puţin după orele amiezii, în faţa ei se deschise un oraş. *Saltpans,* spera. Un mic castel domina oraşul, mai degrabă o citadelă, de fapt o singură fortăreaţă înaltă şi dreaptă, cu o curte exterioară şi zid de apărare. Majoritatea prăvăliilor, hanurilor şi crâşmelor din jurul portului fuseseră jefuite şi pârjolite. Dar portul era acolo, iar spre est se întindea Golful Crabilor, cu apele sclipind albastre şi

verzi în lumina soarelui. Şi erau corăbii.

Trei, gândi Arya, *sunt trei.* Două dintre ele erau doar galere de râu, cu pescaj mic, menite să străbată apele Tridentului. Cea de-a treia era mai mare, o corabie de negoţ a mării de sare, cu două rânduri de vâsle, prora aurită şi trei catarge înalte, cu pânzele-i violet strânse. Carena era tot violet. Arya coborî către docuri, călare pe Laşa, să o cerceteze de aproape. Într-un port străinii nu erau un lucru atât de neobişnuit ca în micile sate şi nimănui nu părea să-i pese cine era sau ce căuta acolo.

Am nevoie de argint. Când îşi dădu seama, îşi muşcă buza. Găsiseră un cerb şi o duzină de gologani asupra lui Polliver, opt arginţi la scutierul dolofan pe care îl omorâse ea şi doar câţiva sfanţi în punga Gâdilătorului. Dar Câinele îi spusese să-i scoată cizmele şi să-i taie hainele îmbibate de sânge şi găsise un cerb în fiecare vârf şi trei dragoni de aur cusuţi în căptuşeala pieptarului. Dar Sandor îi luase pe toţi.

N-a fost corect. Erau ai mei, la fel de mult ca ai lui. Dacă i-ar fi dat darul îndurării... dar nu i-l dăduse. Nu se putea întoarce, aşa cum nu putea să ceară ajutor. *Dacă ceri ajutor, nu primeşti niciodată.* Trebuia s-o vândă pe Laşa şi să spere că va căpăta destul.

Află de la un băiat de lângă docuri că grajdurile fuseseră arse, dar că proprietăreasa lor făcea încă negoţ în spatele septului. Arya o găsi uşor, o femeie voinică, rob, duhnind a cai din cap până-n picioare. Îi plăcu Laşa din prima clipă, o întrebă pe Arya cum s-a ales cu ea şi rânji când îi auzi răspunsul.

— E o iapă de rasă, asta se vede de la o poştă, şi nu mă îndoiesc că a fost a unui cavaler, drăguţă, spuse ea. Dar cavalerul n-a fost un frate mort al tău. Fac negoţ la castel de ani buni, aşa că ştiu cum arată un om de viţă nobilă. Iapa e de rasă, dar tu nu. Vârî un deget în pieptul Aryei. Ai găsit-o sau ai furat-o, n-are importanţă, dar aşa a fost. Numai aşa putea o nepieptănată ca tine să ajungă să călărească un buiestraş.

Arya îşi muşcă buza.

— Asta înseamnă că n-o cumperi?

Femeia chicoti.

— Înseamnă că iei cât îţi dau, drăguţă. Altfel ne ducem împreună la castel şi sfârşeşti cu punga goală. Sau poate spânzurată, fiindcă ai furat calul vreunui cavaler viteaz.

Câţiva localnici erau prin preajmă, văzându-şi de treburile lor, aşa că Arya ştia că nu putea s-o omoare pe femeie. Trebuia să-şi

muşte buza şi să se lase trasă pe sfoară. Căpătă o pungă jalnic de uşoară şi, când ceru mai mult, pentru şa, căpăstru şi valtrap, femeia îi râse în nas.

Pe Câine nu l-ar fi înşelat niciodată, gândi ea pe lungul drum de întoarcere la docuri. Distanţa crescuse de câteva ori parcă, de când o străbătuse călare.

Galera violet era tot acolo. Dacă ar fi plecat cât timp era ea jefuită, asta ar fi fost mai mult decât putea îndura. Când ajunse, un butoi de mied era rostogolit în susul pasarelei. Când încercă să se ia după el, un matelot de pe punte strigă la ea într-o limbă pe care n-o cunoştea.

— Vreau să-l văd pe căpitan, îi spuse Arya. Matelotul nu făcu decât să strige mai tare. Dar agitaţia atrase atenţia unui bărbat îndesat, cu părul alb, îmbrăcat într-un surtuc de lână violet, care i se adresă în Limba Comună.

— Eu sunt căpitanul aici, spuse el. Ce vrei? Grăbeşte-te, copilă, trebuie să prindem fluxul.

— Vreau să merg la Nord, la Zid. Uite, pot să plătesc. Îi întinse punga. Rondul de Noapte are un castel lângă mare.

— Eastwatch. Căpitanul îşi goli în palmă arginţii şi se încruntă: Asta e tot ce ai?

Nu e de ajuns, înţelese Arya şi fără să i se spună. O citea pe chipul lui.

— N-am nevoie de cabină sau altceva, spuse ea. Aş putea dormi jos, în cală, sau…

— Ia-o de cameristă, zise în trecere un vâslaş, cu un balot de lână pe un umăr. Poate să doarmă cu mine.

— Tacă-ţi gura! i-o reteză căpitanul.

— Aş putea lucra, zise Arya. Aş putea freca puntea. Am frecat scările unui castel cândva. Sau aş putea vâsli…

— Nu, spuse el, n-ai putea. Îi dădu banii înapoi. Şi ar fi acelaşi lucru dacă ai putea. N-avem ce căuta la Nord. Gheaţă şi război şi piraţi. Am văzut o grămadă de corăbii de piraţi îndreptându-se spre nord, când am ocolit Capul Ghearei Sfărâmate, şi nu vrem să-i mai întâlnim. De aici, vâslim spre casă şi îţi sugerez să faci la fel.

N-am nici o casă, gândi Arya. *N-am nici o haită. Iar acum nici măcar n-am cal.*

Căpitanul se întorcea cu spatele când Arya întrebă:

— Ce corabie e asta, lordul meu?

Făcu o pauză lungă şi îi zâmbi obosit:

— Aceasta este galera *Fiica Titanului* din Oraşul Liber Braavos.

— Aşteaptă, zise Arya dintr-odată. Mai am ceva. O vârâse pe sub hainele de corp, ca s-o ascundă, aşa că fu nevoită să sape adânc ca s-o găsească, în timp ce vâslaşii râdeau, iar căpitanul aştepta cu vădită nerăbdare.

— Un ban de argint în plus nu contează, copilă, spuse el în cele din urmă.

— Nu e argint. Degetele i se închiseră pe ea. E fier. Ţine. O apăsă în mâna căpitanului – mica monedă de fier pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar, atât de roasă încât omul al cărui cap îl înfăţişa nu avea chip. *Probabil că nu valorează nimic, dar…*

Căpitanul o întoarse şi clipi, apoi se uită din nou la Arya:

— Asta… cum…

Jaqen îi spusese să rostească şi cuvintele. Arya îşi încrucişa braţele la piept.

— *Valar morghulis,* spuse ea, atât de tare de parcă ar fi ştiut ce înseamnă.

— *Valar dohaeris,* răspunse căpitanul, atingându-şi fruntea cu două degete. *Bineînţeles* că vei avea o cabină.

SAMWELL

— Suge mai vârtos decât al meu. Gilly mângâia capul copilaşului, ţinându-l la sân.

— Îi e foame, zise femeia bălaie, Val, cea căreia fraţii în negru îi spuneau „prinţesa sălbatică”. A trăit cu lapte de capră până acum şi cu poţiuni de la maesterul cel orb.

Băiatul nu avea încă un nume, aşa cum nu avea nici al lui Gilly. Aşa era obiceiul sălbaticilor. Se părea că nici măcar fiul lui Mance Rayder nu avea să primească un nume până la vârsta de trei ani, dar Sam îi auzise pe fraţi spunându-i „micul prinţ” şi „născut-în-bătălie”.

Privi copilul hrănindu-se la pieptul lui Gilly şi pe urmă îl privi pe Jon uitându-se. *Jon zâmbeşte.* Un zâmbet trist, dar, hotărât lucru, un zâmbet. Sam era bucuros să-l vadă. *E prima oară când îl văd zâmbind de când m-am întors.*

Străbătuseră pe jos distanţa de la Fortul Nopţii până la Lacul Adânc, de la Lacul Adânc la Poarta Reginei, pe o cărare îngustă, de la un castel la altul, fără să piardă Zidul din ochi. La o zi şi jumătate de Castelul Negru, în timp ce-şi târşâiau picioarele, Gilly auzi cai în spatele lor şi se întoarse, văzând o coloană de călăreţi în negru venind dinspre vest.

— Fraţii mei, o asigurase Sam. Nimeni nu foloseşte drumul acesta în afară de Rondul de Noapte.

Se dovedise că era *Ser* Mallister de la Turnul Umbrei, împreună cu Bowen Marsh, rănit, şi supravieţuitorii luptei de la Podul Ţestelor. Când i-a văzut pe Dywen, pe Uriaş şi pe Edd Tollett cel Trist, Sam n-a mai putut şi a izbucnit în lacrimi.

De la ei aflase despre bătălia de la poalele Zidului.

— Stannis şi-a debarcat cavalerii la Eastwatch şi Cotter Pyke l-a condus pe drumurile cercetaşilor, să-i atace pe sălbatici pe nepregătite, i-a spus Uriaşul. I-a nimicit. Mance Rayder a fost luat ostatic, o mie dintre cei mai buni oameni ai lui au fost ucişi, printre care şi Harma Cap de Câine. Ceilalţi s-au împrăştiat ca frunzele înaintea furtunii, după câte am auzit.

Zeii sunt buni, şi-a zis Sam. Dacă nu s-ar fi rătăcit, pe când îşi croia drum spre sud dinspre Fortăreaţa lui Craster, el şi cu Gilly ar fi putut nimeri direct în mijlocul bătăliei… sau măcar în tabăra lui Mance Rayder. Poate că asta ar fi fost destul de bine pentru

Gilly şi pentru copilul ei, dar nu pentru Sam. Auzise toate poveştile despre ce făceau sălbaticii cu ciorile capturate. Se înfiora.

Însă nimic din ce-i spuseseră fraţii lui nu-l pregătise pentru ceea ce avea să găsească la Castelul Negru. Sala comună arsese din temelii şi scara mare de lemn era un maldăr de gheaţă şi lemn ars. Donai Noye era mort, împreună cu Rast, Dick Surdul, Alyn cel Roşu şi atâţia alţii, dar castelul era mai ticsit decât îl văzuse vreodată; nu de fraţi în negru, ci de soldaţii regelui, mai mult de o mie. În Turnul Regelui se afla un rege, pentru prima oară de când se ştiau, iar flamurile fluturau pe Lance, pe Turnul lui Hardin, Castelul Cenușiu, Sala Scutului şi pe alte clădiri care stăteau goale şi părăsite de ani şi ani.

— Cel mare, auriu cu cerbul negru, acela e stindardul regal al Casei Baratheon, i-a spus lui Gilly, care nu mai văzuse niciodată flamuri. Vulpea şi florile aparţin Casei Florent. Ţestoasa e pentru Estermont, peştele-sabie pentru Bar Emmon, iar trâmbiţele încrucişate sunt ale Casei Wensington.

— Sunt toate frumoase ca florile. Gilly a arătat cu degetul: îmi plac cele galbene, cu focul. Uite, şi câţiva dintre luptători au acelaşi lucru pe bluze.

— O inimă înflăcărată. Nu ştiu al cui e blazonul acela. Sam a aflat destul de curând.

— Oamenii *reginei,* i-a spuse Pyp – după care a scos un ţipăt şi a strigat: Fugiţi şi zăvorâţi uşile, flăcăi, e Sam Ucigaşul întors din mormânt, în timp ce Grenn îl strângea pe Sam atât de tare în braţe încât avea impresia că o să-i rupă coastele – dar ar fi mai bine să nu te apuci să întrebi unde e regina. Stannis a lăsat-o la Eastwatch, cu fiica lor şi cu flota. N-a adus nici o femeie, în afară de cea roşie.

— Cea roşie? a întrebat Sam, nesigur.

— Melisandre din Asshai, i-a explicat Grenn. Vrăjitoarea regelui. Se zice că a ars un om de viu la Piatra Dragonului, ca Stannis să aibă vânt prielnic în călătoria spre Nord. A fost alături de el şi în bătălie şi i-a dat sabia fermecată. Aducătoarea de Lumină i se spune. Aşteaptă s-o vezi. Străluceşte de parcă ar avea o bucată de soare înăuntru. Se uită din nou la Sam şi flutură un zâmbet larg, prostesc şi neajutorat. Încă nu-mi vine să cred că eşti aici.

Jon Snow zâmbise şi el când îl văzuse, dar era un zâmbet obosit, ca acela pe care îl afişa acum.

— Ai reuşit să te întorci, până la urmă, i-a spus el. Şi ai adus-o şi pe Gilly. Te-ai descurcat bine, Sam.

Jon se descurcase şi el mai mult decât bine, după cum povestea Grenn. Cu toate acestea, capturarea Cornului Iernii şi a unui prinţ sălbatic nu fusese îndeajuns pentru *Ser* Alliser Thorne şi amicii lui, care îl numeau şi acum trădător. Deşi Maester Aemon spunea că rana i se vindeca bine, Jon mai avea şi alte răni, mai adânci decât cele care se vedeau cu ochiul liber. *Plânge după fata lui sălbatică şi după fraţii lui.*

— E ciudat, îi zise el lui Sam. Craster nu l-a iubit deloc pe Mance, nici Mance pe Craster, dar acum fiica lui Craster îl hrăneşte pe fiul lui Mance.

— Am lapte, zise Gilly, cu glasul moale şi sfios. Al meu bea doar puţin. Nu e aşa de lacom ca ăsta.

Val, femeia sălbatică, se întoarse să-i privească.

— Am auzit oamenii reginei spunând că femeia roşie vrea să-l dea pe Mance focului, îndată ce se înzdrăveneşte.

Jon o privi obosit.

— Mance e dezertor din Rondul de Noapte. Pedeapsa pentru asta e moartea. Dacă l-ar fi capturat Rondul, ar fi fost de mult spânzurat. Dar e ostaticul regelui şi nimeni nu ştie ce e în mintea lui, în afară de preoteasa roşie.

— Vreau să-l văd, spuse Val. Vreau să-i arăt fiul. Merită atâta lucru, înainte să-l omorâţi.

Sam încercă să-i explice:

— Nimeni nu are permisiunea să-l vadă, în afară de Maester Aemon, doamna mea.

— Dacă ar depinde de mine, Mance şi-ar putea ţine copilul în braţe. Zâmbetul lui Jon dispăruse. Îmi pare rău, Val. Jon se întoarse cu spatele. Sam şi cu mine trebuie să ne vedem acum de treburile noastre. Ei, bine, Sam trebuie, oricum. Vom întreba dacă-l poţi vedea pe Mance. E tot ce-ţi pot promite.

Sam mai zăbovi cât să strângă uşor mâna lui Gilly şi să-i promită că se va întoarce după cină. Apoi porni în grabă după Jon. În faţa uşii erau străjeri, oameni ai reginei, cu suliţe. Jon era la jumătatea drumului pe scări în jos, dar se opri când îl auzi pe Sam gâfâind în urma lui.

— Eşti mai mult decât prieten cu Gilly, nu-i aşa?

Sam roşi.

— Gilly e bună. Bună şi blândă. Era fericit că lungul lui coşmar se sfârşise, fericit să fie înapoi printre fraţii lui, la Castelul

Negru… dar în unele nopţi, singur în odaia lui, se gândea cât de caldă era Gilly când se cuibăreau împreună sub blănuri, cu copilaşul între ei. Ea… ea m-a făcut mai curajos, Jon. Nu *curajos,* dar… mai curajos.

— Ştii că n-o poţi păstra, îi spuse Jon cu blândeţe, cum nici eu n-aş fi putut rămâne cu Ygritte. Ai rostit jurămintele, Sam, ca mine. Ca noi toţi.

— Ştiu. Gilly spunea că mi-ar putea fi soţie, dar… i-am zis despre jurăminte şi ce înseamnă ele. Nu ştiu dacă s-a întristat sau s-a bucurat, dar eu i-am spus. Sam înghiţi în sec şi adăugă: Jon, ar putea exista onoare într-o minciună, dacă ar fi spusă… cu un scop nobil?

— Asta ar depinde de minciună şi de scop, bănuiesc. Se uită la Sam. Nu te-aş sfătui. Nu eşti făcut să minţi, Sam. Roşeşti şi scânceşti şi te bâlbâi.

— Aşa e, zise Sam, dar într-o scrisoare aş putea să mint. Sunt mai bun cu o pană în mână. Am avut un… gând. M-am gândit că, poate, când lucrurile se liniştesc aici, cel mai bun lucru ar fi pentru Gilly… mă gândeam că aş putea s-o trimit la Horn Hill. La mama, la surorile şi la… la t-t-tata. Dacă Gilly ar spune că pruncul e al meu… Roşea din nou. Mama mea l-ar primi, ştiu. Ar găsi un loc pentru Gilly, o slujbă, ceva, n-ar fi aşa de rău ca atunci când l-a slujit pe Craster. Iar Lordul R-Randyll, el… el n-ar recunoaşte niciodată asta, dar s-ar putea să-i placă să creadă că am dăruit un bastard unei fete sălbatice. Cel puţin asta ar dovedi că sunt destul de bărbat să mă culc cu o femeie şi să fac un copil. Mi-a spus odată că sigur o să mor virgin, că nici o femeie n-ar… ştii tu… Jon, dacă aş face asta, dacă aş scrie o minciună… ar fi un lucru bun? Viaţa pe care băiatul ar avea-o…

— Să crească bastard în castelul bunicului său? Jon ridică din umeri. Depinde în mare măsură de tatăl tău şi ce fel de băiat e acesta. Dacă seamănă cu tine…

— N-o să semene. Craster e tatăl lui. Adevărat. L-ai văzut, era tare ca o buturugă, iar Gilly e mai puternică decât pare.

— Dacă băiatul se va arăta priceput cu sabia şi lancea, va avea un loc printre gărzile tatălui tău măcar, spuse Jon. S-a mai auzit de bastarzi deveniţi scutieri şi ridicaţi la rang de cavaleri. Dar ai face bine să te asiguri că Gilly poate să joace rolul în mod convingător. Din ce mi-ai povestit tu despre Lordul Randyll, mă îndoiesc că i-ar plăcea să fie înşelat.

Alţi străjeri erau postaţi în faţa turnului. Dar aceştia erau

oamenii regelui. Sam învăţase repede să-i deosebească. Oamenii regelui erau la fel de neciopliţi şi lipsiţi de evlavie ca orice alţi soldaţi, dar oamenii reginei erau ferventţi în devoţiunea lor faţă de Melisandre din Asshai şi Stăpânul Luminii.

— Mergi iarăşi în curtea de antrenamente? întrebă Sam în timp ce traversau curtea. E sănătos să te antrenezi aşa de mult, înainte să ţi se vindece piciorul bine?

Jon ridică din umeri:

— Ce altceva am de făcut? Marsh mi-a retras toate sarcinile, de teamă că sunt un trădător.

— Sunt numai câţiva care cred asta, îl asigură Sam. *Ser* Alliser şi prietenii lui. Majoritatea fraţilor sunt de altă părere. Regele Stannis ştie şi el, bag mâna-n foc. I-ai adus Cornul Iernii şi l-ai capturat pe fiul lui Mance Rayder.

— N-am făcut decât să-i apăr pe Val şi pe copil de jefuitori, când au fugit sălbaticii, şi să-i ţin acolo până când ne-au găsit cercetaşii. N-am *capturat* pe nimeni. Regele Stannis îşi ţine bine oamenii în mână, asta se vede limpede. Îi lasă să jefuiască niţeluş, dar n-am auzit decât de trei femei sălbatice siluite, iar cei care au făcut-o au fost cu toţii castraţi. Presupun c-ar fi trebuit să omor oamenii liberi pe când fugeau. *Ser* Alliser răspândeşte vorba că singura dată când am scos sabia, am făcut-o ca să-i apăr pe duşmanii noştri. Zice că nu l-am omorât pe Mance Rayder fiindcă eram în cârdăşie cu el.

— E singurul care gândeşte aşa, zise Sam. Toată lumea ştie ce fel de om e *Ser* Alliser.

Cu obârşia sa nobilă, rangul de cavaler şi lungii ani petrecuţi în Rond, *Ser* Alliser Thorne putea să fie un candidat puternic la titlul de Lord Comandant, dar aproape toţi cei pe care-i antrenase de-a lungul anilor, ca maestru de arme, îl dispreţuiau. Numele lui fusese propus, desigur, dar fiind clasat abia al şaselea în prima zi şi pierzând voturi în cea de-a doua, Thorne se retrăsese pentru a-l sprijini pe Lordul Janos Slynt.

— Ceea ce ştie toată lumea e că Lordul Alliser este un cavaler cu descendenţă nobilă şi un fiu legitim, în timp ce eu sunt bastardul care l-a omorât pe Qhorin Halfhand şi s-a culcat cu o suliţaşă. I-am auzit spunându-mi *omul-lup.* Cum să pot fi un om-lup fără un lup, te-ntreb eu? Gura i se crispa. Nici măcar nu mai visez cu Nălucă. Visez numai criptele şi regii de piatră pe tronurile lor. Uneori aud glasul lui Robb şi al tatălui meu, ca şi cum ar fi la un ospăţ. Dar între noi se află un zid şi ştiu că mie nu

mi s-a pregătit nici un loc la masă.

Cei vii n-au ce căuta la ospăţul celor morţi. Lui Sam i se rupea inima că trebuie să păstreze tăcerea. *Bran nu e mort,* îi venea să-i spună. *Nu e singur şi se îndreaptă spre nord, cu prietenii lui, pe spatele unui elan uriaş, să caute cioara cu trei ochi în adâncurile pădurii bântuite.* Părea o nebunie, şi uneori Sam Tarly avea impresia că visase, că plăsmuise totul din febră şi teamă şi foame... dar şi aşa ar fi scăpat o vorbă, dacă nu şi-ar fi dat cuvântul de onoare.

De trei ori jurase să păstreze secretul, o dată chiar în faţa lui Bran, o dată în faţa acelui băiat necunoscut, Jojen Reed, şi ultima oară în faţa lui Mâini-Reci.

— Lumea crede că băiatul e mort, îi spusese, la despărţire, salvatorul. Lasă-i oasele să se odihnească netulburate. Nu vrem pe nimeni pe urmele noastre. Jură, Samwell al Rondului de Noapte. Jură pe viaţa pe care mi-o datorezi.

Nefericit, Sam se mută de pe un picior pe altul şi spuse:

— Lordul Janos nu va fi ales niciodată Lord Comandant. Era cea mai bună alinare pe care i-o putea oferi lui Jon, singura alinare. Asta nu se va întâmpla.

— Sam, eşti un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir. Jon îşi dădu la o parte părul din ochi şi adăugă: N-oi fi ştiind eu nimic, dar asta ştiu. Acum, lasă-mă, te rog, simt nevoia să lovesc pe cineva foarte tare cu sabia.

Sam nu avea ce face decât să-l privească îndreptându-se cu paşi mari către armurărie şi curtea de antrenamente. Acolo îşi petrecea Jon cele mai multe ceasuri de veghe. Cu *Ser* Endrew mort şi *Ser* Alliser dezinteresat, Castelul Negru nu avea nici un maestru de arme, astfel că Jon preluase el sarcina de a lucra cu câţiva dintre recruţii novici: Satin, Calul, Robin-Hop, cu piciorul său strâmb, Aron şi Emrick. Şi când aceştia aveau sarcini de îndeplinit, se antrena singur, ore la rând, cu sabia, scutul şi suliţa, sau se lupta cu oricine se sinchisea să-i accepte provocarea.

Sam, eşti un dulce naiv, îi răsunau în urechi cuvintele lui Jon, tot drumul până la fortăreaţa maesterului. *Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir.* Oare se putea să aibă dreptate? Pentru a deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte, un candidat avea nevoie de voturile a două treimi dintre Fraţii Juraţi şi, după nouă zile şi nouă votări, nimeni nu era nici măcar pe aproape. Lordul Janos câştiga, într-adevăr, teren, depăşindu-i încetul cu încetul

mai întâi pe Bowen Marsh, apoi pe Othel Yarwyck, dar încă era mult în urma lui *Ser* Denys Mallister de la Turnul Umbrei şi a lui Cotter Pyke de la Eastwatch-by-the-Sea. *Unul dintre ei va fi cu siguranţă noul Lord Comandant,* îşi spuse Sam.

Stannis postase gărzi şi în faţa porţilor maesterului. Înăuntru era zăpuşeală, iar încăperile erau înţesate de răniţi: fraţi în negru, oameni ai regelui şi oameni ai reginei, toţi grămadă. Clydas îşi târşâia picioarele printre ei, cu carafe cu lapte de capră şi vin al viselor, dar Maester Aemon nu se întorsese din vizita de dimineaţă la Mance Rayder. Sam îşi agăţă mantia într-un cârlig şi se duse să dea o mână de ajutor. Dar nici în timp ce aducea şi turna şi schimba bandaje, cuvintele lui Jon nu-i dădeau pace: *Sam, eşti un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în şir.*

Trecu o oră bună până când putu cere permisiunea să plece să hrănească păsările. În drum spre stâncărie, se opri să verifice însemnările cu numărătoarea din seara precedentă. La începutul votării, fuseseră propuse mai mult de treizeci de nume, dar majoritatea se retrăseseră îndată ce devenise limpede că nu aveau cum să câştige. Până aseară, mai rămăseseră şapte. *Ser* Denys Mallister adunase două sute treizeci de voturi, Cotter Pyke o sută optzeci şi şapte, Lordul Slynt şaptezeci şi patru, Othel Yarwyck şaizeci, Bowen Marsh patruzeci şi nouă, Hobb Trei-Degete cinci, iar Edd Tollet cel Trist unul. *Pyp şi glumele lui idioate.* Sam frunzări primele socoteli. *Ser* Denys, Cotter Pyke şi Bowen Marsh erau cu toţii în cădere, începând din a treia zi, Othel Yarwyck dintr-a şasea. Doar Lordul Janos Slynt urca, zi după zi după zi.

Auzea corbii croncănind în stâncărie, aşa că lăsă hârtiile deoparte şi urcă treptele, să-i hrănească. Văzu mulţumit că li se mai alăturaseră încă trei corbi.

— *Snow!* strigară la el. *Snow, snow, snow.* El îi învăţase asta. Chiar şi cu cei nou-veniţi, stâncăria părea deprimant de goală. Puţine dintre păsările pe care le trimisese Maester Aemon cu mesaje se întorseseră până acum. *Dar una ajunsese la Stannis. Una găsise Piatra Dragonului şi un rege căruia încă îi păsa.* Sam ştia că departe, la sud, tatăl său adusese Casa Tarly în sprijinul băiatului de pe Tronul de Fier, dar nici Regele Joffrey, nici micul Rege Tommen nu se puseseră în mişcare când Rondul de Noapte strigase după ajutor. *La ce folos un rege care nu-şi apără regatul,* gândi el mânios, amintindu-şi noaptea de la Pumnul Primilor Oameni şi drumul chinuitor către Fortăreaţa lui Craster, prin

întuneric, spaimă şi ninsoare. Era adevărat, oamenii reginei îl stinghereau, dar ei măcar *veniseră.*

Seara, la cină, Sam îl căută pe Jon Snow, dar nu-l văzu nicăieri în pivniţa cavernoasă unde îşi luau acum cercetaşii masa. În cele din urmă se aşeză pe o bancă, lângă ceilalţi prieteni ai săi. Pyp îi povestea lui Edd cel Trist despre rămăşagul pe care îl făcuseră, să vadă care dintre soldaţii de paie putea strânge mai multe săgeţi ale sălbaticilor.

— Tu ai fost în frunte aproape tot timpul, dar în ultima zi, Watt de la Lacul Lung s-a ales cu trei săgeţi în piept, aşa că te-a întrecut.

— Eu nu câştig niciodată, se plânse Edd cel Trist. Dar lui Watt zeii i-au zâmbit întotdeauna. Când sălbaticii l-au doborât de pe Podul Ţestelor, s-a nimerit să cadă într-un ochi adânc de apă. Cât de norocos trebuie să fii să ocoleşti toate pietroaiele alea?

— A căzut de sus? vru să ştie Grenn. A scăpat cu viaţă fiindcă a nimerit în ochiul de apă?

— Nu, răspunse Edd cel Trist. Era deja mort, de la toporul ăla în cap, dar a fost un noroc că n-a căzut pe pietre.

Hobb Trei-Degete le promisese fraţilor pulpă friptă de mamut în seara aceea, poate în speranţa de a mai smulge câteva voturi. *Dacă asta a avut în minte, ar fi trebuit să aleagă un mamut mai tânăr,* gândi Sam, scoţându-şi un zgârci dintre dinţi. Oftând, dădu mâncarea la o parte.

În curând, va avea loc o nouă votare şi tensiunea care plutea în aer era mai grea decât fumul. Cotter Pyke şedea lângă foc, înconjurat de cercetaşii de la Eastwatch. *Ser* Denys Mallister era aproape de uşă, cu un grup mai mic de oameni de la Turnul Umbrei. *Janos Slynt are locul cel mai bun,* constată Sam, *la mijloc, între flăcări şi curentul de aer.* Se nelinişti văzându-l pe Bowen Marsh lângă el, palid şi tras la faţă, cu capul încă înfăşurat în bandajul de pânză, dar ascultând tot ce avea de spus Lordul Janos. Când le atrase atenţia prietenilor săi, Pyp spuse:

— Şi uite acolo, Lordul Alliser şuşoteşte cu Othell Yarwyck.

După masă, Maester Aemon se ridică, întrebând dacă vreunul dintre fraţi dorea să vorbească înainte de a-şi exprima voturile. Edd cel Trist se ridică în picioare, cu chipul împietrit şi mohorât, ca întotdeauna.

— Vreau doar să spun oricui mă va vota că aş fi, cu siguranţă, un Lord Comandant îngrozitor. Dar la fel stau lucrurile cu toţi ceilalţi.

Edd fu urmat de Bowen Marsh, care se ridică, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Slynt.

— Fraţi şi prieteni. Cer ca numele meu să fie retras de pe listă. Rana încă mă supără şi mă tem că misiunea e prea grea pentru mine... dar nu şi pentru Lordul Janos, care a fost la comanda mantiilor aurii de la Debarcaderul Regelui timp de mulţi ani. Haideţi să-i acordăm cu toţii sprijinul nostru.

Sam auzi murmure furioase din grupul lui Cotter Pyke, iar *Ser* Denys se uită la unul dintre tovarăşii lui şi clătină din cap. *E prea târziu, răul e făcut.* Se întreba unde era Jon şi de ce rămăsese deoparte.

Majoritatea fraţilor nu aveau ştiinţă de carte, aşa că obiceiul era să voteze aruncând mici obiecte într-unui dintre butoaiele mari şi burduhănoase de fier pe care Hobb Trei-Degete şi Owen Tolomacul le târâseră din bucătărie. Butoaiele erau aşezate într-un colţ, după o draperie grea, ca votanţii să-şi poată exprima opţiunea feriţi de ochii celorlalţi. Aveai voie să laşi un prieten să voteze în locul tău, dacă erai la datorie, aşa că unii dintre fraţi aveau două monede, trei sau patru, iar *Ser* Denys şi Cotter Pyke votau pentru garnizoanele pe care le lăsaseră în urmă.

Când, în cele din urmă, în sală nu mai rămăseseră decât ei trei, Sam şi Clydas răsturnară butoiul în faţa lui Maester Aemon. O cascadă de scoici, pietre şi gologani se revărsă pe masă. Mâinile zbârcite ale lui Aemon sortau cu o surprinzătoare viteză, mutând scoicile aici, pietrele dincolo, gologanii într-o parte şi ocazionalele vârfuri de săgeţi, cuie şi ghinde laolaltă.

Sam şi Clydas numărară grămezile, fiecare ţinându-şi propria socoteală.

În seara aceasta, fu rândul lui Sam să anunţe primul rezultatele:

— Două sute trei pentru *Ser* Denys Mallister, spuse el. O sută şaizeci şi nouă pentru Cotter Pyke. O sută treizeci şi şapte pentru Lordul Janos Slynt, şaptezeci şi două pentru Othell Yarwyck, cinci pentru Hobb Trei-Degete şi două pentru Edd cel Trist.

— Eu am avut o sută şaizeci şi opt pentru Cotter Pyke, zise Clydas. Ne lipsesc două voturi, după socoteala mea, şi unul după a lui Sam.

— Numărătoarea lui Sam e corectă, spuse Maester Aemon. Jon Snow n-a votat. N-are nici o importanţă. Nimeni nu se apropie.

Sam era mai mult uşurat decât dezamăgit. Chiar şi cu sprijinul lui Bowen Marsh, Lordul Janos era doar al treilea.

— Cine sunt ăştia cinci care votează întruna pentru Hobb Trei-Degete? se întrebă el.

— Fraţi care vor să-l vadă afară din bucătărie, răspunse Clydas.

— *Ser* Denys are cu zece voturi mai puţin decât ieri, le atrase atenţia Sam. Iar Cotter Pyke a pierdut aproape douăzeci. Asta nu e bine.

— Nu e bine pentru speranţele lor de a deveni Lorzi Comandanţi, cu siguranţă, spuse Maester Aemon. Dar s-ar putea ca până la urmă să fie bine pentru Rondul de Noapte. Asta nu e treaba noastră. Zece zile nu e chiar aşa de mult. A fost cândva o votare care a durat aproape doi ani, vreo şapte mii de voturi. Fraţii vor ajunge la o decizie când vor găsi de cuviinţă.

Da, gândi Sam, *dar ce decizie?*

Mai târziu, după câteva cupe de vin îndoit cu apă, în intimitatea odăii lui Pyp, limba lui Sam se dezlegă şi se pomeni gândind cu voce tare:

— Cotter Pyke şi *Ser* Denys Mallister pierd teren, dar între ei mai sunt aproape două treimi, le spuse el lui Pyp şi lui Grenn. Oricare ar fi bun ca Lord Comandant. Cineva trebuie să-l convingă pe unul dintre ei să se retragă şi să-l sprijine pe celălalt.

— Cineva, făcu Grenn, cu îndoială. Dar cine?

— Grenn e aşa de tâmpit încât se gândeşte că acel *cineva* ar putea fi el, zise Pyp. Poate că, după ce termină cu Pyke şi Mallister, *cineva* ar trebui să-l convingă pe Regele Stannis să se însoare cu Regina Cersei.

— Regele Stannis e însurat, obiectă Grenn.

— Spune şi tu Sam, ce să mă fac cu el? oftă Pyp.

— Cotter Pyke şi *Ser* Denys nu se plac, continuă Grenn cu încăpăţânare. Se ceartă pentru orice.

— Da, dar numai fiindcă au idei diferite despre ce e mai bine pentru Rond, punctă Sam. Dacă noi le-am explica…

— *Noi?* făcu Pyp. Cum ai trecut de la *cineva* la *noi?* Eu sunt maimuţa măscăriciului, ai uitat? Iar Grenn este, ei, bine, *Grenn.* Îi zâmbi lui Sam şi mişcă din urechi. Însă tu… tu eşti fiul unui lord şi administratorul maesterului…

— Şi Sam Ucigaşul, adăugă Grenn. Ai omorât un Celălalt.

— *Sticla dragonului* l-a omorât, îi spuse, a suta oară, Sam.

— Fiul unui lord, administratorul unui maester şi Sam Ucigaşul, zise Pyp meditativ. Ai putea vorbi cu ei, cine ştie…

— Aş putea, zise Sam, posomorât ca Edd cel Trist, dacă n-aş fi prea laş să stau faţă în faţă cu ei.

JON

Jon îi dădu ocol lui Satin încet, pândind, cu sabia în mână, forţându-l să se întoarcă.

— Ridică scutul, spuse el.

— E prea greu, se plânse băiatul din Oraşul Vechi.

— E cât de greu trebuie ca să poată opri o sabie, spuse Jon. Acum ridică-l. Făcu un pas înainte, spintecând aerul cu sabia. Satin săltă scutul tocmai la timp ca să prindă sabia la margine şi coborî iute propria armă, spre coastele lui Jon.

— Bine, zise Jon, când simţi lovitura în scut. Acum a fost bine. Dar trebuie să-ţi foloseşti tot trupul. Lasă-ţi greutatea pe sabie şi rezultatul va fi mai distrugător decât dacă-ţi foloseşti doar puterea braţului. Hai, încearcă încă o dată, loveşte spre mine, dar ţine scutul ăla ridicat, altfel o să-ţi sune capul ca un clopot…

Dar Satin făcu un pas înapoi şi îşi ridică viziera.

— Jon, spuse el, cu glas neliniştit.

Când se întoarse, o văzu acolo, în spatele lui, înconjurată de oamenii reginei. *Nu-i de mirare că s-a făcut atâta linişte în curte.* O mai zărise pe Melisandre noaptea, la focuri sau învârtindu-se prin castel, dar niciodată atât de aproape. *E frumoasă,* gândi el…, dar în ochii ei roşii era ceva mai mult decât neliniştitor.

— Doamna mea.

— Regele vrea să-ţi vorbească, Jon Snow.

Jon aruncă la pământ sabia de antrenament.

— Mi-ar putea fi îngăduit să mă schimb? Nu se cuvine să mă arăt aşa în faţa unui rege.

— Noi te vom aştepta pe creasta Zidului, spuse Melisandre.

Noi, auzi Jon, nu *el. E aşa cum se spune. Aceasta este adevărata lui regină, nu cea pe care a lăsat-o la Eastwatch.*

Îşi atârnă cămaşa de zale şi platoşa în armurărie, se întoarse în odaia lui, îşi lepădă hainele pătate de sudoare şi îmbrăcă un rând de veşminte negre, proaspăt spălate. Ştia că în cuşcă va fi frig şi va sufla vântul, iar sus, în vârful gheţii, va fi şi mai frig, aşa că alese o mantie groasă, cu glugă. La sfârşit, îşi luă Gheara Lungă şi o puse pe spate.

Melisandre aştepta la poalele Zidului. Oamenii ei plecaseră.

— Ce doreşte Înălţimea Sa de la mine? o întrebă Jon, după ce intrară în cuşcă.

— Tot ce ai de dat, Jon Snow. E rege.

Melisandre închise uşa şi trase de sfoara de semnal. Troliul începu să se învârtă, ridicându-i. Era o zi senină şi Zidul plângea, cu degete lungi de apă şiroind pe faţa lui şi scânteind în lumina soarelui. În cuşca strâmtă de fier, Jon simţea acut prezenţa femeii în roşu. *Până şi mirosul pe care îl răspândeşte e roşu.* Mirosul îi amintea de fierăria lui Mikken, un miros de fier înroşit, de fum şi de sânge. *Sărutată de foc,* gândi el, amintindu-şi de Ygritte. Vântul învolbură veşmintele roşii ale Melisandrei, fluturându-le peste picioarele lui Jon.

— Nu ţi-e frig, doamna mea? o întrebă el.

Femeia roşie râse:

— Niciodată. Rubinul de la gât părea să pulseze în ritmul inimii ei. Focurile Stăpânului trăiesc în mine, Jon Snow. Uite. Îi atinse obrazul cu mâna, ţinând-o acolo, iar el simţea cât de fierbinte era. Aşa ar trebui să fie viaţa, îi spuse ea. Numai moartea e rece.

Îl găsiră pe Stannis Baratheon singur pe marginea Zidului, privind gânditor peste câmpul unde îşi câştigase bătălia şi spre marea pădure verde de dincolo de el. Era îmbrăcat în pantalonii negri, tunica şi cizmele pe care le-ar fi putut purta un frate al Rondului de Noapte. Numai mantia îl deosebea, o mantie grea, aurie, tivită cu blană neagră şi prinsă cu o agrafă în forma unei inimi înflăcărate.

— Ţi l-am adus pe Bastardul de la Winterfell, Înălţimea Ta, spuse Melisandre.

Stannis se întoarse să-l cerceteze. Sub fruntea lui grea se aflau doi ochi ca nişte lacuri albastre fără fund. O barbă neagră-albăstrie, tunsă scurt, îi acoperea obrajii supţi şi maxilarul puternic, fără să reuşească să-i ascundă faţa sfrijită. Dinţii îi erau încleştaţi. Avea gâtul şi umerii încordaţi, la fel şi mâna dreaptă. Jon îşi aminti ceva ce spusese Donai Noye despre fraţii Baratheon: *Robert a fost oţelul pur. Stannis e fier curat, negru, dur şi puternic, dar fragil cum devine fierul. Se va frânge înainte de a se încovoia.* Îngenunche cu greu, întrebându-se de ce avea nevoie de el acest rege fragil.

— Ridică-te. Am auzit câte-n lună şi-n stele despre tine, Lord Snow.

— Nu sunt lord, sire. Jon se ridică. Ştiu ce ai auzit. Că sunt un laş şi un trădător. Că l-am ucis pe fratele meu Qhorin Halfhand,

ca sălbaticii să-mi cruţe viaţa. Că m-am alăturat lui Mance Rayder şi mi-am luat o nevastă dintre sălbatici.

— Da. Toate acestea şi altele. Eşti om-lup, se spune, care-şi schimbă pielea, cutreierând noaptea în pielea unui lup. Regele Stannis zâmbi aspru. Cât din toate acestea e adevărat?

— Am avut un lup străvechi, pe Nălucă. L-am părăsit când am urcat Zidul, lângă Garda Apei Cenuşii, şi de atunci nu l-am mai văzut. Qhorin Halfhand mi-a ordonat să mă alătur sălbaticilor. Ştia că mă vor pune să-l omor, ca să-mi dovedesc loialitatea faţă de ei, şi mi-a spus să fac orice-mi vor cere. Femeia se numea Ygritte. Mi-am încălcat jurămintele cu ea, dar jur pe numele tatălui meu că nu m-am lepădat niciodată de mantia neagră.

— Te cred, spuse regele.

Asta îl surprinse:

— De ce?

Stannis pufni.

— Îl cunosc pe Janos Slynt şi l-am cunoscut pe Ned Stark. Tatăl tău nu mi-a fost prieten, dar numai un nebun s-ar îndoi de onoarea şi de cinstea lui. Semeni cu el. Înalt de statură, Stannis se ridica deasupra lui Jon, dar era atât de sfrijit încât părea cu zece ani mai bătrân decât era. Ştiu mai multe decât ţi-ar putea trece prin minte, Jon Snow. Ştiu că tu ai fost cel care a găsit pumnalul de obsidian pe care fiul lui Randyll Tarly l-a folosit ca să-l ucidă pe Celălalt…

— Nălucă l-a găsit. Era înfăşurat într-o mantie de cercetaş şi îngropat sub Pumnul Primilor Oameni. Mai erau şi alte arme… capete de suliţe, vârfuri de săgeţi, toate din sticla dragonului.

— Ştiu că tu ai apărat poarta aici, spuse Regele Stannis. Altfel, aş fi ajuns prea târziu.

— Donai Noye a apărat poarta. A murit în tunel, luptându-se cu regele uriaşilor.

Stannis zâmbi larg.

— Noye mi-a făcut prima sabie. Şi ciocanul de război al lui Robert. Dacă zeii ar fi socotit de cuviinţă să-l cruţe, ar fi fost un Lord Comandant mai bun pentru frăţia ta decât oricare dintre aceşti nătărăi care se ciorovăiesc acum pentru asta.

— Cotter Pyke şi *Ser* Denys Mallister nu sunt nătărăi, sire, spuse Jon. Sunt oameni de nădejde, capabili. Şi Othell Yarwyck, în felul lui. Lordul Mormont avea încredere în fiecare dintre ei.

— Lordul Mormont al tău se încredea prea uşor. Altfel n-ar fi murit aşa cum a murit. Dar despre tine vorbeam. N-am uitat că

tu ne-ai adus acest corn fermecat şi că i-ai capturat pe soţia şi fiul lui Mance Rayder…

— Dalla a murit. Asta îl întrista şi acum pe Jon. Val e sora ei. N-a fost greu să-i capturez, Înălţimea Ta. Tu năvăliseşi cu oastea asupra sălbaticilor, iar omul-fiară pe care Mance îl lăsase s-o păzească pe regină a înnebunit când vulturul a luat foc. Jon se uită la Melisandre: Unii spun că tu ai făcut asta.

Femeia roşie zâmbi, cu păru-i lung, arămiu, căzându-i peste faţă.

— Stăpânul Luminii are gheare de foc, Jon Snow.

Jon clătină din cap şi se întoarse din nou spre rege.

— Înălţimea Ta, ai pomenit despre Val. A cerut să-l vadă pe Mance Rayder, să-i arate fiul. Ar fi un… un gest de bunăvoinţă.

— Omul a dezertat din frăţia voastră. Toţi fraţii tăi insistă să fie omorât. De ce i-aş face o favoare?

Jon nu avea nici un răspuns pentru asta.

— Dacă nu pentru el, atunci pentru Val. De dragul surorii sale, mama copilului.

— Îţi place această Val?

— Abia dacă o cunosc.

— Am auzit că e frumoasă.

— Foarte frumoasă, recunoscu Jon.

— Frumuseţea poate fi înşelătoare. Fratele meu a învăţat lecţia aceasta de la Cersei Lannister. Ea l-a omorât, să n-ai nici o îndoială. Şi pe tatăl tău şi pe Jon Arryn. Regele se încruntă: Te-ai alăturat acestor sălbatici. Crezi că au vreun dram de onoare?

— Da, răspunse Jon, dar aşa cum o înţeleg ei, sire.

— Dar Mance Rayder?

— Da. Cred că da.

— Lordul Oaselor?

Jon şovăi:

— Rattleshirt îi spuneam. Perfid şi însetat de sânge. Dacă are vreun dram de onoare, o ascunde bine sub costumul lui de oase.

— Şi celălalt, Tormund cel cu multe nume, care ne-a scăpat după bătălie? Răspunde-mi sincer.

— Tormund Năpasta Uriaşilor mi s-a părut a fi genul de om care poate fi un prieten bun şi un duşman aprig, Înălţimea Ta.

Stannis clătină scurt din cap.

— Tatăl tău a fost un om de onoare. Nu mi-a fost prieten, dar i-am văzut valoarea. Fratele tău a fost un rebel şi un trădător care voia să fure jumătate din regat, însă nimeni nu-i poate pune

la îndoială curajul. Dar tu?

Vrea să-i spun că-l iubesc? Glasul lui Jon fu solemn şi oficial când spuse:

— Sunt un om al Rondului de Noapte.

— Vorbe. Vorbele sunt vânt. De ce crezi că am părăsit Piatra Dragonului şi am venit la Zid, Lord Snow?

— Nu sunt lord, sire. Ai venit pentru că te-am chemat în ajutor, nădăjduiesc. Deşi n-aş putea spune de ce ţi-a luat atât de mult.

În mod surprinzător, Stannis zâmbi la aceasta.

— Eşti destul de îndrăzneţ ca să fii un Stark. Da, ar fi trebuit să vin mai devreme. Dacă n-ar fi fost Mâna mea, poate că n-aş fi venit deloc. Lordul Seaworth e un om de obârşie modestă, dar mi-a amintit care mi-e datoria, când nu mă puteam gândi decât la drepturile mele. Davos spunea că aşez căruţa înaintea calului. Încercam să cuceresc tronul ca să salvez regatul, când ar fi trebuit să salvez regatul ca să cuceresc tronul. Stannis arătă către nord. Acolo voi găsi vrăjmaşul pe care sunt născut să-l înfrunt.

— Numele lui nu poate fi rostit, adăugă încet Melisandre. E Zeul Nopţii şi al Terorii, Jon Snow, iar aceste umbre pe zăpadă sunt făpturile lui.

— Am auzit că ai ucis unul dintre acele cadavre umblătoare ca să salvezi viaţa Lordului Mormont, spuse Stannis. S-ar putea ca acesta să fie şi războiul tău, Lord Snow. Dacă mă vei ajuta.

— Sabia mea e închinată Rondului de Noapte, Înălţimea Ta, răspunse Jon Snow cu băgare de seamă.

Asta nu-i plăcu regelui. Stannis scrâşni din dinţi şi spuse:

— Îţi cer mai mult decât o sabie.

Jon era nedumerit:

— Stăpâne?

— Am nevoie de Nord.

Nordul.

— Eu… Fratele meu Robb era Rege în Nord…

— Fratele tău a fost Lordul de drept al Winterfellului. Dacă ar fi rămas acasă şi şi-ar fi făcut datoria, în loc să se încoroneze şi să plece să cucerească ţinuturile riverane, poate că ar fi şi astăzi în viaţă. Dar ce-a fost a fost. Tu nu eşti Robb, aşa cum nici eu nu sunt Robert.

Cuvintele aspre alungară orice urmă de simpatie pe care Jon ar fi putut s-o simtă pentru Stannis.

— Mi-am iubit fratele, spuse el.

— Şi eu pe al meu. Dar ei au fost ce-au fost, iar noi suntem ce suntem. Eu sunt singurul rege adevărat din Westeros, de la nord la sud. Iar tu eşti bastardul lui Ned Stark. Stannis îl cercetă cu ochii săi albaştri, întunecaţi. Tywin Lannister l-a numit pe Roose Bolton Păzitor al Nordului, ca să-l răsplătească pentru că l-a trădat pe fratele tău. Oamenii de fier se luptă între ei de la moartea lui Balon Greyjoy, dar Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen şi cea mai mare parte din Ţărmul Stâncos sunt încă în mâinile lor. Pământurile tatălui tău sângerează, iar eu n-am nici puterea, nici timpul necesar să-i oblojesc rănile. Este nevoie de un Lord al Winterfellului. Un Lord loial al Winterfellului.

Se uită la mine, gândi Jon, uluit.

— Winterfellul nu mai există. Theon Greyjoy l-a pârjolit.

— Granitul nu arde aşa de uşor, spuse Stannis. Castelul poate fi reconstruit, în timp. Nu zidurile fac un lord, ci omul. Nordicii tăi nu mă cunosc şi nu au nici un motiv să mă iubească, dar voi avea nevoie de braţul lor în bătăliile ce vor veni. Am nevoie de un fiu al lui Eddard Stark ca să-i aducă sub flamurile mele.

Vrea să mă facă Lord de Winterfell. Vântul sufla cu putere şi Jon se simţea atât de ameţit încât se temea că îl va doborî de pe Zid.

— Înălţimea Ta, spuse el, uiţi că sunt un Snow, nu un Stark.

— Tu eşti cel care uită, răspunse regele Stannis.

Melisandre aşeză o mână caldă pe braţul lui Jon.

— Un rege poate să şteargă pata de pe numele unui bastard cu o simplă atingere, Lord Snow.

Lord Snow. Aşa îi spusese şi *Ser* Alliser, ca să-i ia în râs obârşia de bastard. Mulţi dintre fraţii săi începuseră să i se adreseze la fel, unii cu simpatie, alţii ca să-l rănească. Dar, dintr-odată, avea o altă rezonanţă în urechile lui Jon. Suna… adevărat.

— Da, spuse el şovăitor, au mai fost regi care au legitimat bastarzi, dar… sunt frate al Rondului de Noapte, am îngenuncheat în faţa unui copac al inimii şi am jurat să nu am niciodată pământuri şi să nu zămislesc copii.

— Jon. Melisandre era atât de aproape încât îi simţea răsuflarea caldă. R’hllor este singurul zeu adevărat. Un jurământ făcut în faţa unui copac nu are mai multă valoare decât unul pe care l-ai face pantofilor tăi. Deschide-ţi inima şi lasă lumina Stăpânului să pătrundă. Arde aceşti copaci ai inimii şi acceptă Winterfellul ca pe un dar al Stăpânului Luminii.

Pe când era copil, prea copil ca să înţeleagă ce însemna să fii bastard, Jon visa adesea că Winterfellul va fi, într-o zi, al lui. Mai târziu, când mai crescuse, se ruşinase de visele acelea. Winterfellul avea să fie moştenit de Robb şi apoi de fiii lui, sau de Bran sau de Rickon, dacă Robb rămânea fără copii. Iar după ei veneau Sansa şi Arya. Chiar şi să viseze că va fi altfel i se părea necinstit, ca şi cum i-ar trăda în inima lui, dorindu-le moartea. *Nu mi-am dorit niciodată asta,* gândi el, stând în faţa regelui cu ochi albaştri şi a femeii roşii. *L-am iubit pe Robb, i-am iubit pe toţi... N-am dorit niciodată să li se întâmple nimic rău, dar li s-a întâmplat. Iar acum n-am mai rămas decât eu.* Nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt şi va deveni Jon Stark şi nu va mai fi niciodată Snow. Nu trebuia decât să-i jure credinţă regelui şi Winterfellul va fi al lui. Nu trebuia decât...

... să-şi încalce jurămintele din nou.

Iar de data asta nu ar mai fi doar un şiretlic. Ca să revendice castelul tatălui său, trebuia să se întoarcă împotriva zeilor tatălui său.

Regele Stannis rămăsese din nou cu privirea pierdută către nord, cu mantia-i aurie fluturând pe umeri.

— S-ar putea să mă înşel în privinţa ta, Jon Snow. Ştim amândoi ce se spune despre bastarzi. S-ar putea să-ţi lipsească onoarea tatălui tău sau priceperea fratelui tău în mânuitul armelor. Dar eşti arma pe care mi-a dat-o Stăpânul Luminii. Te-am găsit aici, aşa cum ai găsit tu sticla dragonului ascunsă sub Pumn, şi am de gând să te folosesc. Nici măcar Azor Ahai n-a câştigat războiul de unul singur. Am omorât o mie de sălbatici, am luat alţi o mie prizonieri, iar pe restul i-am împrăştiat. Acel Tormund Pumn-de-Tunet îi regrupează probabil chiar în clipa aceasta şi pune la cale un nou atac. Şi, cu cât ne însângerăm mai mult unul pe altul, cu atât vom fi mai slabi când va năvăli asupra noastră adevăratul duşman.

Jon ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Cum spui, Înălţimea Ta. Se întreba unde voia regele să ajungă.

— În timp ce fraţii tăi se luptă care să devină conducător, am stat de vorbă cu Mance Rayder. Regele scrâşni din dinţi: Un bărbat încăpăţânat, acest Mance, şi mândru. Nu-mi va da de ales decât să-l dăruiesc flăcărilor. Dar am mai luat şi alţi ostatici, alţi conducători. Cel care îşi spune Rattleshirt, câteva dintre căpeteniile clanurilor, Magnarul din Thenn. Fraţilor tăi nu le va

plăcea, nu mai mult decât lorzilor tatălui tău, dar am de gând să le îngădui sălbaticilor să treacă dincolo de Zid… cei care îmi jură credinţă, jură să păstreze pacea şi legile regelui şi îl primesc pe Stăpânul Luminii ca zeu al lor. Chiar şi pe uriaşi, dacă genunchii lor mari se pot pleca. O să-i las să se stabilească la Dar, după ce îl smulg de la noul vostru Lord Comandant. Când se ridică vânturile reci, vom trăi şi vom muri împreună. E timpul să facem alianţe împotriva duşmanului nostru comun. Se uită la Jon: Eşti de acord?

— Tatăl meu a visat să repopuleze Darul, mărturisi Jon. Vorbea adesea despre asta cu unchiul Benjen. *Dar nu s-a gândit niciodată să-l populeze cu uriaşi… Dar nici nu s-a alăturat sălbaticilor.* Nu se amăgea, ştia că oamenii liberi vor fi supuşi neascultători şi vecini periculoşi. Cu toate acestea, când punea în balanţă părul roşu al Ygrittei şi ochii albaştri ai creaturilor, alegerea era simplă.

— Sunt de acord.

— Bine, spuse Regele Stannis, căci calea cea mai sigură de a stabili o alianţă este căsătoria. Am de gând să-l însor pe Lordul de Winterfell cu această prinţesă a sălbaticilor.

Probabil că Jon îi cunoştea prea bine pe sălbatici; nu-şi putu stăpâni râsul.

— Înălţimea Ta, spuse el, ostatică sau nu, dacă crezi că poţi pur şi simplu să mi-o dai pe Val, mă tem că mai ai multe de învăţat despre femeile sălbatice. Oricine vrea să se însoare cu ea, ar fi bine să se pregătească să se caţere pe geamul ei din turn şi s-o scoată de acolo de cingătoare.

— *Oricine?* Stannis îl măsură cu privirea. Asta înseamnă că n-o vei lua de nevastă? Te previn, face parte din preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei numele şi castelul tatălui tău. E nevoie de asta, ca să ne asigurăm loialitatea noilor noştri supuşi. Mă refuzi, Jon Snow?

— Nu, răspunse Jon, pripit. Regele vorbea despre Winterfell şi Winterfellul nu era uşor de refuzat. Vreau să spun… totul a venit atât de repede, Înălţimea Ta. Aş putea să-ţi cer un timp de gândire?

— Cum doreşti. Dar gândeşte-te repede. Nu sunt un om răbdător, după cum vor descoperi în curând fraţii tăi în negru. Stannis aşeză o mână subţire şi descărnată pe umărul lui Jon. Să nu pomeneşti nimic despre discuţia noastră de astăzi. Nimănui. Dar când te întorci, nu trebuie decât să pleci genunchiul, să aşezi

sabia la picioarele mele şi să-mi juri credinţă, şi te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell.

TYRION

Când auzi zgomote prin uşa groasă de lemn a celulei sale, Tyrion Lannister se pregăti să moară.

Era şi timpul, gândi el. *Haide, haide, să se termine odată.* Se chinui să se ridice. Picioarele îi erau amorţite, cum stătuseră îndoite sub el. Le frecă, alungând furnicăturile ca nişte vârfuri de cuţit. *N-am de gând să mă clatin şi să mă împiedic de butucul călăului.*

Se întrebă dacă îl vor omorî aici, în întuneric, sau îl vor târî prin oraş, ca *Ser* Ilyn Payne să-i reteze capul de pe umeri. După această farsă de proces, era posibil ca dulcea lui surioară şi iubitorul său tată să prefere să scape de el pe tăcute, decât să rişte o execuţie publică. *Aş putea să spun mulţimii câteva cuvinte bine alese, dacă mă lasă să vorbesc.* Dar ar fi ei oare atât de nesăbuiţi?

Când cheile zornăiră şi uşa celulei se dădu în lături, pârâind, Tyrion se lipi cu spatele de peretele umed, dorindu-şi să fi avut o armă. *Pot să muşc sau să lovesc cu picioarele. Aş muri cu gustul de sânge în gură, asta ar fi ceva.* Şi-ar fi dorit să se poată gândi la nişte cuvinte înălţătoare. Nu era de aşteptat ca *Lua-v-ar naiba pe toţi!* să-i aducă un loc prea grozav în istorie.

Lumina torţei îi căzu pe faţă. Îşi umbri ochii cu palma.

— Intră, ţi-e frică de un pitic? Haide, fiu de târfă nenorocită! Glasul îi era răguşit, din pricina îndelungatei tăceri.

— Aşa se vorbeşte despre nobila noastră mamă? Omul se apropie, cu torţa în mâna stângă. Asta e mai înfiorătoare decât celula mea de la Riverrun, deşi nu chiar aşa de întunecată.

Pentru o clipă, lui Tyrion i se tăie respiraţia.

— Tu?

— Ei, bine, cea mai mare parte din mine. Jaime era tras la faţă, cu părul tuns scurt. Am lăsat o mână la Harrenhal. Aducerea Bravilor Camarazi peste Marea Îngustă n-a fost una dintre ideile cele mai bune ale tatălui nostru. Jaime ridică braţul şi Tyrion văzu ciotul.

Un hohot de râs isteric ţâşni de pe buzele lui.

— O, zei! exclamă el. Jaime, îmi pare rău, dar… ferească zeii, uită-te la noi. Ciungul şi Slutul fără nas, fraţii Lannister.

— Au fost zile când mâna mi-a mirosit atât de urât încât mi-aş

fi dorit să nu am nas. Jaime coborî torţa şi lumina inundă chipul fratelui său. O rană impresionantă.

Tyrion se retrase din faţa luminii orbitoare.

— M-au făcut să duc o bătălie fără fratele meu mai mare, să mă apere.

— Am auzit că era să arzi oraşul din temelii.

— O minciună sfruntată. Am aprins doar râul. Dintr-odată, Tyrion îşi aminti unde se afla şi de ce. Ai venit să mă omori?

— Zău că eşti ingrat. Poate c-ar trebui să te las să putrezeşti aici, dacă ai de gând să fii aşa de nepoliticos.

— Nu cred că asta e soarta pe care mi-a pregătit-o Cersei.

— Ei, nu, la drept vorbind. Vei fi decapitat mâine, pe vechile terenuri de turnir.

Tyrion râse din nou.

— Mâncare o să fie? Va trebui să mă ajuţi cu ultimele cuvinte, mintea îmi aleargă de colo-colo, ca un şobolan într-o pivniţă.

— Nu vei avea nevoie de ultimele cuvinte. Te salvez. Glasul lui Jaime era neobişnuit de solemn.

— Cine a spus că vreau să fiu salvat?

— Ştii, aproape că uitasem ce omuleţ sâcâitor eşti. Acum, că mi-ai amintit, cred că până la urmă o s-o las pe Cersei să-ţi taie capul.

— O, nu, nici vorbă. Ieşi din celulă, cu mersu-i legănat. E noapte sau zi acolo, sus? Am pierdut cu totul noţiunea timpului.

— Trei ceasuri după miezul nopţii. Oraşul doarme. Jaime vârî torţa înapoi în suport, pe zidul dintre celule.

Culoarul era atât de slab luminat, încât Tyrion fu cât pe ce să se împiedice de temnicerul lăbărţat pe podeaua rece de piatră. Îl împunse cu piciorul. E mort?

— Doarme. La fel şi ceilalţi trei. Eunucul le-a pus un somnifer în vin, dar nu cât să-i omoare, sau cel puţin aşa se jură. Ne aşteaptă lângă scară, îmbrăcat în robă de septon. Cobori în canale şi de acolo în râu. În golf te aşteaptă o galeră. Varys are agenţi în Oraşele Libere, care vor avea grijă să nu duci lipsă de fonduri… dar încearcă să nu atragi atenţia. Cersei va trimite oameni pe urmele tale, n-am nici o îndoială. Ai face bine să-ţi iei alt nume.

— Alt nume? O, desigur. Iar când Oamenii fără Chip vor veni să mă omoare, o să spun: Nu, mă confundaţi, eu sunt alt pitic cu cicatrice hidoasă.

Ambii Lannisteri râseră în faţa absurdităţii întregii situaţii. Apoi

Jaime se lăsă pe un genunchi şi îl sărută repede pe amândoi obrajii, atingând cu buzele fâşia încreţită a cicatricii.

— Îţi mulţumesc, frate, spuse Tyrion. Pentru viaţa mea.

— Era… o datorie mai veche. Glasul lui Jaime suna ciudat.

— O datorie? Nu pricep.

— Bine. Unele uşi e mai bine să rămână ferecate.

— O, zei, spuse Tyrion. Se ascunde în spate ceva sinistru şi urât? Ţi-a spus cineva, o dată, ceva crud despre mine? Voi încerca să nu plâng. Spune-mi.

— Tyrion…

Jaime se teme.

— Spune-mi, repetă el.

Fratele său îşi feri privirea.

— Tysha, spuse el cu glas pierit.

— Tysha? Stomacul i se strânse. Ce-i cu ea?

— N-a fost o târfă. N-am cumpărat-o niciodată pentru tine. A fost o minciună pe care tata mi-a poruncit s-o spun. Tysha era… era ceea ce părea a fi. Fiica unui arendaş, întâlnită pe drum din întâmplare.

Tyrion auzea sunetele slabe ale propriei răsuflări, şuierând hârâit prin cicatricea nasului. Jaime nu-l putea privi în ochi. *Tysha.* Încercă să-şi aducă aminte chipul ei. O *copilă, doar o copilă, nu mai mare decât Sansa.*

— Soţia mea, spuse el cu glas răguşit. S-a măritat cu mine.

— Pentru aur, spunea tata. Era dintr-o familie umilă, tu erai un Lannister de la Casterly Rock. Nu voia decât aurul tău, ceea ce nu o deosebea cu nimic de o târfă, aşa că… aşa că n-ar fi chiar o minciună, iar… tata spunea că ai nevoie de o lecţie aspră. Că vei avea de învăţat din ea şi mai târziu îmi vei mulţumi…

— Să-ţi mulţumesc? Tyrion avea glasul gâtuit. A dat-o pe mâna gărzilor lui. O cazarmă plină de soldaţi. M-a obligat să… privesc. *Da, şi mai mult de atât… am participat şi eu… soţia mea…*

— N-am ştiut că va face asta, trebuie să mă crezi.

— O, chiar trebuie? mârâi Tyrion. De ce te-aş mai crede vreodată? Era *soţia* mea.

— Tyrion…

Îl lovi. Era o palmă, un dos de palmă, dar îşi puse în ea toată puterea, toată spaima, toată furia, toată durerea. Jaime se chirci, pierzându-şi echilibrul. Lovitura îl doborî la pământ.

— Eu… presupun c-o meritam.

— O, meriţi mai mult de atât, Jaime. Tu şi surioara mea şi tatăl nostru iubitor, da. Nici nu-ţi pot spune ce meritaţi! Dar vă veţi primi răsplata, ţi-o jur. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Tyrion se îndepărtă legănat, cât pe ce să se împiedice din nou de temnicer, în graba lui. Nici nu străbătu zece metri, că dădu peste o poartă de fier care închidea coridorul. O, *zei!* Abia se putu stăpâni să nu urle.

Jaime se apropie în spatele lui.

— Am cheile temnicerului.

— Atunci, foloseşte-le. Tyrion se dădu la o parte. Jaime descuie poarta, o deschise şi păşi dincolo.

Aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Vii?

— Nu cu tine. Tyrion păşi dincolo de poartă. Dă-mi cheile şi pleacă. O să-l găsesc singur pe Varys. Îşi înălţă capul şi se uită la fratele său, cu ochii lui desperecheaţi. Jaime, poţi lupta cu mâna stângă?

— Ceva mai prost decât tine, zise Jaime cu amărăciune.

— Bine, atunci o să ne potrivim, dacă ne mai întâlnim vreodată. Schilodul şi piticul.

Jaime îi întinse inelul de chei.

— Ţi-am spus adevărul. Îmi datorezi acelaşi lucru. Eşti vinovat? L-ai omorât?

Întrebarea era încă un cuţit care i se răsucea în rană.

— Eşti sigur că vrei să ştii? întrebă Tyrion. Joffrey ar fi fost un rege mai rău decât a fost vreodată Aerys. A furat pumnalul tatălui său şi i l-a dat unui tâlhar, să-i taie lui Brandon Stark beregata, ştiai asta?

— Eu… m-am gândit că era posibil.

— Ei, bine, un fiu seamănă cu tatăl său. Joff m-ar fi omorât şi pe mine, îndată ce ar fi avut drepturi depline. Pentru crima de a fi mic şi urât, de care mă fac atât de vinovat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Biet schilod nătărău şi orb. Trebuie să-ţi silabisesc toate nimicurile? Foarte bine. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack şi probabil cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că sunt. Da, l-am omorât pe fiul tău ticălos. Se forţă să rânjească. Era, probabil, o imagine hidoasă, în lumina palidă a torţei.

Jaime se întoarse fără un cuvânt şi plecă.

Tyrion îl privi îndepărtându-se, păşind apăsat, cu picioarele

sale lungi, şi o parte din el voia să-l strige, să-i spună că nu era adevărat, să-i ceară iertare. Dar apoi, gândindu-se la Tysha, păstră tăcerea. Ascultă paşii îndepărtându-se până când nu-i mai putu auzi, apoi porni, cu mersu-i legănat, să-l caute pe Varys.

Eunucul stătea la pândă în umbra unei scări şerpuitoare, îmbrăcat într-o robă maro, mâncată de molii, cu o glugă care îi ascundea paloarea feţei.

— Ai întârziat, m-am temut că s-a întâmplat ceva, spuse când îl văzu pe Tyrion.

— O, nu, îl asigură el, cu modulaţii otrăvite în glas. Ce ar fi putut să se întâmple? Îşi dădu capul pe spate, privind în sus: Am trimis după tine în timpul judecăţii.

— N-am putut veni. Oamenii reginei mă urmăreau zi şi noapte, n-am îndrăznit să te ajut.

— Mă ajuţi acum.

— Serios? Ah! Varys chicoti. Asta părea cu totul deplasat în locul acesta de piatră rece şi beznă răsunătoare. Fratele tău ştie să fie foarte convingător.

— Varys, eşti rece şi alunecos ca un limax, ţi-a spus vreodată cineva? Ţi-ai dat toată silinţa să mă omori. Poate c-ar trebui să-ţi întorc favoarea.

Eunucul oftă.

— Câinele credincios e lovit cu piciorul şi, oricum ar ţese, păianjenul nu e iubit niciodată. Dar dacă mă omori aici, mă tem pentru tine, lordul meu. S-ar putea să nu mai găseşti niciodată drumul. Ochii lui scânteiau în lumina schimbătoare a torţei, întunecaţi şi umezi. Tunelurile acestea sunt pline de capcane pentru cei neavizaţi.

Tyrion mârâi.

— *Neavizaţi?* Sunt cel mai avizat om din lume, tu m-ai ajutat să-mi dau seama de asta. Se scărpină la nas. Aşadar, spune-mi, vrăjitorule, unde e neprihănita mea soţie?

— N-am dat de urma ei la Debarcaderul Regelui, îmi pare rău s-o spun. Nici de *Ser* Dontos Hollard care, în mod firesc, ar fi trebuit să apară beat pe undeva până acum. Au fost văzuţi împreună pe scările şerpuitoare în noaptea când ea a dispărut. După aceea, nimic. A fost o adevărată nebunie atunci. Micile mele ciripitoare tac. Varys îl apucă uşor de mânecă, trăgându-l în casa scărilor. Lordul meu, trebuie să plecăm. Drumul tău coboară.

Asta, cel puţin, nu e o minciună. Tyrion începu să coboare

legănat, în faţa eunucului, hârşâind cu călcâiele piatra aspră. Era foarte frig în casa scărilor, un frig umed, care-i pătrundea până în măduva oaselor, făcându-l să tremure.

— Ce parte a temniţei e asta? întrebă el.

— Maegor cel Crud a poruncit ca în castelul său temniţele să ocupe patru niveluri, răspunse Varys. La nivelul superior se află celule mari, unde criminalii de rând pot fi închişi împreună. Au ferestre înguste în partea de sus a zidurilor. Nivelul al doilea are celule mai mici, unde sunt închişi prizonierii de viţă nobilă. Acestea nu au ferestre, dar torţele de pe culoare le luminează printre gratii. La cel de-al treilea nivel, celulele sunt şi mai mici şi au uşile de lemn. Celulele negre li se spune. Acolo ai fost închis tu şi acolo a fost ţinut Eddard Stark, înaintea ta. Dar mai există încă un nivel, mai jos. Odată ajuns la acest al patrulea nivel, întemniţatul nu va mai vedea niciodată lumina soarelui, nu va auzi glas de om şi nici nu mai respiră o clipă fără o durere cumplită. Maegor a folosit celulele de la cel de-al patrulea nivel pentru tortură. Ajunseră la baza scărilor. O uşă neluminată se deschise în faţa lor. Acesta este al patrulea nivel. Dă-mi mâna, lordul meu. E mai sigur, în bezna de aici. Sunt lucruri pe care n-ai vrea să le vezi.

Tyrion şovăi o clipă. Varys îl mai trădase o dată. Cine ştie ce joc mai juca eunucul? Şi unde ar putea fi mai nimerit să ucizi un om decât jos, în întuneric, într-un loc despre care nimeni nu ştie că există? Poate nu i-ar găsi nimeni trupul, niciodată.

Pe de altă parte, ce putea să facă? Să urce înapoi pe scări şi să iasă pe poarta principală? Nu, asta n-ar merge. *Lui Jaime nu i-ar fi frică,* gândi Tyrion, înainte să-şi aducă aminte ce-i făcuse Jaime. Îl apucă pe eunuc de mână şi se lăsă condus prin întuneric, urmărind scârţâitul pieii pe piatră. Varys mergea repede, şoptind din când în când:

— Ai grijă, în faţă sunt trei trepte. Sau: Aici tunelul coboară, lordul meu.

Am sosit aici ca Mână a Regelui, trecând de porţile oraşului în fruntea oamenilor mei, cugetă Tyrion, *şi plec ca un şobolan care se furişează în întuneric, ţinându-se de mână cu un păianjen.*

În faţa lor se ivi o lumină, prea palidă ca să fie lumina zilei, care creştea pe măsură ce se apropiau grăbiţi. După o vreme, văzu că era o arcadă închisă de o altă poartă de fier. Varys scoase o cheie. Pătrunseră într-o mică încăpere circulară. Camera avea încă cinci uşi, toate zăvorâte cu drugi de fier. În

tavan era o deschidere spre care duceau un şir de trepte prinse în perete. Într-o parte se afla un mangal ornamentat, în forma unui cap de dragon. Cărbunii din gura căscată a fiarei arseseră, dar jarul lor mai strălucea cu o lumină portocalie. Aşa slabă cum era, lumina era bine-venită după bezna tunelului.

Altminteri, camera de trecere era goală, dar pe podea era un mozaic reprezentând un dragon cu trei capete, din plăci roşii şi negre. Ceva îl sâcâi pe Tyrion, o clipă. Apoi îşi dădu seama. *Acesta e locul despre care mi-a spus Shae, când a adus-o Varys prima dată în patul meu.*

— Suntem sub Turnul Mâinii.

— Da. Balamalele îngheţate scârţâiră, împotrivindu-se, când Varys deschise o uşă închisă de multă vreme. Fulgi de rugină se răspândiră pe podea. Asta ne va duce afară, la râu.

Tyrion păşi încet către scară, apoi îşi trecu mâna peste treapta de jos.

— Asta mă va duce sus, în dormitorul meu.

— Dormitorul nobilului tău tată, acum.

Privi în sus, prin culoarul vertical.

— Cât trebuie să urc?

— Lordul meu, eşti prea slăbit pentru asemenea nebunii şi, în plus, nu avem timp. Trebuie să mergem.

— Am treabă sus. Cât?

— Două sute treizeci de trepte, dar orice ai avea de gând…

— Două sute treizeci de trepte. Şi apoi?

— Tunelul din stânga, dar ascultă-mă…

— Şi cât mai e până la dormitor? Tyrion ridică un picior pe treapta de jos.

— Nu mai mult de douăzeci de metri. Ţine o mână pe zid în timp ce mergi. Vei simţi uşile. Dormitorul e a treia. Oftă. E o nebunie, lordul meu. Fratele tău ţi-a dat viaţa înapoi. Vrei s-o arunci, împreună cu a mea?

— Varys, singurul lucru pe care îl preţuiesc mai puţin decât viaţa mea, în clipa asta, e viaţa ta. Aşteaptă-mă aici. Îi întoarse eunucului spatele şi începu să urce, numărând încet.

Treaptă după treaptă, urca în întuneric. La început, putea desluşi conturul vag al fiecărei trepte, când o prindea în mână, şi textura cenuşie a pietrei din spatele ei, dar pe măsură ce urca, negrul se îngroşa. *Paisprezece, cincisprezece, şaisprezece.* La treizeci, braţele îi tremurau din pricina efortului de a-şi ridica trupul. Se opri o clipă, să-şi tragă răsuflarea, şi aruncă o privire în

jos. Un cerc de lumină difuză strălucea departe, acoperit pe jumătate de picioarele lui. Tyrion îşi reluă ascensiunea. *Treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu.* La cincizeci, picioarele îi ardeau. Scara era nesfârşită, istovitoare. *Şaizeci şi opt, şaizeci şi nouă, şaizeci şi...* La optzeci, spatele îl chinuia cumplit. Cu toate acestea, continuă să urce. N-ar fi putut spune de ce. *O sută treizeci şi unu, o sută treizeci şi doi.*

La două sute treizeci, culoarul vertical era negru ca smoala, dar *simţea* aerul cald care venea dinspre tunel, dinspre stânga, ca răsuflarea unui animal uriaş. Bâjbâi cu un picior şi urcă de pe scară. Tunelul era chiar mai înghesuit decât culoarul vertical. Orice om de statură normală ar fi trebuit să înainteze în patru labe, dar Tyrion era destul de scund ca să meargă în picioare. *Măcar e un loc făcut pentru pitici.* Cizmele se târşâiau uşor pe piatră. Înainta încet, numărând paşii, pipăind golurile din perete. Curând, începu să audă glasuri, înăbuşite şi nedesluşite la început, apoi mai clare. Ascultă cu atenţie. Doi dintre străjerii tatălui său glumeau pe seama târfei Pezevenghiului, spunând ce plăcut ar fi să se culce cu ea şi cât de mult trebuia să-şi dorească un mădular adevărat în loc de cel pipernicit al piticului.

— Mai mult ca sigur, mădularul piticului are şi cocoaşă, zise Lum. Apoi se lansară într-o discuţie despre felul în care avea să moară Tyrion a doua zi. Va plânge ca o femeie şi va cerşi îndurare, o să vezi, insistă Lum, în timp ce Lester îşi închipuia că va înfrunta securea curajos ca un leu, fiind un Lannister, şi era gata să-şi pună cizmele zălog.

— Ah, poţi să faci ceva în cizmele tale, spuse Lum, ştii că nu s-ar potrivi niciodată în picioarele astea ale mele. Ştii ce, dacă o să câştig eu, îmi cureţi zalele afurisite timp de două săptămâni.

Pe o distanţă de câţiva metri, Tyrion auzi fiecare cuvânt al trăncănelii lor, dar când se îndepărtă, glasurile se stinseră repede. *Nu e de mirare că Varys n-a vrut să mă lase să urc scara aia blestemată,* gândi Tyrion, zâmbind în întuneric. *Ciripitoare, într-adevăr.*

Ajunse la cea de-a treia uşă şi bâjbâi vreme îndelungată până când degetele îi atinseră un cârlig mic de fier, prins între două pietre. Când trase de el, se auzi un huruit uşor care, în liniştea aceea, suna ca o avalanşă, şi un careu de lumină portocalie se deschise în stânga, la un pas de el.

Şemineul! Îi venea să râdă. Şemineul era plin de cenuşă şi în mijlocul lui ardea, cu o lumină portocalie, incandescentă, un

buştean negru. Trecu atent pe lângă el, călcând iute, ca să nu-şi ardă cizmele, cu tăciunii trosnindu-i sub călcâie. Când se pomeni în dormitorul care fusese cândva al lui, rămase pe loc, adulmecând liniştea. Oare tatăl lui îi auzise? Oare va întinde mâna după sabie şi va face tărăboi?

— Stăp’ne? se auzi un glas de femeie.

Asta m-ar fi putut răni cândva, pe când încă mai simţeam durerea. Primul pas fu cel mai greu. Când ajunse lângă pat, Tyrion dădu la o parte draperiile şi o văzu întorcându-se către el, cu un zâmbet adormit pe buze. Când îl zări pe el, zâmbetul pieri. Îşi trase păturile până la bărbie, ca şi cum ar fi putut s-o apere.

— Aşteptai pe cineva mai înalt, iubita mea? Ochii i se umplură de lacrimi mari.

— N-am vrut să spun toate lucrurile alea, regina m-a obligat. *Te rog!* Tatăl tău mă sperie aşa de tare! Se ridică în capul oaselor, lăsând păturile să-i alunece în poală. Era goală, doar cu colierul la gât. Un lanţ din mâini aurii, fiecare ţinând-o pe următoarea.

— Doamna mea Shae, zise încet Tyrion. Cât am stat în celula neagră, aşteptând să mor, mi-am amintit întruna cât de frumoasă erai. În mătase sau pânză sau fără veşminte...

— Stăpânul se întoarce curând. Ar trebui să pleci, sau... ai venit să mă iei cu tine?

— Ţi-a plăcut vreodată? Îi cuprinse obrajii între palme, amintindu-şi toate momentele când mai făcuse asta. Toate momentele când îşi furişase mâinile pe după talia ei, când i-a strâns în palmă sânii mici, când i-a mângâiat părul scurt şi negru, când i-a atins buzele, obrajii, urechile. Toate momentele când o desfăcuse cu un deget, atingându-i dulceaţa secretă şi făcând-o să geamă. Ţi-a plăcut vreodată atingerea mea?

— Mai mult ca orice, spuse ea, uriaşul meu Lannister.

Asta a fost cel mai rău lucru pe care l-ai fi putut spune, iubita mea.

Tyrion strecură o mână sub lanţul tatălui său şi răsuci. Zalele se strânseră, săpând în gâtul ei.

— *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* spuse el. Mai răsuci o dată mâinile reci, în timp ce mâinile calde îi ştergeau lacrimile.

După aceea, găsi pumnalul Lordului Tywin pe noptieră şi şi-l vârî la cingătoare. Un buzdugan cu cap de leu, o halebardă şi o arbaletă erau atârnate pe pereţi. Halebarda ar fi fost greu de

mânuit într-un castel, iar buzduganul era prea sus ca să ajungă la el, dar un cufăr mare, din lemn şi fier, fusese aşezat pe podea, exact sub arbaletă. Se căţără pe el, trase jos arbaleta şi o tolbă de piele plină de săgeţi, puse un picior pe trăgător şi apăsă până când coarda se întinse. Apoi vârî o săgeată în locaş.

Jaime îi explicase nu o dată cum se trage cu arbaleta. Dacă Lum şi Lester şi-ar fi făcut apariţia, întrerupându-şi discuţiile, nu ar avea timp să reîncarce, dar ar putea măcar să-l ia pe unul dintre ei cu el în iad. Lum, dacă ar avea de ales. *Va trebui să-ţi cureţi singur zalele, Lum. Ai pierdut.*

Apropiindu-se de uşă, cu pas legănat, ascultă o clipă, apoi o deschise încet. Într-o nişă de piatră ardea un felinar, aruncând o lumină gălbuie peste culoarul gol. Numai flacăra se mişca. Tyrion se strecură afară, ţinând arbaleta coborâtă pe picior.

Îl găsi pe tatăl său unde ştia că trebuia să-l găsească, aşezat în semiîntunericul privatei din turn, cu cămaşa de noapte ridicată în jurul şoldurilor. La auzul paşilor, Lordul Tywin ridică privirea.

Tyrion făcu o jumătate de plecăciune batjocoritoare.

— Lordul meu.

— Tyrion. Lordul Tywin nu dădu nici un semn că i-ar fi frică.

— Cine te-a eliberat din celulă?

— Mi-ar plăcea să-ţi spun, dar am făcut un jurământ solemn.

— Eunucul, hotărî tatăl său. O să-i iau capul pentru asta. Aceea e arbaleta mea? Las-o jos.

— O să mă pedepseşti dacă refuz, tată?

— Evadarea asta e o nebunie. Nu vei fi omorât, dacă de asta te temi. Încă intenţionez să te trimit la Zid, dar n-o pot face fără consimţământul Lordului Tyrell. Lasă arbaleta jos şi ne întoarcem în camera mea să vorbim.

— Putem vorbi la fel de bine şi aici. Poate că nu vreau să mă duc la Zid, tată. E al naibii de frig acolo şi cred că am avut parte de destulă răceală din partea ta. Aşa că, spune-mi un lucru şi o să plec. O simplă întrebare. Îmi datorezi măcar atât.

— Nu-ţi datorez nimic.

— Mi-ai dat mai puţin de atât toată viaţa, dar asta îmi vei spune. Ce ai făcut cu Tysha?

— Tysha?

Nici măcar nu-şi aminteşte numele ei.

— Fata cu care m-am însurat.

— O, da. Prima ta târfă.

Tyrion îndreptă arbaleta către pieptul tatălui său.

— Data viitoare când mai rosteşti cuvântul ăla, te omor.

— N-ai curajul.

— Vrei să aflăm? E o vorbă de ocară şi se pare că îţi vine uşor pe buze. Tyrion agită nerăbdător arbaleta. Tysha. Ce ai făcut cu ea, după mica mea lecţie?

— Nu-mi amintesc.

— Mai încearcă. Ai pus s-o omoare?

Tatăl său strânse din buze.

— N-am avut nici un motiv, a înţeles unde îi e locul… şi a fost bine plătită pentru munca ei, după câte-mi amintesc. Bănuiesc că administratorul a alungat-o. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— A alungat-o *unde?*

Degetele lui Tyrion se încleştară. Arbaleta pârâi chiar în timp ce Lordul Tywin dădu să se ridice. Săgeata se strecură în trupul lui, jos, în pântece şi Lordul se prăbuşi înapoi, cu un geamăt. Săgeata se înfipsese adânc, până la pene. Sângele se prelingea în jurul ei, picurând în părul pubian şi peste coapsele goale.

— Ai tras în mine, zise el nevenindu-i să creadă, cu ochii sticlind uluiţi.

— Întotdeauna te-ai prins repede, lordul meu, spuse Tyrion. Probabil de-asta eşti Mâna Regelui.

— Tu… tu nu eşti… fiul meu.

— Aici te înşeli, tată. Ei, bine, eu cred că sunt tu în miniatură. Acum fă-mi o favoare: mori repede, am o corabie de prins.

O dată în viaţă, tatăl îl ascultă pe Tyrion. Dovada era mirosul greu care se răspândi dintr-odată, când în momentul morţii, maţele i se goliră. *Ei, bine, era în locul potrivit pentru asta,* gândi Tyrion. Dar duhoarea care umplea privata era încă o dovadă că gluma ades repetată despre tatăl său era doar o altă minciună.

În cele din urmă, Lordul Tywin nu căca aur.

SAMWELL

Regele era furios. Sam îşi dădu seama imediat.

În timp ce fraţii în negru intrau, unul câte unul, şi îngenuncheau în faţa lui, Stannis dădu la o parte micul dejun – pâine tare, vită în saramură şi ouă fierte – şi îi privi cu răceală. Lângă el, femeia roşie, Melisandre, privea de parcă scena i s-ar fi părut amuzantă.

N-am ce căuta aici, gândi Sam încordat, când ochii ei roşii căzură asupra lui. *Cineva trebuie să-l ajute pe Maester Aemon să urce scara. Nu te uita la mine, eu sunt doar administratorul maesterului.* Ceilalţi concurau pentru funcţia de comandant, lăsată liberă de Bătrânul Urs, toţi în afară de Bowen Marsh, care se retrăsese din competiţie, dar rămăsese castelan şi Lord Administrator. Sam nu înţelegea de ce părea femeia roşie atât de interesată de el.

Regele Stannis îi ţinu în genunchi pe fraţii în negru neobişnuit de mult timp.

— Ridicaţi-vă, spuse el într-un târziu. Sam îi oferi Maesterului Aemon umărul, să-l ajute să se ridice în picioare.

Janos Slynt îşi drese glasul, curmând liniştea încordată.

— Înălţimea Ta, îngăduie-mi să-ţi spun cât de încântaţi suntem că ne-ai chemat aici. Când am văzut flamurile tale de pe creasta Zidului, am ştiut că regatul e salvat. *Iată un om care nu-şi uită niciodată datoria,* i-am spus bunului *Ser* Alliser. *Un om puternic şi un adevărat rege.* Dă-mi voie să te felicit pentru victoria asupra sălbaticilor. Cântăreţii nu vor obosi s-o slăvească, nu mă îndoiesc…

— N-au decât, izbucni Stannis. Scuteşte-mă de linguşeală, Janos, nu-ţi foloseşte la nimic. Se ridică în picioare şi-i privi aspru pe toţi. Lady Melisandre îmi spune că nu v-aţi ales nici acum Lordul Comandant. Sunt profund nemulţumit. Cât mai trebuie să dureze această nebunie?

— Sire, interveni Bowen Marsh pe un ton umil, nimeni nu a reuşit încă să acumuleze două treimi din voturi. Au trecut doar zece zile.

— Cu nouă zile mai mult decât trebuia. Am prizonieri de care trebuie să mă ocup, un regat de cârmuit şi un război de purtat. Trebuie luate hotărâri, decizii care privesc Zidul şi Rondul de

Noapte. Lordul vostru Comandant ar trebui să aibă un cuvânt în toate acestea.

— Da, ar trebui, zise Janos Slynt. Dar trebuie spus, fraţii sunt simpli soldaţi. Soldaţi, da! Şi Înălţimea Ta ştie, desigur, că soldaţii se simt cel mai bine când primesc ordine. Sunt dispuşi să beneficieze de îndrumarea ta regală, pare-mi-se. Pentru binele regatului. Să-i ajuţi să aleagă cu înţelepciune.

Ideea îi contrarie pe unii dintre ceilalţi.

— Vrei ca regele să ne şi şteargă la fund? zise cu furie Cotter Pyke.

— Alegerea unui Lord Comandant e treaba Fraţilor Juraţi şi numai a lor, întări *Ser* Denys Mallister.

— Dacă aleg cu înţelepciune, nu mă vor alege pe mine, mormăi Edd cel Trist.

Maester Aemon, calm ca întotdeauna, spuse:

— Înălţimea Ta, Rondul de Noapte şi-a ales singur conducătorii, de când Brandon Constructorul a ridicat Zidul. Cu tot cu Jeor Mormont, am avut până acum nouă sute nouăzeci şi şapte de Lorzi Comandanţi, fără întrerupere, fiecare ales de oamenii pe care avea să-i conducă, o tradiţie veche de multe mii de ani.

Stannis scrâşni din dinţi.

— Nu e dorinţa mea să vă primejduiesc drepturile şi obiceiurile. Cât despre *îndrumarea regală,* Janos, dacă te gândeşti că ar trebui să le sugerez fraţilor tăi să te aleagă pe tine, de ce nu ai curajul s-o spui?

Asta îl luă pe Lordul Janos pe nepregătite. Zâmbi şovăielnic şi începu să năduşească, dar Bowen Marsh spuse de lângă el:

— Cine poate fi mai bun la comanda mantiilor negre decât un om care a fost cândva la comanda celor aurii, sire?

— Oricare dintre voi, aş zice. Chiar şi bucătarul. Regele îl privi pe Slynt cu răceală. Janos n-a fost nici pe departe primul bărbat în mantie aurie care s-a lăsat cumpărat, te asigur, dar a fost cel dintâi care şi-a îngroşat punga vânzând posturi şi promovări. Până la sfârşit, cred că jumătate dintre ofiţerii Gărzii Oraşului îi plăteau o parte din soldă. Nu-i aşa, Janos?

Gâtul lui Slynt devenea stacojiu.

— Minciuni! Numai minciuni. Un bărbat puternic îşi face duşmani, ştii asta, Înălţimea Ta. Şi în spatele tău se şoptesc minciuni. Nimic n-a fost dovedit vreodată, nici un om n-a venit să spună…

— Doi oameni care erau pregătiţi să vorbească au murit pe neaşteptate când erau de gardă. Stannis îşi îngustă ochii. Să nu te joci cu mine, lordul meu. Am văzut dovada pe care a adus-o Jon Arryn în faţa consiliului mic. Dacă aş fi fost eu rege, ţi-ai fi pierdut mai mult decât funcţia, te asigur, dar Robert ţi-a trecut cu vederea micile scăpări. „Toţi fură”, mi-l amintesc spunând. „Mai bine un hoţ pe care-l ştim decât unul pe care nu-l ştim. Următorul ar putea fi şi mai rău.” Cuvintele Lordului Petyr în gura fratelui meu, n-am nici o îndoială. Degeţel avea nas pentru aur şi sunt sigur că a aranjat lucrurile în aşa fel încât coroana să profite la fel de mult ca tine de pe urma corupţiei tale.

Guşa Lordului Slynt tremura, dar înainte de a apuca să protesteze din nou, Maester Aemon spuse:

— Înălţimea Ta, prin lege, păcatele şi greşelile trecute ale unui om se şterg când îşi rosteşte jurămintele şi devine frate al Rondului de Noapte.

— Sunt conştient de asta. Dacă se întâmplă ca Janos Slynt, aici de faţă, să fie tot ce Rondul poate oferi mai bun, o să scrâşnesc din dinţi şi o să-l înghit. Nu mă interesează pe cine alegeţi, atât timp cât *faceţi o alegere.* Avem un război de purtat.

— Înălţimea Ta, spuse Denys Mallister, cu prudentă curtoazie. Dacă vorbeşti despre sălbatici…

— Nu despre ei. Şi ştii asta, *ser*.

— Şi trebuie să ştii că, deşi îţi suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit împotriva lui Mance Rayder, nu putem să te sprijinim în lupta pentru tron. Rondul de Noapte nu se implică în războaiele celor Şapte Regate. De opt mii de ani…

— Vă cunosc istoria, *Ser* Denys, se răsti regele. Vă dau cuvântul meu, n-o să vă cer să ridicaţi sabia împotriva nici unuia dintre rebelii şi uzurpatorii care mă supără. Dar mă aştept să continuaţi să apăraţi Zidul aşa cum aţi făcut întotdeauna.

— Vom apăra Zidul până la ultimul om, spuse Cotter Pyke.

— Probabil eu, zise Edd cel Trist, pe un ton resemnat.

Stannis îşi încrucişă braţele.

— O să vă mai cer alte câteva lucruri. Lucruri pe care poate n-o să fiţi atât de grăbiţi să mi le oferiţi. Vreau castelele voastre. Şi vreau Darul.

Cuvintele acelea directe explodară în mijlocul fraţilor în negru ca un vas plin cu foc sălbatic aruncat în mijlocul unui mangal. Marsh, Mallister şi Pyke încercară cu toţii să vorbească deodată. Regele Stannis îi lăsă să termine, apoi spuse:

— Am de trei ori mai mulţi oameni decât voi, pot să iau pământurile dacă vreau, dar aş prefera s-o facem după lege, cu acordul vostru.

— Rondul de Noapte a primit Darul pentru vecie, Înălţimea Ta, sublinie Bowen Marsh.

— Ceea ce înseamnă că nu poate fi confiscat, cumpărat sau luat de la voi. Dar ceea ce a fost dăruit o dată poate fi dăruit şi a doua oară.

— Şi ce ai face tu cu Darul? vru să ştie Cotter Pyke.

— L-aş întrebuinţa cu mai mult folos decât voi. La fel şi castelele. Eastwatch, Castelul Negru şi Turnul Umbrei vor rămâne ale voastre. Întăriţi-le cu garnizoane, aşa cum aţi făcut dintotdeauna, dar pe celelalte trebuie să le iau pentru oştirile mele, dacă vrem să apărăm Zidul.

— N-ai destui oameni, protestă Bowen Marsh.

— Unele dintre castelele părăsite nu sunt decât ruine, spuse Othel Yarwiyck, Primul Constructor.

— Ruinele pot fi reconstruite.

— Reconstruite? se miră Yarwyck. Dar cine să facă asta?

— Asta e treaba mea. Voi avea nevoie de la voi de o listă care să prezinte în detaliu starea actuală a fiecărui castel şi ce ar trebui ca să fie reconstruit. Am de gând să le văd pe toate ocupate în decurs de un an, cu focurile de noapte arzând în faţa porţilor.

— Focuri de noapte? Bowen Marsh o privi neîncrezător pe Melisandre. Acum trebuie să aprindem focuri de noapte?

— Da. Femeia se ridică într-un vârtej de mătase stacojie, cu părul lung de aramă revărsat pe umeri. Săbiile singure nu pot ţine întunericul la distanţă. Doar Lumina Stăpânului poate să facă asta. Să n-aveţi nici o îndoială, bunii mei cavaleri şi fraţi viteji, războiul pe care am ajuns să-l luptăm nu e o ciorovăială pentru pământuri şi onoruri. Este un război pentru viaţa însăşi, iar dacă îl pierdem, lumea întreagă va muri odată cu noi.

Sam îşi dădea seama că ofiţerii nu ştiau cum să înţeleagă asta. Bowen Marsh şi Othell Yarwyck schimbară priviri pline de îndoieli, Janos Slynt clocotea, Hobb Trei-Degete arăta de parcă ar fi preferat să se întoarcă la tăiatul morcovilor. Dar cu toţii părură surprinşi să-l audă pe Maester Aemon murmurând:

— Despre războiul pentru lumină vorbeşti, doamna mea? Dar unde este prinţul promis?

— Se află în faţa ta, declară Melisandre, deşi tu nu ai ochi ca

să-l poţi vedea. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut, luptătorul focului. Prin el, profeţiile se împlinesc. Cometa roşie străluceşte pe cer să-i vestească venirea, iar el poartă Aducătoarea de Lumină, sabia roşie a eroilor.

Cuvintele ei păreau să-l stânjenească îngrozitor pe rege. Stannis scrâşni din dinţi şi spuse:

— M-aţi chemat şi am venit, lorzii mei. Acum trebuie să trăiţi sau să muriţi alături de mine. Ar fi bine să vă obişnuiţi cu asta. Făcu un gest precipitat. Asta e tot. Maester, rămâi o clipă. Şi tu, Tarly. Ceilalţi puteţi pleca.

Eu? gândi Sam uluit, în timp ce fraţii lui se înclinau şi ieşeau din încăpere. *Ce vrea oare cu mine?*

— Tu eşti cel care a ucis creatura în zăpadă, zise Regele Stannis, când rămaseră doar ei patru.

— Sam Ucigaşul, zâmbi Melisandre.

Sam simţi cum faţa i se roşeşte.

— Nu, doamna mea. Înălţimea Ta, vreau să spun, da. Sunt Samwell Tarly, da.

— Tatăl tău e un soldat destoinic, spuse Regele Stannis. L-a înfrânt o dată pe fratele meu, la Ashford. Mace Tyrell a fost încântat să revendice gloria acelei victorii, însă Lordul Randyll a fost cel care a hotărât soarta bătăliei, înainte ca Tyrell să ajungă pe câmpul de luptă. L-a omorât pe Lordul Cafferen cu sabia aceea valyriană a lui şi i-a trimis capul în dar lui Aerys. Regele îşi scărpină bărbia cu un deget. Nu eşti genul de fiu la care mă aşteptam de la un bărbat atât de viteaz.

— Eu… nu sunt genul de fiu pe care şi l-ar fi dorit, sire.

— Dacă n-ai fi îmbrăcat veşmintele negre, ai fi fost un ostatic folositor, zise Regele Stannis gânditor.

— Dar a îmbrăcat veşmintele negre, sire, sublinie Maester Aemon.

— Ştiu foarte bine, zise regele. Ştiu mai multe decât ai crede, Aemon Targaryen.

Bătrânul îşi plecă fruntea.

— Sunt doar Aemon, sire. Maesterii renunţă la numele Caselor lor când îşi făuresc colanele.

Regele clătină scurt din cap, vrând parcă să spună că ştia şi nu-i păsa.

— Am auzit că ai ucis creatura cu un pumnal de obsidian, îi spuse el lui Sam.

— D-da, Înălţimea Ta. Jon Snow mi l-a dat.

— Sticla dragonului. Râsul femeii roşii era melodios. *Foc îngheţat,* în limba Vechii Valyrii. Nu e de mirare că este năpasta acestor copii reci ai Celuilalt.

— La Piatra Dragonului, care mi-a fost reşedinţă, se găseşte mult obsidian în tunelurile din măruntaiele muntelui, îi spuse regele lui Sam. Bucăţi mari, bolovani, straturi. Cel mai mult era negru, după câte îmi amintesc, dar se găsea şi verde, roşu, chiar şi violet. I-am trimis vorbă lui *Ser* Rolland, castelanul meu, să înceapă să-l extragă. Mă tem că n-o să mai fiu stăpân peste Piatra Dragonului multă vreme, dar poate că Stăpânul Luminii ne va dărui destul *foc îngheţat* ca să ne înarmăm împotriva acestor creaturi, înainte să cadă castelul.

Sam îşi drese glasul.

— S-sire. Pumnalul... sticla dragonului, s-a sfărâmat când am încercat să înjunghii creatura.

Melisandre zâmbi.

— Necromanţia pune în mişcare aceste creaturi, dar ele nu sunt decât carne moartă. Oţelul şi focul le vin de hac. Cei pe care voi îi numiţi Ceilalţi sunt altceva.

— Demoni reci din zăpadă şi gheaţă, adăugă Stannis Baratheon. Străvechiul duşman. Singurul duşman care contează. Îl cercetă din nou pe Sam: Mi s-a spus că tu şi sălbatica aceea aţi trecut dincolo de Zid, printr-un fel de poartă vrăjită.

— P-poarta Neagră, se bâlbâi Sam. Sub Fortul Nopţii.

— Fortul Nopţii este cel mai mare şi cel mai vechi castel de la Zid, spuse Regele. Acolo intenţionez să-mi stabilesc reşedinţa, cât timp voi duce acest război. O să-mi arăţi poarta.

— Eu, spuse Sam, eu v-voi, dacă... *Dacă mai e acolo. Dacă se va deschide pentru un om care nu poartă veşmintele negre. Dacă...*

— O să mi-o arăţi, izbucni Stannis. O să-ţi spun eu când.

Maester Aemon zâmbi.

— Înălţimea Ta, mă întreb dacă, înainte de a pleca, ne-ai putea face marea onoare de a ne arăta sabia minunată de care am auzit cu toţii.

— Vrei să vezi Aducătoarea de Lumină? Un om *orb?*

— Sam va fi ochii mei.

Regele se încruntă.

— Toată lumea a văzut-o, de ce nu şi un orb? Centura şi teaca îi erau atârnate într-un cârlig, lângă şemineu. Luă jos centura şi scoase sabia lungă. Oţelul scrâşni pe lemn şi piele şi strălucirea

se revărsă în încăpere, licărind, pâlpâind, un dans de lumini aurii, portocalii şi roşii, toate culorile sclipitoare ale focului.

— Spune-mi, Samwell. Maester Aemon îi atinse braţul.

— *Străluceşte,* spuse Sam cu glas şoptit. De parcă ar arde. Nu sunt flăcări, însă oţelul e galben şi roşu şi portocaliu, numai sclipiri şi scântei, ca un răsărit de soare pe apă, dar mai frumos. Aş vrea s-o poţi vedea, Maester.

— Acum o văd, Sam. O sabie plină de lumină. Atât de frumoasă! Bătrânul se înclină ceremonios: Înălţimea Ta, Doamna mea, vă mulţumesc nespus.

Când Regele Stannis vârî în teacă sabia strălucitoare, camera se cufundă parcă în întuneric, deşi soarele se revărsa prin fereastră.

— Foarte bine, aţi văzut-o. Acum puteţi să vă întoarceţi la treburile voastre. Şi nu uitaţi ce am spus. Dacă fraţii voştri nu aleg un Lord Comandant în seara asta, voi avea grijă să-şi dorească s-o fi făcut.

Maester Aemon era dus pe gânduri în timp ce Sam îl ajuta să coboare îngusta scară şerpuitoare. Dar, când traversau curtea, spuse:

— N-am simţit nici o căldură. Tu ai simţit, Sam?

— Căldură? De la sabie? încercă să-şi amintească. Aerul vibra în jurul ei, ca deasupra unui mangal fierbinte.

— Cu toate acestea n-ai *simţit* nici o căldură, nu-i aşa? Şi teaca e din lemn şi fier, am dreptate? Am auzit sunetul când Înălţimea Sa a scos-o din teacă. Pielea era pârlită, Sam? Lemnul părea ars sau înnegrit?

— Nu, recunoscu Sam. Din câte am văzut eu, nu.

Maester Aemon clătină din cap. Ajunşi în apartamentele lui, îl rugă pe Sam să aprindă un foc şi să-l ajute să se aşeze lângă şemineu.

— E greu să fii atât de bătrân, oftă el, făcându-se comod pe perne. Şi încă şi mai greu să fii atât de orb. Îmi lipseşte soarele. Îmi lipsesc cărţile. Mai cu seamă cărţile. Aemon flutură o mână. Nu mai am nevoie de tine până când are loc alegerea.

— Alegerea… Maester, nu ai putea să faci ceva? Ceea ce a spus regele despre Lordul Janos…

— N-am uitat, spuse bătrânul, dar, Sam, eu sunt maester, am primit colanul şi am jurat. Datoria mea e să-l sfătuiesc pe Lordul Comandant, oricine ar fi el. Nu se cuvine să fiu văzut ţinând partea unui candidat împotriva altuia.

— Eu nu sunt maester, spuse Sam. N-aş putea să fac eu ceva?

Aemon îşi întoarse ochii albi, orbi, către chipul lui Sam şi schiţă un zâmbet.

— Păi, ştiu şi eu, Samwell… Ai putea?

Aş putea, gândi Sam. *Trebuie.* Şi trebuia să se ocupe de asta numaidecât. Dacă mai întârzia, era sigur că îşi va pierde curajul. *Sunt un om al Rondului de Noapte,* îşi reaminti el, traversând grăbit curtea. *Sunt. Pot face asta.* Fusese o vreme când dârdâia şi scheuna numai dacă se uita Lordul Mormont la el, dar acela era vechiul Sam, înainte de Pumnul Primilor Oameni şi de Fortăreaţa lui Craster, înainte de creaturi şi de Mâini Reci şi de Celălalt, călare pe calul lui mort. Trebuie să fie aşa.

Cotter Pyke era cel mai fioros dintre cei doi comandanţi, aşa că Sam se duse mai întâi la el, cât era încă plin de curaj. Îl găsi în vechea Sală a Scutului, jucând zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Eastwatch şi un sergent roşcovan care venise de la Piatra Dragonului cu Stannis.

Dar când Sam ceru permisiunea să-i vorbească, Pyke răcni un ordin şi ceilalţi luară zarurile şi monedele şi îi lăsară singuri.

Nu se putea spune despre Cotter Pyke că era chipeş, dar trupul de sub vesta sa cu ţinte şi pantalonii din pânză aspră era suplu, viguros şi puternic. Avea ochi mici, adânciţi în orbite, nasul turtit şi o şuviţă de păr pe frunte, ascuţită ca o sabie. Faţa îi era ciupită de vărsat şi barba pe care şi-o lăsase ca să-şi ascundă cicatricile era subţire şi dezlânată.

— Sam Ucigaşul, spuse el, în loc de salut. Eşti sigur că ai împuns un Celălalt şi nu un cavaler de zăpadă al vreunui copil?

Nu începe bine.

— Sticla Dragonului l-a omorât, lordul meu, îi explică Sam, cu glas pierit.

— Da, fără doar şi poate. Ei, bine, să lăsăm asta, Ucigaşule. Te-a trimis Maester Aemon?

— Maesterul? Sam înghiţi. Eu… tocmai am plecat de la el, lordul meu. Nu era chiar o minciună, dar dacă Pyke alegea să înţeleagă greşit, poate se va arăta dispus să-l asculte cu mai multă atenţie. Sam trase adânc aer în piept şi îşi începu pledoaria.

Pyke îl întrerupse înainte să spună douăzeci de vorbe.

— Vrei să îngenunchez şi să sărut pulpana frumoasei mantii a lui Mallister, asta e? Aş fi putut să-mi dau seama. Voi, lorzii mărunţi, vă îngrămădiţi ca oile. Ei, bine, spune-i maesterului că

ţi-a irosit timpul. Dacă e să se retragă cineva, acesta ar trebui să fie Mallister. Omul e al naibii de *bătrân* pentru munca asta. Îl votăm şi ne trezim că, peste un an, o luăm de la capăt să alegem pe altcineva.

— E bătrân, fu de acord Sam, dar are multă ex-experienţă.

— La stat în turn şi frunzărit hărţi, poate. Ce are de gând să facă? Să le scrie creaturilor scrisori? E cavaler, foarte bine, dar nu e *luptător* şi mă doare-n cot pe cine a doborât de pe cal în nu ştiu ce turnir, acum cincizeci de ani. Halfhand a dus toate bătăliile în locul lui, chiar şi un orb bătrân poate să vadă asta. Şi avem nevoie de un luptător mai mult ca oricând, cu regele ăsta afurisit pe cap. Astăzi vrea ruine şi câmpuri pustii, prea bine, dar ce o să vrea *Înălţimea Sa* mâine? Crezi că Mallister are curajul să i se împotrivească lui Stannis Baratheon şi târfei ăleia roşii? Râse. Eu nu cred.

— Aşadar, nu-l vei sprijini? zise Sam dezamăgit.

— Eşti Sam Ucigaşul sau Dick Surdul? Nu, nu-l voi sprijini. Pyke întinse un deget spre faţa lui. Pricepi, băiete? Nu-mi doresc funcţia asta afurisită şi nu mi-am dorit-o niciodată. Lupt mai bine pe o punte, nu pe un cal, iar Castelul Negru e prea departe de mare. Dar nici mort n-o să las Rondul de Noapte pe mâna acelui vultur ferchezuit de la Turnul Umbrei. Iar tu poţi să alergi la bătrân şi să-i spui asta, dacă întreabă. Se ridică. Piei din ochii mei.

Sam îşi adună tot curajul care îi mai rămăsese ca să spună:

— D-dacă ar fi altcineva? Ai putea s-sprijini pe altcineva?

— Pe cine? Pe Bowen Marsh? Omul suflă şi-n iaurt, Othell e o slugă, face tot ce i se spune şi face bine, dar nimic mai mult. Slynt... ei, bine, oamenii lui îl plac, te asigur, şi aproape că ar merita să-l vârâm pe gâtul regal şi să vedem dacă Stannis îl înghite. O broască râioasă prinde aripi şi se crede dragon. Pyke râse. Cine mai rămâne, Hobb? Am putea să-l alegem pe el, presupun, dar atunci cine o să-ţi mai fiarbă carnea de oaie, Ucigaşule? Arăţi ca unul căruia-i place nenorocita lui de carne de oaie.

Nu mai era nimic de spus. Înfrânt, lui Sam nu-i mai rămase decât să-şi bălmăjească mulţumirile şi să plece. *Cu Ser Denys mă voi descurca mai bine,* încercă să se încurajeze, străbătând castelul. *Ser* Denys era un cavaler, un bărbat manierat, de viţă nobilă, şi îl tratase pe Sam cu amabilitate când îl găsise pe drum, împreună cu Gilly. *Ser Denys mă va asculta, trebuie să mă*

asculte.

Comandantul Turnului Umbrei era născut în umbra Turnului Tunetului de la Seagard şi era un Mallister din cap până-n picioare. Gulerul şi mânecile tunicii sale negre de catifea erau tivite cu blană de zibelină. Un vultur argintiu îşi strângea ghearele în faldurile adunate ale mantiei. Avea barba albă ca neaua, îşi pierduse aproape tot părul şi, într-adevăr, faţa îi era brăzdată de cute adânci. Cu toate acestea, încă avea graţie în mişcări şi dinţi în gură, iar anii nu-i slăbiseră nici ochii albaştri-cenuşii, nici curtoazia.

— Lordul meu Tarly, spuse el, când slujitorul i-l aduse pe Sam în Lance, unde stăteau oamenii de la Turnul Umbrei. Mă bucur să văd că ţi-ai revenit după încercarea grea prin care ai trecut. Pot să-ţi ofer o cupă de vin? Nobila ta mamă e o Florent, după câte-mi amintesc. Într-o zi, va trebui să-ţi povestesc despre vremea când i-am doborât de pe cal pe amândoi bunicii tăi în acelaşi turnir. Dar nu astăzi, ştiu că avem probleme mai arzătoare. Vii de la Maester Aemon, negreşit. Are vreun sfat să-mi transmită?

Sam luă o sorbitură de vin, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Un om care a primit colanul de maester şi a jurat... nu se cuvine să se creadă că a influenţat alegerea Lordului Comandant...

Bătrânul cavaler zâmbi.

— Fapt pentru care nu a venit la mine în persoană. Da, înţeleg foarte bine, Samwell. Aemon şi cu mine suntem amândoi oameni bătrâni şi ştiu cum merg treburile astea. Spune ce ai de spus.

Vinul era dulce şi *Ser* Denys ascultă pledoaria lui Sam, grav şi curtenitor, spre deosebire de Cotter Pyke. Dar când Sam isprăvi, bătrânul cavaler clătină din cap.

— Sunt de acord că ar fi o zi neagră în istoria noastră dacă un rege ar ajunge să ne numească Lordul Comandant. Mai cu seamă regele acesta. N-are şanse să-şi păstreze mult timp coroana. Dar, sincer, Samwell, cel care ar trebui să se retragă e Pyke. Eu am mai mult sprijin decât el şi sunt mai potrivit pentru această funcţie.

— Aşa e, îl aprobă Sam, dar Cotter Pyke ar putea fi de folos. Se spune că s-a remarcat adesea pe câmpul de luptă. Nu voia să-l jignească pe *Ser* Denys ridicându-i în slăvi rivalul, dar cum altfel să-l convingă să se retragă?

— Mulţi dintre fraţii mei s-au remarcat pe câmpul de luptă. Nu

e suficient. Unele lucruri nu pot fi rezolvate cu securea de război. Maester Aemon înţelege asta, dar Cotter Pyke nu. Lordul Comandant al Rondului de Noapte este un *lord,* în primul şi în primul rând. Trebuie să ştie să trateze cu alţi lorzi… şi cu regii. Trebuie să fie un om demn de respect. *Ser* Denys se apropie. Noi suntem fiii unor mari lorzi, tu şi cu mine. Cunoaştem importanţa obârşiei, a sângelui şi a educaţiei din copilărie, care nu poate fi niciodată înlocuită. La doisprezece ani am fost scutier, la optsprezece cavaler şi campion la douăzeci şi doi. Am fost comandant la Turnul Umbrei timp de treizeci şi trei de ani. Sângele, obârşia şi educaţia m-au făcut vrednic să stau în faţa unor regi. Pyke… ei, bine, l-ai auzit azi-dimineaţă, întrebând dacă vrem ca Înălţimea Sa să ne şteargă la fund? Samwell, nu-mi stă în obicei să-mi vorbesc de rău fraţii, dar hai să fim cinstiţi… oamenii de fier sunt un neam de hoţi şi piraţi, iar Cotter Pyke omora şi siluia pe când era încă doar un copil. Maester Harmure îi citeşte şi îi scrie scrisorile şi asta face de ani de zile. Nu, oricât mi-ar fi de greu să-l dezamăgesc pe Maester Aemon, n-ar fi onorabil să mă dau la o parte pentru Pyke de la Eastwatch.

De data aceasta Sam era pregătit:

— Dar pentru altcineva? Dacă ar fi cineva mai potrivit?

Ser Denys cumpăni o clipă:

— Nu mi-am dorit niciodată această onoare doar de dragul ei. Data trecută, m-am dat la o parte bucuros când a fost propus numele Lordului Mormont, întocmai cum am făcut pentru Lordul Qorgyle, la alegerile dinainte. Atât timp cât Rondul de Noapte rămâne pe mâini bune, eu sunt mulţumit. Dar Bowen Marsh nu e pe măsura acestei misiuni, nici Othel Yarwyck. Iar acest aşa-zis Lord de Harrenhal este odrasla unui măcelar ajutat de Lannisteri să parvină. Nu-i de mirare că e venal şi corupt.

— Ar mai fi cineva, sugeră Sam. Lordul Comandant Mormont avea încredere în el. La fel şi Donai Noye şi Qhorin Halfhand. Deşi obârşia lui nu e atât de nobilă ca a ta, prin venele lui curge vechiul sânge. S-a născut şi a crescut într-un castel, a învăţat să mânuiască sabia şi spada de la un cavaler şi literele de la un maester al Citadelei. Tatăl său a fost lord, iar fratele lui, rege.

Ser Denys îşi mângâie barba lungă şi albă.

— Poate, spuse el, într-un târziu. E foarte tânăr, dar… poate. S-ar putea să se descurce, dar te asigur că eu aş fi mai potrivit. Nu mă îndoiesc de asta. Aş fi alegerea cea mai înţeleaptă.

Jon a spus că există şi minciuni onorabile, dacă slujesc o cauză

nobilă. Sam spuse:

— Dacă nu alegem un Lord Comandant în seara asta, Regele Stannis are de gând să-l numească pe Cotter Pyke. I-a spus-o lui Maester Aemon azi-dimineaţă, după ce aţi plecat cu toţii.

— Înţeleg. *Ser* Denys se ridică. Trebuie să mă mai gândesc. Mulţumesc, Samwell. Şi transmite-i mulţumirile mele lui Maester Aemon.

Când părăsi Lancea, Sam tremura. *Ce am făcut?* se întrebă el. Dacă îl vor prinde cu minciuna, vor… *Ce? Mă vor trimite la Zid? O să-mi scoată maţele? O să mă transforme în creatură?* Dintr-odată, totul i se părea absurd. Cum putea să-i fie atât de frică de Cotter Pyke şi de *Ser* Denys Mallister când văzuse un corb mâncând faţa Micului Paul?

Pyke nu era încântat de întoarcerea lui.

— Iarăşi tu? Spune repede, că începi să mă plictiseşti.

— Mai am nevoie doar de o secundă, promise Sam. Ai spus că nu te vei retrage pentru *Ser* Denys, dar că ai putea s-o faci pentru altcineva.

— De data asta cine mai e, Ucigaşule? Tu?

— Nu. Un luptător. Donai Noye i-a încredinţat Zidul când au venit sălbaticii şi a fost scutierul Bătrânului Urs. Singurul neajuns ar fi că este bastard.

Cotter Pyke izbucni în râs.

— Fir-ar să fie! Asta ar fi o suliţă în fundul lui Mallister, ce zici? S-ar putea să merite, doar pentru asta. Cât de rău poate să fie flăcăul? Pufni. Totuşi, eu aş fi mai bun. Eu sunt omul de care este nevoie, orice nătărău poate să-şi dea seama.

— Orice nătărău, fu de acord Sam, chiar şi eu. Dar… ei, bine, n-ar trebui să-ţi spun asta, dar… Regele Stannis vrea să ni-l impună pe *Ser* Denys, dacă nu alegem pe cineva în seara asta. L-am auzit spunându-i asta lui Maester Aemon, după ce voi, ceilalţi, aţi plecat.

JON

Iron Emmett era un tânăr cercetaş lung şi deşirat, care, prin rezistenţă, putere şi pricepere în mânuirea sabiei, era mândria Eastwatchului. Jon venea întotdeauna de la partidele lor de duel frânt de oboseală, iar a doua zi se trezea plin de vânătăi, adică exact ceea ce voia. N-avea ce să înveţe luptând cu Satin, Calul sau chiar Grenn.

Lui Jon îi plăcea să creadă că, de cele mai multe ori, dădea tot ce avea mai bun. Dar nu astăzi. Nu pusese geană pe geană în noaptea precedentă şi, după ce se zvârcolise o oră întreagă, renunţase la orice încercare, se îmbrăcase şi se plimbase pe creasta Zidului, până la răsăritul soarelui, frământat de propunerea lui Stannis Baratheon. Noaptea de nesomn se făcea simţită acum şi Emmett îl hărţuia fără milă prin toată curtea, făcându-l să bată în retragere, lovitură după lovitură, izbindu-l când şi când cu scutul, ca să-i pună capac. Braţul îi amorţise sub şocul impactului şi sabia boantă de antrenament părea să devină mai grea cu fiecare clipă.

Era gata să coboare sabia şi să pună capăt duelului, când Emmett simulă o lovitură joasă, după care, atacând sălbatic deasupra scutului, îl izbi pe Jon în tâmplă. Se clătină, cu coiful şi capul sunând amândouă, sub forţa impactului. Preţ de o clipă, lumea pe care o zări printre gene era o ceaţă.

Şi apoi anii se risipiră şi era iarăşi la Winterfell, purtând o mantie vătuită de piele în loc de zale şi platoşă. Sabia era din lemn, iar în faţa lui era Robb, nu Iron Emmett.

În fiecare dimineaţă se antrenaseră împreună, încă de la primii paşi; Snow şi Stark, învârtindu-se şi lovind în dreapta şi-n stânga prin curţile Winterfellului, strigând şi râzând, plângând uneori, când nu era nimeni în preajmă să-i vadă. Nu mai erau doar nişte copii când se luptau, ci cavaleri şi eroi măreţi.

— Sunt Prinţul Aemon de Piatra Dragonului, striga Jon, iar Robb îi răspundea:

— Ei, bine, e un sunt Florian Nebunul. Altă dată, Robb spunea:

— Sunt Tânărul Dragon, iar Jon îi striga:

— Eu sunt *Ser* Ryam Redwyne.

În dimineaţa aceea, fusese rândul lui:

— Sunt Lordul de Winterfell! strigase el, ca de atâtea ori.

Numai că de data aceasta, Robb îi răspunsese:

— Nu poţi fi Lordul de Winterfell, eşti bastard. Nobila mea mamă spune că nu poţi fi niciodată Lord de Winterfell.

Credeam că am uitat asta. Jon simţea în gură gustul sângelui, de pe urma loviturii.

Până la urmă, Halder şi Calul fură nevoiţi să-l smulgă de lângă Iron Emmett, unul de un braţ, altul de celălalt. Cercetaşul stătea ameţit pe pământ, cu scutul fărâme, cu viziera coifului căzută într-o parte şi sabia la şase metri depărtare.

— Jon, ajunge, striga Halder, e jos, l-ai dezarmat. *Ajunge!*

Nu. Nu ajunge. Nu ajunge niciodată. Jon lăsă sabia să-i cadă.

— Îmi pare rău, murmură el. Emmett, eşti rănit?

Iron Emmett îşi scoase scutul zdrobit.

— Ce parte n-ai înţeles din *Mă predau,* Lord Snow? Dar o spusese pe un ton plăcut. Emmett era un om prietenos şi îi plăcea cântecul săbiilor.

— Apără-mă, Războinicule! gemu el. Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Qhorin Halfhand.

Asta era prea mult. Jon se smulse din strânsoarea prietenilor săi şi se retrase în armurărie, singur. Urechile îi sunau şi acum de pe urma loviturilor lui Emmett. Se aşeză pe bancă şi îşi îngropă capul în mâini. *De ce sunt aşa de furios?* se întrebă, dar era o întrebare prostească. *Lord de Winterfell. Aş putea fi Lord de Winterfell. Moştenitorul tatălui meu.*

Dar chipul pe care îl văzu plutind în faţa lui nu era al lui Eddard, ci al lui Catelyn. Cu ochii ei albaştri şi gura aspră şi rece, semăna puţin cu Stannis. *Fier,* gândi el, *dar sfărâmicios.* Catelyn se uita la el aşa cum făcea la Winterfell ori de câte ori îl întrecea pe Robb la săbii, la socoteli sau la aproape orice. *Cine eşti tu?* părea să spună mereu privirea ei. *Locul tău nu e aici. Ce cauţi aici?*

Prietenii lui erau tot afară, în curte, dar Jon nu avea nici un chef să dea ochii cu ei. Părăsi armurăria, coborând un şir abrupt de trepte de piatră către potecile viermilor, tunelurile care legau pe sub pământ fortificaţiile şi turnurile castelului. Ajunse repede la băi, unde sări în apa rece, ca să-şi spele sudoarea, apoi se cufundă într-o cadă fierbinte. Căldura îi luă o parte din durere şi îl făcu să se gândească la iazurile noroioase ale Winterfellului, aburind şi bolborosind în pădurea zeilor. *Winterfell,* gândi el. *Theon l-a lăsat pârjolit şi distrus, dar l-aş putea reface.* Cu siguranţă, tatăl său şi-ar fi dorit asta, şi Robb la fel. N-ar fi vrut

niciodată să-şi ştie castelul lăsat în părăsire.

Nu poţi fi Lordul Winterfellului, eşti un bastard, îl auzi din nou pe Robb spunând. Iar regii de piatră îl mârâiau, cu limbi de granit. *N-ai ce căuta aici. Nu e locul tău.* Când închise ochii, Jon văzu copacul inimii, cu crengile lui albe, frunzele roşii şi feţele solemne. Copacul inimii era inima Winterfellului, spunea mereu Eddard Stark… dar ca să salveze castelul, Jon ar trebui să smulgă inima aceea din rădăcinile-i străvechi şi s-o dea înfometatului zeu de foc al femeii roşii. *N-am nici un drept,* gândi el. *Winterfellul aparţine vechilor zei.*

Glasurile ce răsunau, lovindu-se de tavanele boltite, îl readuseră la Castelul Negru.

— Nu ştiu, vorbea cineva cu vocea plină de îndoieli. Poate dacă l-aş cunoaşte mai bine… Lordul Stannis n-a avut prea multe lucruri bune de zis despre el, vă spun.

— Când a avut vreodată Stannis Baratheon ceva bun de zis despre cineva? Glasul de cremene al lui *Ser* Alliser era inconfundabil. Dacă-l lăsăm pe Stannis să ne aleagă Lordul Comandant, ne transformăm în purtătorii lui de flamuri şi doar cu numele mai rămâne Rond. Tywin Lannister nu e omul care să uite aşa ceva, şi ştiţi că, până la urmă, el va învinge. L-a învins deja o dată pe Stannis, la Apa Neagră.

— Lordul Tywin îl sprijină pe Slynt, spuse Bowen Marsh cu glas arţăgos, neliniştit. Îţi pot arăta scrisoarea lui, Othell. „Credinciosul nostru prieten şi slujitor”, aşa l-a numit.

Jon Snow se ridică dintr-odată în picioare şi cei trei bărbaţi îngheţară când auziră pleoscăitul apei.

— Lorzii mei, spuse el cu o politeţe rece.

— Ce faci aici, bastardule? întrebă Thorne.

— Baie. Dar nu vreau să vă stric urzelile. Jon ieşi din cadă, se şterse, se îmbrăcă şi îi lăsă să uneltească.

Afară, descoperi că nu avea habar încotro se îndrepta. Trecu pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, unde cândva îl salvase pe Bătrânul Urs de un mort, pe lângă locul unde murise Ygritte cu acel zâmbet trist pe faţă, pe lângă Turnul Regelui unde el, Satin şi Dick Follard Surdul îl aşteptaseră pe Magnar cu Thennii lui, pe lângă grămada de rămăşiţe înnegrite ale scării mari de lemn. Poarta interioară era deschisă, aşa că Jon pătrunse în tunel, prin Zid. Simţea frigul în jurul lui, apăsarea rece a gheţii deasupra capului. Trecu de locul unde Donai Noye şi Mag cel Puternic se luptaseră şi muriseră împreună, prin noua poartă

exterioară, şi ieşi din nou în lumina palidă şi rece a soarelui.

Doar atunci îşi îngădui să se oprească, să tragă aer în piept, să gândească. Othell Yarwyck nu era un om cu convingeri ferme, poate doar atunci când venea vorba de lemn, de piatră şi de mortar. Bătrânul Urs ştiuse asta. *Torne şi Marsh îl vor influenţa, Yarwyck îl va sprijini pe Lordul Janos şi Lordul Janos va fi ales Lord Comandant. Şi atunci mie ce-mi rămâne de ales, dacă nu Winterfellul?*

Vântul se lovea de Zid în vârtejuri, fluturându-i mantia. Simţea frigul ridicându-se din gheaţă aşa cum căldura se ridică din foc. Jon îşi trase gluga şi începu din nou să se plimbe. Se făcea târziu şi soarele cobora spre asfinţit. La o sută de metri depărtare se afla tabăra unde Regele Stannis îşi închisese prizonierii sălbatici, înconjuraţi de şanţuri, ţăruşi ascuţiţi şi palisade înalte de lemn. La stânga lui erau trei gropi mari pentru foc, unde învingătorii arseseră trupurile tuturor oamenilor liberi care muriseră la poalele Zidului – uriaşi blănoşi şi mici Copitaţi deopotrivă. Câmpul de măcel era un pustiu de ierburi pârjolite şi smoală întărită, dar oamenii lui Mance îşi lăsaseră urmele peste tot: o piele sfâşiată care ar fi putut fi o bucată de cort, ghioaga unui uriaş, o roată de car, o suliţă ruptă, un maldăr de bălegar de mamut. La marginea pădurii bântuite, în locul unde se aflaseră corturile, Jon găsi o buturugă de stejar şi se aşeză.

Ygritte mă voia sălbatic. Stannis mă vrea Lord de Winterfell. Dar eu ce vreau? Soarele se prelinse pe cer, cufundându-se în spatele Zidului, acolo unde cotea printre munţi, spre apus. Jon privi cum imensa întindere de gheaţă capătă nuanţele roşii şi trandafirii ale asfinţitului. *Ce prefer: să fiu spânzurat ca un trădător, din ordinul lui Janos Slynt, sau să-mi lepăd jurămintele, să mă însor cu Val şi să devin Lord de Winterfell?* Părea o alegere uşoară, când o privea în felul acesta… deşi dacă Ygritte ar fi încă în viaţă, ar fi şi mai uşoară. Val îi era o străină. Nu era o femeie lipsită de farmec, desigur, şi era sora celei care-i fusese regină lui Mance Rayder, dar…

Ar trebui s-o fur ca să-i câştig iubirea, dar s-ar putea să-mi dăruiască copii. Într-o zi, aş putea să-mi ţin fiul în braţe, sânge din sângele meu. Jon nu îndrăznise niciodată să viseze la un fiu, de când hotărâse să-şi ducă viaţa la Zid. *I-aş putea pune numele de Robb. Val ar vrea să-l păstreze pe fiul surorii sale, dar l-am putea creşte la Winterfell împreună cu fiul lui Gilly. Sam n-ar fi nevoit să-şi spună minciuna. Am găsi un loc şi pentru Gilly, iar*

Sam ar putea veni s-o viziteze o dată sau de două ori pe an. Fiul lui Mance şi fiul lui Craster ar creşte ca fraţii, ca mine şi Robb.

Atunci Jon ştiu: şi-l dorea. Îşi dorea Winterfellul mai mult decât îşi dorise vreodată ceva. *L-am dorit dintotdeauna.* Era o foame care îi străbătea trupul, ascuţită ca o lamă făurită din sticla dragonilor. O foame… o simţea. De hrană avea nevoie, de pradă, o căprioară roşie care răspândea miros de teamă sau un elan mândru şi sfidător. Simţea nevoia să ucidă şi să se sature cu carne proaspătă şi sânge întunecat şi fierbinte. Gândindu-se, începu să saliveze.

Trecu un lung moment până când îşi dădu seama ce se întâmpla. Atunci sări în picioare.

— *Nălucă?* Se întoarse către pădure şi îl văzu, ieşind tiptil din amurgul verde, revărsându-şi răsuflarea caldă şi fierbinte din gura deschisă. *Nălucă!* strigă el şi lupul străvechi începu să fugă. Era mai slab decât fusese, însă mai mare şi singurul sunet pe care îl aducea cu el era foşnetul frunzelor moarte sub labe. Când ajunse lângă Jon, făcu un salt şi se prăbuşiră înlănţuiţi peste iarba veştedă şi umbrele lungi, cu stelele răsărind deasupra. O, zei, unde ai fost, lupule? întrebă el, când Nălucă încetă să-l tragă de braţ. Credeam că mi-ai murit, ca Robb, ca Ygritte şi ca toţi ceilalţi. Nu te-am mai simţit deloc de când am urcat Zidul, nici măcar în vise. Lupul străvechi nu avea nici un răspuns, dar îi lingea faţa cu limba-i aspră, în timp ce ochii, oglindind ultimele raze de lumină, îi scânteiau ca doi sori mari şi roşii.

Ochi roşii, îşi dădu Jon seama, *dar nu ca ai Melisandrei.* Lupul avea ochii copacului inimii. *Ochi roşii, gură roşie, blană albă. Sânge şi os, ca un copac al inimii. Aparţine vechilor zei lupul acesta.* Şi numai el, dintre toţi lupii străvechi, era alb. Şase pui găsiseră el şi Robb în zăpezile verii târzii, dintre care cinci erau gri, negri şi maro, pentru cei cinci copii Stark, şi unul alb, alb ca zăpada, pentru Snow.

Atunci îşi găsi răspunsul.

La poalele Zidului, oamenii reginei îşi aprindeau focurile de noapte. O văzu pe Melisandre ieşind din tunel cu regele alături, să rostească rugăciunile despre care credea că vor alunga întunericul.

— Haide, Nălucă. Îi spuse Jon lupului. Cu mine. Ţi-e foame, ştiu. Am simţit.

Alergară împreună către poartă, ocolind pe departe focurile, unde flăcările înalte îşi înfigeau ghearele în pântecele nopţii.

Oamenii regelui îşi făceau simţită prezenţa în curţile Castelului Negru. Se opreau când îl vedeau pe Jon trecând şi îl priveau cu gura căscată. Îşi dădea seama că nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată un lup străvechi, iar Nălucă era de două ori mai mare decât lupii obişnuiţi care colindau codrii verzi ai sudului. Îndreptându-se către armurărie, Jon ridică în trecere privirea şi o văzu pe Val la fereastra ei din turn. *Îmi pare rău,* gândi el. *Nu sunt eu cel chemat să te răpească de acolo.*

În curtea de antrenamente, dădu peste o duzină de oameni ai regelui, cu torţe şi suliţe lungi în mâini. Căpitanul lor se uită încruntat la Nălucă şi câţiva dintre oamenii lui îşi coborâră suliţele, dar cavalerul care era în fruntea lor spuse:

— Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-i să treacă. Apoi i se adresă lui Jon: Ai întârziat la cină.

— Atunci nu-mi sta în cale, *ser*, răspunse Jon, iar bărbatul se supuse.

Auzea gălăgia în timp ce cobora, glasuri ridicate, înjurături, pe cineva lovind cu pumnul în masă. Jon intră în beciul boltit neobservat. Fraţii săi se îngrămădeau pe bănci, în jurul meselor, dar erau mai mulţi cei care stăteau în picioare şi strigau decât cei aşezaţi, şi nimeni nu mânca. Nu era mâncare. *Ce se petrece aici?* Lordul Janos Slynt răcnea despre trădare şi trădători, Iron Emmett stătea pe o masă cu pumnul strâns pe sabie, Hobb Trei-Degete înjura un cercetaş de la Turnul Umbrei… un bărbat din Eastwatch lovea cu pumnul în masă, iar şi iar, cerând linişte, însă reuşind doar să sporească hărmălaia ce răsuna în sala boltită.

Pyp îl zări primul pe Jon. Zâmbi văzându-l pe Nălucă, ridică două degete la gură şi fluieră, aşa cum numai un băiat al verii ştia să fluiere. Sunetul ascuţit spintecă vacarmul ca o sabie. Când Jon se apropie de mese, mai mulţi dintre fraţi îl observară şi rămaseră tăcuţi. În pivniţă se răspândi un sâsâit, până când nu se mai auzeau decât călcâiele lui Jon ţăcănind pe podeaua de piatră şi trosnetul domol al buştenilor din vatră.

Ser Alliser Thorne spulberă tăcerea.

— Trădătorul ne onorează în sfârşit cu prezenţa sa. Lordul Janos era roşu la faţă şi tremura.

— *Fiara,* gâfâi el. Priviţi! Fiara care l-a sfâşiat pe Halfhand. Printre noi se află un om-lup, fraţilor. UN OM-LUP! Această… această fiinţă nu e vrednică să ne conducă! *Omul-fiară* nu e vrednic să trăiască!

Nălucă îşi dezveli colţii, dar Jon îi aşeză o mână pe cap.

— Lordul meu, începu el, îmi spui şi mie ce se petrece aici?

Maester Aemon răspunse, din capătul celălalt al sălii:

— Numele tău a fost propus ca Lord Comandant, Jon. Era atât de absurd, încât Jon nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— De cine? întrebă el, căutându-şi prietenii din priviri. Trebuie să fie vreo glumă a lui Pyp, negreşit.

Dar Pyp ridică din umeri, iar Grenn îşi scutură capul. Cel care se ridică fu Edd cel Trist:

— De mine. Da, e un lucru îngrozitor de crud, dar mai bine tu decât eu.

Lordul Janos începu să bolborosească din nou.

— Este... este revoltător. Ar trebui să-l spânzurăm pe băiatul ăsta. Da! Să-l spânzurăm, zic eu. Să-l spânzurăm ca trădător şi om-lup, împreună cu amicul lui, Mance Rayder. Lord Comandant? N-o să accept una ca asta, n-o să tolerez!

Cotter Pyke se ridică în picioare.

— *Tu* nu tolerezi una ca asta? Poate că ai dresat tu mantiile alea aurii să-ţi lingă fundul blestemat, dar acum porţi o mantie neagră.

— Orice frate e liber să ne propună orice nume, dacă omul şi-a rostit jurămintele, interveni *Ser* Denys Mallister. Tollett are tot dreptul, lordul meu.

O duzină de oameni începură să vorbească deodată, fiecare încercând să-i acopere pe ceilalţi şi, în scurt timp, întreaga sală ţipa din nou. De data aceasta, *Ser* Alliser fu cel care ceru linişte, sărind pe masă şi ridicând mâinile.

— *Fraţilor!* strigă el, aşa nu ajungem nicăieri. Propun să votăm. Acest rege care a ocupat Turnul Regelui a postat oameni la toate uşile, să aibă grijă să nici nu mâncăm şi să nici nu plecăm până ce nu facem o alegere. Fie! Vom alege şi iarăşi vom alege, toată noaptea dacă e nevoie, până când vom avea un Lord Comandant... dar înainte să votăm, cred că Primul Constructor are ceva să ne spună.

Othell Yarwyck se ridică, încruntându-se. Vânjosul constructor îşi frecă bărbia ascuţită şi spuse:

— Ei, bine, eu mă retrag. Dacă m-aţi fi vrut, aţi avut zece ocazii să mă alegeţi. Dar n-aţi făcut-o. Nu destui, în orice caz. Aveam de gând să spun că aceia dintre voi care m-aţi susţinut ar trebui să-l voteze pe Lordul Janos...

Ser Alliser clătină din cap:

— Lordul Slynt e cea mai bună alegere…

— N-am terminat, Alliser, se plânse Yarwyck. Lordul Slynt a fost la comanda Gărzii Oraşului la Debarcaderul Regelui, ştim cu toţii, şi a fost Lord de Harrenhal…

— Nici măcar n-a *văzut* Harrenhalul, strigă Cotter Pyke.

— Oricum, acum că am ajuns aici, nu-mi amintesc de ce am crezut că Lordul Slynt ar fi o alegere atât de bună. Asta ar fi un fel de a-i da Regelui Stannis un pumn în gură şi nu văd la ce ne-ar folosi asta. S-ar putea ca Snow să fie mai bun. E de mai multă vreme la Zid, e nepotul lui Ben Stark şi l-a slujit pe Bătrânul Urs ca scutier. Yarwyck ridică din umeri. Alegeţi pe cine vreţi, numai să nu fiu eu. Se aşeză.

Jon observă că Lordul Janos devenise din roşu stacojiu, pe când *Ser* Alliser Thorne pălise. Bărbatul de la Eastwatch izbea cu pumnul în masă din nou, dar acum striga cerând butoiul. Câţiva dintre tovarăşii lui preluară strigătul:

— *Butoi!* răcneau ei într-un glas. *Butoi, butoi, BUTOI!*

Butoiul era în colţ, lângă şemineu, un obiect mare, negru şi pântecos, cu două mânere imense şi un capac greu. Maester Aemon le spuse o vorbă lui Sam şi lui Clydas şi cei doi se duseră, apucară de mânere şi târâră butoiul lângă masă. Câţiva dintre fraţi se aşezau deja la rând în faţa butoiului, iar Clydas scoase capacul, gata să şi-l scape pe picior. Cu un ţipăt răguşit şi o bătaie din aripi, un corb imens ţâşni din butoi. Zbură în sus, căutând grinzile, poate, sau o fereastră ca să evadeze, dar în beci nu erau nici grinzi, nici ferestre. Corbul era prins în cursă. Croncănind zgomotos, înconjură sala, o dată, de două ori, de trei ori. Iar Jon îl auzi pe Samwell Tarly strigând:

— Cunosc pasărea asta! E corbul Lordului Mormont! Corbul poposi pe masă, în apropiere de Jon. *Snow,* croncăni el. Era un corb bătrân, murdar şi jerpelit. *Snow,* zise din nou. *Snow, snow, snow.* Păşi până la capătul mesei, îşi desfăcu din nou aripile şi zbură pe umărul lui Jon.

Lordul Janos se aşeză, prăbuşindu-se cu o bufnitură, dar *Ser* Alliser făcu beciul să răsune de râsul său batjocoritor.

— *Ser* Piggy ne crede proşti pe toţi, fraţilor, spuse el. A învăţat pasărea acest mic şiretlic. Toate spun *snow,* mergeţi sus în stâncărie, să auziţi cu urechile voastre. Pasărea lui Mormont ştia mai multe cuvinte.

Pasărea îşi iţi capul şi se uită la Jon: *Porumb?* zise plină de speranţă. Când nu primi nici boabe, nici vreun răspuns, croncăni

şi murmură: *Butoi? Butoi? Butoi?*

Au urmat vârfuri de săgeţi, un torent de vârfuri de săgeţi, un şuvoi de vârfuri de săgeţi, atâtea vârfuri de săgeţi câte să înece ultimele pietre şi scoici, împreună cu toţi gologanii.

Când numărătoarea luă sfârşit, Jon se trezi înconjurat. Unii îl plesneau peste spate, în timp ce alţii plecau genunchiul în faţa lui, de parcă ar fi fost un lord pe drept cuvânt. Satin, Owen Ologul, Halder, Broscoiul, Gheată Desperecheată, Uriaşul, Mully, Ulmer din Pădurea Regilor, Donnel Hill cel Dulce şi alţi zeci de fraţi se strânseră în jurul lui. Dywen îşi clănţăni dinţii de lemn şi spuse:

— O, zei, Lordul nostru Comandant are caş la gură.

Iron Emmett zise:

— Sper că asta nu înseamnă că, data viitoare când ne duelăm, nu pot să-ţi rup oasele, lordul meu.

Hobb Trei-Degete voia să ştie dacă Jon va mai mânca împreună cu ceilalţi sau dacă dorea să-i trimită mâncarea sus, în solariu.

Până şi Bowen Marsh veni să spună că ar fi bucuros să continue ca Lord Administrator, dacă asta era dorinţa Lordului Comandant.

— Lord Snow, îi strigă Cotter Pyke, dacă o rasoleşti, îţi smulg ficatul şi ţi-l mănânc crud, cu ceapă.

Ser Denys Mallister era mai curtenitor.

— N-a fost un lucru uşor ceea ce mi-a cerut tânărul Samwell, mărturisi bătrânul cavaler. Când a fost ales Lordul Qorgyle, mi-am zis: *Nu contează, e la Zid de mai mult timp decât tine, va veni şi vremea ta.* Când a fost să fie Lordul Mormont, m-am gândit: *E puternic şi neînduplecat, dar e bătrân, vremea ta mai poate încă sosi.* Dar tu eşti pe jumătate copil, Lord Snow, şi acum trebuie să mă întorc în Turnul Umbrei ştiind că vremea mea nu va mai sosi niciodată. Zâmbi obosit. Să nu mă laşi să mor cu regrete. Unchiul tău a fost un om mare. Nobilul tău tată şi tatăl său, la fel. O să aştept cel puţin tot atât de la tine.

— Da, zise Cotter Pyke. Şi ai putea începe prin a le spune acelor oameni ai regelui că alegerea s-a încheiat şi ne vrem afurisita de cină.

Cină! strigă corbul. *Cină, cină.*

Oamenii regelui părăsiră uşile când aflară despre alegere, iar Hobb Trei- Degete şi câteva ajutoare o zbughiră spre bucătărie să aducă mâncarea. Jon nu voia să mănânce. Se plimbă prin

castel, întrebându-se dacă visa, cu corbul pe umăr şi Nălucă la picior. Pyp, Grenn şi Sam se ţineau după el, sporovăind, dar nu auzi nici un cuvânt până când Grenn nu şopti:

— *Sam a făcut-o,* iar Pyp spuse:

— Sam *a făcut-o?*

Pyp adusese cu el o ploscă de vin. Înghiţi cu nesaţ şi cântă:

— Sam, Sam, Sam vrăjitorul, Sam minunatul, Sam uimitorul, el a făcut-o. Dar când ai ascuns corbul în butoi, Sam? Şi cum naiba ai fost sigur că o să zboare la Jon? Ar fi stricat totul dacă ar fi hotărât să coboare pe capul lui Janos Slynt.

— N-am avut nici o legătură cu pasărea, insistă Sam. Când a zburat din butoi, era să fac pe mine.

Jon râse, pe jumătate surprins că mai ştia cum să râdă.

— Sunteţi cu toţii o şleahtă de nebuni, ştiaţi?

— Noi? făcu Pyp. Ne spui *nouă* nebuni? Nu noi am fost aleşi cel de-al nouă sute nouăzeci şi optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte. Mai bine ai bea nişte vin, Lord Jon. Cred că o să-ţi trebuiască *o grămadă* de vin.

Jon Snow luă plosca din mâna lui şi trase o înghiţitură. Dar numai una. Zidul era al lui, noaptea era întunecoasă şi avea de înfruntat un rege.

SANSA

Se trezi dintr-odată, cu toţi nervii încordaţi. În prima clipă, nu-şi aminti unde era. Se visase mică, împărţind dormitorul cu sora ei, Arya. Dar cea pe care o auzea foindu-se în somn nu era sora, ci slujnica ei, şi acesta nu era Winterfellul, ci Eyrie. *Iar eu sunt Alayne Stone, o fată bastardă.* Camera era neagră şi rece, dar sub pături îi era cald. Zorile nu se iviseră încă. Uneori îl visa pe *Ser* Ilyn Payne şi se trezea cu inima bubuind, dar visul acesta nu fusese aşa. *Acasă. M-am visat acasă.*

Eyrie nu era acasă. Era mai mare decât Fortăreaţa lui Maegor şi, dincolo de zidurile lui albe, imaculate, nu erau decât munţii şi coborârea lungă şi primejdioasă pe lângă Cer şi Zăpadă şi Piatră, către Porţile Lunii din albia văii. N-aveai unde să mergi şi erau puţine lucruri de făcut. Servitorii mai bătrâni spuneau că aceste săli răsunau de râsete când tatăl ei şi Robert Baratheon fuseseră pupilii lui Jon Arryn, dar vremurile acelea erau de mult apuse. Mătuşa ei avea puţini slujitori şi rareori îngăduia vreunor oaspeţi să urce mai mult de Porţile Lunii. În afară de bătrâna ei cameristă, singurul tovarăş al Sansei era Lordul Robert, băiatul de opt ani, care părea de trei.

Şi Marillion. Veşnic Marillion. Când le cânta la cină, tânărul menestrel dădea adesea impresia că i se adresează direct Sansei. Mătuşa ei era departe de a fi încântată. Lady Lysa ţinea nespus de mult la Marillion şi izgonise două slujnice şi chiar un paj pentru că spuseseră minciuni despre el.

Lysa era la fel de singură ca ea. Proaspătul ei soţ părea să petreacă mai mult timp la poalele muntelui decât în vârf. Acum era plecat, fusese plecat în ultimele patru zile, întâlnindu-se cu Corbrayii. Din frânturi de discuţii, Sansa ştia că purtătorii de flamuri ai lui Jon Arryn nu priveau cu ochi buni căsătoria Lysei şi îi purtau pică Lordului Petyr pentru autoritatea pe care o avea ca Lord Protector al Ţinutului Vale. Ramura mai vârstnică a Casei Royce era la un pas de revoltă deschisă faţă de refuzul mătuşii sale de a i se alătura lui Robb în război, iar Casele Waynwood, Redfort, Belmore şi Templeton îi ofereau tot sprijinul. Clanurile munţilor erau şi ele greu de stăpânit, iar bătrânul Lord Hunter murise subit, încât cei doi fii mai tineri ai săi îl acuzau pe fratele lor mai mare că l-a omorât. Poate că Valea lui Arryn fusese ferită

de ororile războiului, dar nu era nici pe departe locul idilic pe care i-l prezentase Lady Lysa.

N-o să mai adorm, îşi dădu seama Sansa. *Prea multe gânduri mi se învălmăşesc în cap.* Împinse perna, fără nici o tragere de inimă, dădu păturile la o parte, se duse la fereastră şi deschise obloanele.

Ninsoarea cădea peste Eyrie.

Afară, fulgii pluteau uşori şi tăcuţi, ca amintirile. *Oare asta m-a trezit?* Un strat gros de zăpadă se aşternuse deja, ca o pătură, peste iarba din grădină, acoperind cu o pulbere albă tufişurile şi statuile şi împovărând crengile copacilor. Priveliştea îi aminti de nopţile reci de odinioară, din lunga vară a copilăriei sale.

Ultima oară văzuse zăpadă în ziua când părăsise Winterfellul. *Era o ninsoare mai uşoară decât aceasta,* îşi aminti ea. *Fulgii se topeau în părul lui Robb, când m-a îmbrăţişat, iar Aryei i se desfăcea întruna în mâini bulgărele pe care încerca să-l facă.* O durea sufletul când îşi aducea aminte cât de fericită fusese în dimineaţa aceea. Hullen o ajutase să încalece şi plecase la drum cu fulgii de nea dansând în jurul ei, plecase să vadă lumea largă. *Credeam că balada mea începe în ziua aceea, însă era pe sfârşite.*

Sansa lăsă obloanele trase cât timp se dezbrăcă. Avea să-i fie frig, ştia, deşi grădina era împrejmuită de turnuri şi ferită de vânturile aspre ale munţilor. Îmbrăcă lenjerie de mătase şi o cămaşă de pânză, iar pe deasupra, o rochie călduroasă din lână albastră de oaie. Două perechi de ciorapi, cizme care se legau sub genunchi, mănuşi grele de piele şi, în cele din urmă, o mantie cu glugă, din blană moale de vulpe albă.

Slujnica se cuibări sub pătură când zăpada începu să intre pe fereastră. Sansa deschise uşa încet şi îşi croi drum pe scara şerpuitoare. Când deschise uşa dinspre grădină, era atât de frumos încât îşi ţinu răsuflarea, ca să nu tulbure o armonie perfectă. Zăpada plutea coborând, coborând, într-o tăcere spectrală, şi se aşeza într-un strat gros, neatins, pe pământ. Toate culorile dispăruseră din lume. Era un loc în nuanţe de alb şi negru şi gri. Turnuri albe şi zăpadă albă şi statui albe, umbre negre şi copaci negri, cerul cenuşiu deasupra. *O lume pură,* gândi Sansa. *N-am ce căuta aici.*

Cu toate acestea, păşi afară. Cizmele ei săpau urme adânci până la gleznă în stratul alb şi moale al zăpezii, dar nu scoteau nici un sunet. Sansa hoinări printre tufe îngheţate şi copaci

subţiri şi negri, întrebându-se dacă visează. Fulgii îi atingeau faţa, uşor ca sărutările unui iubit, şi i se topeau pe obraji. În mijlocul grădinii, lângă statuia femeii înlăcrimate, care zăcea năruită şi pe jumătate îngropată în pământ, îşi întoarse faţa spre cer şi închise ochii. Simţea zăpada pe gene, gustul ei pe buze. Era gustul Winterfellului. Gustul inocenţei. Gustul viselor.

Când deschise ochii, era în genunchi. Nu-şi amintea când căzuse. I se părea că cerul avea o nuanţă mai deschisă de gri. *Zorile,* gândi ea. *O nouă zi. O altă nouă zi.* După vechile zile tânjea ea. Pentru ele se ruga. Dar cui să i se roage? Cândva, grădina fusese gândită ca o pădure a zeilor, dar pământul era prea arid şi prea pietros ca un copac al inimii să poată prinde rădăcini. O *pădure a zeilor fără zei, pustie ca mine.*

Ridică o mână de zăpadă şi o strânse între degete. Grea şi udă, zăpada se lega uşor. Sansa începu să facă bulgări, modelându-i şi netezindu-i până când erau albi şi perfecţi. Îşi amintea o zăpadă de vară, la Winterfell, când Arya şi Bran o atacaseră când ieşea, într-o dimineaţă, din castel. Aveau fiecare o duzină de bulgări la îndemână, iar ea nu avea nici unul. Bran se cocoţase pe podul acoperit, unde nu-l putea ajunge, dar Sansa o alergase pe Arya prin grajduri şi prin bucătărie, până când rămăseseră amândouă fără suflu. Ar fi putut chiar s-o prindă, dar alunecase pe gheaţă. Sora ei s-a întors să vadă dacă era rănită. Văzând că nu era, a lovit-o în faţă cu un alt bulgăre, dar Sansa a înhăţat-o de picior, a tras-o jos şi i-a frecat părul cu zăpadă, până când a venit Jory şi le-a despărţit, râzând.

Ce vreau eu cu bulgării? Se uită la micul ei arsenal trist. *Nu e nimeni în care să-i arunc.* Îl lăsă să-i cadă din mână pe cel pe care tocmai îl făcea. *În schimb, aş putea face un cavaler de zăpadă,* gândi ea. *Sau chiar...*

Lipi doi dintre bulgări, adăugă un al treilea, adună mai multă zăpadă în jurul lor şi bătuci totul în formă de cilindru. Când îl termină, îl ridică şi, vârându-şi degetul mic, făcu găuri în el pentru ferestre. Crenelurile din vârf îi cerură puţin mai multă grijă, dar când fură gata, avea un turn. *Acum am nevoie de nişte ziduri,* gândi Sansa, *şi apoi de un donjon.* Se puse pe treabă.

Zăpada cădea şi castelul se ridica. Două ziduri de o palmă, cel interior mai înalt decât cel exterior. Turnuri şi turnuleţe, fortificaţii şi scări, o bucătărie rotundă, o armurărie pătrată, grajdurile de-a lungul zidurilor interioare dinspre vest. Fusese un simplu castel, la început, dar în scurtă vreme, Sansa ştia că era

Winterfellul. Găsi nuiele şi crengi căzute sub zăpadă şi le rupse capetele, făcând copacii pădurii zeilor. Pentru pietrele de mormânt din ţintirim folosi bucăţele de scoarţă. În curând, mănuşile şi cizmele aveau o crustă albă de zăpadă, mâinile o furnicau, iar picioarele îi erau ude şi reci, dar nu-i păsa. Conta doar castelul. Unele lucruri şi le amintea greu, dar cele mai multe îi răsăreau în minte cu uşurinţă, de parcă abia ieri ar fi fost acolo. Turnul Bibliotecii, cu scările abrupte din piatră şerpuind pe exterior. Casa porţii, două bastioane mari, poarta arcuită dintre ele, crenelurile de pe creasta zidului…

Şi în tot acest timp, ninsoarea continua să cadă, troienind în jurul construcţiilor ei, îndată ce le ridica. Bătucea acoperişul de smoală al Sălii Mari, când auzi un glas şi ridică privirea, văzând-o pe camerista ei strigând de la fereastră. Doamna se simţea bine? Voia să ia micul dejun? Sansa clătină din cap şi se întoarse la modelatul zăpezii, adăugând un horn într-un capăt al Sălii Mari, în dreptul locului unde s-ar afla vatra înăuntru.

Zorile se furişau în grădină ca un hoţ. Griul cerului era şi mai deschis acum, iar pomii şi tufişurile treceau spre verde-închis, sub eşarfele lor de zăpadă. Câţiva servitori ieşiră, privind-o o vreme, dar Sansa nu le acordă nici o atenţie şi în curând se întoarseră în bucătărie, unde era mai cald. O văzu pe Lady Lysa privind-o de la balcon, înfăşurată într-o mantie albastră de catifea tivită cu blană de vulpe, dar când ridică din nou privirea, mătuşa ei dispăruse. Maester Colemon îşi iţi capul din stâncărie şi se uită jos o vreme, slab şi tremurând, dar curios.

Podurile i se prăbuşeau. Între armurărie şi fortăreaţa principală erau un pod acoperit şi un altul care ducea de la cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului la catul al doilea al stâncăriei, dar oricât de atent le potrivea, nu rezistau. Când unul dintre poduri i se nărui a treia oară, Sansa înjură cu voce tare şi se aşeză, frustrată şi neajutorată.

— Prinde zăpada în jurul unui băţ, Sansa.

Nu ştia de când o urmărea sau când se întorsese de la Vale.

— Un băţ? întrebă ea.

— Îi va da putere să reziste, mă gândesc, spuse Petyr. Pot să intru în castelul tău, doamna mea?

Sansa era îngrijorată.

— Să nu-l dărâmi. Ai…

— … grijă? Zâmbi. Winterfellul a rezistat în faţa unor duşmani mai aprigi decât mine. E Winterfellul, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Sansa.

Petyr se plimbă de-a lungul zidurilor exterioare.

— Îl visam adesea în anii aceia, după ce Cat a plecat la Nord, cu Eddard Stark. În visele mele era întotdeauna un loc întunecat şi rece.

— Nu, era mereu cald, chiar şi când ningea. Prin ziduri trec conducte cu apă din izvoarele fierbinţi, să le încălzească, iar în grădinile de sticlă a fost întotdeauna ca în cele mai fierbinţi zile de vară. Sansa se ridică în picioare, dominând castelul mare şi alb. Nu ştiu cum să fac acoperişul de sticlă deasupra grădinilor.

Degeţel îşi mângâie bărbia, acolo unde îi fusese barba înainte ca Lysa să-i ceară să şi-o radă.

— Sticla era prinsă în rame, nu? Nuielele sunt soluţia. Descojeşte-le, încrucişează-le şi foloseşte scoarţă ca să le legi în rame. Stai să-ţi arăt. Se mişcă prin grădină, adunând nuiele şi beţe, scuturând zăpada de pe ele. Când avu destule, păşi peste ambele ziduri, cu un singur pas mare, şi se ghemui în mijlocul curţii. Sansa se apropie să vadă ce face. Petyr avea mâini îndemânatice şi sigure şi, în scurt timp, făcu o împletitură de nuiele, asemănătoare cu cea care acoperea grădinile de sticlă ale Winterfellului. Bineînţeles, sticla va trebui să ne-o imaginăm, spuse el, lăsând-o pe Sansa să continue.

— E perfect, spuse ea.

Petyr îi atinse faţa:

— Şi asta la fel.

Sansa nu înţelegea:

— Ce e la fel?

— Zâmbetul tău, doamna mea. Să-ţi fac încă unul?

— Dacă vrei…

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Sansa ridica pereţii grădinilor de sticlă, în timp ce Degeţel le acoperea, iar când terminară acolo, el o ajută să extindă zidurile şi să ridice cazarma. Când folosi beţe pentru podurile acoperite, acestea rezistară, întocmai cum spusese el. Prima Fortăreaţă era destul de simplu de ridicat, un vechi turn circular, dar Sansa se poticni din nou când ajunse să pună garguiele pe creasta zidurilor. Din nou, Petyr avea răspunsul:

— A nins peste castelul nostru, doamna mea, îi explică el. Cum arată garguiele când sunt acoperite de zăpadă?

Sansa închise ochii, să le vadă în amintire.

— Sunt doar nişte grămezi albe.

— Păi, vezi? Garguiele sunt greu de făcut, dar grămezile albe n-ar trebui să ne dea bătăi de cap. Şi iată-le, acolo.

Turnul Prăbuşit era şi mai uşor de făcut. Modelară împreună un turn înalt, îngenunchind unul lângă altul ca să-l rostogolească şi, când îl ridicară, Sansa îşi vârî degetele deasupra, luă un pumn de zăpadă şi i-l aruncă direct în faţă. Petyr scânci, iar zăpada i se strecură sub guler.

— A fost necuviincios, doamna mea.

— După cum a fost şi să mă aduci aici, când ai jurat să mă duci acasă.

Se întreba de unde îi venise acest curaj, să-i vorbească atât de direct. *De la Winterfell,* gândi ea. *Sunt mai puternică între zidurile Winterfellului.*

Chipul lui deveni grav.

— Da, te-am înşelat în privinţa asta… şi într-o altă privinţă.

Stomacul îi tremura.

— Care altă privinţă?

— Ţi-am spus că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te ajut la castel. Mă tem că şi asta a fost o minciună. Altceva mi-ar face şi mai multă plăcere. Se apropie. Asta.

Sansa încercă să se dea înapoi, dar el o trase în braţele lui şi, dintr-odată, o sărută. Încercă, fără vlagă, să i se opună, dar nu reuşi decât să se lipească şi mai mult de el. Avea gust de mentă. Preţ de o clipită, cedă sărutului lui… apoi îşi întoarse faţa şi se eliberă:

— Ce faci?

Petyr îşi aranja mantia.

— Sărut o fecioară de zăpadă.

— Ar trebui s-o săruţi *pe ea.* Sansa aruncă o privire spre balconul Lysei, dar era gol acum. Pe soţia ta.

— O sărut. Lysa n-are nici un motiv să se plângă. Zâmbi. Aş vrea să te poţi vedea, doamna mea. Eşti atât de frumoasă. Eşti acoperită de zăpadă, ca un pui de urs, dar faţa ţi-e îmbujorată şi abia mai respiri. De când eşti aici? Trebuie să-ţi fie foarte frig, Lasă-mă să te încălzesc, Sansa. Scoate-ţi mănuşile şi dă-mi mâinile.

— Nu. Petyr vorbea aproape ca Marillion în noaptea când se îmbătase, la nuntă. Numai că de data aceasta, Lothor Brune nu avea să mai vină s-o salveze. N-ar fi trebuit să mă săruţi. Aş fi putut să-ţi fiu fiică.

— Ai fi putut, recunoscu el, cu un zâmbet melancolic. Dar nu

eşti, nu-i aşa? Eşti fiica lui Eddard Stark şi a lui Cat. Dar cred că s-ar putea să fii chiar mai frumoasă decât era ea la vârsta ta.

— Petyr, te rog. Vorbea cu glas pierit. Te rog…

— Un *castel?*

Glasul era puternic, ascuţit şi copilăresc. Degeţel se întoarse.

— Lord Robert. Schiţă o plecăciune. N-ar trebui să ieşi în zăpadă fără mănuşi.

— Tu ai făcut castelul de zăpadă, Degeţel?

— Alayne a făcut aproape totul.

Sansa spuse:

— Vrea să fie Winterfellul.

— Winterfellul? Robert era mic pentru cei opt ani ai săi, o aşchie de băiat, cu pielea pătată şi ochii mereu înlăcrimaţi. Sub braţ ţinea păpuşa de cârpă jerpelită pe care o ducea cu el peste tot.

— Winterfellul este reşedinţa Casei Stark, îi explică Sansa viitorului ei soţ. Marele castel din Nord.

— Nu e aşa de mare. Băiatul îngenunche în faţa porţii. Uite, vine un uriaş să-l dărâme. Îşi ridică păpuşa în zăpadă şi începu s-o mişte spasmodic. *Bum, bum, sunt un uriaş, sunt un uriaş,* cântă el. *Ho, ho, ho, deschideţi porţile sau le dobor!* Legănând păpuşa de picioare, doborî vârful unui bastion, apoi pe al celuilalt.

Era mai mult decât putea îndura.

— Robert, încetează.

Însă băiatul legănă păpuşa din nou şi o bucată de zid explodă. Sansa încercă să-l prindă de mână, dar înhăţă păpuşa. Se auzi un pârâit şi pânza subţire se sfâşie. Dintr-odată, Sansa avea capul păpuşii, Robert avea picioarele şi trunchiul, iar umplutura de cârpe şi rumeguş era împrăştiată în zăpadă.

Gura Lordului Robert începu să tremure.

— L-ai omorââââââââââât! se jeli el. Apoi începu să se scuture. Se porni cu un simplu tremurat, dar în câteva clipe, era prăbuşit peste castel, dând violent din mâini şi din picioare. Turnurile albe şi podurile de zăpadă se sfărâmară, prăbuşindu-se în toate direcţiile. Sansa rămase înmărmurită de spaimă, dar Petyr Baelish îl apucă pe vărul ei de încheieturi şi strigă după maester.

Străjeri şi slujitoare sosiră într-o clipă, să-l ajute să-l liniştească, urmaţi în scurt timp de Maester Colemon. Boala tremuratului pe care o avea Robert Arryn nu era o noutate pentru oamenii de la Eyrie, iar Lady Lysa îi instruise pe toţi să

vină degrabă la primul strigăt al băiatului. Maesterul ţinu capul micului lord şi îi dădu o jumătate de cupă de vin al viselor, murmurând cuvinte liniştitoare. Încet, încet, spasmul părea să cedeze, până când nu mai rămase decât un uşor tremur al mâinilor.

— Duceţi-l în apartamentele mele, le spuse Maester Colemon străjerilor. Nişte lipitori o să-l liniştească.

— Eu sunt de vină. Sansa le arătă capul păpuşii. I-am rupt păpuşa în două. N-am vrut, dar...

— Excelenţa Sa distrugea castelul, explică Petyr.

— Un uriaş, zise băiatul, plângând. Nu eu, uriaşul a distrus castelul. Ea l-a *omorât!* O urăsc! E o *bastardă* şi o *urăsc!* Nu vreau lipitori!

— Lordul meu, sângele tău trebuie subţiat, spuse Maester Colemon. Sângele rău te face furios şi mânia te face să tremuri. Haide acum.

Se îndepărtară, conducându-l pe băiat. *Nobilul meu soţ,* gândi Sansa, contemplând ruinele Winterfellului. Ninsoarea se oprise şi era mai frig ca înainte. Se întreba dacă Lordul Robert va tremura pe tot parcursul nunţii lor. *Joffrey era cel puţin sănătos la trup.* O furie nebună puse stăpânire pe ea. Ridică o creangă ruptă şi înfipse în vârf capul rupt al păpuşii, apoi o vârî în pământ, deasupra porţii prăbuşite a castelului ei de zăpadă. Servitorii o priviră îngroziţi, dar când Degeţel îi văzu isprava, izbucni în râs.

— Dacă poveştile sunt adevărate, acela nu e primul uriaş al cărui cap a sfârşit pe zidurile Winterfellului.

— Sunt doar basme, spuse ea şi îl lăsă acolo.

Ajunsă în dormitor, Sansa îşi scoase mantia şi cizmele ude şi se aşeză lângă foc. N-avea nici o îndoială că va avea de dat socoteală pentru criza Lordului Robert. *Poate că Lady Lysa mă va alunga.* Mătuşa ei nu se dădea în lături să izgonească pe oricine o supăra şi nimic n-o supăra mai mult decât oamenii despre care bănuia că-i chinuie fiul.

Sansa s-ar fi bucurat să fie alungată. Castelul Lunii era mult mai mare decât Eyrie şi mai plin de viaţă. Lordul Nestor Royce părea aspru şi morocănos, dar fiica lui Myranda se ocupa de castel şi toată lumea povestea cât era de veselă şi de zburdalnică. Era posibil ca nici măcar presupusa origine ruşinoasă a Sansei să nu conteze prea mult acolo. Una dintre fiicele bastarde ale Regelui Robert era în slujba Lordului Nestor şi se spunea că ea şi Lady Myranda erau prietene de nedespărţit,

ca două surori.

O să-i spun mătuşii că nu vreau să mă căsătoresc cu Robert. Nici măcar Înaltul Septon în persoană n-ar putea declara măritată o femeie, dacă refuza să-şi spună jurămintele. Nu era o cerşetoare, orice ar spune mătuşa ei. Avea treisprezece ani, era femeie măritată, în toată firea, moştenitoarea Winterfellului. Îi era milă uneori de micul ei verişor, dar nici nu-i trecea prin cap să dorească să-i fie soţie. *Aş prefera să mă mărit din nou cu Tyrion.* Dacă Lady Lysa ar afla asta, cu siguranţă ar izgoni-o... departe de strâmbăturile lui Robert, de tremurăturile şi ochii lui înlăcrimaţi, departe de privirile galeşe ale lui Marillion, departe de sărutările lui Petyr. O *să-i spun, negreşit!*

După-amiaza era pe sfârşite când o chemă Lady Lysa. Sansa îşi făcuse curaj toată ziua, dar îndată ce Marillion apăru la uşa ei, toate îndoielile o cuprinseră din nou.

— Lady Lysa îţi solicită prezenţa în Sala Înaltă. Ochii cântăreţului o dezbrăcau în timp ce-i vorbea, dar se obişnuise cu asta.

Marillion era chipeş, fără doar şi poate: copilăros şi suplu, cu pielea netedă, părul nisipiu şi un zâmbet fermecător. Dar în Vale toată lumea îl ura, în afară de mătuşa ei şi micul Lord Robert. După cum spuneau servitorii, Sansa nu era prima fată care îi îndurase avansurile, iar celelalte nu-l avuseseră pe Lothor Brume să le apere. Dar Lady Lysa nu voia să asculte nici o acuzaţie la adresa lui. De când venise la Eyrie, cântăreţul devenise favoritul ei. Îi cânta Lordului Robert să adoarmă în fiecare seară şi îi înţepa pe toţi pretendenţii Lysei cu versuri care le luau în râs slăbiciunile. Mătuşa ei îl copleşea cu daruri şi aur: veşminte scumpe, o brăţară de aur, o centură bătută cu pietre ale lunii, un cal de rasă. Îi dăduse până şi şoimul preferat al răposatului ei soţ. Toate acestea îl făceau pe Marillion mereu curtenitor în prezenţa Lysei şi nespus de arogant în absenţa ei.

— Mulţumesc, îi spuse Sansa băţoasă. Ştiu drumul.

Nu vrea să plece.

— Doamna mi-a spus să te aduc.

Să mă aducă! Nu-i plăcea cum sună asta.

— Acum eşti străjer? Degeţel îl destituise pe căpitanul gărzii de la Eyrie şi îl pusese pe Lothor Brume în locul lui.

— Trebuie să fii *păzită?* întrebă ghiduş Marillion. Compun un cântec nou, vreau să-ţi spun. Un cântec atât de dulce şi de trist că va topi orice inimă îngheţată. *Trandafirul de lângă drum* se va

numi. Despre o fată simplă, atât de frumoasă încât vrăjea inima oricărui bărbat care o zărea.

Eu sunt o Stark de Winterfell, ar fi vrut să-i spună. Dar clătină din cap şi se lăsă condusă în jos, pe treptele turnului, şi apoi de-a lungul unui pod. Sala Înaltă fusese închisă de când venise ea la Eyrie. Sansa se întreba de ce o deschisese mătuşa ei. În mod obişnuit, prefera confortul budoarului ei sau căldura tihnită a camerei de audienţe a Lordului Arryn, cu vederea spre cascadă.

Doi străjeri în mantii azurii flancau uşile de lemn ale Sălii Mari, cu suliţele în mâini.

— Nu intră nimeni cât timp Alayne e cu Lady Lysa, le spuse Marillion.

— Da.

Oamenii îi lăsară să treacă, apoi îşi încrucişară suliţele. Marillion trânti uşile şi le blocă pe dinăuntru cu o a treia suliţă, mai lungă şi mai groasă decât cele ale străjerilor.

Sansa fu străbătută de un fior de nelinişte.

— De ce ai făcut asta?

— Doamna te aşteaptă.

Privi împrejur şovăielnică. Lady Lysa stătea pe dais, într-un jilţ sculptat din lemn de copac al inimii, singură. La dreapta se afla un alt scaun, mai înalt decât al ei, dar Lordul Robert nu şedea pe el. Sansa spera că-şi revenise. Dar nu se aştepta ca Marillion să-i spună.

Păşi pe covorul albastru din fir de mătase ce se întindea între şirurile de pilaştri canelaţi, subţiri ca nişte lănci. Podelele şi pereţii Sălii Înalte erau cu totul din marmură albă ca spuma laptelui, cu vinişoare albastre. Raze palide de lumină coborau pieziş prin îngustele ferestre arcuite presărate de-a lungul zidului vestic. Între ferestre se aflau torţe fixate în suporturi înalte de fier, dar nici una dintre ele nu era aprinsă. Paşii ei călcau uşor pe covor. Afară, vântul bătea rece şi singuratic.

În mijlocul oceanului de marmură albă, până şi lumina soarelui părea oarecum rece… dar nici pe departe atât de rece ca mătuşa ei. Lady Lysa purta o rochie de catifea de culoarea untului şi un colier de safire şi pietre ale lunii. Păru-i arămiu era prins într-o coadă groasă care îi cădea pe un umăr. Stătea în jilţul ei şi îşi privea nepoata apropiindu-se, cu faţa roşie şi buhăită sub fard şi pudră. Lângă ea, pe perete, atârna un stindard uriaş, luna şi şoimul Casei Arryn, în crem şi albastru.

Sansa se opri în faţa daisului şi făcu o reverenţă.

— Doamna mea. Ai trimis după mine. Auzea şi acum sunetul vântului şi murmurul strunelor pe care Marillion le ciupea în capătul sălii.

— Am văzut ce ai făcut, spuse Lady Lysa.

Sansa îşi netezi faldurile rochiei.

— Nădăjduiesc că Lordul Robert se simte mai bine. N-am vrut să-i rup păpuşa. Îmi dărâma castelul de zăpadă, eu doar…

— Faci pe naiva cu mine? zise mătuşa ei. Nu vorbeam despre păpuşa lui Robert. Te-am *văzut* sărutându-l.

În Sala Înaltă se făcu parcă deodată mai frig. Zidurile, podelele şi coloanele se transformaseră parcă în gheaţă.

— El m-a sărutat pe mine.

Nările Lysei se lărgiră.

— Şi de ce ar fi făcut asta? Are o soţie care îl iubeşte. O femeie adevărată, nu o fetiţă. N-are nevoie de una ca tine. Mărturiseşte, copilă. I-ai făcut ochi dulci. Aşa au stat lucrurile.

Sansa făcu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat.

— Unde te duci? Ţi-e frică? O asemenea destrăbălare trebuie pedepsită, dar n-o să fiu aspră cu tine. Ţinem un băiat ca ţap ispăşitor pentru Robert. Sănătatea lui e precară şi n-ar putea să îndure el însuşi biciul. Voi găsi o fată de rând să fie biciuită în locul tău, dar mai întâi trebuie să recunoşti deschis ce ai făcut. Nu suport minciuna, Alayne.

— Făceam un castel de zăpadă, spuse Sansa. Lordul Petyr mă ajuta şi apoi m-a sărutat. Asta ai văzut.

— N-ai pic de onoare, zise tăios mătuşa ei. Sau mă crezi proastă? Mă crezi, nu-i aşa? Mă iei de proastă. Da, acum îmi dau seama. Dar nu sunt proastă. Crezi că poţi avea orice bărbat doreşti pentru că eşti tânără şi frumoasă. Să nu crezi că n-am observat cum te uiţi la Marillion. Ştiu tot ce s-a petrecut la Eyrie, domnişoară. Şi am mai văzut eu altele ca tine. Dar te înşeli dacă crezi că ochii mari şi zâmbetul lasciv pot să-l cucerească pe Petyr Baelish. Este al meu. Se ridică în picioare. Au încercat cu toţii să mi-l ia. Nobilul meu tată, soţul meu, mama ta… Catelyn, mai cu seamă. Îi plăcea şi ei să-l sărute pe Petyr al meu, o, da, îi plăcea.

Sansa se mai retrase încă un pas.

— Mama mea?

— Da, mama ta, nepreţuita ta mamă, propria mea soră, Catelyn. Să nu crezi că poţi face pe nevinovata cu mine, mincinoasă netrebnică. În toţi acei ani la Riverrun s-a jucat cu

Petyr de parcă ar fi fost jucăria ei. L-a tachinat cu zâmbete, cuvinte dulci şi priviri deocheate şi i-a făcut nopţile un chin.

— Nu. *Mama e moartă,* îi venea să strige. *A fost propria ta soră şi e moartă.* N-a făcut asta. N-ar fi făcut asta.

— De unde ştii tu? Erai acolo? Lysa coborî din scaunul înalt, cu fustele învolburându-se. Ai fost cu Lordul Bracken şi Lordul Blackwood, când ne-au vizitat, ca să-i înfăţişeze tatălui meu vrăjmăşia dintre ei? Cântăreţul Lordului Bracken ne-a cântat, iar Catelyn a dansat şase dansuri cu Petyr în seara aceea, *şase,* am numărat! Când lorzii au început să se certe, tatăl meu i-a luat sus în camera de audienţe, aşa că nu mai era nimeni să ne împiedice să bem. Edmure s-a îmbătat, tânăr cum era… iar Petyr a încercat s-o sărute pe mama ta, numai că ea l-a respins. I-a *râs* în nas. Părea atât de rănit încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Şi după aceea a băut până când a adormit cu capul pe masă. Unchiul Brynden l-a dus sus în pat, înainte să-l găsească tata aşa. Dar tu nu-ţi aminteşti nimic din toate acestea, aşa-i? O privi furioasă. Aşa-i?

E beată sau nebună?

— Nu eram născută, doamna mea.

— Tu nu erai născută, dar eu eram, aşa că să nu te apuci să-mi spui tu care e adevărul. Ştiu care e adevărul. L-ai sărutat!

— El m-a sărutat pe mine, insistă ea. Eu n-am vrut…

— Taci din gură. Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. L-ai ispitit, întocmai cum a făcut mama ta în seara aceea, la Riverrun, cu zâmbetele şi dansul ei. Crezi c-aş putea uita? În noaptea aceea m-am furişat în patul lui, să-i ofer alinare. Am sângerat, dar a fost cea mai dulce durere. Mi-a spus atunci că mă iubeşte, dar chiar înainte de a adormi la loc, m-a strigat *Cat.* Cu toate astea, am rămas cu el până când cerul a început să se lumineze. Mama ta nu-l merita. Nici măcar n-a vrut să-i ofere panglica s-o poarte când s-a duelat cu Brandon Stark. Eu i-aş fi dat-o. I-am dat totul. Acum e al meu. Nu al Catelynei şi nu al tău.

Toată dârzenia Sansei pierise în faţa atacului nestăpânit al mătuşii ei. Lysa Arryn o înspăimânta mai mult decât o înspăimântase vreodată Regina Cersei.

— E al tău, doamna mea, spuse ea, încercând să pară umilă şi spăşită. Pot să-ţi cer îngăduinţa să plec?

— Nu poţi. Răsuflarea mătuşii sale mirosea a vin. Dacă ai fi oricine altcineva, te-aş izgoni. Te-aş trimite jos, la Lordul Nestor, la Castelul Lunii sau înapoi la Degete. Cum ţi-ar plăcea să-ţi

petreci toată viaţa pe ţărmul ăla pustiu, înconjurată de nespălaţi şi de căcăreze de oaie? Asta voia tatăl meu pentru Petyr. Toată lumea credea că din cauza acelui duel stupid cu Brandon Stark, dar nu era aşa. Tata spunea că ar trebui să mulţumesc zeilor că un mare lord ca Jon Arryn e dispus să mă ia pângărită, dar eu ştiam că o făcea doar pentru săbii. A trebuit să mă mărit cu Jon, altfel tatăl meu m-ar fi izgonit, aşa cum a făcut cu fratele lui, dar eu pentru Petyr eram născută. Îţi spun toate astea ca să înţelegi cât de mult ne iubim, cât de mult am suferit şi am visat unul la celălalt. Am avut un copil, un copilaş nepreţuit. Lysa îşi lipi palmele de pântece, ca şi cum copilul ar fi încă acolo. Când mi l-au furat, mi-am jurat că nu voi mai îngădui să se întâmple una ca asta niciodată. Jon voia să-l trimită pe iubitul meu Robert la Piatra Dragonului şi beţivanul ăla de rege i l-ar fi dat lui Cersei Lannister, dar eu nu i-am lăsat... aşa cum n-am să te las pe tine să mi-l furi pe Petyr Degeţel. Ai auzit, Alayne ori Sansa ori cum te mai numeşti? Ai auzit ce ţi-am spus?

— Da. Jur, n-am să-l mai sărut niciodată, sau... sau să-l ispitesc. Sansa credea că asta era ceea ce voia să audă mătuşa ei.

— Aşa, deci acum recunoşti? Tu ai fost, întocmai cum am crezut. Eşti desfrânată, ca mama ta. Lysa o apucă de încheietură. Vino cu mine acum. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Mă doare, scânci Sansa. Te rog, mătuşă Lysa, n-am făcut nimic, jur.

Mătuşa îi ignoră protestele.

— *Marillion!* strigă ea. Am nevoie de tine, Marillion. Am *nevoie* de tine!

Cântăreţul rămăsese discret în fundul sălii, dar la strigătele Lysei veni îndată.

— Doamna mea?

— Cântă-ne un cântec. Cântă-ne *Trădătoare şi frumoasă.*

Marillion îşi trecu degetele peste coarde.

— *Lordul venea-a călare-ntr-o zi, când ploua, tra-la-ala, la-la, la-la...*

Lady Lysa o smuci pe Sansa de braţ. Ori mergea, ori o târa, aşa că alese să meargă, străbătând jumătate din sală, printre doi pilaştri, către uşa albă din lemn de copac al inimii, din peretele de marmură. Uşa era zăvorâtă cu trei drugi grei de bronz, dar Sansa auzea vântul vuind afară, fără astâmpăr, în preajma ei. Când văzu semiluna sculptată în lemn, îşi înfipse picioarele în

podea.

— Poarta Lunii. Se smuci, încercând să se elibereze. De ce-mi arăţi Poarta Lunii?

— Acum chiţăi ca un şoricel, dar în grădină ai fost îndrăzneaţă, aşa-i? Ai fost destul de îndrăzneaţă în zăpadă.

— *Doamna cosea-a într-o zi când ploua,* cânta Marillion, *tra-la-ala, la-la, la-la…*

— Deschide uşa! porunci Lysa. Deschide-o, am zis! Haide, sau trimit după străjeri. O îmbrânci pe Sansa în faţă. Mama ta măcar era curajoasă. Ridică drugii!

Dacă mă supun, mă va lăsa să plec. Sansa apucă unul dintre drugii de bronz, îl ridică şi îl aruncă la pământ. Cel de-al doilea zăngăni pe marmură, apoi al treilea. Abia atinse zăvorul, că uşa grea de lemn zbură spre interior şi se lovi de perete, cu un bubuit. Zăpada se adunase pe cadrul uşii şi, când se deschise, năvăli toată înăuntru, purtată de o pală de vânt rece. Sansa începu să tremure. Încercă să se dea înapoi, dar mătuşa era în spatele ei. Lysa o înhăţă de încheietură şi îşi aşeză cealaltă mână pe omoplaţii ei, împingând-o cu forţă către uşa deschisă.

Dincolo era cerul alb, ninsoare şi nimic altceva.

— Uită-te în jos, spuse Lady Lysa. Uită-te în jos. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele mătuşii ei îi săpau în braţ, ca nişte gheare. Lysa o îmbrânci din nou şi Sansa ţipă. Piciorul îi trecu prin crusta de zăpadă, făcând-o să se desprindă. Nu se afla nimic în faţa ei, doar văzduh şi un castel la două sute de metri mai jos, agăţat de coasta muntelui.

— Nu! ţipă Sansa. Mă sperii! În spatele ei, Marillion continua să cânte la harpă:

— *Tra-la-ala, la-la, la-la…*

— Mai vrei să te las să pleci? Mai vrei?

— Nu. Sansa îşi înfipse picioarele în podea şi încercă să se împingă în spate, dar mătuşa ei nu se clintea. Nu aşa. Te rog… Ridică o mână, zgâriind cu degetele rama uşii, dar nu putea să se agaţe, iar picioarele îi alunecau pe marmura udă. Lady Lysa o împinse fără cruţare. Era mai grea decât Sansa cu aproape douăzeci de kilograme.

— *Doamna se săruta pe o căpiţă de fân,* cânta Marillion.

Sansa se răsuci într-o parte, înnebunită de frică, şi un picior îi alunecă peste abis. Ţipă.

— *Tra-la-ala, la-la, la-la…*

Vântul îi flutură poalele rochiei, muşcând cu dinţi reci din

picioarele ei dezgolite. Simţea fulgii topindu-i-se pe obraji. Sansa dădu din mâini, găsi cosiţa groasă, arămie, a Lysei şi o apucă strâns.

— Părul meu! zbieră mătuşa ei. *Lasă-mi părul!* Tremura, hohotea.

Se legănară la marginea prăpastiei. Departe, auzi străjerii izbind cu lăncile în uşă, cerând să fie lăsaţi să intre. Marillion îşi curmă cântecul.

— *Lysa!* Ce înseamnă asta? Strigătul răsună prin suspine şi gâfâieli. Sala Înaltă răsună de paşi. Vino de acolo! Lysa, ce faci?

Străjerii continuau să bubuie în uşă. Degeţel venise pe uşa din spate, prin intrarea lorzilor, de după dais.

Când Lysa se întoarse, slăbi strânsoarea şi Sansa se eliberă. Se prăbuşi în genunchi şi în clipa aceea o văzu Petyr Baelish:

— Alayne, care-i problema aici?

— *Ea.* Lady Lysa o apucă pe Sansa de păr. *Ea* e problema. Te-a *sărutat.*

— Spune-i, se rugă Sansa. Spune-i că doar făceam un castel…

— *Taci!* răcni mătuşa ei. Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. Cui îi pasă de castelul tău?

— E doar un copil, Lysa. Fiica lui Cat. Ce voiai să faci?

— Aveam de gând s-o mărit cu *Robert!* N-are pic de recunoştinţă. Nu… nici *decenţă.* Nu eşti al ei, să te sărute. *Nu eşti al ei!* Îi dădeam o lecţie, atâta tot.

— Aşa, deci. Îşi mângâie bărbia. Cred că acum a înţeles. Nu-i aşa, Alayne?

— Da, suspină Sansa, Am înţeles.

— Nu vreau s-o mai văd aici! Ochii mătuşii ei străluceau de lacrimi. De ce ai adus-o la Vale, Petyr? N-are ce căuta aici.

— Atunci o vom alunga. Înapoi la Debarcaderul Regelui, dacă vrei. Făcu un pas către ele. Las-o să se ridice acum. Las-o să plece de lângă uşă.

— NU! Lysa smuci încă o dată capul Sansei. Zăpada se învolbura în jurul lor, făcându-le fustele să plesnească zgomotos. Nu poţi s-o doreşti. *Nu poţi.* E o fetiţă proastă şi fără minte. Nu te iubeşte cum te-am iubit eu. *Întotdeauna te-am iubit.* Am dovedit-o, nu-i aşa? Lacrimile şiroiau pe faţa buhăită şi roşie a mătuşii sale. Ţi-am dăruit fecioria, ţi-aş fi dăruit un fiu, dar l-au ucis cu ceaiul lunii, cu calomfir şi mentă şi pelin, o linguriţă de miere şi o picătură de busuioc-de-câmp. N-am fost eu de vină. Eu n-am ştiut. Doar am băut ce mi-a dat tata…

— Ce-a fost a fost, Lysa. Lordul Hoster e mort, la fel şi bătrânul lui maester. Degeţel se apropie. Ai fost iarăşi în pivniţa de vinuri? N-ar trebui să vorbeşti prea mult. Nu vrem ca Alayne să ştie mai mult decât trebuie, nu-i aşa? Sau Marillion.

Lady Lysa îl ignoră.

— Cat nu ţi-a dat niciodată nimic. Eu ţi-am obţinut prima funcţie, eu l-am făcut pe Jon să te aducă la curte, ca să putem fi aproape. Mi-ai promis că nu vei uita niciodată asta.

— Şi nici nu am uitat. Suntem împreună, aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna, aşa cum am plănuit întotdeauna. Lasă, te rog, părul Sansei…

— Nu vreau. V-am văzut sărutându-vă în zăpadă. E leit maică-sa. Catelyn te-a sărutat în pădurea zeilor, dar ea n-a *vrut,* ea nu te-a dorit niciodată. De ce ai iubit-o pe ea mai mult? Eu am fost, întotdeauna am fost *eeeeeeeu!*

— Ştiu, iubirea mea. Petyr făcu încă un pas. Şi sunt aici. Nu trebuie decât să mă iei de mână, haide. Îi întinse mâna. N-ai nici un motiv să verşi toate lacrimile astea.

— Lacrimi, lacrimi, *lacrimi,* hohoti ea isteric. Nu e nevoie de lacrimi… dar nu asta ai spus la Debarcaderul Regelui. Mi-ai spus să pun lacrimile în vinul lui Jon. Şi am făcut-o. Pentru Robert şi pentru noi! Şi i-am scris lui Catelyn şi i-am spus că Lannisterii mi-au ucis nobilul soţ, întocmai cum m-ai învăţat tu. A fost aşa de isteţ… tu întotdeauna ai fost isteţ, Petyr. I-am spus asta tatălui meu, i-am spus: Petyr e aşa de isteţ, se va ridica sus, da, da, şi e dulce şi blând şi am un copilaş în burtă… De ce ai sărutat-o? *De ce?* Acum suntem împreună, suntem împreună după atâta timp, atât timp, de ce să vrei s-o săruţi pe *eaaaaa?*

— Lysa, oftă Petyr, după toate furtunile pe care le-am îndurat, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Jur, n-o să mai plec niciodată de lângă tine, atât cât vom trăi.

— Adevărat? întrebă ea, plângând. O, *adevărat?* Lysa se aruncă în braţele lui Degeţel, plângând cu sughiţuri. În timp ce se îmbrăţişau, Sansa se îndepărtă de-a buşilea de Poarta Lunii şi îşi încolăci braţele în jurul celui mai apropiat pilastru. Îşi simţea inima bubuind. Avea zăpadă în păr, iar pantoful drept îi lipsea. *O fi căzut.* Ridică din umeri şi strânse pilastrul în braţe.

Degeţel o lăsă pe Lysa să plângă la pieptul lui o clipă, apoi îşi aşeză palmele pe braţele ei şi o sărută uşor.

— Dulcea mea soţie geloasă, spuse el, chicotind. Am iubit o singură femeie, îţi jur.

Lysa Arryn zâmbi tremurând:

— Doar pe mine? O, Petyr, juri? Doar pe mine?

— Doar pe Cat. O împinse repede, cu putere.

Lysa se împletici, cu picioarele alunecând pe marmura udă. Apoi dispăru. Nu ţipă. Timpul se opri în loc şi singurul sunet din lume era vântul.

Marillion gâfâi:

— Tu... tu...

Străjerii strigau dincolo de uşă, lovind cu capătul lăncilor grele. Lordul Petyr o ridică pe Sansa în picioare.

— Nu eşti rănită? Când Sansa clătină din cap, el îi spuse: Atunci fugi şi lasă străjerii să intre. Grăbeşte-te, n-avem timp de pierdut. Acest cântăreţ mi-a ucis nobila soţie.

EPILOG

Drumul ce urca la Pietrele Vechi ocolea de două ori muntele înainte de a ajunge în vârf. Pietros şi plin de hăţişuri, ar fi fost greu de urcat chiar şi pe vreme prielnică, dar ninsoarea din noaptea precedentă îl lăsase noroios. *Ninsoare toamna în ţinuturile riverane e împotriva firii,* gândi Merrett posomorât. Nu fusese cine ştie ce ninsoare, doar cât să acopere pământul peste noapte. Cea mai mare parte începuse să se topească îndată ce soarele se ivise pe cer. Cu toate acestea, Merrett o privea ca pe un semn rău. Între ploi, puhoaie, pârjol şi război, pierduseră două recolte şi o bună parte din a treia. O iarnă timpurie ar însemna foamete pe tot cuprinsul ţinuturilor riverane. O mulţime de oameni ar flămânzi şi unii dintre ei ar muri. Merrett nu putea decât să spere că nu va fi unul dintre ei. *Totuşi, s-ar putea să fim. Cu norocul meu, chiar s-ar putea. N-am avut niciodată noroc.*

La poalele castelului părăginit, versanţii mai joşi ai muntelui erau acoperiţi de o pădure atât de deasă încât zeci de tâlhari s-ar fi putut ascunde acolo. *S-ar putea să mă pândească în clipa asta.* Merrett aruncă o privire împrejur şi nu văzu nimic, doar orz sălbatic, ferigi, rogoz şi tufe de mure, printre pini şi sequoia verzi- cenuşii. În altă parte, velnişi şi frasini şi stejari pitici năpădeau pământul ca buruienile. Nici urmă de tâlhar, dar asta nu însemna prea mult. Tâlharii ştiau să se ascundă mai bine decât oamenii cinstiţi.

Merrett ura pădurile, la drept vorbind, iar pe tâlhari îi ura şi mai mult.

„Tâlharii mi-au furat viaţa”, se plângea adesea la beţie. Prea des se îmbăta, spunea tatăl său, des şi zgomotos. *Cât se poate de adevărat,* gândi el cu mâhnire. La Gemeni, trebuia să te remarci într-un fel, altfel lumea uita că exişti, dar descoperise că renumele de cel mai mare beţivan de la castel nu-l prea ajutase să-şi sporească perspectivele. *Cândva speram să devin cel mai mare cavaler care a coborât vreodată lancea. Zeii mi-au luat asta. De ce n-aş bea o cupă de vin, din când în când? Îmi vindecă durerile de cap. În plus, nevasta mea e o scorpie, tatăl meu mă dispreţuieşte, copiii nu sunt buni de nimic. Pentru ce să stau treaz?*

Dar acum era treaz. Ei, bine, băuse două cornuri de bere la

micul dejun şi o cupă mică de vin roşu la plecare, dar asta numai ca să nu-i bubuie capul. Merrett simţea durerea strecurându-i-se în spatele ochilor şi ştia că dacă i-ar da cea mai mică ocazie, în curând s-ar simţi ca şi cum ar avea o furtună cu tunete şi fulgere între urechi. Uneori suferea atât de cumplit încât nici să plângă nu putea, de durere. Atunci nu putea decât să stea întins în patul lui, în camera întunecată, cu o cârpă umedă peste ochi şi să blesteme tâlharul necunoscut care îi făcuse asta.

Numai gândindu-se, îl cuprinse neliniştea. Nu-şi putea permite acum o durere de cap. *Dacă îl aduc pe Petyr teafăr acasă, norocul meu se va schimba.* Avea aurul, nu trebuia decât să urce până la Pietrele Vechi, să-i întâlnească pe afurisiţii de tâlhari în castelul părăginit şi să facă schimbul. O simplă răscumpărare. Nici măcar el nu putea s-o sfeclească… dacă nu cumva se alegea cu o durere de cap, una atât de puternică încât să nu fie în stare să se ţină pe cal. Trebuia să ajungă la ruine înainte de asfinţitul soarelui, nu să plângă, chircit la marginea drumului. Merrett îşi frecă tâmpla cu două degete. *Încă o dată în jurul muntelui şi am ajuns.* Când sosise mesajul şi el se oferise să ducă răscumpărarea, tatăl lui se încruntase, zicând:

— Tu, Merrett?

Şi începuse să râdă pe nas, acel *he-he-he* înfiorător al lui. Merrett fusese nevoit pur şi simplu să-l implore înainte să-i dea lui punga afurisită cu aur.

Ceva se mişcă în tufişuri, la marginea drumului. Merrett trase de hăţuri şi scoase sabia, însă era doar o veveriţă.

— Ridicol, îşi spuse. Vârî sabia înapoi în teacă, fără ca măcar s-o fi scos. Tâlharii nu au coadă. La naiba, Merrett, păstrează-ţi cumpătul. Inima îi bubuia în piept, ca unui novice în prima lui misiune. *De parcă asta ar fi pădurea regelui şi ar urma să mă întâlnesc cu vechea Frăţie, nu cu ceata amărâtă de tâlhari a lordului fulgerului.* Pentru o clipă, fu ispitit s-o ia înapoi şi să se oprească la prima crâşmă. Punga cu aur i-ar plăti o grămadă de bere, destulă ca să uite de Petyr Băşicuţă. *N-au decât să-l spânzure, şi-a făcut-o cu mâna lui. Nu e decât ceea ce merită, dacă s-a apucat s-o ia razna cu o târfă, ca un cerb în călduri.*

Capul începuse să-i zvâcnească, mai încet acum, dar ştia că în curând va fi mai rău. Merrett se masă la rădăcina nasului. Chiar nu avea dreptul să-l judece aşa de aspru pe Petyr. *Am făcut şi eu acelaşi lucru când am fost de vârsta lui.* În cazul lui, nu se alesese decât cu sifilis, dar nu trebuia să-l condamne. Târfele îl

aveau pe vino-ncoa', nimic de zis, mai ales dacă aveai o faţă ca aceea a lui Petyr. Bietul de el era însurat, dar ea era doar jumătate din problemă. Nu numai că avea de două ori vârsta lui, dar se culca şi cu Walder, fratele lui, dacă zvonurile erau adevărate. În jurul Gemenilor se ţeseau întotdeauna o sumedenie de poveşti şi doar puţine aveau un sâmbure de adevăr, dar în cazul de faţă, Merrett n-avea nici o îndoială. Walder cel Negru era un om care lua ceea ce voia, chiar şi soţia fratelui său. Pusese mâna şi pe nevasta lui Edwyn, asta ştia toată lumea. Frumoasa Walda se furişa din când în când în patul lui şi unii spuneau chiar că Walder o cunoscuse pe cea de-a şaptea doamnă Frey mult mai bine decât ar fi trebuit. Nu era de mirare că Walder cel Negru refuza să se însoare. *De ce să cumperi o vacă, dacă găseşti peste tot ugere care aşteaptă să fie mulse?*

Înjurând printre dinţi, Merrett vârî pintenii în coastele calului şi îşi continuă urcuşul. Oricât de ispitit era să bea tot aurul, ştia că dacă nu se întorcea cu Petyr Băşicuţă, putea la fel de bine să nu se mai întoarcă.

Lordul Walder avea să împlinească în curând nouăzeci şi doi de ani. Începuse să-şi piardă auzul, avea ochii aproape orbi şi guta se agravase atât de mult încât trebuia să fie cărat în braţe peste tot. Toţi fiii lui erau de acord că n-avea cum s-o mai ducă mult. *Şi când nu va mai fi, totul se va schimba, şi nu spre bine.* Tatăl său era cârcotaş şi încăpăţânat, cu o voinţă de fier şi o limbă ascuţită, dar avea grijă de ai lui, chiar şi de cei care-l supăraseră şi îl dezamăgiseră. *Chiar şi de cei ale căror nume nu şi le putea aminti.* Dar după ce nu va mai fi…

Dacă *Ser* Stevron ar fi fost moştenitor, altfel ar fi stat lucrurile. Bătrânul îl pregătise vreme de şaizeci de ani şi îi vârâse în cap că sângele apă nu se face. Dar Stevron murise alăturându-i-se Tânărului Lup în expediţia din vest – „de atâta aşteptare, bineînţeles”, remarcase Lothar Ologul când sosise corbul cu vestea – iar fiii şi nepoţii lui erau altă plămadă. *Ser* Ryman, fiul lui Stevron, urma acum la tron: un om încuiat, căpos şi hrăpăreţ. Iar după Ryman veneau fiii lui, Edwyn şi Walder cel Negru, care erau şi mai răi.

— Ca norocul, spusese odată Lothar Ologul, se urăsc între ei mai mult decât ne urăsc pe noi.

Merrett nu era sigur că era un noroc şi, la drept vorbind, Lothar însuşi ar putea fi mai periculos decât oricare dintre ei. Lordul Walder poruncise măcelul de la nunta lui Roslin, dar

Lothar Ologul fusese cel care îl pusese la punct împreună cu Roose Bolton, până la fiecare cântec care avea să fie cântat. Lothar era un foarte amuzant tovarăş de pahar, dar Merrett n-ar avea niciodată nesăbuinţa să îi întoarcă spatele. La Gemeni, învăţai repede că nu poţi să te încrezi decât în fraţii buni şi nici în ei prea mult.

Când bătrânul va muri, era de aşteptat ca fiecare fiu să-şi vadă numai de interesul lui. Şi fiecare fiică. Noul Lord de Crossing avea să păstreze la Gemeni câţiva dintre unchi, nepoţi şi veri, cei pe care se întâmpla să-i agreeze sau în care avea încredere, ori mai degrabă cei de care credea că se poate folosi. *Pe ceilalţi ne va azvârli afară, să ne purtăm singuri de grijă.*

Perspectiva îl nelinişte nespus pe Merrett. În mai puţin de trei ani va împlini patruzeci, prea bătrân ca să înceapă viaţa de cavaler rătăcitor… chiar dacă *ar fi fost* cavaler, ceea ce, din întâmplare, nu era. Nu avea pământuri şi nici bogăţii. Avea hainele de pe el, dar în rest mai nimic, nici măcar calul pe care-l călărea. Nu era destul de deştept ca să fie maester, nici pios ca să fie septon ori destul de aprig ca să fie mercenar. *Zeii nu mi-au dăruit nimic altceva decât obârşia, şi cu atât m-am ales.* La ce bun să fii născut într-o Casă bogată şi puternică, dacă erai cel de-al nouălea fiu? Punând la socoteală nepoţii şi strănepoţii, Merrett avea şanse mai mari să fie ales Înalt Septon decât să moştenească Gemenii.

N-am noroc, îşi zise cu amărăciune. *N-am avut niciodată nici un dram afurisit de noroc.* Era un bărbat voinic, cu pieptul şi umerii largi, chiar dacă de statură medie. În ultimii zece ani devenise moale şi cărnos, ştia asta, dar în tinereţe, fusese aproape la fel de robust ca *Ser* Hosteen, cel mai în vârstă dintre fraţii lui buni, care era considerat cel mai puternic dintre urmaşii Lordului Walder Frey. În copilărie, fusese trimis la Crakehall, să slujească în familia mamei sale ca paj. Când bătrânul Lord Summer îl făcuse scutier, toată lumea a presupus că, în câţiva ani, va deveni *Ser* Merrett, dar haiducii din Frăţia Pădurii Regelui îi zădărniciseră toate planurile. În timp ce tovarăşul lui, scutierul Jaime Lannister, se acoperea de glorie, Merrett luase mai întâi sifilis de la o vivandieră, apoi reuşise să fie capturat de o *femeie,* cea căreia i se spunea Căprioara Albă. Lordul Summer îl răscumpărase de la haiduci, dar chiar în bătălia următoare, fusese doborât de o lovitură de buzdugan care îi zdrobise coiful şi îl lăsase fără cunoştinţă timp de două săptămâni. Mai târziu a

aflat că nimeni nu-i mai dăduse nici o şansă.

Merrett nu murise, dar vremea luptelor se sfârşise pentru el. Şi cea mai slabă lovitură la cap îi provoca o durere orbitoare, până la lacrimi. În aceste condiţii, nu se punea problema să devină cavaler, i-a spus cu blândeţe Lordul Summer. A fost trimis înapoi la Gemeni, să înfrunte dispreţul otrăvit al Lordului Walder.

După aceea, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost. Tatăl său reuşise cumva să-i găsească o partidă bună: s-a însurat cu una dintre fiicele Lordului Darry, pe când Casa Darry era în graţiile Regelui Aerys. Dar se părea că, îndată ce Merrett îi luase nevestei sale fecioria, Aerys şi-a pierdut tronul. Spre deosebire de Casa Frey, Casa Darry fusese o proeminentă susţinătoare a Targaryenilor, ceea ce i-a costat jumătate din pământuri, cea mai mare parte a averilor şi aproape toată puterea. Cât despre nobila lui soţie, l-a considerat o mare dezamăgire încă de la început şi a insistat să aducă pe lume doar fete ani la rând, trei vii, una născută moartă şi alta care a murit în leagăn, până când, în sfârşit, a născut un fiu. Fiica lui cea mare se dovedise o târfă, cea de-a doua o nesătulă. Când Ami a fost prinsă în grajduri cu nu mai puţin de *trei* rândaşi, a fost obligat s-o mărite cu un netrebnic de *cavaler rătăcitor.* Situaţia nu avea cum să degenereze mai mult... până când *Ser* Pate a hotărât că ar putea să-şi câştige un renume învingându-l pe Gregor Clegane. Ami se întorsese acasă văduvă, spre dezamăgirea lui Merrett şi spre nemărginita încântare a fiecărui grăjdar de la Gemeni.

Merrett îndrăznise să mai spere că norocul îi va surâde, în sfârşit, când Roose Bolton a ales să se însoare cu Walda în locul uneia dintre verişoarele ei mai suple şi mai frumoase. Alianţa cu Bolton era importantă pentru Casa Frey şi fiica lui contribuise la întărirea acesteia. Se gândea că nu era lucru mic. Bătrânul îi deschisese curând ochii:

— A ales-o pe ea fiindcă e *grasă,* i-a spus Lordul Walder. Crezi că Bolton dă doi bani pe faptul că e odrasla ta? Crezi c-a stat şi s-a gândit: „Heh, Merrett Mocofanul, el e omul pe care-l vreau de socru”? Walda ta e o purcea în mătase, de aia a ales-o şi n-am de gând să-ţi mulţumesc pentru asta. Am fi putut avea aceeaşi alianţă la jumătate de preţ, dacă purceluşa ta ar mai fi lăsat lingura din mână din când în când.

Ultima dintre umiliri îi fusese aruncată cu un zâmbet, când Lothar Ologul îl chemase să discute rolul lui la nunta lui Roslin.

— Cu toţii trebuie să ne jucăm rolul, în funcţie de talentul

fiecăruia, i-a spus fratele său vitreg. Tu vei avea o sarcină şi numai una, Merrett, dar cred că ţi se potriveşte de minune. Vreau să ai grijă ca Marelejon Umber să se îmbete de să nu se poată ţine pe picioare, darămite să mai şi lupte.

Şi nici măcar asta nu am reuşit. Îl ademenise pe uriaşul om al Nordului să bea atât vin cât ar fi omorât trei oameni obişnuiţi, dar după ce o duseseră pe Roslin în dormitor, Marelejon reuşise să înhaţe sabia primului om care l-a acostat şi să-i rupă braţul dintr-o mişcare. Opt oameni se chinuiseră să-l pună în lanţuri şi strădania lor lăsase doi oameni răniţi, unul mort şi pe bietul, bătrânul *Ser* Leslyn Haigh fără jumătate de ureche. Când n-a mai putut lupta cu mâinile, Umber luptase cu dinţii.

Merrett se opri o clipă şi închise ochii. Capul îi bubuia ca afurisita de tobă de la nuntă şi, preţ de o clipă, abia se mai ţinu în şa. *Trebuie să merg mai departe,* îşi spuse el. Dacă l-ar putea aduce pe Petyr Băşicuţă înapoi, cu siguranţă ar ajunge în graţiile lui *Ser* Ryman. Poate că Petyr era o persoană sâcâitoare, dar nu era nici rece ca Edwyn, nici aprins ca Walder cel Negru. *Băiatul îmi va fi recunoscător pentru contribuţia mea şi tatăl său va vedea că sunt un om loial, pe care merită să-l ai în preajmă.*

Dar numai dacă ajungea acolo înainte de apusul soarelui, cu aurul. Merrett aruncă o privire spre cer. *Tocmai la timp.* Avea nevoie de ceva să-şi potolească tremurul mâinilor. Ridică plosca atârnată de şa, o destupă şi luă o duşcă zdravănă. Vinul era vâscos şi dulce, atât de întunecat încât era aproape negru, dar, o, zei, ce bun era!

Zidul de apărare al Pietrelor Vechi înconjurase cândva sprânceana muntelui ca o coroană pe capul unui rege. Doar fundaţiile mai rămăseseră, şi câteva mormane, înalte până la brâu, de pietre sfărâmate năpădite de licheni. Merrett înainta de-a lungul zidului până când ajunse pe locul unde trebuia să se fi aflat casa porţii. Aici dărâmăturile erau risipite peste tot şi fu nevoit să descalece şi să-şi ducă buiestraşul de căpăstru printre ele. La apus, soarele dispăruse în spatele unor troiene de nori. Orz sălbatic şi ferigi acopereau povârnişul şi, într-un loc, între zidurile dispărute, buruienile creşteau înalte până la brâu. Merrett îşi clătină sabia în teacă şi privi atent împrejur, dar nu văzu nici un haiduc. *Se poate să fi ajuns în altă zi?* Se opri şi îşi frecă tâmplele cu degetele mari, dar durerea din spatele ochilor nu se domolea. *Şapte iaduri blestemate...*

De undeva, din adâncul castelului, venea o muzică

îndepărtată, purtată de vânt, printre copaci.

Merrett începu să tremure, în ciuda mantiei. Deschise plosca şi mai luă o înghiţitură de vin. *Aş putea pur şi simplu să încalec, să merg în Oraşul Vechi şi să beau tot aurul. Nu iese niciodată nimic bun când ai de-a face cu haiduci.* Când îl ţinuse ostatic, Wenda, mica ticăloasă, îi făcuse o căprioară pe o fesă, cu fierul înroşit. Nu era de mirare că soţia lui îl dispreţuia. *Trebuie să-mi termin treaba. Poate că Petyr Băşicuţă va fi, într-o zi, Lord de Crossing. Edwyn n-are fiii, iar Walder cel Negru, doar bastarzi. Petyr îşi va aminti cine a venit după el.* Mai luă o înghiţitură, astupă plosca şi îşi conduse calul printre pietre sfărâmate, orz sălbatic şi copaci firavi, biciuiţi de vânt, urmărind sunetele către porţile de odinioară ale castelului.

Frunze moarte zăceau la pământ, într-un strat gros, ca nişte soldaţi după o mare bătălie. Un bărbat în veşminte verzi, peticite şi decolorate, stătea cu picioarele încrucişate deasupra unui mormânt de piatră, ros de vânturi, plimbându-şi degetele pe strunele unei harpe de lemn. Muzica era dulce şi tristă. Merrett cunoştea cântecul. *Sus, printre munţii regilor dispăruţi, Jenny dansa cu nălucile ei...*

— Dă-te jos de acolo, zise Merrett. Stai pe un rege.

— Bătrânul Tristifer nu se sinchiseşte de fundul meu osos. Ciocanul Dreptăţii i se spunea. A trecut multă vreme de când n-a mai auzit un cântec nou. Haiducul sări jos. Suplu şi sprinten, avea o faţă îngustă şi o căutătură de vulpe, dar gura lui era atât de mare încât zâmbetul părea să-i atingă urechile. Câteva şuviţe de păr moale, castaniu, îi fluturau pe frunte. Le dădu la o parte cu mâna liberă şi spuse: Îţi aminteşti de mine, lordul meu?

— Nu, răspunse Merrett. De ce mi-aş aminti?

— Am cântat la nunta fiicei tale. Şi destul de bine, mi s-a părut. Acel Pate cu care s-a măritat mi-era văr. Suntem cu toţii veri la Şapte Pâraie. Asta nu l-a împiedicat să facă pe zgârcitul când a trebuit să mă plătească. Ridică din umeri. Cum de nobilul tău tată nu mă cheamă niciodată să cânt la Gemeni? Nu fac destulă gălăgie pentru Înălţimea Sa? Îi place gălăgia, am auzit.

— Ai adus aurul? întrebă un glas răguşit, din spatele lui.

Merrett avea gâtlejul uscat. *Haiduci afurisiţi, se ascund întotdeauna în tufişuri.* La fel se întâmplase şi în pădurea regelui: ziceai c-ai prins cinci şi alţi zece ţâşneau ca din senin.

Când se întoarse, erau cu toţii în jurul lui, o şleahtă slută de bătrâni cu pielea tăbăcită, flăcăi cu obrajii întinşi, mai tineri decât

Petyr Băşicuţă, toţi îmbrăcaţi în zdrenţe de pânză aspră, piele fiartă şi bucăţi de armuri luate de pe cadavre. Cu ei era o singură femeie, înfofolită într-o mantie cu glugă, de trei ori mai mare decât ea. Merrett era prea tulburat ca să-i numere, dar păreau a fi o duzină, poate douăzeci.

— Am pus o întrebare. Cel care vorbea era un bărbat voinic, bărbos, cu dinţi verzi, strâmbi, şi nasul turtit, mai înalt decât Merrett, dar nu aşa de pântecos. Purta o cască pe cap şi o mantie galbenă pe umerii-i largi. Unde ţi-e aurul?

— În desaga de şa. O sută de dragoni de aur. Merrett îşi drese glasul: O să-i primiţi când voi vedea că Petyr…

Un haiduc îndesat, cu un singur ochi, se apropie cu paşi mari, înainte ca Merrett să termine ce avea de spus, îşi vârî nestingherit mâna în desagă şi găsi punga. Merrett dădu să-l înhaţe, dar apoi se răzgândi. Haiducul dezlegă punga, scoase o monedă şi o muşcă.

— La gust e-n regulă. Cântări punga în mână: Şi la pipăit.

Au de gând să ia aurul şi să-l păstreze pe Petyr, gândi Merrett cuprins dintr-odată de panică.

— Asta e toată răscumpărarea. Tot ce aţi cerut. Palmele îi asudau. Şi le şterse de pantaloni. Care dintre voi e Beric Dondarion? Dondarion fusese lord înainte să se facă haiduc, poate că era, încă, un om de onoare.

— Păi, ăla sunt eu, zise bărbatul chior.

— Eşti un mincinos nenorocit, Jack, zise bărbatul cu barba lungă, cel în mantie galbenă. E rândul meu să fiu Lordul Beric.

— Asta înseamnă că eu trebuie să fiu Thoros? Cântăreţul râse. Lordul meu, regret că trebuie să-ţi spun, dar Lordul Beric a avut treabă în altă parte. Vremurile sunt tulburi şi sunt multe bătălii de purtat. Dar o să ne descurcăm întocmai ca el, să n-ai pic de teamă.

Merrett avea teamă, şi încă din belşug. Şi pe deasupra, îi bubuia capul.

— V-aţi căpătat aurul, zise el. Daţi-mi nepotul şi am plecat. Petyr îi era, de fapt, nepot pe jumătate, dar n-avea rost să intre în amănunte.

— E în pădurea zeilor, spuse omul cu mantia galbenă. Te ducem la el. Notch, ţine tu calul ăsta.

Merrett îi întinse căpăstrul fără tragere de inimă. Nu vedea ce altceva putea să facă.

— Plosca mea, se auzi spunând. O înghiţitură de vin, să-mi

potolesc…

— Nu bem cu cei de teapa ta, i-o tăie mantia galbenă. Pe aici. Vino după mine.

Frunzele foşneau sub picioarele lor şi fiecare pas înfigea o suliţă de durere în tâmpla lui Merrett. Înaintau în tăcere, cu vântul şuierând în jurul lor. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfinţit licăreau în ochii lor, pe când urcau movilele acoperite de muşchi, tot ce mai rămăsese din donjon. Dincolo era pădurea zeilor.

Petyr Băşicuţă atârna de creanga unui stejar, cu ştreangul strâns în jurul gâtului său lung. Pe faţa înnegrită, ochii îi ieşeau din orbite, privindu-l pe Merrett acuzator. *Ai venit prea târziu,* păreau să spună. Dar sosise la timp. Sosise la timp. Exact când i-au spus.

— L-aţi omorât, spuse el cu glas răguşit.

— Foc de isteţ, omul ăsta, zise chiorul.

Un zimbru tropăia prin capul lui Merrett. *Mamă, ai milă,* gândi el.

— Am adus aurul.

— Frumos din partea ta, spuse amabil cântăreţul. Vom avea grijă să-l cheltuim cu folos.

Merrett întoarse privirea de la Petyr. Simţea un gust amar în fundul gâtului.

— Nu… n-aţi avut nici un drept.

— Am avut un ştreang, zise mantia galbenă. E destul de drept.

Doi dintre haiduci îl înhăţară pe Merrett de mâini şi i le legară strâns la spate. Era prea uluit ca să protesteze.

— Nu, reuşi el să îngaime. Am venit doar ca să-l răscumpăr pe Petyr. Aţi spus că dacă aveţi aurul până la apusul soarelui, n-o să păţească nimic…

— Păi, zise cântăreţul, aici ne-ai prins, lordul meu. Întâmplător, a fost un fel de minciună.

Haiducul chior se apropie cu un colac mare de sfoară de cânepă. Răsuci un capăt pe după gâtul lui Merrett, strânse şi îi legă un nod sub ureche. Celălalt capăt îl aruncă peste creanga stejarului. Bărbatul voinic cu mantie galbenă îl prinse.

— Ce faceţi? Merrett ştia cât de prostească era întrebarea, dar nu-i venea să creadă, nici măcar acum, ce se întâmpla. N-aţi îndrăzni vreodată să spânzuraţi un Frey.

Mantia galbenă râse.

— Ăstălalt, băiatul bubos, a zis acelaşi lucru.

Nu vorbeşte serios. Nu se poate să vorbească serios.

— Tata o să vă plătească. Puteţi să mă răscumpăraţi cu bani frumoşi. Valorez mai mult decât Petyr, de două ori mai mult.

Cântăreţul oftă.

— O fi Lordul Walder pe jumătate orb, dar nu-i aşa de prost ca să muşte de două ori aceeaşi momeală. Mă tem că data viitoare o să trimită o sută de săbii în loc de o sută de dragoni.

— Da. Merrett încerca să pară aspru, dar glasul îl trăda. O să trimită o mie de săbii şi o să vă omoare pe toţi.

— Mai întâi trebuie să ne prindă. Cântăreţul aruncă o privire către Petyr. Şi nu ne poate spânzura de două ori, ce zici? Scoase un sunet melancolic de pe strunele harpei sale de lemn. Gata acum, nu te mai scăpa pe tine. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la o întrebare şi le spun să-ţi dea drumul.

Merrett era gata să le spună orice, dacă asta îi putea salva viaţa.

— Ce vrei să ştii? Îţi spun adevărul, jur.

Haiducul îi zâmbi încurajator.

— Păi, întâmplarea face să căutăm un câine care a fugit.

— Un câine? Merrett nu pricepea. Ce fel de câine?

— Răspunde la numele de Sandor Clegane. Thoros zice că se îndrepta spre Gemeni. Am dat de plutaşii care l-au trecut peste Trident şi de bietul amărât pe care l-a jefuit pe drumul regelui. L-ai văzut cumva la nuntă?

— Nunta Roşie? Merrett avea senzaţia că ţeasta îi era pe cale să explodeze, dar încercă să-şi amintească. Fusese atâta zăpăceală, dar cu siguranţă cineva ar fi pomenit de câinele lui Joffrey, dacă ar fi fost văzut adulmecând prin preajma Gemenilor. N-a fost în castel. Nici în sala de ospăţ… Se poate să fi fost la ospăţul bastarzilor sau în tabără, dar… nu, cineva ar fi spus…

— Se pare că avea cu el un copil, zise cântăreţul. O fată sfrijită, de vreo zece ani. Sau poate un băiat de vârsta asta.

— Nu cred, zise Merrett. Nu, din câte ştiu eu.

— Nu? Ah, ce păcat! Ei, bine, sus cu tine.

— Nu, ţipă Merrett. Nu, nu, ţi-am răspuns, ai zis că-mi dai drumul.

— Mi se pare că am zis că o să *le spun* să-ţi dea drumul. Cântăreţul se uită la mantia galbenă. Lem, dă-i drumul.

— Du-te naibii, răspunse haiducul vânjos, pe un ton răstit.

Cântăreţul ridică din umeri şi începu să cânte *Ziua în care l-au spânzurat pe Robin cel Negru.*

— *Vă rog.* Ultimii stropi de curaj i se prelingeau pe picior. Nu v-am făcut nici un rău. Am adus aurul, aşa cum aţi spus. Am răspuns la întrebare. Am *copii.*

— Tânărul Lup nu va avea niciodată, i-o tăie haiducul chior.

Merrett nici nu putea să gândească din cauza durerii bubuitoare de cap.

— Ne-a umilit. Tot regatul râdea, a trebuit să ne spălăm onoarea. Tatăl său spusese toate astea şi încă mai multe.

— Poate. Ce ştiu nişte ţărani nenorociţi despre onoarea unui lord? Mantia galbenă îşi înfăşură capătul funiei în jurul încheieturii, de trei ori. Dar ştim câte ceva despre crimă.

— Nu crimă. Glasul lui Merrett era ascuţit. A fost răzbunare, am avut dreptul la răzbunare. A fost *război.* Aegon, noi îi ziceam Clopoţel, bietul nătâng n-a făcut nici un rău nimănui. Lady Stark i-a tăiat beregata. Am pierdut cincizeci de oameni în tabere. *Ser* Garse Goodbrook, soţul Kyrei, şi *Ser* Tytos, fiul lui Jared… cineva i-a crăpat ţeasta cu un topor… Lupul străvechi al lui Stark a omorât patru câini de vânătoare şi i-a smuls îngrijitorului braţul din umăr, chiar şi după ce l-am umplut de săgeţi…

— Aşa că i-aţi cusut capul pe gâtul lui Robb Stark, după ce au murit amândoi, zise mantia galbenă.

— Tatăl meu a făcut asta. Eu n-am făcut decât să beau. N-aţi omorî un om fiindcă a băut. Atunci, Merett îşi aminti ceva, ceva care i-ar fi putut aduce salvarea. Se spune că Lordul Beric dă oricui şansa la judecată, că nu omoară un om dacă nu există o dovadă împotriva lui. Nu puteţi dovedi nimic împotriva mea. Nunta Roşie a fost opera tatălui meu şi a lui Ryman şi a Lordului Bolton. Lothar a potrivit corturile în aşa fel încât să se prăbuşească şi a pus arcaşii în galerie, cu muzicanţii. Bastardul Walder a condus atacul în tabere… Pe ei îi vreţi, nu pe mine. Eu n-am făcut decât să beau nişte vin… *N-aveţi martori.*

— În privinţa asta te înşeli. Cântăreţul se întoarse spre femeia cu glugă. Doamna mea?

Haiducii se dădură în lături şi ea se apropie, fără un cuvânt. Când îşi coborî gluga, ceva se strânse în pieptul lui Merrett şi, pentru o clipă, îşi pierdu răsuflarea. *Nu. Nu, am văzut-o murind. A zăcut moartă o zi şi-o noapte, până când au dezbrăcat-o şi i-au aruncat trupul în râu. Raymund i-a despicat beregata de la o ureche la alta. Era moartă.*

Mantia şi gulerul îi ascundeau rana pe care i-o făcuse sabia fratelui lui, dar faţa îi era mai descompusă decât şi-o amintea.

Carnea i se terciuise în apă şi avea culoarea laptelui acru. Jumătate din păr îi căzuse, iar restul era alb şi sfărâmicios ca al unei baborniţe. Sub scalpul devastat, faţa era numai piele sfâşiată şi sânge negru, acolo unde se zgâriase cu unghiile. Dar ochii erau cei mai înfiorători. Ochii ei îl vedeau şi erau plini de ură.

— Nu vorbeşte, spuse bărbatul voinic în mantie galbenă. Voi, nenorociţilor, i-aţi tăiat gâtul prea adânc ca să poată vorbi. Dar îşi aduce aminte. Se întoarse către femeia moartă şi spuse: Ce spui, doamna mea? A luat şi el parte?

Ochii lui Catelyn nu-l părăsiră nici o clipă. Înclină din cap.

Merrett Frey deschise gura să se apere, dar laţul îi înăbuşi cuvintele. Picioarele i se ridicară de la pământ, cu funia tăindu-i adânc în carne, sub bărbie. Sus, în aer, zvâcni lovind cu picioarele, răsucindu-se, sus, mai sus, tot mai sus.

Anexă
REGII ŞI CURŢILE LOR

REGELE DE PE TRONUL DE FIER

JOFFREY BARATHEON, Primul pe Numele Său, un băiat de treisprezece ani, fiul cel mare al Regelui Robert I Baratheon şi al Reginei Cersei din Casa Lannister,

- mama lui, REGINA CERSEI din Casa Lannister, Regentă şi Protectoare a Regatului,
  - mercenarii lui Cersei:
    - *SER* OSFRYD KETTLEBLACK, fratele mai tânăr al lui *Ser* Osmund Kettleblack din Garda Regală,
    - *SER* OSNEY KETTLEBLACK, fratele cel mai mic al lui *Ser* Osmund şi *Ser* Osfryd,
- sora lui, PRINŢESA MYRCELLA, o fată de nouă ani, pupila Prinţului Doran Martell de la Sunspear,
- fratele lui, PRINŢUL TOMMEN, un băiat de opt ani, următorul moştenitor al Tronului de Fier,
- bunicul lui, TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului şi Mână a Regelui,
- unchii şi verii săi pe linie paternă:
  - fratele tatălui său, STANNIS BARATHEON, Lord rebel de Piatra Dragonului, autointitulat Regele Stannis întâiul,
  - fiica lui Stannis, SHIREEN, o fată de unsprezece ani,
  - fratele tatălui său, [RENLY BARATHEON], Lord rebel de Capătul Furtunii, ucis în mijlocul armatei sale,
  - fratele bunicii sale, *SER* ELDON ESTERMONT,
    - fiul lui *Ser* Eldon, *SER* AEMON ESTERMONT,
      - fiul lui *Ser* Aemon, *SER* ALYN ESTERMONT,
- unchii şi mătuşile sale pe linie maternă:

- fratele mamei sale, *SER* JAIME LANNISTER, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale, prizonier la Riverrun,
- fratele mamei sale, TYRION LANNISTER, numit PEZEVENGHIUL, un pitic rănit în Bătălia de la Apa Neagră,
  - scutierul lui Tyrion, PODRICK PAYNE,
  - căpitanul gărzilor lui Tyrion, *SER* BRONN DE LA APA NEAGRĂ, un fost mercenar,
  - concubina lui Tyrion, SHAE, o prostituată, acum slujind drept camerista lui Lollys Stokeworth,
- fratele bunicului său, *SER* KEVAN LANNISTER,
  - fiul lui *Ser* Kevan, *SER* LANCEL LANNISTER, fost scutier al Regelui Robert, rănit în Bătălia de la Apa Neagră, fiind la un pas de moarte,
- fratele bunicului său, [TYGETT LANNISTER], care a murit de vărsat,
  - fiul lui Tygett, TYREK LANNISTER, un scutier, dat dispărut după marea răzmeriţă,
    - soţia copilă a lui Tyrek, LADY ERMESANDE HAYFORD,

• rudele sale de obârşie modestă, bastarzii Regelui Robert:
- MYA STONE, o fată de nouăsprezece ani, în slujba Lordului Nestor Royce la Castelul Lunii,
- GENDRY, un ucenic fierar, fugar în ţinuturile riverane, care nu-şi cunoaşte obârşia,
- EDRIC STORM, singurul bastard recunoscut al Regelui Robert, pupil al unchiului său Stannis, la Piatra Dragonului,

• Garda sa Regală:
- *SER* JAIME LANNISTER, Lord Comandant,
- *SER* MERYN TRANT,
- *SER* BALON SWANN,
- *SER* OSMUND KETTLEBLACK,
- *SER* LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,
- *SER* ARYS OAKHEART,

• consiliul său mic:
- LORDUL TYWIN LANNISTER, Mâna Regelui,
- *SER* KEVAN LANNISTER, maestru al pravilelor,
- LORDUL PETYR BAELISH, zis DEGEŢEL, maestru vistiernic,
- VARYS, un eunuc numit PĂIANJENUL maestru al şoptitorilor,
- LORDUL MACE TYRELL, comandant al corăbiilor,
- MARELE MAESTER PYCELLE,

- curtea şi supuşii săi:
  - *SER* ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,
  - LORDUL HALLYNE, PIROMANTUL, un înţelept al Ghildei Alchimiştilor,
  - BĂIATUL LUNII, un farsor şi un bufon,
  - ORMOND DIN ORAŞUL VECHI, harpist şi bard regal,
  - DONTOS HOLLARD, un bufon beţiv, fost cavaler, numit înainte *SER* DONTOS CEL ROŞU,
  - JALABHAR XHO, Prinţ al Văii Florii Roşii, exilat din Insulele Verii.
  - LADY TANDA STOKEWORTH,
    - fiica ei FALYSE, măritată cu *Ser* Balman Byrch,
    - fiica ei LOLLYS, de treizeci şi patru de ani, nemăritată, slabă la minte şi însărcinată de pe urma unui viol,
    - vindecătorul şi sfetnicul ei, MAESTER FRENKEN,
  - LORDUL GYLES ROSBY, un bătrân bolnăvicios,
  - *SER* TALLAD, un tânăr cavaler cu perspective,
  - LORD MORROS SLYNT, un scutier, fiul cel mare al fostului Comandant al Gărzii Oraşului,
    - JOTHOR SLYNT, fratele său mai mic, un scutier,
    - DANOS SLYNT, fratele său şi mai mic, un paj,
  - *SER* BOROS BLOUNT, un fost cavaler al Gărzii Regale, demis pentru laşitate de Regina Cersei,
    - JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou al Bătăliei de la Apa Neagră,
    - *SER* PHILIP FOOTE, devenit Lord al Hotarelor pentru vitejia sa din timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
    - *SER* LOTHOR BRUNE, zis LOTHOR MÂNCĂTORUL-DE-MERE, pentru faptele sale din timpul Bătăliei de la Apa Neagră, un fost călăreţ liber în serviciul Lordului Baelish,
- alţi lorzi şi cavaleri de la Debarcaderul Regelui:
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - fiii gemeni ai Lordului Paxter, *SER* HORAS şi *SER* HOBBER, porecliţi OROAREA şi BĂLOSUL,
    - vindecătorul Lordului Redwyne, MAESTER BALLABAR,
  - ARDRIAN CELTIGAR, Lordul Insulei Cleştelui,
  - LORDUL ALESANDER STAEDMON, supranumit IUBITORUL DE GOLOGANI,
  - *SER* BONIFER HASTY, zis Cel Bun, un cavaler vestit,

- *SER* DONNEL SWANN, moştenitor la Coiful de Piatră,
- *SER* RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
- AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,
- *SER* DERMOT DE LA RAINWOOD, un cavaler vestit,
- *SER* TIMON SCRAPESWORD, un cavaler vestit,

- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - Garda Oraşului („mantiile aurii”)
    - [*SER* JACELYN BYWATER], zis MÂNA DE FIER, Comandant al Gărzii Oraşului, ucis de propriii săi oameni în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
    - *SER* ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Oraşului, succesorul lui *Ser* Jacelyn,
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
    - ALAYAYA, fiica ei,
    - DANCY, MAREI, JAYDE, fete de la bordelul Chatayei,
  - TOBHO MOTT, un maestru armurier,
  - BURTĂ DE FIER, un fierar,
  - HARMISH HARPISTUL, un vestit cântăreţ,
  - COLLIO QUAYNIS, un cântăreţ Tyroshi,
  - BETHANY DEGETE FRUMOASE, o cântăreaţă,
  - ALARIC DIN EYSEN, un cântăreţ rătăcitor,
  - GALYEON DIN CUY, un cântăreţ renumit pentru lungimea cântecelor sale,
  - SYMON GURĂ DE ARGINT, un cântăreţ.

Blazonul Regelui Joffrey înfăţişează cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fond auriu, şi leul Casei Lannister, auriu pe fond purpuriu, gata de atac.

REGELE NORDULUI
REGELE TRIDENTULUI

ROBB STARK, Lord de Winterfell, Rege al Nordului şi Rege al Tridentului, fiul cel mare al lui Eddard Stark, Lord de Winterfell, şi al lui Lady Catelyn din Casa Tully,

- lupul său străvechi, VÂNTUL CENUŞIU,
- mama lui, LADY CATELYN, din Casa Tully, văduva Lordului Eddard Stark,
- fraţii şi surorile lui;
  - sora lui, PRINŢESA SANSA, o fecioară de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - lupul străvechi al Sansei, [LADY], ucis la Castelul Dany,
  - sora lui, PRINŢESA ARYA, o fată de zece ani, dată dispărută şi socotită moartă,
    - lupul străvechi al Aryei, NYMERIA, dispărut lângă Trident,
  - fratele lui, PRINŢUL BRANDON, numit BRAN, moştenitor al Nordului, un băiat de nouă ani, socotit mort,
    - lupul străvechi al lui Bran, VARĂ,
    - prietenii şi protectorii lui Bran:
      - MEERA REED, o fată de şaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la Garda Apei Cenuşii,
      - JOJEN REED, fratele ei, în vârstă de treisprezece ani,
      - HODOR, un argat sărac cu duhul, înalt de doi metri,
  - fratele lui, PRINŢUL RICKON, un băiat de patru ani, socotit mort,
    - lupul străvechi al lui Rickon, CÂINELE LĂŢOS,
    - tovarăşa şi protectoarea lui Rickon:
      - OSHA, o femeie sălbatică, fostă slujitoare în bucătăriile Winterfellului,
  - fratele lui vitreg, JON SNOW, Frate Jurat al Rondului de Noapte,
    - lupul străvechi al lui Jon, NĂLUCĂ,

- unchii şi mătuşile sale pe linie paternă:

- fratele mai mare al tatălui său, [BRANDON STARK], ucis la porunca Regelui Aerys al II-lea Targaryen,
- sora tatălui său, [LYANNA STARK], moartă în Munţii Dornului, în timpul Rebeliunii lui Robert,
- fratele mai mic al tatălui său, BENJEN STARK, un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,

- unchii şi mătuşile sale pe linie maternă:
  - sora mai mică a mamei sale, LYSA ARRYN, Lady de Eyrie, văduva Lordului Jon Arryn,
    - fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie,
  - fratele mai mic al mamei sale, *SER* EDMURE TULLY, moştenitor al Riverrunului,
  - fratele bunicului său, *SER* BRYNDEN TULLY, zis PEŞTELE NEGRU,
- supuşii şi tovarăşii lui de luptă:
  - scutierul său, OLYVAR FREY,
  - *SER* WENDEL MANDERLY, cel de-al doilea fiu al Lordului de Portul Alb,
  - PATREK MALLISTER, moştenitor de Seagard,
  - DACEY MORMONT, fiica cea mare a lui Lady Maege Mormont şi moştenitoare a Insulei Ursului,
  - JON UMBER, zis MICULJON, moştenitor la Ultima Vatră,
  - DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, ROBIN FLINT, oameni ai Nordului,

- lorzii-stegari, căpitanii şi comandanţii lui:
- cu armata lui Robb în Ţinuturile Vestului):
  - *SER* BRYNDEN TULLY, PEŞTELE NEGRU, comandant al iscoadelor şi cercetaşilor,
  - JON UMBER, numit MARELEJON, comandant al ariergărzii,
  - RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
- GALBART GLOVER, Stăpân peste Deepwood Motte,
  - MAEGE MORMONT, Doamnă de Insula Ursului,
  - [*SER* STEVRON FREY], fiul cel mare al Lordului Walder Frey şi moştenitor al Gemenilor, mort la Oxcross,
    - fiul cel mare al lui *Ser* Stevron, *SER* RYMAN FREY
    - fiul lui *Ser* Ryman, WALDER FREY CEL NEGRU,
  - MARTYN RIVERS, un bastard al Lordului Walder Frey,

- (cu oastea lui Roose Bolton la Harrenhal):
  - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort,

- *SER* AENYS FREY, *SER* JARED FREY, *SER* HOSTEEN FREY, *SER* DANWELL FREY,
  - fratele lor vitreg, bastardul RONEL RIVERS,
- *SER* WYLAS MANDERLY, moştenitor la Portul Alb,
  - *SER* KYLECONDON, un cavaler în serviciul lui,
- RONNEL STOUT,

- VARGO HOAT din Oraşul Liber Qohor, căpitan al companiei de mercenari numite Bravii Camarazi,
  - secundul lui, URSWYCK, zis CREDINCIOSUL,
  - secundul lui, SEPTONUL UTT,
  - TIMEON DIN DORNE, RORGE, IDDO, GRASUL ZOLLO, MUŞCĂTORUL, TOGG IOTH din Ibben, PYG, TREI-DEGETE, oamenii lui,
  - QYBURN, un maester fără colan şi fost necromant, vindecătorul lui,

- (cu oastea oamenilor Nordului, la Duskendale):
  - ROBERT GLOVER, de la Deepwood Motte,
  - *SER* HELMAN TALLHART de la Castelul lui Torrhen,
  - HARRION KARSTARK, singurul fiu supravieţuitor al Lordului Rickard Karstark şi moştenitor la Karhold,

- (călătorind spre Nord cu osemintele Lordului Eddard):
  - HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor pentru Winterfell,
    - JACKS QUENT, SHADD, oşteni,

- lorzii lui stegari şi castelanii de la nord:
  - WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,
  - HOWLAND REED de la Garda Apei Cenuşii, un om al mlaştinilor,
  - LYESSA FLINT, Doamna de Garda Văduvei,
  - ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,
  - [CLEY CERWYN], Lord de Cerwyn, un băiat de paisprezece ani, ucis în bătălia de la Winterfell,
    - sora lui, JONELLE CERWYN, o fecioară de treizeci şi doi de ani, acum Lady de Cerwyn,
  - [LEONALD TALLHART], un frate mai tânăr al lui *Ser* Helman, castelan la Castelul lui Torrhen, ucis în bătălia de la Winterfell,
    - soţia lui Leobald, BERENA din Casa Hornwood,
    - fiul lui Leobald, BEREN, un băiat de zece ani,

- fiul lui *Ser* Helman, [BENFRED], ucis de oamenii de fier la Ţărmul Stâncos,
- fiica lui *Ser* Helman, EDDARA, o fată de nouă ani, moştenitoare la Castelul lui Torrhen,
- LADY SYBELLE, soţia lui Robert Glover, ostatică al Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
  - fiul lui Robert, GAWEN, în vârstă de trei ani, moştenitor de drept la Deepwood Motte, ostatic al Ashei Greyjoy,
  - fiica lui Robert, ERENA, o copilă de un an, ostatică a Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
  - LARENCE SNOW, fiul bastard al Lordului Hornwood, pupil al lui Galhard Glover, în vârstă de treisprezece ani, ostatic al Ashei Greyjoy la Deepwood Motte.

Blazonul Regelui Nordului este acelaşi de mii de ani, lupul străvechi cenuşiu al Casei Stark de Winterfell, alergând pe un câmp alb de gheaţă.

REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon şi al lui Lady Cassana din Casa Estermont, fost Lord de Piatra Dragonului,

- soţia sa, REGINA SELYSE din Casa Florent,
  - PRINŢESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,
    - CHIP PETICIT, bufonul ei slab la minte,
- nepotul lui de obârşie umilă, EDRIC STORM, un băiat de doisprezece ani, fiul bastard al Regelui Robert cu Delena Florent,
- scutierii lui, DEVAN SEAWORTH şi BRYEN FARRING,
- curtea şi supuşii săi:
  - LORDUL ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater şi Mână a Regelui, unchiul reginei,
  - *SER* AXELL FLORENT, castelan al Pietrei Dragonului şi

comandant al oamenilor reginei, unchiul Reginei Selyse,

- LADY MELISANDRE DE ASSHAI, numită FEMEIA ROŞIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii şi Zeu al Focului şi al Umbrei,
- MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor şi sfetnic,
- *SER* DAVOS SEAWORTH, numit CAVALERUL CEAPĂ şi uneori MÂNĂ SCURTĂ, fost contrabandist,
  - soţia lui Davos, MARYA, fiica unui tâmplar,
    - cei şapte fii ai lor:
      - [DALE], mort la Apa Neagră
      - [ALLARD], mort la Apa Neagră
      - [MATTHOS], mort la Apa Neagră
      - [MARIC], mort la Apa Neagră
      - DEVAN, scutier al Regelui Stannis,
      - STANNIS, un băiat de nouă ani,
      - STEFFON, un băiat de şase ani,
- SALLADHOR SAAN din Oraşele Libere ale Lysului, autointitulat Prinţ al Mării înguste şi Lord de Golful Apei Negre, căpitan al corăbiei *Valyriana* şi al unei flote de galere,
  - MEIZO MAHR, un eunuc în slujba lui,
  - KHORANE SATHMANTES, căpitan al galerei sale *Dansul Shayalaiei,*
- „TERCI" şi „MREANĂ", doi temniceri,

- lorzii lui stegari:
  - MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor şi Stăpân al Driftmarkului, un băiat de şase ani,
  - DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,
  - *SER* GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,
    - LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui *Ser* Gilbert,
    - MAESTER JURNE, sfetnicul şi vindecătorul lui *Ser* Gilbet,
  - LORDUL LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de şaisprezece ani,
  - LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorilor,

- cavalerii şi supuşii lui:
  - *SER* LORAS ESTERMONT, unchiul regelui dinspre partea mamei,
    - fiul lui, *SER* ANDREW ESTERMONT,

- *SER* ROLLAND STORM, zis Bastardul de la Cântecul Nopţii, fiul nelegitim al răposatului Lord Bryen Caron,
- *SER* PARMEN CRANE, zis PARMEN CEL PURPURIU, ostatic la Highgarden,
- *SER* ERREN FLORENT, fratele mai tânăr al Reginei Selyse, ostatic la Highgarden,
- *SER* GERALD GLOWER,
- *SER* TRISTON de Tally Hill, cândva în serviciul Lordului Guncer Sunglass,
- LEWYS, zis Precupeaţa,
- OMER MURĂ,

Regele Stannis şi-a luat drept blazon inima înflăcărată a Stăpânului Luminii: o inimă roşie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii este înfăţişat cerbul negru încoronat al Casei Baratheon.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, *Khaleesi* a neamului Dothraki, numită Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Mamă a Dragonilor şi singurul moştenitor în viaţă al Regelui Aerys al II-lea Targaryen, văduva lui *Khal* Drogo al Dothrakilor,

- puii ei de dragon, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- Garda Reginei:
  - *SER* JORAH MORMONT, cândva Lord de Insula Ursului, exilat pentru negoţul cu sclavi,
  - JHOGO, *ko* şi cavaler de sânge, biciul,
  - AGGO, *ko* şi cavaler de sânge, arcul,
  - RAKHARO, *ko* şi cavaler de sânge, *arakhul,*
  - VÂNJOSUL BELWAS, un eunuc, fost sclav din arenele de luptă ale Meereenului,
  - bătrânul ei scutier, ARSTAN BARBĂ-ALBĂ, un bărbat din

Westeros,

- slujnicele ei:
  - IRRI, o fată Dothraki de cincisprezece ani,
  - JHIQUI, o fată Dothraki de paisprezece ani,
- GROLEO, căpitan al marii corăbii *Balerion,* un navigator Pentoshi în slujba lui Illyrio Mopatis,
- rudele ei decedate:
  - [RHAEGAR], Prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, ucis la Trident de Regele Robert,
    - [RHAENYS], fiica lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - [AEGON], fiul lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - [VISERYS], fratele ei, autointitulat Regele Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, numit Regele Cerşetor, ucis în Vaes Dothrak de *Khal* Drogo,
  - [DROGO], soţul ei, un mare *khal* al neamului Dothraki, neînvins în bătălii, mort din pricina unei răni,
    - [RHAEGO], fiul născut mort al lui Daenerys şi *Khal* Drogo, ucis în pântece de Mirri Maz Duur,

- duşmanii ei cunoscuţi:
  - KHAL POND, odinioară *ko* al lui Drogo,
  - KHAL JHAQO, odinioară *ko* al lui Drogo,
    - MAGGO, călăreţul lui de sânge,
  - CEI NEMURITORI DIN Qarth, UN GRUP DE VRĂJITORI,
    - PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
  - OAMENII MÂHNIŢI, o ghildă de asasini din Qarth,

- aliaţii ei îndoielnici:
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinţ al negoţului din Qarth,
  - QUAITHE, o prezicătoare mascată Asshai,
  - ILLYRIO MOPATIS, un magister din Oraşul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo,

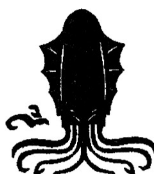
- în Astapor:
  - KRAZNYS MO NAKLOZ, un bogat neguţător de sclavi,
    - sclava lui, MISSANDEI, o fată de zece ani, din Poporul Paşnic din Naath,
  - GRAZDAN MO ULLHOR, un bătrân neguţător de sclavi, foarte bogat,

- sclavul lui, CLEON, măcelar şi bucătar,
- VIERMELE CENUŞIU, un eunuc din rândul Celor Nepătaţi,

- în Yunkai:
  - GRAZDAN MO ERAZ, sol şi nobil,
  - MERO DIN BRAAVOS, zis Bastardul Titanului, căpitan al Fiilor Secunzi, o companie de mercenari,
    - OACHEŞUL BEN PLUMM, un sergent al Fiilor Secunzi, un mercenar de obârşie îndoielnică,
  - PRENDAHL NA GHEZN, un mercenar Ghiscari, căpitan al Ciorilor de Piatră, o companie de mercenari,
  - SALLOR PLEŞUVUL, un mercenar din Qarth, căpitan al Ciorilor de Piatră,
  - DAARIO NAHARIS, un Tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor de Piatră,

- în Meereen:
  - OZNAK ZO PAHL, un erou al oraşului.

Blazonul Casei Targaryen este cel al lui Aegon Cuceritorul şi al dinastiei pe care a întemeiat-o, un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru.

REGELE INSULELOR ŞI AL NORDULUI

BALON GREYJOY, Cel de-al Treilea pe Numele Său, autointitulat Rege al Insulelor şi al Nordului, Rege al Sării şi Pietrei, Fiu al Vântului Mării şi Lord Secerător din Pyke,

- soţia lui, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,
  - copiii lor:
    - [RODRIK], fiul lor cel mare, ucis la Seagard în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
    - [MARON], cel de-al doilea fiu al lor, ucis la Pyke în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,

- ASHA, fiica lor, căpitan al corăbiei *Vântul Negru* şi cuceritoare a Deepwood Motte,
- THEON, fiul lor cel mic, căpitan al corăbiei *Târfa Mării* şi pentru scurtă vreme Prinţ al Winterfellului,
  - scutierul lui, WEX PYKE, fiul bastard al fratelui vitreg al Lordului Botley, un flăcău mut de doisprezece ani,
  - echipajul lui Theon, oamenii de pe *Târfa Mării:*
    - URZEN, MARON BOTLEY zis MUSTĂŢI DE PEŞTE, STYGG, GEVIN HARLAW, CADWYLE,
- fraţii săi:
  - EURON, zis Ochiul Ciorii, căpitan al *Liniştii,* un haiduc, pirat şi tâlhar notoriu,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitanul *Victoriei de Fier,*
  - AERON, zis DAMPHAIR, un preot al Zeului Înecat,

- curtea şi supuşii săi din Pyke:
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător şi sfetnic,
  - HELYA, administratoarea castelului,
- cavalerii şi supuşii lui:
  - DAGMER CLEFTJAW, căpitan al corăbiei *Înghiţitoarea de valuri,*
  - BLUETOOTH, căpitanul unei corăbii lungi,
  - ULLER, SKYTE, vâslaşi şi luptători,
  - ANDRIK CEL POSOMORÂT, o namilă de om,
  - QARL, zis QARL FECIOARA, spân, dar aprig,

- oameni din Lordsport:
  - OTTER GIMPKNEE, hangiu şi codoş,
  - SIGRIN, un marangoz,

- lorzii săi stegari:
  - SAWANE BOTLEY, Lord de Lordsport, la Pyke
  - LORD WYNCH, de Crângul de Fier, la Pyke
  - STONEHOUSE, DRUMM şi GOODBROTHER de la Vechiul Wyk,
  - LORDUL GOODBROTHER, SPAR, LORDUL FARWYND de la Marele Wyk
  - LORDUL HARLAW de la Harlaw,
  - VOLMARK, MYRE, STONETREE şi KENNING de la Harlaw,
  - ORKWOOD şi TAWNEY de la Orkmont,

- LORDUL BLACKTYDE de la Blacktyde,
- LORDUL SALTCLIFFE şi LORDUL SUNDERLY de la Saltcliffe.

Alte case mari şi mici

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte şi Vale, una dintre cele mai vechi şi mai pure linii ale nobilimii Andale. Casa Arryn nu s-a implicat în Războiul Celor Cinci Regi, păstrându-şi puterile pentru a apăra Valea lui Arryn. Blazonul Casei Arryn este luna-şi-şoimul, alb pe un fond azuriu. Deviza Casei Arryn este *La înălţimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani,

- mama lui, LADY LYSA, din Casa Tully, cea de-a treia soţie şi văduva Lordului Jon Arryn şi sora lui Catelyn Stark,
- curtea lor:
  - MARILLION, un tânăr şi chipeş cântăreţ, aflat în graţiile Doamnei Lysa,
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - *SER* MARWYN BELMORE, căpitan al Gărzilor,
  - MORD, un temnicer,

- lorzii lui stegari, curteni şi slujitori:
  - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii şi castelan al Castelului Lunii, din ramura tânără a Casei Royce,
    - fiul Lordului Nestor, *SER* ALBAR,
    - fiica Lordului Nestor, MYRANDA,
    - o fată bastardă în slujba lui, MYA STONE, fiica naturală a Regelui Robert Baratheon,
  - LORDUL YOHN ROYCE, numit YOHN BRONZ, lord de Runestone, văr cu Lordul Nestor,

- fiul cel mare al Lordului Yohn, *SER* ANDAR,
- cel de-al doilea fiu al Lordului Yohn, [SER ROBAR], cavaler în Garda Curcubeului a lui Renly Baratheon, ucis la Capătul Furtunii de *Ser* Loras Tyrell,
- mezinul Lordului Yohn, [*SER* WAYMAR], un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,

- *SER* LYN CORBRAY, un pretendent al Doamnei Lysa,
  - MYCHEL REDFORT, scutierul lui,
- LADY ANYA WAYNWOOD,
  - fiul cel mare al Doamnei Anya şi moştenitorul ei, *SER* MORTON, un pretendent al Doamnei Lysa,
  - al doilea fiu al Doamnei Anya, *SER* DONNEL, Cavalerul Porţii,
- EON HUNTER, Lord de Longbow Hali, un bătrân, pretendent al Doamnei Lysa;
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt purtători de flamuri ai Casei Tyrell, în ciuda unei pretenţii superioare pentru Highgarden, în virtutea unei legături de sânge cu Casa Gardener, vechii Regi din Reach. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, însă fratele său, *Ser* Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, pe care îl slujise ani buni în calitate de castelan la Piatra Dragonului. Nepoata lor, Selyse, a fost şi este regina Regelui Stannis. Când Renly a murit la Capătul Furtunii, cei din Casa Florent s-au dus la Stannis cu toate oştirile lor, fiind primii dintre lorzii stegari ai lui Renly care au făcut acest lucru. Blazonul Casei Florent înfăţişează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

ALESTER FLORENT, Lord de Brightwater,

- soţia sa, LADY MELARA, din Casa Crane,
- copiii lor:
  - ALEKYNE, moştenitor de Brightwater,
  - MELESSA, căsătorită cu Lordul Randyll Tarly,
  - RHEA, căsătorită cu Lordul Leyton Hightower,
- fraţii şi surorile lui:
  - *SER* AXELL, castelan la Piatra Dragonului,
  - [*SER* RYAM], mort în urma unei căzături de pe cal,
    - fiica lui *Ser* Ryam, REGINA SELYSE, căsătorită cu Regele Stannis Baratheon,
    - fiul cel mare şi moştenitorul lui *Ser* Ryam, [*SER* IMRY], comandantul flotei lui Stannis Baratheon la Apa Neagră, a pierit împreună cu *Furia,*
    - cel de-al doilea fiu al lui *Ser* Ryam, *SER* ERREN, prizonier la Highgarden,
  - *SER* COLIN,
    - fiica lui *Ser* Colin, DELENA, căsătorită cu *SER* HOSMAN NORCROSS,
      - fiul Delenei, EDRIC STORM, un bastard al Regelui Robert I Baratheon, în vârstă de doisprezece ani,
      - fiul Delenei, ALESTER NORCROSS, în vârstă de opt ani,
      - fiul Delenei, RENLY NORCROSS, un băiat de doi ani,
    - fiul lui Colin, MAESTER OMER, în serviciu la Old Oak,
    - fiul lui Colin, MERRELL, un scutier la Arbor,
  - sora lui, RYLENE, căsătorită cu *Ser* Rycherd Crane.

CASA FREY

Puternici, bogaţi şi numeroşi, Freyii sunt stegari ai Casei Tully, vasalii lor în slujba Riverrunului, dar nu au fost întotdeauna zeloşi în a-şi face datoria. Când Robert Baratheon l-a înfruntat pe Rhaegar Targaryen la Trident, Freyii nu au sosit până ce bătălia nu s-a încheiat, iar de atunci Lordul Hoster Tully l-a numit mereu pe Lordul Walder „întârziatul Lord Frey”. Lordul Frey s-a învoit să

sprijine cauza Regelui Nordului numai după ce Robb Stark şi-a dat acordul pentru o căsătorie, promiţând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale, după terminarea războiului. Deşi a împlinit nouăzeci şi unu de ani, Lordul Walder s-a însurat de curând cu a opta lui soţie, o fată mai tânără cu şaptezeci de ani decât el. Se spune despre el că este singurul lord din Cele Şapte Regate care poate să scoată o armată din buzunar. Doi dintre nepoţii Lordului Walder au fost trimişi la Winterfell, pentru a fi crescuţi acolo.

WALDER FREY, Lord de Crossing,
- cu prima lui soţie, [LADY PERRA, din Casa Royce]:
  - [*SER* STEVRON], fiul lor cel mare, mort după Bătălia de la Oxcross,
    - căsătorit cu [Corenna Swann, moartă în urma unei epidemii],
    - fiul cel mare al lui Stevron, *SER* RYMAN, moştenitor al Gemenilor,
      - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
        - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de opt ani,
      - fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,
      - fiul lui Ryman, numit PETYR BĂŞICUŢĂ,
        - căsătorit cu Mylenda Caron,
        - fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
    - căsătorit cu [Jeyne Lydden, care a murit căzând de pe cal],
    - fiul lui Stevron, AEGON, un băiat sărac cu duhul poreclit CLOPOŢEL,
    - fiica lui Stevron, [MAEGELLE, moartă pe patul lăuziei], căsătorită cu *Ser* Dafyn Vance,
      - fiica lui Maegelle, MARIANNE, o fecioară,
      - fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
      - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
    - căsătorit cu [Marsella Waynwood, moartă pe patul lăuziei],
    - fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
      - fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
      - fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
      - fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
  - *SER* EMMON, căsătorit cu Genna din Casa Lannister,
    - fiul lui Emmon, *SER* CLEOS, căsătorit cu Jeyne Darry,

      - fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de unsprezece ani,
      - fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de nouă ani,
    - fiul lui Emmon, *SER* LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
    - fiul lui Emmon, TION, un scutier, prizonier la Riverrun,
    - fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROŞU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,
  - *SER* AENYS, căsătorit cu [Tyana Wylde, moartă pe patul lăuziei],
    - fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
    - fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu Jeyne Beesbury,
      - fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
      - fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de zece ani, numită ALBA WALDA,
      - fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,
  - PERRIANE, căsătorită cu *Ser* Leslyn Haigh,
    - fiul Perrianei, *SER* HARYS HAIGH,
      - fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de patru ani,
    - fiul Perrianei, *SER* DONNEL HAIGH,
    - fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,

- cu cea de-a doua soţie, [LADY CYRENNA, din Casa Swann]:
  - *SER* JARED, fiul cel mare, căsătorit cu [Alys Frey],
    - fiul lui Jared, *SER* TYTOS, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
      - fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
      - fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, educat în Septul din Oraşul Vechi,
    - fiica lui Jared, KYRA, măritată cu *Ser* Garse Goodbrook,
      - fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
      - fiica lui Kyra, JEYNE GOODBROOK, şase ani,
  - SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor de la Debarcaderul Regelui,

- cu cea de-a treia soţie, [LADY AMAREI din Casa Crakehall]:
  - *SER* HOSTEEN, fiul lor mai mare, căsătorit cu Bellena Hawick,
    - fiul lui Hosteen, *SER* ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
      - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
      - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW şi ALYN, de trei ani,
  - LADY LYTHENE, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,

        - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu *Ser* Jon Wylde,
            - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
        - fiul Lythenei, *SER* DAMON VYPREN,
    - SYMOND, căsătorit cu Betharios de Braavos,
        - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreţ,
        - fiica lui Symond, ALYX, o fată de şaptesprezece ani,
        - fiul lui Symond, BRAD AMAR, un băiat de zece ani, crescut la Braavos ca pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din acest oraş,
    - *SER* DANWELL, căsătorit cu Wynafrei Whent,
        - [mulţi copii născuţi morţi şi multe sarcini pierdute],
    - MERRETT, căsătorit cu Mariya Darry,
        - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, o văduvă de şaisprezece ani, căsătorită cu [*Ser* Pate de Furca Albastră],
        - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, o fată de cincisprezece ani,
        - fiica lui Merrett, MARISSA, o fată de treisprezece ani,
        - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
    - [*SER* GEREMY, înecat], căsătorit cu Carolei Waynwood,
        - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui *Ser* Donnel Waynwood,
        - fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
    - *SER* RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,
        - fiul lui Raymund, ROBERT, de şaisprezece ani, educat la Citadela din Oraşul Vechi,
        - fiul lui Raymund, MALWYN, de cincisprezece ani, ucenic al unui alchimist din Lys,
        - fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA şi SARRA, fecioare de paisprezece ani,
        - fiica lui Raymund, CERSEI, de şase ani, zisă ALBINUŢA,

- cu cea de-a patra soţie, [LADY ALYSSA din Casa Blackwood]:
    - LOTHAR, fiul lor cel mare, numit LOTHAR ŞCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,
        - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de şapte ani,
        - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de patru ani,
        - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de doi ani,

- *SER* JAMMOS, căsătorit cu Sallei Paege,
  - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
  - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON şi MATHIS, de cinci ani,
- *SER* WHALEN, căsătorit cu Sylwa Paege,
  - fiul lui Whalen, HOSTER, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui *Ser* Damon Paege,
  - fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,
- LADY MORYA, căsătorită cu *Ser* Flement Brax,
  - fiica Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
  - fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de şase ani,
  - fiul Moryei, JON BRAX, un băieţel de trei ani,
- TYTA, numită TYTA FECIOARA, o fecioară de douăzeci şi nouă de ani,

- cu cea de-a cincea soţie, [LADY SARYA din Casa Whent]:
  - fără urmaşi,

- cu cea de-a şasea soţie, [LADY BETHANY din Casa Rosby]:
  - *SER* PERWYN, fiul lor cel mare,
  - *SER* BENFREY, căsătorit cu Jyanna Frey,
    - fiica lui Benfrey, DELLA, numită SURDA DELLA, o fată de trei ani,
    - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
  - MAESTER WILLAMEN, în serviciu la Castelul Longbow,
  - OLYVAR, un scutier în serviciul lui Robb Stark,
  - ROSLIN, o fecioară de şaisprezece ani,

- cu cea de-a şaptea soţie, [LADY ANNARA din Casa Farring]:
  - ARWYN, o fată de paisprezece ani,
  - WENDEL, fiul lor mare, un băiat de treisprezece ani, crescut la Seagard ca paj,
  - COLMAR, promis Credinţei, unsprezece ani,
  - WALTYR, zis TYR, un băiat de zece ani,
  - ELMAR, cândva logodit cu Arya Stark, un băiat de nouă ani,
  - SHIREI, o fată de şase ani,

- cea de opta soţie, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,

- deocamdată fără urmaşi,

- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame,
  - WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
    - fiul lui Walder Bastardul, *SER* AEMON RIVERS,
    - fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
  - MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
  - JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RTVERS, MELLARA RIVERS, alţii.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susţinători ai pretenţiei Regelui Joffrey la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmaşii lui Lann cel Iscusit, legendarul şarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock şi Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportului şi Mână a Regelui,

- fiul lui, *SER* JAIME, zis Regicidul, frate geamăn al Reginei Cersei, Lord Comandant al Gărzii Regale şi Păzitor al Estului, prizonier la Riverrun,
- fiica lui, REGINA CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, văduva Regelui Robert. Regină Regentă pentru fiul ei Joffrey,
  - fiul ei, JOFFREY BARATHEON, un băiat de treisprezece ani,
  - fiica ei, PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prinţului Doran Martell din Dorne,
  - fiul ei, PRINŢUL TOMMEN BARATHEON, un băiat de opt ani, moştenitor al Tronului de Fier,
  - fiul său pitic, TYRION, zis PEZEVENGHIUL şi JUMĂTATE-DE-OM, moştenitor al Tronului de Fier,

- fraţii şi surorile lui:
  - *SER* KEVAN, fratele cel mare al Lordului Tywin,
    - soţia lui *Ser* Kevan, DORNA, din Casa Swyft,
    - fiul lor, *SER* LANCEL, fost scutier al Regelui Robert, rănit, la un pas de moarte,
    - fiul lor, WILLEM, frate geamăn al lui Martyn, un scutier, prizonier la Riverrun,
    - fiu lor, MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier, prizonier al lui Robb Stark,
    - fiica lor, JANEI, o fetiţă de doi ani,
  - GENNA, sora lui, căsătorită cu *Ser* Emmon Frey,
    - fiul lor, *SER* CLEOS FREY, prizonier la Riverrun,
    - fiul lor, *SER* LYONEL,
    - fiul lor, TION FREY, un scutier, prizonier la Riverrun,
    - fiul lor, WALDER, zis WALDER CEL ROŞU, scutier la Casterly Rock,
  - [*SER* TYGETT], cel de-al doilea frate, mort de vărsat,
    - văduva lui Tygett, DARLESSA, din Casa Marbrand,
    - fiul lui Tygett, TYREK, scutier al regelui, dat dispărut,
  - [GERION], fratele lui cel mic, pierdut pe mare,
    - fiica bastardă a lui Gerion, JOY, unsprezece ani,

- vărul lui, *SER* STAFFORD LANNISTER, frate al răposatei Lady Joanna, ucis la Oxcross,
  - fiicele lui *Ser* Stafford, CERENNA şi MYRIELLE,
  - fiul lui *Ser* Stafford, *SER* DAVEN,
- verii lui:
  - *SER* DAMION LANNISTER, căsătorit cu Lady Shera Crakehall,
    - fiul său, *SER* LUCION,
    - fiica sa, LANNA, căsătorită cu Lordul Antario Jast,
  - MARGOT, căsătorită cu Lordul Titus Peake,

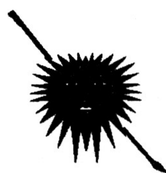
- curtea şi supuşii săi:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor şi sfetnic,
  - VYLAR, căpitan al gărzilor,
    - LUM şi LESTER CEL ROŞU, străjeri,
  - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreţ,
  - *SER* BENEDICT BROOM, maestru de arme,

- lorzii lui stegari:

- DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,
  - fiul şi moştenitorul lui, *SER* ADDAM MARBRAND,
- ROLAND CRAKENHAL, Lord de Crakehall,
  - fratele lui, [*SER* BURTON CRAKEHALL], ucis de Lordul Beric Dondarion şi haiducii lui,
  - fiul şi moştenitorul lui, *SER* TYBOLT CRAKENHALL,
  - cel de-al doilea fiu al său, *SER* LYLE CRAKEHALL, zis MISTREŢUL, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
  - mezinul său, *SER* MERLON CRAKEHALL,
- [ANDROS BRAX], Lord de Hornvale, înecat în Bătălia Câmpurilor,
  - fratele său, [*SER* RUPERT BRAX], ucis la Oxcross,
  - fiul său cel mare, *SER* TYTOS BRAX, acum Lord de Hornvale, ostatic la Gemeni,
  - cel de-al doilea fiu al său, [*SER* ROBERT BRAX], ucis în Bătălia de la Vaduri,
  - cel de-al treilea fiu al său, *SER* FLEMENT BRAX, acum moştenitor,
- [LORDUL LEO LEFFORD], înecat la Moara de Piatră,
- REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall, ostatic la Gemeni,
- GAWEN WESTERLING, Lord de Crag, ostatic la Seagard,
  - soţia sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
    - fratele ei, *SER* ROLPH SPICER,
    - vărul ei, *SER* SAMWELL SPICER,
  - copiii lor:
    - *SER* RAYNALD WESTERLING,
    - JEYNE, o fecioară de şaisprezece ani,
    - ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
    - ROLLAM, un băiat de nouă ani,
- LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
- LORDUL ANTARIO JAST, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
- LORDUL PHILIP PLUMM,
  - fiii săi, *SER* DENNIS PLUMM, *SER* PETER PLUMM şi *SER* HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,
- QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort, un ostatic al Lordului Jonos Bracken,

- cavalerii şi căpitanii lui:
  - *SER* HARYS SWYFT, socrul lui *Ser* Kevan Lannister,
    - fiul lui *Ser* Harys, *SER* STEFFON SWYFT,
      - fiica lui *Ser* Steffon, JOANNA,

- fiica lui *Ser* Harys, SHIERLE, căsătorită cu *Ser* Melwyn Starsfield,
- *SER* FORLEY PRESTER,
- *SER* GARTH GREENFIELD, un ostatic la Castelul Raventree,
- *SER* LYMOND VIKARY, un ostatic la Popasul Călătorului,
- LORDUL SELMOND STACKSPEAR,
  - fiul său, *SER* STEFFON STACKSPEAR,
  - fiul său mai mic, *SER* ALYN STACKSPEAR,
- TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
  - *SER* KENNOSDE KAYCE, un scutier în slujba sa,
- *SER* GREGOR CLEGANE, Muntele care Călăreşte,
  - POLLIVER, CHISWYCK, RAFF CEL DULCE, DUNSEN şi GÂDILĂTORUL, soldaţi în serviciul lui,
- [*SER* AMORY LORCH], aruncat în colţii ursului de Vargo Hoat, după căderea Harrenhalului.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Şapte Regate care a jurat credinţă Tronului de Fier; sângele, obiceiurile şi trecutul îi deosebesc pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte. Prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prinţul Trystane, Sunspearul şi-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon şi şi-a adunat ostile. Blazonul Casei Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorne,

- soţia lui, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINŢESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moştenitoare a Sunspearului,
  - PRINŢUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
  - PRINŢUL TRYSTANE, mezinul lor, logodit cu Myrcella

Baratheon,
- fraţii şi surorile lui:
  - sora lui, [PRINŢESA ELIA], căsătorită cu Prinţul Rhaegar Targaryen, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- copiii lor:
  - [PRINŢESA RHAENYS], o tânără ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - [PRINŢUL AEGON], un prunc ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele lui, PRINŢUL OBERYN, zis Vipera Roşie,
  - ţiitoarea Prinţului Oberyn, ELLARIA SAND,
  - fiicele bastarde ale Prinţului Oberyn, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELLA, OBELLA, DOREA, LOREYA zise ŞERPII NISIPULUI,
  - însoţitorii Prinţului Oberyn:
    - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,
      - fratele lui Harmen, *SER* ULWYCK ULLER,
    - *SER* RYON ALYRION,
      - fiul natural al lui *Ser* Ryon, *SER* DAEMON SAND, Bastardul de la Graţia Zeilor,
    - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
      - fiii lui Dagos, MORS şi DICKON,
      - fratele lui Dagos, *SER* MYLES MANWOODY,
    - *SER* ARRON QORGYLE,
    - *SER* DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,
    - MYRIA JORDAYN, moştenitoare la Tor,
    - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
      - fiica ei, JYNESSA BLACKMONT,
      - fiul ei, PERROS BLACKMONT, un scutier,

- curtenii lui:
  - AREO HOTAH, un mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
  - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător şi preceptor,

- lorzii lui stegari:
  - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall,
  - DELONNE ALLYRION, Lady de Graţia Zeilor,
  - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
  - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
  - TREMOND GARGALEN, Lord de Ţărmul Sărat,

- ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood,
- NYMELLA TOLLAND.

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credinţă lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully ca stăpânitoare peste toate ţinuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit, albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

HOSTER TULLY, Lord de Riverrun,
- soţia sa [LADY MINISA, din Casa Whent], moartă pe patul de lăuzie,
- copiii lor:
  - CATELYN, fiica cea mare, măritată cu Lordul Eddard Stark de Winterfell,
    - fiul ei cel mare, ROBB STARK, Lord de Winterfell,
    - fiica ei, SANSA STARK, o fată de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - fiica ei, ARYA STARK, în vârstă de zece ani, dispărută de un an,
    - fiul ei, BRANDON STARK, de opt ani, socotit mort,
    - fiul ei, RICKON STARK, de patru ani, socotit mort,
  - LYSA, văduva Lordului Jon Arryn de Eyrie,
    - fiul ei, ROBERT, Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios de şapte ani,
  - *SER* EDMURE, unicul lui fiu, moştenitor al Riverrunului,
    - prietenii şi camarazii Lordului Edmure:
      - *SER* MARQ PIPER, moştenitor la Pinkmaiden,
      - LORDUL LYMOND GOODBROOK,
      - *SER* RONALD VANCE, zis CEL RĂU, şi fraţii săi, *SER* HUGO, *SER* ELLERY şi KIRTH,

- PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, *SER* PERWYN FREY, TRIST AN RYGER, *SER* ROBERT PAEGE,
- fratele său, *SER* BRYNDEN, numit Peştele Negru,

- curtea lui:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - *SER* DESMOND GRELL, maestru de arme,
  - *SER* ROBIN RYGER, comandant al gărzii,
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,
  - UTHERYDES WAYN, administrator al Riverrunului,
  - RYMUND POETUL, un cântăreţ,

- lorzii săi stegari:
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
  - WALDER FREY, Lord de Crossing,
  - CLEMENT PIPER, Lord al Castelului Pinkmaiden,
  - *SER* KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,
  - NORBERT VANCE, Lord de Atranta,
  - THEOMAR BLACKWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
    - soţia sa, LADY RAVELLA, din Casa Swann,
    - fiica lor, CARELLEN,
  - WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
  - SHELLA WHENT, fostă Lady de Harrenhal,
  - *SER* HALMON PAEGE,
  - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, ale căror domenii cuprindeau câmpiile mănoase aflate la sud-vest de mlaştinile dornishene şi Apa Neagră, până la ţărmul Mării Apusului. Pe linie feminină, susţin că sunt urmaşii lui Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni, care purta o

coroană din viţă şi flori şi a făcut pământul să rodească. Atunci când Mern al IX-lea, ultimul rege din Casa Gardener, a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Aegon l-a răsplătit, dându-i castelul şi stăpânirea asupra Ţinutului Reach. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind puternici.* Lordul Mace Tyrell şi-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, oferindu-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost promisă în căsătorie Regelui Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, înalt Mareşal de Reach şi Mână a Regelui,

- soţia lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Oraşul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moştenitor al Highgardenului,
  - *SER* GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor,
    - soţia sa, LADY LEONETTE, din Casa Fossoway,
  - *SER* LORAS, Cavalerul Florilor, mezinul, Frate Jurat al Gărzii Regelui,
  - MARGAERY, fiica lor, o văduvă de cincisprezece ani, logodită cu Joffrey I Baratheon,
    - însoţitoarele şi doamnele de onoare ale lui Margaery:
      - verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL,
      - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,
    - LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
    - MEREDYTH CRANE, zisă MERRY,
    - TAENA DIN MIR, soţia LORDULUI ORTON MERRYWEATHER,
    - LADY ALYCE GRACEFORD,
    - SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinţei,
- mama sa, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
  - străjerii Doamnei Olenna, ARRYK şi ERRYK, zişi STÂNGUL şi DREPTUL,
- surorile lui:
  - LADY MINA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
  - copiii lor:
    - *SER* HORAS REDWYNE, frate geamăn cu Hobber, numit în batjocură OROAREA,
    - *SER* HOBBER REDWYNE, geamănul lui Horas, numit în

batjocură BĂLOSUL,
    - DESMERA REDWYNE, o fecioară de şaisprezece ani,
  - LADY JANNA, căsătorită cu *Ser* Jon Fossoway,

- unchii şi verii săi:
  - GARTH, numit CEL MARE, Lord Seneşal de Highgarden,
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE şi GARRETT FLOWERS,
  - fratele tatălui său, *SER* MORYN, Lord Comandant al Gărzii Oraşului Vechi,
    - fiul lui Moryn, [*SER* LUTHOR], căsătorit cu Lady Elyn Noridge,
      - fiul lui Luthor, *SER* THEODORE, căsătorit cu Lady Lia Serry,
        - fiica lui Theodore, ELINOR,
        - fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
      - fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
      - fiica lui Luthor, OLENE, căsătorită cu *Ser* Leo Blackbar,
    - fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEŞUL,
  - fratele tatălui său, MAESTER GORMON, un cărturar din Citadelă,
  - vărul său, [*SER* QUENTIN], mort la Ashford,
    - fiul lui Quentin, *SER* OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
      - fiii lui Olymer, RAYMUND şi RICKARD,
      - fiica lui Olymer, MEGGA,
  - vărul lui, MAESTER NORMUND, care slujeşte la Coroana Neagră,
  - vărul lui, [*SER* VICTOR], ucis de Cavalerul Zâmbitor al Frăţiei Pădurii Regelui,
    - fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu [Lordul Jon Bulwer], mort de febra verii,
      - fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, în vârstă de opt ani,
    - fiul lui Victor, *SER* LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
      - fiicele lui Leo, ALLA şi LEONA,
      - fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS şi LORENT,

- curtea sa de la Highgarden:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - *SER* VORTIMER CRANE, maestru de arme,
  - BUTTERBUMPS, bufon şi farsor, enorm de gras.

- lorzii lui stegari:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn HUI,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater, un rebel în sprijinul lui Stannis Baratheon,
  - LEYTON HIGHTOWER, Voce a Oraşului Vechi, Lord al Portului,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
  - LORD ARTHUR AMBROSE,

- cavalerii şi supuşii săi:
  - *SER* MARK MULLENDORE, schilodit în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
  - *SER* JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
  - *SER* TANTON FOSSOWAY, dintre merele roşii Fossoway.

Rebeli, Tâlhari şi Fraţi Juraţi

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

(în misiune dincolo de Zid)

JEOR MORMONT, numit BĂTRÂNUL URS, Lord Comandant al Rondului de Noapte,

  - JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, administratorul şi scutierul său, pierdut când se afla în misiune de cercetare la Trecătoarea Ţipătului,
    - NĂLUCĂ, lupul său străvechi, alb şi tăcut,
  - EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST, SCUTIERUL SĂU,
- THOREN SMALLWOOD, un prim cercetaş,
  - DYWEN, JUNGHER, TIPTIL, GRENN, BEDWYCK zis URIAŞUL, OLLO CIUNGUL, GRUBBS, BERNARR zis BERNARR CEL BRUN, un alt BERNARR, zis BERNARR cel NEGRU, TIM STONE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, GARTH zis PANĂ CENUŞIE, GARTH DE GREENAWAY, GARTH DIN ORAŞUL VECHI, ALAN DE ROSBY, RONNEL HARCLAY, AETHAN, RYLES, MAWNEY, cercetaşi,

- JARMEN BUCKWELL, prim cercetaş,
  - BANNEN, KEDGE ALBEAŢĂ, TUMBERJON, FORNIO, GOADY, cercetaşi şi iscoade,
- *SER* OTTYN WYTHERS, comandant al ariergărzii,
- *SER* MALLADOR LOCKE, comandant al convoiului de echipamente,
  - DONNEL HILL, zis DONNEL CEL DULCE, scutierul şi intendentul lui,
  - HAKE, un intendent şi bucătar,
  - CHETT, un administrator urât, îngrijitorul câinilor,
  - SAMWELL TARLY, un administrator gras, îngrijitor al corbilor, poreclit în batjocură *SER* PIGGY,
  - LARRY zis SISTERMAN, vărul lui OLLEY DE SISTERTON, KARL PICIOR-STRÂMB, MICUL PAUL, SAWWOOD, LEW STÂNGACIUL, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, administratori,
- [QHORIN HALFHAND], comandantul cercetaşilor din Turnul Umbrei, ucis în Trecătoarea Ţipătului,
  - [SCUTIERUL DALBRIDGE, EGGEN], cercetaşi ucişi în Trecătoarea Ţipătului,
  - STONESNAKE, un cercetaş, pierdut în Trecătoarea Ţipătului,
  - BLANE, secundul lui Qhorin Halfhand, comandant al Turnului Umbrei de la Pumnul Primilor Oameni,
  - *SER* BYAM FLINT,

(la Castelul Negru)

BOWEN MARSH, Lord Administrator şi castelan,

  - MAESTER AEMON TARGARYEN, vindecător şi sfetnic, un orb în vârstă de o sută de ani,
    - administratorul său, CLYDAS,
  - BENJEN STARK, prim cercetaş, dispărut, crezut mort
    - *SER* WYNTON STOUT, un cercetaş de optzeci de ani,
    - *SER* ALADALE WYNCH, PYP AR, DICK SURDUL, FOLLARD, HAL PĂROSUL, JACK BULWER CEL NEGRU, ELRON, MATTHAR, cercetaşi,
  - OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
    - GHEATĂ DESPERECHEATĂ, TÂNĂRUL HENLY, HALDER, ALBETT, KEGS, PATE PĂTATUL DE LA IAZUL FECIOARELOR, constructori,
  - DONAL NOYE, armurier, fierar şi administrator, ciung,

- HOBB TREI-DEGETE, administrator şi bucătar-şef,
  - TIM BÂLBÂITUL, UŞUREL, MULLY, BĂTRÂNUL HENLY, CUGEN, ALLYN CEL ROŞU DIN PĂDUREA ROZELOR, JEREN, administratori,
- SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios,
- *SER* ENDREW TARTH, maestru de arme,
  - RAST, ARRON, EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruţi
- CONWY, GUEREN, recruţi şi perceptori

(la Eastwatch-by-the-Sea)
COTTER PYKE, Comandant al Eastwatch,
- MAESTER HARMUNE, vindecător şi sfetnic,
- *SER* ALLISER THORNE, maestru de arme,
- JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
- *SER* GLENDON HEWETT,
- DAREON, administrator şi cântăreţ,
- RON EMMETT, un cercetaş renumit pentru puterea sa,

(la Turnul Umbrei)
SER DENYS MALLISTER, Comandant al Turnului Umbrei,
- intendentul şi scutierul lui, WALLACE MASSEY,
- MAESTER MULLY, vindecător şi sfetnic.

FRĂŢIA FĂRĂ STINDARDE
O CEATĂ DE HAIDUCI

BERIC DONDARION, Lord de Blackhaven, zis LORDUL FULGERULUI, anterior declarat mort.
- mâna sa dreaptă, THOROS DIN MYR, un preot roşu,
- scutierul său, EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, de doisprezece ani,
- partizanii lui:

- LEM, zis LEM MANTIE-DE-LÂMÂIE, un fost oştean,
- HAR WIN, fiul lui Hullen, odinioară în slujba Lordului Eddard Stark la Winterfell,
- BARBĂ-VERDE, un mercenar Tyroshi,
- TOM DE ŞAPTE PÂRAIE, un cântăreţ cu reputaţie îndoielnică, zis şi TOM ŞAPTECOARDE şi TOM DE ŞAPTE,
- ANGUY ARCAŞUL, un arcaş de la Hotarele Dornului,
- JACK NOROCOSUL, un om urmărit, chior,
- HĂITAŞUL FURIOS, de la Septul de Piatră,
- KYLE, NOTCH, DENNETT, arcaşi,
- MERRIT DIN ORAŞUL LUNII, WATTY MORARUL, LUKE PASĂMITE, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci din ceata lui,

- la hanul Omului Îngenuncheat:
  - SHARNA, hangiţă, bucătăreasă şi moaşă,
    - soţul ei, numit HUSBAND,
  - BĂIATUL, un orfan de război,

- la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:
  - TANSY, matroana roşcovană,
    - ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,

- la CASTELUL GHINDEI, reşedinţa Casei Smallwood:
  - LADY RAVELLA din Casa Swann, soţia Lordului Theomar Smallwood,

- ici şi colo:
  - LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu minţile rătăcite, care l-a oprit cândva pe *Ser* Maynard la pod,
    - tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,
  - năluca de la Inima Avântată,
  - Doamna Frunzelor,
  - septonul de la Sallydance.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid,
- DALLA, soţia sa însărcinată,
  - VAL, sora mai mică a acesteia,

- comandanţii şi căpeteniile lui:
- HARMA, zisă CAP-DE-CÂINE, la comanda avangărzii,
- LORDUL OASELOR, zis RATTLESHIRT, căpetenia unei cete de războinici,
  - YGRITTE, o tânără suliţaşă, membră a cetei sale,
  - RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,
  - RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,
  - ostaticul său, JON SNOW, cioara venită în tabăra sălbaticilor,
    - NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb şi tăcut,
  - STYR, Magnarul Thennilor,
  - JARL, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val,
    - GRIGG ŢAPUL, ERROK, QUORT, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ, HENK COIFUL, LENN, DEGET, DEGETE-DE-PIATRĂ, năvălitori,
  - TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, zis NĂPASTA URIAŞILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI şi SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ, precum şi PUMN DE FIER, BĂRBATUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII şi TATĂL OŞTIRILOR, căpetenie a unei cete de război,
    - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND şi DRYN, fiica sa MUNDA,
  - [ORELL, zis ORELL VULTURUL], un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Ţipătului,
  - MAG MARTUN DOHWEG, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaş,
  - VARMYR zis ŞASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă şi un urs alb,
  - PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,
  - [ALFYN CROWKILLER] un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,

CRASTER de la Fortăreaţa lui Craster, care nu îngenunchează în faţa nimănui,

- GILLY, fiica şi soţia lui, însărcinată,
- DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soţii ale sale.

MULŢUMIRI

Dacă nu sunt bine lucrate cărămizile, zidul se prăbuşeşte.

Ridic aici un zid teribil de mare, aşa că am nevoie de o sumedenie de cărămizi. Din fericire, cunosc o mulţime de fabricanţi de cărămizi şi tot felul de alţi oameni utili.

Încă o dată, mulţumirile şi recunoştinţa mea se adresează acelor buni prieteni care au avut amabilitatea de a-mi oferi experienţa lor (uneori până şi *cărţile* lor) şi mi-au permis astfel să pot avea cărămizi frumoase şi solide – Arhimaesterului meu, înţeleptul Walker, Primului Constructor Cari Keim, Melindei Snodgrass, maestrul meu de călărie.

Şi ca întotdeauna, lui Parris.

„Te prinde şi nu-ţi mai dă drumul. Sclipitoare!"

ROBERT JORDAN

„*Iureşul săbiilor* este una dintre cărţile acelea pe care le iei să le citeşti înainte de culcare, te uiţi la un moment dat la ceas şi brusc s-a făcut ora 3 noaptea... ar mai fi timp să citeşti un capitol..."

Entertainment Weekly

Premiile Locus şi Geffen
Finalist al premiilor Hugo şi Nebula

Dintre cei cinci rivali pentru putere, unul este mort, altul căzut în dizgraţie, dar războaiele continuă să se dezlănţuie cu furie, în timp ce alianţele se fac şi se desfac. Joffrey ocupă Tronul de Fier, stăpânitor neliniştit al Celor Şapte Regate, duşmanul său cel mai înverşunat, Lordul Stannis, e înfrânt şi dezonorat, iar tânărul Robb încă domneşte peste Nord din fortăreaţa Riverrun. Între timp, Daenerys, regina exilată şi stăpâna ultimilor trei dragoni, străbate continentul scăldat în sânge. În vreme ce forţele rivale pun la cale înfruntarea finală, o armată de creaturi barbare soseşte de la capătul lumii civilizate, însoţită de oastea morţilor-vii, ale căror stârvuri însufleţite sunt de nestăvilit. Nimeni nu-şi va găsi odihna până când Cele Şapte Regate nu vor izbucni într-un iureş al săbiilor.

ISBN 978-606-92091-9-6

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro